

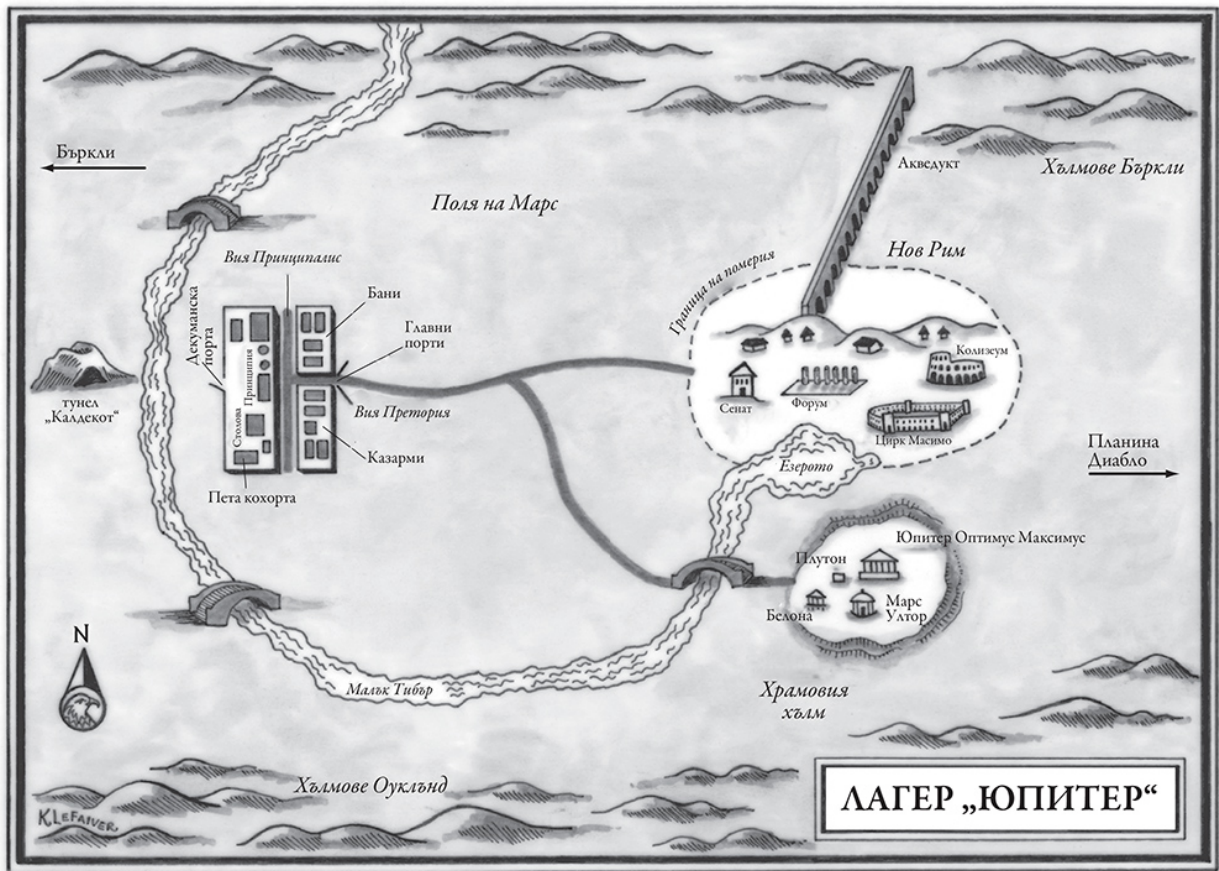
РИК РИЪРДЪН СИНЪТ НА НЕПТУН

Част 2 от „Героите на Олимп“

Превод от английски: Александър Драганов, 2013

chitanka.info

На Беки, която споделя убежището ми в Нов Рим.
Дори Хера не може да ме накара да те забравя.

I. ПЪРСИ

Госпожите със змийските прически започваха да лазят по нервите на Пърси. Особено предвид факта, че отдавна трябваше да са мъртви. Или по-точно, от три дни, когато бе хвърлил по тях цял кош, пълен с топки за боулинг, в търговския център в Напа^[1]. Или от два дни, когато ги бе прегазил с полицейска кола в Мартинес. И със сигурност от тази сутрин, когато им отрязва главите в парка „Тилдън“^[2]. За нещастие обаче, колкото и пъти да ги убиваше Пърси, те ставаха на прах, но после отново се възстановяваха, напомняйки му за прахоляка, който винаги се появява в ъглите точно след като си почистил.

Не можеше дори да им избяга.

Стигна върха на хълма и си пое дълбоко дъх. Колко време бе минало от последната им смърт? Може би два часа. Никога не оставаха мъртви за по-дълго.

През последните няколко дни почти не бе спал. Ядеше каквото намери — желирани бонбони, стари гевреци, дори бурито от закусвалнята на Джак^[3], което си бе истинско падение дори за него. Дрехите му бяха изпокъсани, обгорени и опръскани със слюзта на чудовищата.

Оцеля толкова време само защото двете госпожи със змийски прически — *горгони*^[4], както се бяха нарекли — също не успяваха да го убият. Ноктите им не можеха да пробият кожата му. Зъбите им се чупеха всеки път, щом опитаха да го ухапят.

Но Пърси нямаше да издържи още дълго. Рано или късно щеше да падне, изтощен от гонитбата, а после... Колкото и труден да бе за убиване, не се съмняваше, че горгоните ще намерят някакъв начин да го довършат.

Но къде можеше да избяга?

Огледа се наоколо. При други обстоятелства щеше да се наслади на гледката. Вляво от него златисти хълмове се спускаха към красива долина, по която се виждаха езера, гори и няколко стада крави. Вдясно се разполагаха кварталите на Оуклънд и Бъркли. В тях живееха

милиони хора, които вероятно не желаеха да посрещнат деня си с две чудовища и един мръсен полубог. По на запад заливът на Сан Франциско блестеше в сребристо. Зад него градът бе потънал в мъгла, така че от него се виждаха само върховете на небостъргачите и кулите на моста „Голдън гейт“^[5].

Пърси изпита смътна тъга. Нещо му подсказваше, че е бил и преди в Сан Франциско. Градът имаше някаква връзка с Анабет — единствения човек от миналото си, когото помнеше. Но споменът за нея бе смътен, което го побъркваше. Вълчицата, разбира се, му бе обещала, че ще я види отново, но само ако се справеше с пътуването си.

Дали не трябваше да прекоси залива?

Звучеше изкусително. Чувстваше силата на океана иззад хоризонта. Водата винаги му даваше сили, а солената бе най-добра за него. Разбра това преди два дни, когато удуши морско чудовище в пролива Каркинес^[6].

Заливът щеше да е идеално място за последна битка с горгоните. Може би щеше да успее да ги удави.

Но брегът беше поне на три километра. Щеше да му се наложи да прекоси целия град. А имаше и друго...

Луна, странната вълчица, го бе научила да разчита на сетивата си, да се доверява на инстинктите си. А те го водеха на юг. Сякаш имаше радар, който упорито му сочеше тази посока. Даже чувстваше, че краят на пътуването му е близо, съвсем под носа му.

Но това бе невъзможно. На хълма нямаше нищо.

В този момент посоката на вятъра се смени и Пърси долови ужасната смрад на приближаващо влечуго. На стотина метра надолу по могилата нещо се движеше сред дърветата, чупеше клони, мачкаше листа и съскаше.

Горгоните.

Пърси не знаеше за кой път проклина острия нюх на чудовищата. Те твърдяха, че го надушват, тъй като е полубог — син на старо римско божество. Пърси се бе опитал да ги заблуди — търкаля се в кал, къпа се в реки, сложи дори ароматизатори за кола в джобовете си, но без никакъв ефект. Очевидно миризмата на полубоговете бе твърде силна.

Стигна до западната страна на склона. Беше твърде стръмно, за да продължи нататък. Пред него земята се спускаше на двайсет метра

— право към покрива на блок, построен под хълма. На още петнайсет метра след това се виждаше магистрала, водеща към Бъркли.

Друг начин да се махне от хълма нямаше.

Страхотно — каза си Пърси. Сам бе влязъл в капан.

Погледна към автомобилите, пътуващи към Сан Франциско. Прииска му се да е в някой от тях. После осъзна, че магистралата излиза от хълма — вероятно от тунел. Тунелът трябваше да се намира... точно под него.

Вътрешният му радар направо полудя! Намираше се на правилното място, само дето бе прекалено нависоко. Трябваше да намери тунела. Да стигне магистралата. И то бързо.

Пърси зарови из раницата си. Беше взел много полезни неща от търговския център — преносим джипиес, тиксо, запалка, лепило, бутилка вода, спален чувал, плюшена панда, излязла като от телевизионна реклама, и, разбира се, швейцарско ножче. Какво друго му трябва на един полубог? *Парашут или шейна, например* — каза си Пърси, но не намери нищо подобно. Така му оставаха само два варианта — да скочи от двайсет метра височина и да стане на палачинка... или да остане на хълма и да се бие. Нито един от вариантите не звучеше особено примамливо.

Пърси прокле и извади химикалката от джоба си. Тя не изглеждаше да е нещо особено. Химикалка като химикалка. Но когато Пърси свалеше капачето ѝ, тя се превръщаше в блестящ, отлично балансиран бронзов меч с кожена дръжка, направена като за него. По ефеса бе написана дума на старогръцки, която Пърси някакси разбираше: „*Анаклусмос*“ — Въртоп.

Събуди се с този меч в първата нощ, която изкара във Вълчия дом. Това стана преди около два месеца, а може би и повече — вече не бе сигурен. Беше се озовал в двора на изгорено имение наскреда гъста гора, облечен с къси панталони, оранжева риза и странен кожен гердан с глинени мъниста. Стискаше Въртоп в ръка, но не помнеше как се е озовал там. Дори споменът за това кой е беше смътен.

Беше бос, премръзнал и объркан. Тогаваше се появили и вълците...

Познат глас го извади от спомените:

— Ето те и теб!

Пърси се отдръпна назад от горгоната, като почти не падна от ръба на хълма. Това бе ухилената госпожа — Бейно. Е, името ѝ беше

друго, но Пърси страдаше от дислексия и буквите се разместваха пред погледа му всеки път, щом опиташе да прочете нещо. За първи път бе видял горгоната в търговския център в Напа, където тя се правеше на рекламен агент и носеше огромна зелена табела, на която пишеше: „ДОБРЕ ДОШЛИ! Името ми е СТЕЙНО!“.

Пърси обаче го бе прочел като „Бейно“. Така или иначе, тя продължаваше да носи рекламната зелена жилетка на търговския център над собствената си рокля на цветчета. Можеше да мине за някоя добродушна бабка, ако не бяха краката ѝ на гигантски петел, свинските глиги, излизащи от краищата на устата ѝ, очите, които блестяха в яркочервено, и, разбира се, косите, които бяха гнездо от яркозелени съскащи змии.

Но най-ужасното нещо в нея бе подносът, който мъкнеше със себе си. На него имаше кренвирши със сирене за дегустация. И макар подносът да бе изкривен от предишните битки с Пърси, кренвиршите си изглеждаха съвсем наред. Стейно ги бе мъкнала из цяла Калифорния, сякаш възнамеряваше да предложи на Пърси да ги опита, преди да го убие.

Той нямаше идея защо го прави, но бе сигурен в едно — ако някога му потрябваше броня, щеше да я направи от кренвирши със сирене. Те очевидно бяха неунищожими.

— Искаш ли да опиташ? — предложи Стейно и Пърси замахна към нея с меча си.

— Къде е сестра ти?

— О, махни този меч — смъмри го Стейно. — Добре знаеш, че дори божественият бронз не може да ни убие, не и за дълго. Вместо да размахваш това грозно оръжие, си вземи вкусен кренвирш със сирене. Цената му тази седмица е намалена, пък и ще бъде жалко да те убия гладен.

— Стейно! — От дясната страна на Пърси се появи втората горгона, и то толкова бързо, че той нямаше време да реагира. За негов късмет тя бе твърде заета да се кара на сестра си и не му обърна внимание.

— Казах ти да го издебнеш и да го убиеш!

Усмивката на Стейно помръкна.

— Но, Евриала — от устата ѝ прозвуча почти като „заспала“, — не може ли първо да му дам да опита...

— Не, тъпачко! — Евриала се обърна към Пърси и оголи зъби. Тя бе точно копие на сестра си, освен в косата. Вместо зелени усойници на главата ѝ се мъдреха семейство коралови змии. Жилетката, роклята и дори бивните ѝ бяха украсени с рекламни стикери, а на значката с името ѝ пишеше: „Здравей, тъпо геройче! Да пукнеш дано!“.

— От много време ни разкарваш, Пърси Джаксън — каза Евриала, — но сега си в капан и най-последно ще ти отмъстим!

— А кренвиршите струват само два долара и деветдесет и девет цента! — добави услужливо Стейно. — Разположени са на третия рафт в отдела за хранителни стоки.

Евриала изрева:

— Стейно, тая работа в магазина беше за пред хората! Не се превръщай в американка, моля те! Свали нелепия поднос и ми помогни да убия полубога! Или вече си забравила, че той отне живота на нашата сестра Медуза?

Пърси отстъпи назад. Още няколко сантиметра и щеше да падне като камък.

— Вижте, дами, вече говорихме за това. Не помня да съм убивал никаква Медуза. Всъщност не помня съвсем нищо. Не можем ли да сключим примирие и да поговорим за седмичните оферти?

Стейно погледна сестра си палаво, което не бе особено лесно предвид гигантските ѝ бронзови глиги.

— Може ли?

— Не! — Червените очи на Евриала се насочиха към Пърси. — Не ме интересува какво помниш и какво не, сине на морския бог. Мога да усетя кръвта на Медуза по ръцете ти. Слаба е, наистина, на няколко години, но ти си последният, който я е победил. Тя още не се е завърнала от Тартара! По твоя вина!

Пърси не разбираше много за какво му говорят. Цялата идея за това, че някой умира, но после се връща от Тартара, му причиняваше главоболие. Разбира се, същото важеше и за химикалката, превръщаща се в меч, и чудовищата, които се криеха с нещо, наречено „мъглата“, а също и за факта, че Пърси е син на бог, почитан преди пет хилядолетия.

И все пак той го вярваше. Макар паметта му да я нямаше, той знаеше, че е полубог, по същия начин, по който знаеше, че името му е

Пърси Джаксън. Беше приел, че светът на боговете и чудовищата съществува още след първия си разговор с Лупа.

Кое то не правеше въпросния свят по-привлекателен.

— Хайде да приемем, че мачът е хикс — предложи той. — Аз не мога да убия вас. Вие не можете да убиете мен. А и ако сте сестри на Медуза, защо не ме превърнете в камък?

— Герои! — изсумтя Евриала отвратена. — Все ще повдигнат вечния въпрос на майка: „Защо не вкаменявате хората? Вземете пример от сестра си!“. Е, момче, съжалявам, че те разочаровам, но онова проклятие си беше лично на Медуза. Тя е най-грозната в семейството. Късметлийка!

Стейно изглеждаше обидена.

— Според мама аз съм най-грозната...

— Тишина! — кресна Евриала. — Що се отнася до теб, Пърси Джаксън, вярно е, че носиш знака на *Ахил*, което те прави малко потруден за убиване. Но не бери грижа. Ще намерим начин.

— Какъв знак?

— На *Ахил* — весело поясни Стейно, — ах, той наистина беше готин. Потопили го в реката *Стикс* като малък, така че станал неуязвим, ако не броим едно малко петънце на петата. Това се е случило и с теб, миличък. Някой те е потопил в *Стикс* и е направил кожата ти по-здрава от стомана. Но не се безпокой. Герои като теб винаги си имат слабо място. Просто ще трябва да го намерим и след това ще те довършим. Не е ли прекрасно? Между другото, вземи си кренвирш!

Пърси се замисли. Не помнеше да се е къпал в *Стикс*, но и без това не помнеше почти нищо. Не усещаше кожата си като желязна, но това би обяснило как е оцелял толкова дълго срещу горгоните. Може би, ако се спуснеше по планината... щеше да оцелее. Не му се рискуваше обаче, не и преди да намери нещо, с което да забави падането. Или шейна, или...

Той погледна към подноса на Стейно.

— Да не премисли нещо? — попита горгоната. — Много умно, миличък. Добавих малко горгонска кръв към кренвиршите, така че смъртта ти ще бъде бърза и безболезнена.

Пърси усети как гърлото му се свива.

— Сложила си от кръвта си в кренвиршите?

— Само мъничко — усмихна се Стейно. — Одрасках ръката си съвсем леко, но все пак благодаря за загрижеността ти. Много си сладък. Затова ще ти кажа, че кръвта от дясната страна на ръката ни може да излекува всичко, а от лявата е смъртоносна...

— Ах ти, кокошка такава! — развика се Евриала. — Не трябваше да му казваш това! Сега той няма да яде от кренвиршите, след като знае, че са отровни!

Стейно изглеждаше смаяна.

— Няма ли? Но аз обещах, че смъртта му ще бъде бърза и безболезнена.

— Както и да е! — Евриала се опита да овладее нервите си, а междуременно ноктите на пръстите ѝ заплашително пораснаха.

— Ще се наложи да го убием по трудния начин — заяви тя. — Ще го кълцаме, докато намерим слабото му място. Веднъж победим ли Пърси Джаксън, ще станем по-прочути от Медуза. Нашата покровителка ще ни възнагради богато!

Пърси стисна меча си. Налагаше се да изпълни нападението си безупречно, да ги обърка, да вземе таблата... *Продължи да ги баламосваш* — помисли си.

— Преди да почнете да ме кълцате — започна той, — няма ли поне да ми кажете коя е вашата велика покровителка?

— Богинята *Гея*, разбира се! — изсъска Евриала. — Онази, която ни върна от забравата! Ти няма да доживееш да я срещнеш, но твоите приятелчета долу скоро ще изпитат силата на гнева ѝ! Дори сега, докато си говорим, армиите ѝ маршируват на юг. За Пирът на *Фортуна* тя ще се пробуди и редиците герои ще падат като... като...

— Цените в нашия търговски център! — предложи Стейно.

— АААА! — Евриала се втурна към сестра си.

Пърси се възползва от случая, сграбчи подноса на Стейно, изхвърли кренвиршите и посече Евриала през кръста.

След това надигна подноса и Стейно се втренчи в собственото си отражение.

— Медуза! — изпищя тя.

Сестра ѝ Евриала бе станала на прах, но вече започваше да връща формата си като снежен човек, който се заледява отново.

— Глупава, безмозъчна гъска! — разкрещя се тя, веднага щом устата ѝ се оформи. — Това е собственото ти отражение! Веднага го

хвани!

Но Пърси удари Стейно по главата и тя припадна. Сетне седна върху таблата, отправи гореща молитва към римския бог на Шейните, надявайки се да има такъв, и се спусна надолу по хълма.

[1] Напа и Мартинес са неголеми градове в щата Калифорния, САЩ. — Бел.ред. ↑

[2] Регионален парк в района на залива на Сан Франциско, разположен между хълмовете Бъркли и малката планинска верига Сан Пабло. — Бел.ред. ↑

[3] Има се предвид закусвалнята Jack in the Box, която има лош имидж в САЩ. — Бел.прев. ↑

[4] Потърси в Речника в края на книгата. Всички думи, намерили място в него, са обозначени с курсив при въвеждането си. — Бел.ред. ↑

[5] Висящ мост над пролива Голдън гейт, който разделя залива на Сан Франциско от Тихия океан. — Бел.прев. ↑

[6] Тесен пролив в Северна Калифорния. — Бел.прев. ↑

II. ПЪРСИ

Спускането с шейна със скорост от осемдесет километра в час има следния недостатък: когато разбереш, че идеята за него е лоша, вече е твърде късно да се откажеш. Пърси едва избегна едно дърво, удари се в един камък, а после се завъртя на триста и шейсет градуса и се насочи с бясна скорост към магистралата. Със закъснение разбра, че подносите за кренвирши нямат спирачки.

Тогава чу крясъците на горгоните и забеляза кораловите змии на Евриала да се подават от върха на хълма, но нямаше време да се тревожи за това. Покривът на блока под него приближаваше като силует на боен кораб. До сблъсъка оставяха десет, девет, осем...

Той успя някак да се извърти настрана така, че да не си потроши краката при приземяването. Подносът за кренвирши се плъзна по покрива и хвъркна във въздуха. Пърси полетя на другата страна.

Докато падаше към магистралата, в ума му се появи ужасен сценарий — приземява се върху нечий джип, а разяреният шофьор се опитва да го забърше с чистачките си, мърморейки: „Глупаво, падащо от небето, хлапе! Закъснявам за работа!“.

Като по чудо обаче един порив на вятъра го отнесе в обратната посока — колкото да пропусне магистралата и да се стовари върху някакви храсти. Кацането не беше особено меко, но определено бе за предпочитане пред асфалта.

Пърси изпъшка. Искаше му се да се отпусне, да припадне и известно време да не мисли за нищо. Но трябваше да стане и да продължи.

С мъка се изправи на крака. Ръцете му бяха издрани, но поне нямаше нищо счупено и все още носеше раницата си. По време на спускането бе изгубил мечата си, но знаеше, че по някое време той ще се появи в джоба му. Това беше част от магията му.

Погледна към хълма. Горгоните се забелязваха лесно с рекламните си жилетки и змийски прически. Те слизаха надолу по склона. Не го правеха с бързината на Пърси, но пък се радваха на по-

голяма стабилност. Кокошите им крака явно бяха идеални за катерене. Пърси пресметна, че след пет минути ще го настигнат.

До него имаше метална мрежеста ограда, която разделяше магистралата от жилищния квартал и неговите криволичещи улици, уютни къщички и високи евкалиптови дървета. Оградата явно бе там, за да пречи на хората да излизат на магистралата и да правят глупости — като например да пилотират подноси за кренвирши. По оградата обаче имаше много дупки. Пърси лесно можеше да се шмугне в квартала, да намери кола, която да открадне и подкара към океана. Не обичаше да краде коли, но през последните няколко седмици бе „взел назаем“ няколко, включително една полицейска. Смяташе да ги върне, но за съжаление често му се налагаше да ги сменя.

Погледна на изток. Както и очакваше, на около стотина метра от него магистралата минаваше през хълма. Имаше два тунела — за двете посоки на движението, които приличаха на очи върху черепа на великан. По средата, където трябваше да е носът му, имаше метална врата, напомняща входа на бункер. Можеше да бъде врата към тунел за поддръжка и вероятно смъртните виждаха точно това. Но те не можеха да видят какво се крие зад мъглата. За разлика от Пърси.

Пред входа имаше двама тийнейджъри в брони. Бяха облечени доста странно — с римски доспехи, навлечени върху червени тениски, и бели маратонки. Пазачът отдясно приличаше на момиче, макар от шлема и ризницата да не се виждаше ясно. Пазачът от другата страна бе едро момче с лък и колчан стрели на гърба. И двамата носеха дълги дървени копия, напомнящи старовремски харпуни.

Вътрешният радар на Пърси бясно зажува. След толкова много дни на ужаси чувстваше, че най-после е стигнал целта си. Инстинктите му подсказаха, че ако мине през тази врата, ще бъде в безопасност за първи път от срещата си с вълците на юг.

Защо тогава изпитваше такъв ужас?

Докато се чудеше, горгоните се приземиха на покрива на блока. Щяха да го настигнат след най-много три минути. Една част от него поиска да хукне към вратата на хълма. Щеше да му се наложи да притича през магистралата, но това не бе чак толкова страшно. Можеше да го направи, преди горгоните да го настигнат.

Но друга част искаше да побегне към океана. Там щеше да е най-добре. Там силата му щеше да е най-голяма. Римските стражи пред

онази порта го изнервяха. Нещо му нашепваше: „Това място не е за теб. Опасно е!“.

— Прав си, разбира се — долетя глас до него.

Пърси подскочи. Първоначално си помисли, че Бейно отново е успяла да го изненада, но бабата, показала се от храстите, бе по-грозна и от горгоната. Приличаше на някое хипи, което са изхвърлили на пътя преди четирийсетина години и е прекарало живота си в събиране на боклуци. Носеше дрипава дреха от парцали и пазарски чанти. Косата ѝ бе рошава и мръсносива като пяна от бира и бе захваната с превръзка, по която личеше знакът на мира. Лицето ѝ беше покрито с пъпки и брадавици. Когато се усмихна, разкри всичките три зъба в устата си.

— Това не е тунел за поддръжка — каза му тя, — а вход към лагер.

По тялото на Пърси пробяга тръпка. Лагер. Естествено, че е това. Лагер. Може би тук беше домът му. Може би Анабет бе наблизко.

И все пак нещо не беше наред.

Горгоните още стояха на покрива, когато Стейно забеляза Пърси и го посочи, след което закрепя от радост.

Старото хипи повдигна вежди:

— Нямах много време, дете. Трябва да решиш какво ще правиш.

— Коя си ти? — попита Пърси, макар да не бе сигурен, че гори от желание да узнае отговора. Последното нещо, от което имаше нужда, бе още някой безобиден смъртен, който да се превърне в чудовище.

— Можеш да ме наричаш Юна. — Очите на старицата блеснаха весело, все едно е направила сполучлива шега. — Почти като месец юни, който е кръстен на мен, ако искаш да знаеш.

— Хубаво... виж, трябва да тръгвам. Горгоните идват. Не искам да те наранят.

Юна постави ръце пред сърцето си.

— Колко мило! Но това също е част от твоя избор!

— Моя избор? — Пърси погледна нервно към хълма. Горгоните бяха свалили жилетките си и от гърба на всяка се разпери чифт криле — малки и прилепови, които блестяха като направени от мед. Откога имаха криле? Може би бяха декоративни — твърде малки, за да могат да полетят с тях.

Докато Пърси мислеше това, двете сестри скочиха от покрива и се понесоха към него.

Всичко ставаше все по-хубаво и по-хубаво.

— Да — съгласи се Юна, сякаш не бързаше за никъде, — част от твоя избор. Можеш да ме оставиш на милостта на горгоните и да се затичаш към океана. Ще стигнеш дотам без проблем, гарантирам ти го. Горгоните с радост ще ме нападнат и няма да те закачат повече. Ще започнеш нов живот, ще доживееш дълбока старост и ще избегнеш много болка и нещастия, които иначе ти предстоят.

Пърси изпита странното чувство, че вторият вариант няма да му хареса.

— Или?

— Или можеш да помогнеш на една възрастна жена — отговори тя, — да ме отнесеш до лагера със себе си.

— Да те отнеса? — Пърси се надяваше, че тя се шегува, но Юна повдигна роклята си и му показа подутите си червени крака.

— Не мога да стигна сама — каза тя. — Отведи ме до лагера: по магистралата, през тунела, отвъд реката.

Пърси не виждаше река, но и без това задачата му се виждаше трудна. Юна изглеждаше доста тежка.

А горгоните бяха само на петдесетина метра от него и спокойно си летяха, като че ли ловът вече е свършил.

Пърси погледна към старицата.

— И трябва да те отнеса до лагера, защото...?

— Защото ще сториш добрина — отговори тя. — Освен това, ако не го направиш, боговете ще погинат и светът, такъв, какъвто го познаваме, ще бъде унищожен. Заедно с всички приятели и близки, които някога си имал. Разбира се, ти няма да ги помниш, така че това може би няма да има значение. Ще си в безопасност там долу, на морското дъно...

Пърси преглътна. Горгоните се хилеха зловещо, докато се спускаха от хълма.

— Ако отида в лагера — попита той, — ще възвърна ли паметта си?

— Постепенно — каза Юна, — но трябва да знаеш, че ще ти се наложи да пожертваш много. Ще изпиташ болка и печал, загуба,

каквато не си и сънувал. Но ще получиш шанс да спасиш старите си приятели и семейство, да върнеш стария си живот.

Горгоните вече бяха над главата му. Вероятно изучаваха старицата, мъчеха се да разберат кой е новият играч, преди да атакуват.

— Ами стражите на вратата? — попита Пърси.

Юна се усмихна.

— О, те ще ни пуснат, миличък. Можеш да им имаш доверие. Та... какво казваше? Ще помогнеш ли на една беззащитна старица?

Пърси се съмняваше, че Юна е беззащитна. В най-лошия случай това беше капан. В най-добрия — някакъв вид тест.

Пърси мразеше тестовете. Откакто бе загубил паметта си, животът му бе като един гигантски отворен тест, в който трябваше да попълва празните места. *Той бе _____ от _____. Чувстваше, че _____, и ако чудовищата го хванеха, щеше да е _____.*

Но след това се сети за Анабет — единственото нещо от стария си живот, за което бе сигурен. Трябваше да я намери.

— Ще ти помогна — каза той и вдигна старицата. Беше по-лека, отколкото очакваше. Пърси се опита да не обръща внимание на ужасния ѝ дъх и грубите ѝ ръце, които се хванаха за врата му. Той тръгна по асфалта. Един от шофьорите му изсвири с клаксон. Друг му извика, че е луд. Повечето обаче просто го заобиколиха подразнени. Сякаш бездомни тийнейджъри редовно минаваха по пътя към Бъркли, носейки стари баби хипарки на гръб.

И тогава над него падна сянка. Стейно извика доволно:

— Умно момче си ти. Намерил си богиня, която да носиш, а?

Богиня?

Юна се засмя доволно и каза: „опа“, когато една кола едва не ги прегази.

В този момент от лявата му страна долетя крясъкът на Евриала:

— Хвани ги! Два трофея са повече от един!

Пърси хукна през останалите платна на магистралата. Някакси стигна средната артерия. Видя как горгоните се спускат към него, а колите се отклоняват от пътя си. Чудеше се какво ли виждат смъртните — огромни пеликани? Безмоторни самолети, излезли от контрол? Вълчицата Лупа му бе казала, че смъртните умове биха повярвали всичко... с изключение на истината.

Пърси хукна към вратата на хълма. Юна ставаше все по-тежка с всяка измината крачка. Сърцето на момчето бясно затупка. Ребрата го заболяха.

Тогава един от стражите извика. Беше момчето с лъка, което подготви стрела. Пърси изкрещя:

— Чакай!

Но стрелата не беше за него и прелетя над главата му. Една от горгоните зави от болка. Момичето на стража подготви копието си, като трескаво махна с ръка на Пърси да побърза.

Петнайсет метра го делиха от вратата. Десет...

— Хванах те! — изкрещя Евриала. Пърси се обърна тъкмо навреме, за да види как една стрела я пронизва в челото. Евриала падна на платното за бързи коли. Един камион мина през нея и я влачи около стотина метра, но после тя изскочи изпод него, покачи се отгоре му, извади стрелата от челото си и отново полетя.

Пърси стигна вратата.

— Благодаря — кимна той на пазачите, — чудесен изстрел.

— Това трябваше да я убие! — оплака се стрелецът.

— Добре дошъл в моя свят — промърмори Пърси.

— Франк — каза момичето, — вкарай ги вътре, бързо! Тези същества са горгони!

— Горгони! — гласът на стрелеца потрепера. Беше трудно да се различат чертите му изпод шлема, но той бе едър като борец и изглеждаше на около четиринайсет-петнайсет години.

— Дали вратата ще ги удържи?

Юна се изкикоти в ръцете на Пърси.

— Не, няма. Напред, Пърси Джаксън! През тунела, към реката!

— Пърси Джаксън? — момичето страж бе с тъмна кожа, а изпод шлема му се подаваха къдрави кичури коса. Изглеждаше по-малка от Франк, може би тринайсетгодишна. Ножницата на меча стигаше почти до глезена ѝ. И все пак звучеше така, сякаш тя дава заповедите.

— Добре, ти очевидно си полубог. Но коя е... — Тя погледна към Юна. — Няма значение. Просто влизайте. Аз ще ги задържа.

— Хейзъл! — каза момчето. — Не бъди безразсъдна.

— Вървете! — настоя тя.

Франк прокле на някакъв език — латински може би — и отвори вратата.

— Хайде!

Пърси го последва, залитайки под тежестта на старата жена, която действително се увеличаваше. Той не знаеше дали Хейзъл може да удържи горгоните сама, но бе прекалено уморен, за да спори.

Тунелът минаваше през здрава скала и имаше широчината и височината на училищен коридор. В началото си действително приличаше на тунел за поддръжка — с електрически кабели, предупредителни знаци и електрически табла по стените и електрически крушки в метални предпазители по дължината на тавана. Но щом навлязоха по-навътре, циментовият под премина в мозайка, а крушките отстъпиха място на факли, които горяха, без да изпускат дим. На неколкостотин метра Пърси видя слънчева светлина.

А старата дама бе станала по-тежка и от торба с пясък. Ръцете на Пърси се разтрепериха от умора. Юна започна да пее нещо на латински. Звучеше като приспивна песничка и изобщо не помагаше на Пърси да се съсредоточи.

Зад тях в тунела проехтяха гласовете на горгоните. Хейзъл извика. Пърси се изкуши да пусне Юна и да се върне назад, за да помогне, но тогава целият тунел се разтърси от звука на падащи камъни. Чу се звук като от сплескване, сходен с този, който горгоните бяха издали, когато Пърси бе пуснал коша с топки за боулинг върху тях в търговския център. Той погледна назад. Западната част от тунела се бе напълнила с прах.

— Не трябва ли да проверим как е Хейзъл? — попита той.

— Добре е, да се надяваме — каза Франк. — Скрила се е под земята. Ти продължавай да вървиш. Почти стигнахме.

— Къде сме стигнали?

Юна се засмя.

— Всички пътища водят насам, дете. Би трябвало да го знаеш.

— Към училище?

— Към Рим, дете! — скара се старицата. — Всички пътища водят към Рим.

Пърси не беше сигурен, че я е чул добре. Вярно, изгубил бе паметта си и умът му наистина не функционираше нормално от онзи ден, в който се бе събудил във Вълчия дом. Въпреки това бе доста сигурен, че Рим не е в Калифорния.

Продължиха да бягат. Сиянието на края на тунела стана по-ярко и накрая изскочиха на дневна светлина.

Пърси замръзна. Пред тях се бе ширнала долина във формата на паница. Беше широка няколко километра, а в нея се издигаха ниски хълмчета, заобиколени от златисти поля и дори скромни горички. Малка река извираше от езеро в центъра и опасваше всичко, оформяйки латинската буква G.

Пейзажът беше типичен за Северна Калифорния — дъбове и евкалиптови дървета, златни хълмове, ясно синьо небе... Голямата вътрешна планина — май се казваше Диабло — се издигаше в далечината, където трябваше да е.

И въпреки това Пърси се чувстваше така, сякаш бе навлязъл в някакъв таен свят. В центъра на долината, сгушено до езерото, лежеше градче от мраморни сгради с червени керемидени покриви. Някои имаха куполи и колони като държавни сгради, а други приличаха на палати със златните си врати и огромни градини. Можеше да види широк площад с колони, фонтани и статуи. Пететажен римски колизей блестеше на слънчевата светлина, а до него се намираше дълга овална арена, подобна на писта за автомобилни състезания.

От южната част на езерото се виждаше друг хълм с още по-внушителни сгради. Пърси предположи, че са храмове. Няколко каменни моста прекосяваха реката, която се виеше из долината, а далеч на север се мяркаха редица тухлени арки, които напомняха на издигнати влакови релси. Реши, че това трябва да е акведукт.

Но най-странната част от долината бе точно под него. На около двеста метра, точно до реката, имаше военен лагер. Той приличаше на широк около четиристотин метра квадрат с отбранителни валове от всички страни, чиито върхове завършваха с шипове. От всеки ъгъл се издигаха дървени наблюдателници с веещи се червени знамена, охранявани от пазачи с огромни арбалети. В далечната страна на лагера се отваряше широк проход, който водеше към града. По-тясна врата стоеше затворена до реката. Отвътре крепостта кипеше от движение — дузини деца влизаха и излизаха от казармите, носеха оръжия, полираха доспехи. Пърси чу звъна на чукове, срещащи наковални, и усети аромата на печено месо. Нещо в това място му бе познато, но в същото време му изглеждаше някак сбъркано.

— Лагер „Юпитер“ — посочи Франк. — Ще сме в безопасност, веднага щом...

В тунела зад тях проехтяха стъпки. Хейзъл изскочи на слънчева светлина. Беше покрита с прах и дишаше тежко. Шлемът ѝ го нямаше и къдравата ѝ кестенява коса сега падаше свободно по раменете. По бронята ѝ личаха следи от ноктите на горгона. Едното от чудовищата дори бе успяло да залепи върху нея стикер с надпис „50% отстъпка“.

— Забавих ги — каза тя, — но всеки момент ще са отново тук.

Франк изруга.

— Трябва да минем през реката.

Юна стисна Пърси за врата.

— А, да. Забравих да ти кажа. Роклята ми не бива да се мокри.

Пърси прехапа езика си. Ако тази госпожа наистина беше богиня, вероятно закриляше смрадливите, дебели, никому ненужни хипита. И все пак бяха стигнали доста надалеч. Трябваше да продължи. Трябваше да извърши добрината, която бе обещал. Ако не го стореше, боговете щяха да погинат, а светът, какъвто го познаваше — да бъде унищожен заедно с всичките му близки хора.

Ако това беше тест, не можеше да си позволи да го скъсат на него.

Той се препъна на няколко пъти, докато тичаха към реката. Франк и Хейзъл го придържаха изправен.

Най-сетне стигнаха водите ѝ. Пърси спря да си поеме дъх. Течението бе бързо, но реката не изглеждаше дълбока.

Портите на укреплението бяха на един хвърлей камък.

— Хайде, Хейзъл — каза Франк, докато зареждаше две стрели едновременно, — придружи Пърси, за да не го застреля охраната. Мой ред е да задържа гадините.

Хейзъл кимна и влезе в потока.

Пърси понечи да я последва, но нещо го спря. По принцип обожаваше водата, но тази река... изглеждаше могъща и не съвсем дружелюбна.

— Малък *Тибър* — каза Юна със съчувствие. — Водите му текат с мощта на стария Тибър — имперската река, край която е възникнал Рим. Това е последният ти шанс да се върнеш назад, момче. Ако продължиш, течението ще измие знака на Ахил от теб. Той е гръцки знак и с него не можеш да останеш на римска територия.

Пърси бе прекалено изморен, за да схване какво точно му казва старицата, но разбра основното.

— Ако продължа напред, вече няма да съм неуязвим, така ли?

Юна се усмихна.

— Точно така. Какво ще избереш сега, момчето ми? Безопасност или бъдеще на болка и несигурност?

Зад него горгоните излетяха от тунела, виейки страховито. Франк пусна стрелите си към тях.

От средата на реката Хейзъл извика:

— Хайде, Пърси, давай!

От наблюдателниците се чува рогове. Пазачите завикаха нещо и насочиха арбалетите си към горгоните.

Тогава Пърси се сети за Анабет и продължи напред. Водите на реката бяха леденостудени, а течението — много по-мощно, отколкото бе очаквал. Но това не го притесни. Усети прилив на сила в крайниците си, а сетивата му се изостриха, сякаш бе пил кафе. Достигна другия край на брега и остави старицата на земята тъкмо когато вратите на лагера се отвориха. Десетки въоръжени деца се изсипаха от тях, а Хейзъл се усмихна облекчено.

В следващия миг обаче забеляза нещо зад Пърси и изражението ѝ се смени с такова на смъртен ужас.

— Франк!

Франк бе прекосил реката наполовина, когато горгоните го заловиха. Те се спуснаха от небето и го хванаха за ръцете. Той извика от болка, когато мощните им нокти се забиха в кожата му.

Пазачите също извикаха, но Пърси знаеше, че те не могат да помогнат. Нямаше как да стрелят, тъй като можеха да убият Франк. Другите хлапета, изскочили от лагера, наизвадиха мечовете си и се втурнаха към реката.

Но беше твърде късно. Имаше само един начин Франк да бъде спасен.

Пърси протегна ръце. Усети странно чувство в стомаха си, а после Тибър се покори на волята му. От двете страни на Франк се образуваха огромни водовъртежи, а после от водата изригнаха гигантски ръце, които имитираха движенията на Пърси. Те сграбчиха горгоните и чудовищата изпуснаха Франк изненадани.

Водните длани се свиха с все сила.

Пърси чу как другите деца викат и отстъпват назад, но остана съсредоточен върху задачата си. Стисна юмруци така, сякаш мачка нещо, и огромните ръце се прибрах в реката. Чудовищата удариха дъното и станаха на прах. Есенцията им се пръсна из водата като отровен облак, опитвайки да се събере, но реката я раздели. Скоро следите от горгоните изчезнаха, понесени от течението. Водовъртежите също ги нямаше — водите на реката се бяха успокоили.

Пърси стоеше на брега. Дрехите и кожата му димяха така, сякаш излизаше от басейн, пълен с киселина. Чувстваше се уязвим, оголен, раним.

В средата на реката Франк се обърна към него. Изглеждаше объркан, но иначе невредим. Хейзъл се доближи до него и му помогна да излезе на брега.

Чак тогава Пърси осъзна колко са притихнали останалите деца. Всички го наблюдаваха. И единствено старата Юна изглеждаше спокойна.

— Ах, какво приятно пътуване — каза тя. — Благодаря ти, Пърси Джаксън, за това, че ме доведе в лагер „Юпитер“.

Едно от момичетата като че ли се задави.

— Пърси... Джаксън?

Явно бе чувала името му. Пърси се съсредоточи и погледна към нея с надежда да види познато лице.

Тя беше водач — това бе очевидно. Пурпурна роба се спускаше царствено над доспехите ѝ. Нагръдникът ѝ бе украсен с медали. Беше на възрастта на Пърси. Имаше пронизващи тъмни очи и дълга черна коса. Пърси не я познаваше, но момичето го гледаше така, сякаш той е нещо, изскочило от най-лошите ѝ кошмари.

Юна се засмя доволно.

— Да, точно така. Вие двамата имате какво да си кажете, сигурна съм!

И после, сякаш за да докаже, че странните събития за деня не са свършили, тя заблестя и промени вида си. Порасна и се превърна в сияйна богиня със синя рокля, висока над два метра. Наметката на раменете ѝ напомняща козя кожа. Лицето ѝ бе строго и величествено, а в ръцете си държеше жезъл, завършващ с цвят на лотос.

Лагерниците изглеждаха още по-смаяни, доколкото това бе възможно. Момичето с червеното наметало коленичи и останалите последваха примера ѝ. Едно от децата се наведе толкова бързо, че едва не се прониза с меча си.

Хейзъл заговори първа:

— Юнона.

Тя и Франк също бяха на колене. Пърси единствен бе останал прав. След като я бе мъкнал по целия път дотук, не смяташе да ѝ оказва чак такова уважение.

— Юнона, а? — подхвърли той. — Ако съм минал теста, може ли да ми върнеш паметта и живота?

Богинята се усмихна.

— Когато му дойде времето, Пърси Джаксън. И само ако оцелееш в този лагер. Днес се справи добре, което е обещаващо начало. Може би все пак има надежда за теб.

Сетне се обърна към останалите.

— Римляни, представям ви сина на *Нептун*. Месеци наред той бе потънал в дрямка, но сега е събуден. Съдбата му е във ваши ръце. Пирът на Фортуна предстои, а Смъртта трябва да бъде освободена, ако искате да оцелеете в битката, която се задава. Не ме проваляйте!

Образът на Юнона потрепери и тя изчезна. Пърси погледна към Хейзъл и Франк, очаквайки някакво обяснение, но те изглеждаха не по-малко объркани от него. Франк носеше в ръцете си нещо, което Пърси не бе забелязал преди — две малки глинени манерки, по една във всяка ръка. Пърси нямаше идея откъде ги е взел, но видя как ги пуска в джоба си и ги поглежда, сякаш за да му каже: „После ще говорим за това“.

Тогава момичето с пурпурното наметало пристъпи напред. Докато оглеждаше внимателно Пърси, той изпита чувството, че тя си търси извинение, за да го промуши с кинжала си.

— Така — каза тя с леден глас, — син на Нептун, който идва с благословията на Юнона.

— Виж — каза той, — паметта ми е малко мътна в момента. Даже никаква я няма. Познаваме ли се?

Момичето се поколеба.

— Аз съм Рейна, *претор* на дванайсетия *легион*. И не, не се познаваме.

Пърси веднага разбра, че го лъже. Четеше го в очите ѝ. Но разбра, че ако възрази тук, пред войниците ѝ, тя ще се разгневи.

— Хейзъл — каза Рейна, — отведи го вътре. Искам да го разпитам в *принципята*. След това ще го отведем при Октавиан. Бих искала да се консултирам с *авгурите*, преди да решим какво да правим с него.

— Какво имаш предвид? — попита Пърси. — Какво има да решавате?

Ръката на Рейна стисна кинжала. Очевидно не бе свикнала да се обяснява за заповедите си.

— Преди да приемем някой в лагера, трябва да го разпитаме и да се допитаме до *авгурите*. Юнона каза, че съдбата ти е в наши ръце. Трябва да знаем дали богинята ни е довела нов *легионер*... — Рейна погледна Пърси така, сякаш това е много малко вероятно. — Или — добави с обнадежден тон — враг, който да убием.

III. ПЪРСИ

Пърси не се боеше от духове, което бе чудесно, тъй като половината от жителите на лагера бяха мъртви.

Сияйни алени воители стояха пред оръжейната, точейки безплътни мечове. Други се бяха събрали пред казармите, а духът на малко момченце гонеше призрачно куче по улицата. Пред конюшните голям блестящ човек с вълча глава пазеше стадо... еднорози?

Никой от лагерниците не обръщаше голямо внимание на духовете, затова пък призраците се заковаха на място и проследиха с очи групата, съставена от Рейна (която вървеше най-отпред), Пърси и Хейзъл и Франк (застанали от двете му страни), когато тя премина покрай тях. Някои от духовете изглеждаха ядосани. Малкото момче извика нещо като: „Грегус!“ и стана невидимо.

На Пърси му се прииска да последва примера му. След като бе прекарал цели седмици съвсем сам, цялото това внимание започваше да го изнервя. Той остана между Хейзъл и Франк и се опита да изглежда незабележим.

— Привиждат ли ми се разни неща? — попита той. — Или тук наистина има...

— Духове? — обърна се към него Хейзъл. Очите ѝ бяха смайващи — с цвета на четиринайсеткаратово злато. — Това са *лари*, божества на дома.

— Божества на дома — повтори Пърси. — Предполагам, че са по-нисши от истинските богове, но по-висши от боговете на наема?

— Те са духовете на предците — обясни Франк. Беше свалил шлема си, разкривайки почти бебешко лице, което никак не си пасваше нито с войнишката му прическа, нито с яката му фигура. Приличаше на бебе, което е взело анаболи и е влязло в морската пехота. — Ларите са покровители — продължи той. — Като цяло са безобидни, но никога не съм ги виждал толкова нервни.

— Зяпат ме — каза Пърси, — а онова момче ме нарече Грегус. Името ми не е Грег.

— Нарече те „грекус“ — поправи го Хейзъл, — като постоиш малко, ще започнеш да разбираш латински. Полубоговете го разбират по рождение. „Грекус“ означава грък.

— Това лошо ли е? — попита Пърси.

Франк прочисти гърлото си.

— Може би не. Ти приличаш на такъв, като ти гледам тъмната коса. Може би те мислят за истински грък. Да нямаш роднини оттам?

— Не зная. Както вече казах, не помня нищо.

— А може би... — Франк се поколеба.

— Какво? — попита Пърси.

— Вероятно нищо — каза Франк, — но между гърците и римляните има стара вражда. Понякога римляните използват думата „грекус“ като обида към някой, който е чужденец. Или враг. Но аз не бих се безпокоил за това.

Изглеждаше обаче доста обезпокоен.

Спряха в центъра на лагера при Т-образен кръстопът. Уличен знак посочваше, че пътят към главните порти се нарича ВИЯ ПРЕТОРИЯ. Другият път, минаващ през средата на лагера, бе означен като ВИЯ ПРИНЦИПАЛИС. Под тези табели имаше надписи, добавени на ръка. Те гласяха: БЪРКЛИ — 8 км, НОВ РИМ — 2 км, СТАР РИМ — 11 000 км, ХАДЕС (стрелка надолу) — 3 700 км, РИНО — 334 км, СИГУРНА СМЪРТ — НА ПРАВИЛНОТО МЯСТО СТЕ!

На Пърси мястото му се видя прекалено чисто и подредено, за да гарантира сигурна смърт. Сградите бяха наскоро измити и наредени в идеални редици, сякаш архитектът на лагера бе крайно претенциозен учител по математика. Казармите имаха тераси с навеси, където лагерниците се люлееха на хамаци, играеха карти или пийваха нещо разхладително. Всяка от отделните къщи имаше различна колекция от знамена, които представяха римски цифри и различни животни — орел, мечка, вълк, кон и дори нещо, което смътно напомняше хамстер.

По „Вия Претория“ имаше и магазини, които предлагаха най-разнообразни стоки — храна, оръжия, доспехи, кафе, екипировка за гладиаторски игри, даже тоги под наем. Една огромна реклама бе поставена на входа на магазин за колесници. Тя гласеше: ЦЕЗАР XLS С АВТОМАТИЧНИ СПИРАЧКИ, СТРУВА СИ ВСЕКИ ДЕНАРИЙ!

На единия от ъглите на кръстопътя имаше изключително импозантна сграда — два етажа от бял мрамор с огромни колони.

Напомняше старовремска банка, а пред входа ѝ стояха двама римски стражи. Над входа имаше огромен червен транспарант, на който, във вътрешността на лавров венец, бяха написани буквите *SPQR*.

— Генералният щаб, а? — попита Пърси.

Рейна го изгледа студено и враждебно.

— Нарича се принципия.

Тя погледна тълпата любопитни зяпачи, които ги бяха последвали от реката.

— Връщайте се по задачите си. Ще ви кажа какво е станало довечера. И не забравяйте — след вечеря ни предстоят военни игри.

Мисълта за вечеря накара стомаха на Пърси да изръмжи. Мирисът на барбекю, идещ от столовата, и уханията, долитащи от една пекарна на улицата, бяха повече от примамливи, но той силно се съмняваше, че Рейна ще го пусне да хапне преди разпита. Тълпата се разпръсна недоволно. Някои коментираха шансовете на Пърси.

— Мъртъв е — промърмори един.

— И тия двамцата, дето го домъкнаха, няма да прокопсат — подхвърли втори.

— Може пък — предположи трети — да го пуснат и него в петата *кохорта*. Тя си е за гърци и глупаци.

Няколко души се изсмяха на това, но Рейна ги погледна толкова лошо, че те се разпръснаха.

— Хейзъл — нареди тя, — ела с нас. Искам доклад за това какво се е случило на портата.

— Ами аз? — попита Франк. — Пърси ми спаси живота. Трябва да го пуснем да...

Рейна изгледа Франк така, че той отстъпи назад.

— Франк Занг — започна тя, — бих искала да ти напомня, че самият ти си в период на *пробацио*. Достатъчно бели направи за тази седмица.

Ушите на Франк поаленяха. Той се заигра с малката плочица, която висеше от една връв на врата му. Пърси не ѝ бе обърнал голямо внимание, но сега му заприлича на оловна табелка.

— Върви в оръжейната — заповяда Рейна, — провери инвентара. Ако ми потрябваш, ще те извикам.

— Но... — понечи да каже нещо Франк, след което се спря. — Да, Рейна.

Рейна махна на Хейзъл и Пърси да я последват в командния щаб.
— А сега, Пърси Джаксън, нека видим дали не можем да подобрим паметта ти.

Отвътре *принципята* беше дори още по-внушителна.

Мозайката на тавана изобразяваше прословутата сцена с *Ромул и Рем*, застанали под майката вълчица, която ги бе осиновила (Лупа бе разказала тази история на Пърси около един милион пъти). Подът бе от полиран мрамор. Стените бяха покрити с кадифе, така че Пърси се чувстваше сякаш е влязъл в най-скъпата палатка на света. На задната стена стояха наредени знамена и дървени прътове, окичени с бронзови медали. Пърси предположи, че това са военни символи. В центъра зееше празно място, все едно основният трофей е взет за почистване. В задния ъгъл имаше стълбище, слизащо надолу. То бе препречено от редица железни решетки, подобно врата към затвор. Пърси се зачуди какво ли има там. Чудовища? Съкровища? Полубогове с амнезия, на които Рейна бе изкарала яда си?

В центъра на стаята бе поставена дълга дървена маса, затрупана със свитъци, тетрадки, лаптопи, кинжали и огромна купа, пълна с бонбони, които изглеждаха някак не на място. Две статуи на хрътки в реален размер — една златна и една сребърна — стояха от двете страни на масата.

Рейна застана зад нея и седна на един от двата високи стола. Пърси искаше да седне в другия, но Хейзъл остана права и той предположи, че е разумно да последва примера ѝ.

— Та... — понечи да каже той, но тогава статуите на кучетата оголиха зъби и изръмжаха. Пърси замръзна. По принцип обичаше кучетата, но рубиненият поглед на статуите го притесни. Зъбите им изглеждаха остри като бръсначи.

— Спокойно, момчета — каза Рейна на хрътките.

Те спряха да ръмжат, но продължиха да наблюдават Пърси, сякаш той бе някакъв вид кучешка играчка.

— Няма да те нападнат — продължи Рейна, — освен ако не опиташ да откраднеш нещо или не им кажа да го направят. Това са *Аурум* и *Аргентум*.

— Злато и Сребро — преведе си Пърси. Латинското значение на думата се появи в ума му, точно както бе предвидила Хейзъл. За малко

да попита кое куче кое е, но тогава осъзна, че това би било доста глупав въпрос.

Рейна остави кинжала си на масата. Пърси изпита неясното усещане, че я е виждал и преди. Косата ѝ бе черна и лъскава като вулканична скала и сплетена в една-единствена плитка, спускаща се по гърба ѝ. Стойката ѝ бе на мечоносец — отпусната и все пак издаваща готовност за действие във всеки един момент. Бръчките на тревога около очите ѝ я състаряваха.

— Срецали сме се — реши той, — но не помня кога. Моля те, ако можеш да ми кажеш нещо...

— Всичко по реда си — прекъсна го Рейна. — Искам да чуя историята ти. Какво си спомняш? Как се озова тук? И не лъжи. Кучетата ми надушват лъжците.

Аргентум и Аурум изръмжаха, сякаш за да потвърдят думите ѝ.

Пърси ѝ разказа историята си — как се бе събудил в разрушеното имение на сред горите на Сонома. Описа времето, което бе прекарал с глутницата на Лупа, как бе научил да разчита езика на знаците и израженията, да оцелява и да се бие.

Лупа му бе разказала за героите, чудовищата и боговете. Бе му обяснила, че тя е дух — пазител на Древен Рим. Герои като Пърси трябвало да пазят римската традиция в наши дни, да се борят с чудовища, да служат на боговете, да защитават смъртните и да поддържат спомена за империята. Бе посветила седмици наред на обучението му, докато той не бе станал силен и свиреп като истински вълк. След като най-после бе доволна от уменията му, го бе пуснала на юг. Казала му бе, че ако преживее пътуването си, ще намери нов дом и ще възвърне паметта си.

Нищо от чутото не изненада Рейна. Всъщност тя го намираще за напълно нормално. Притесняваше я само едно.

— И твърдиш, че си изгубил паметта си? — попита тя. — Не помниш нищо?

— Помня отделни неща. — Пърси погледна към кучетата. Не желаше да разказва за Анабет. Това бе лично, а и той бе объркан от това, че не я бе открил. Беше толкова сигурен, че ще я намери в лагер. Но пък и това място бе някак сбъркано.

Освен това не искаше да споделя единствения си ярък спомен — лицето на Анабет, русите ѝ коси и сиви очи, начина, по който се

смееше и го прегръщаше, целувките, с които го даряваше всеки път, когато той направеше нещо глупаво.

Сигурно ме е целувала много — помисли си Пърси.

Страхуваше се, че ако разкаже за този си спомен, той ще изчезне като сън. Не можеше да рискува.

Рейна завъртя кинжала си в ръка.

— Повечето от нещата, които описваш, са нормални за един полубог. На определена възраст по един или друг начин ние намираме пътя към Вълчия дом и биваме подложени на изпитание. Ако Лупа сметне, че сме достойни, ни изпраща към легиона. За пръв път обаче чувам някой да изгуби паметта си. Как намери лагер „Юпитер“?

Пърси й разказа за последните си три дни — за горгоните, които не можеха да бъдат убити, за старата дама, която се бе оказала богиня, и накрая за срещата си с Хейзъл и Франк на тунела под хълма.

Оттам Хейзъл продължи историята. Тя описа Пърси като смел герой, което го накара да се почувства неудобно.

В крайна сметка той просто бе пренесъл една стара баба.

Рейна го изучаваше с поглед.

— Много си стар за новобранец. На колко години си — шестнайсет?

— Май да — отговори Пърси.

— Как, в името на боговете, си оцелял толкова дълго? Като син на Нептун трябва да имаш мощна аура, която да привлича чудовищата.

— Аха — кимна Пърси, — казаха ми, че смърдя.

Рейна почти се усмихна, което даде на Пърси смътна надежда, че в нея все пак има нещо човешко.

— Трябва да си бил някъде другаде, преди да намериш Вълчия дом.

Пърси сви рамене. Юнона бе споменала нещо за това, че е дремел, и той наистина имаше смътното усещане, че е спал дълго, много дълго. Но в това нямаше никакъв смисъл.

Рейна въздъхна.

— Ох, кучетата не са те изяли, така че вероятно казваш истината.

— Супер — отговори Пърси, — ще може ли следващия път да се доверим на детектор?

Рейна се изправи и застана до знамената. Металните й кучета я следяха с поглед.

— Дори да приема, че не си наш враг — каза накрая тя, — определено не си обикновен новобранец. Господарката на Олимп не се явява с всеки новодошъл в лагера. Последния път, когато върховен бог ни посети така... — Тя поклати глава. — Чувала съм само легенди за такива събития. А това, че си син на Нептун, е лоша поличба. Особено сега.

— Какво му е лошото на Нептун? — попита Пърси. — И защо сега е по-лошо от обикновено?

Хейзъл го изгледа предупредително.

Рейна започна да крачи напред-назад.

— Изправил си се срещу сестрите на Медуза, които не са виждани от хилядолетия. Изнерви нашите лари, които смятат, че си грък. Носиш странни символи, тениската, талисманите на врата ти. Какво означава всичко това?

Пърси погледна към парцаливата си оранжева тениска. Някога на нея може би бе имало надпис, но сега той бе твърде избледнял. Трябваше да я изхвърли преди седмици, тъй като бе станала на парцал, но сърце не му даваше да се раздели с нея. Продължаваше да я мие по потоци и фонтани и да я навлича отново.

Що се отнася до гердана на врата му — четирите глинени мъниста носеха различни символи. На едно имаше тризъбец, на друго — миниатюрно Златно руно. Третото показваше графика на лабиринт, а четвъртото — изображението на сграда, може би Емпайър Стейт Билдинг. Пърси не разпознаваше имената около нея. Тези мъниста изглеждаха важни като снимки от семеен албум, но той не можеше да си спомни какво означават.

— Не зная — отговори той.

— А мечът? — попита го Рейна.

Пърси бръкна в джоба си. Химикалката се бе появила обратно там, както винаги. Той я извади, след което осъзна, че никога не е показвал оръжието си на Рейна. Хейзъл и Франк също не го бяха виждали. Как бе разбрала Рейна за съществуването му?

Но вече бе късно да се прави, че няма меч. Той свали капачето от химикалката и Въртоп прие истинския си вид.

Хейзъл ахна. Хрътките изръмжаха.

— Какво е това? — попита Хейзъл. — Никога не съм виждала подобен меч?

— А пък аз съм виждала — каза Рейна сърдито. — Това е много стар модел от Древна Гърция. Имахме няколко в оръжейната преди... — Тя се спря. — Металът се нарича *божествен бронз*. Смъртоносен е за чудовищата, подобно на имперското злато. Но е дори по-рядък.

— *Имперско злато?* — повтори Пърси.

Рейна извади кинжала си. Острието наистина бе златно.

— Метал, извлечен в стари времена от римския Пантеон. Съществуването му е строго пазена тайна на императорите. С него техните избраници успявали да унищожат чудовищата, заплашващи империята. Имахме повече такива оръжия, но сега... работим с каквото можем. Аз ползвам този кинжал. Хейзъл има *спата*, кавалерийски меч. Повечето легионери използват по-къс меч, наричан *гладус*. Но твоето оръжие изобщо не е римско. Това е поредният знак, че ти не си обикновен полубог. А ръката ти...

— Какво за нея? — попита Пърси.

Рейна вдигна собствената си ръка. Пърси не бе забелязал преди, но от вътрешната ѝ страна имаше татуировка: буквите SPQR, кръстосани меч и факла, а под тях — и четири паралелни линии.

Пърси погледна към Хейзъл.

— Всички ние ги имаме — призна тя, вдигайки собствената си ръка, — всички легионери.

Татуировката на Хейзъл също включваше буквите SPQR, но имаше само една линия и различна емблема — черен йероглиф като кръст с извити краища и глава:

Пърси погледна към собствените си ръце. Имаше драскотини, кал и мазна следа от кренвирш, но никаква татуировка.

— Значи никога не си бил част от легиона — каза Рейна. — Тези знаци не могат да се махнат. Мислех, че може би... — Тя поклати глава, сякаш отхвърля идеята, дошла ѝ наум.

Хейзъл се приведе напред.

— Ако е оцелял толкова дълго, може би е виждал Джейсън. — Тя се обърна към Пърси. — Срещал ли си полубог като нас преди? Момче с червена риза, знаци на ръката...

— Хейзъл — прекъсна я гласът на Рейна. — Пърси си има достатъчно грижи.

Пърси докосна върха на меча и Въртоп отново се превърна в химикалка.

— Не съм виждал хора като вас преди. Кой е този Джейсън?

Рейна погледна Хейзъл раздразнено.

— Той е... беше мой колега — и махна с ръка към празния стол. — Легионът обикновено има двама избрани претори. Джейсън Грейс, син на *Юпитер*, бе другият освен мен, но изчезна миналия октомври.

Пърси се опита да пресметне колко месеца са минали оттогава. Не бе обръщал голямо внимание на времето в пустошта, но Юна му бе казала, че сега е юни.

— Значи е отсъствал осем месеца и вие още не сте го сменили?

— Може да не е мъртъв — каза Хейзъл. — Не сме се предали.

Рейна направи гримаса. Пърси се зачуди дали този Джейсън не е бил нещо повече от колега за нея.

— Претор се избира само по два начина — каза Рейна. — Или легионът издига някой върху щит след голям успех на бойното поле, а ние скоро не сме имали големи битки, или правим избори на Пирът на Фортуна, който е след пет дни.

Пърси се намръщи.

— Имате пир на фъртуна?

— Фортуна — поправи го Хейзъл, — богинята на Късмета. Нейният празник може да повлияе на лагера за цяла година. Може да донесе късмет — добър... или лош късмет. Много лош.

Рейна и Хейзъл погледнаха към празното място, на което липсваше трофей. Сякаш се чудеха какво липсва.

Пърси усети да го полазват тръпки.

— Пирът на Фортуна... горгоните го споменаха, както и Юнона. Казаха, че лагерът ще бъде нападнат в този ден, споменаха зла богиня на име Гея и армия... и това, че Смъртта щяла да бъде освободена. Да не искаш да ми кажеш, че това е тази седмица?

Пърстите на Рейна се сключиха около дръжката на кинжала.

— Няма да споменаваш нищо за това извън тази стая — нареди тя, — няма да допусна да сееш паника из лагера.

— Значи е вярно — каза Пърси. — Знаеш ли какво трябва да стане? Можем ли да го спрем? — Пърси бе срещнал тези хора току-що и не беше сигурен, че ги харесва, поне не и Рейна. Но искаше да им помогне. Те бяха полубогове като него. Имаха същите врагове. Освен това си спомни какво му бе казала Юнона — че е застрашен не само лагерът. Старият му живот, боговете, целият свят можеха да бъдат унищожени. Нещо лошо се задаваше.

— Стига толкова приказки — каза накрая Рейна. — Хейзъл, отведи го до Храмовия Хълм и намерете Октавиан. Пътюм можеш да отговориш на въпросите му. Разкажи му за легиона.

— Добре, Рейна.

Пърси имаше още много въпроси. Чувстваше, че умът му ще се разтопи. Но Рейна даде ясен знак, че аудиенцията е приключила. Тя прибра кинжала си. Металните кучета се изправиха и заръмжаха към Пърси.

— Успех при авгура, Пърси Джаксън — каза тя, — ако Октавиан те остави жив, вероятно ще можем да сравним спомените си... за миналото.

IV. ПЪРСИ

На излизане от лагера Хейзъл му купи кафе и черешово кексче от Бомбило, сладкаря с две глави.

Пърси буквално глътна кексчето. Кафето също му се услади много. Помисли си, че ако се добере до душ и нови дрехи, и успее да поспи, ще се почувства направо златен. Може би дори *имперски* златен.

Видя как група хлапета по бански и кърпи за баня се отправят към сграда, от чиито комини се издигаше пара. От вътрешността ѝ се чуваше смях и плясък на вода, сякаш вътре имаше басейн.

Място точно като за Пърси.

— Баня — каза Хейзъл. — Да се надяваме, че ще се доберем до нея преди вечеря. Не си живял, ако не си се изкъпал в римска баня.

Пърси нетърпеливо въздъхна.

Докато приближаваше главния вход, забеляза, че казармите стават по-големи и по-хубави. Дори духовете изглеждаха по-добре, с по-сияйни брони и ореоли. Пърси се опита да разчете символите по знамената, веещи се пред сградите.

— На хижи ли сте разделени? — попита той.

— Нещо такова. — Хейзъл се наведе и над нея прелетя момче, яхнало огромен орел. — Във всяка от петте ни кохорти има по около четирийсет деца. Те са разделени в казарми от по десет човека, които са нещо като съквартиранти.

Пърси не бе гений по математика, но се опита да го пресметне.

— Искаш да ми кажеш, че в лагера има двеста души?

— В общи линии.

— И всички те са деца на боговете? Браво на боговете тогава.

Хейзъл се засмя.

— Не всички са деца на върховните богове. Има стотици низши божества, освен това много от лагерниците са просто заветници — второ или трето поколение. Може би родителите им са били полубогове или бабите и дядовците им.

Пърси премигна.

— Деца на полубогове?

— Да? Това изненадва ли те?

Пърси не бе сигурен. През последните няколко седмици се бе тревожил как да оцелее. Идеята, че ще живее достатъчно дълго, че да порасне и да си има деца, му се струваше невъзможна мечта.

— А тези, завистниците...

— Заветници — поправи го Хейзъл. — От завет. Като наследство.

— И те ли имат силите на полубогове?

— Понякога да. Понякога не. Но могат да бъдат обучени. Всички велики римски пълководци и императори твърдели, че имат божествен произход. В повечето случаи били прави. Августът на лагера например е заветник, потомък на Аполон. Предполага се, че притежава дарбата да пророкува.

— Предполага се?

Хейзъл направи гримаса.

— Сам си прецени, като го видиш. Името му е Октавиан.

Всичко това не подобри настроението на Пърси. От този Октавиан зависеше съдбата му. Ако само се предполагаше, че има дарба...

— А тези отбори — смени темата той, — кохорти или там както ги нарече... по това кой е ваш родител ли се разделяте?

Хейзъл го зяпна.

— Каква ужасна идея! Не, офицерите решават кой закъде е. Ако сме разделени по богове, кохортите няма да са равностойни. Аз например ще съм самичка.

Пърси усети да го пронизва тъга, сякаш бе изживял нещо подобно.

— Защо? Кой е твоят божествен родител?

Преди да може да отговори, някой зад нея извика:

— Чакай!

И до тях притича дух — старец с корем, който изглеждаше така, сякаш бе глътнал медицинска топка. Облечен беше в толкова дълга роба, че се препъваше в нея. Щом ги настигна, спря да си поеме въздух. Червената аура около него потръпваше.

— Това е той, нали? — изохка духът. — Новият легионер на петата кохорта!

— Вителий — каза му Хейзъл, — имаме работа.

Духът не ѝ обърна внимание, а започна да обикаля Пърси, оглеждайки го като автомобил втора употреба.

— Не знам, не знам — изръмжа той. — За кохортата трябва да избираме само най-добрите. Този има ли си зъби? Умее ли да се бие? А да чисти конюшни?

— Да, да и не — отговори Пърси. — Кой си ти?

— Пърси, това е Вителий — намеси се Хейзъл, а изражението ѝ бе красноречиво: „Не го приемай на сериозно!“.

— Той е един от ларите и следи новобранците.

На една от близките веранди другите духове се закикотиха, когато Вителий започна да крачи напред-назад, препъвайки се в тогата си и вдигайки колана с меч над корема си.

— Да — каза Вителий. — По времето на великия Юлий Цезар петата кохорта бе най-велика. Гордостта на Рим и дванайсетия легион *Фулмината*! А днес... срамота. Погледни само Хейзъл с тази спата. Нелепо оръжие за един легионер, това е меч за кавалерията! Ами ти, момче. Защо миришеш на гръцки канал?

— Поизпотих се малко, като се борих с горгоните — отговори Пърси.

— Вителий — прекъсна ги Хейзъл, — трябва да отведе Пърси при авгура, преди той да може да се присъедини към нас. Защо не отидеш да провериш как е Франк? Той вероятно е в оръжейната и проверява разни неща. Знаеш колко цени помощта ти.

Духът повдигна вежди.

— Всемогъщи *Марсе*! Нима са оставили онзи пробацио да рови из оръжейната! Обречени сме!

И той се затътри по улицата, спирайки на всеки няколко крачки, за да оправи тогата си или да вдигне колана с меч.

— Добрее... — каза Пърси.

— Съжалявам — започна Хейзъл, — той е малко ексцентричен, но е от най-старите лари. Съществувал е от основаването на легиона.

— Легиона... той го нарече *Фулмината*? — подхвърли Пърси.

— Гръмовежец — преведе Хейзъл. — Това е нашето мото. Дванайсетият легион е бдял над цялата империя. Когато Рим паднал,

много от легионите просто изчезнали. Скрили сме се, изпълнявайки тайните заповеди на самия Юпитер. Задачата ни била да оцелеем, да търсим нови полубогове, да пазим римската слава. И оттогава сме така — местим се там, където римското влияние е най-силно. От няколко века сме в Америка.

Колкото и странно да звучеше това, Пърси го вярваше. Нещо повече — звучеше му познато. Като нещо, което винаги е подозирал.

— А ти си в петата кохорта — предположи той. — Тя не е особено популярна, нали?

Хейзъл изсумтя.

— Точно. Присъединих се към нея миналия септември.

— Няколко седмици, преди онзи пич, Джейсън, да изчезне.

Пърси разбра, че е засегнал болна тема. Хейзъл сведе глава. Остана притихнала достатъчно дълго, че да преброи всяко паве на улицата.

— Хайде — каза най-накрая, — ще ти покажа любимата си гледка.

Спряха се точно пред главните порти. Крепостта бе разположена на най-високото място в долината, така че можеха да видят почти всичко.

Пътят слизаше надолу по реката и се разделяше. Едната пътека вървеше на юг и стигаше хълма с храмовете. Другата завиваше на север и водеше до град, който изглеждаше като миниатюрна версия на Древен Рим. За разлика от военния лагер, градът изглеждаше неподреден и шарен, със сгради, скупчени една до друга под невъзможни ъгли. Дори от толкова далеч Пърси виждаше как хора се събират на площада, търговци рекламират стоката си на открит пазар, а родители с деца играят в парковете.

— Тук си имате семейства? — попита той.

— Да, в града — отговори Хейзъл. — Щом те приемат в легиона, служиш десет години. След това правиш каквото си искаш. Повечето герои отиват в света на смъртните, но навън е опасно за нас. Затова мнозина остават тук, намират убежище. В този град може да се ожениш, да имаш деца, дори да се пенсионираш, щом остарееш. Тук е единственото безопасно място за нас. Така че — да, много ветерани се устройват и живеят тук, защитени от легиона.

Стари полубогове. Герои, които живеят без страх, женят се, имат семейства. Пърси не можеше да разбере всичко това. Изглеждаше прекалено хубаво, за да е вярно.

— Ами ако някой нападне долината?

Хейзъл сви устни.

— Не сме беззащитни. Границите ни са вълшебни. И все пак, силата ни не е това, което беше. Напоследък нападенията на чудовищата стават все по-дръзки. Ти ми каза, че горгоните не умират, но ние вече забелязахме това. С други чудовища.

— Имаш ли идея каква е причината?

Хейзъл погледна настрана. Пърси разбра, че тя крие нещо, което не бива да казва.

— Сложно е — каза накрая. — Брат ми твърди, че Смъртта не е...

И тогава се появи бойният слон. Някой зад тях изкрещя:

— Сторете път! — и Хейзъл издърпа Пърси, миг преди през мястото, на което бяха застанали, да мине огромен слон, покрит с черна броня от кевлар. Думата СЛОН бе написана върху бронята му (съвсем ненужно според Пърси).

Огромното животно мина с трясък по пътя и зави на север, насочвайки се към огромно открито поле, където се строяха някакви укрепления.

Пърси изплю прах от устата си.

— Какво по...

— Слон — обясни Хейзъл.

— Да, видях надписа. Защо си отглеждате брониран слон?

— За игрите довечера — отговори Хейзъл. — Името му е Ханибал. Обижда се, ако не го включим.

— А ние не искаме да го обидим, така ли?

Хейзъл се засмя. Не бе за вярване, че само допреди миг бе изглеждала толкова мрачна. Пърси се замисли какво е искала да каже. Имаше брат. Но твърдеше, че би живяла сама, ако лагерът е разпределен по божествен родител.

Пърси не можеше да я прецени като човек. От една страна му изглеждаше мила и дружелюбна, доста зряла за някой, който едва ли е на повече от тринайсет. Но в същото време му се струваше, че тя крие някаква черна тайна, сякаш бе гузна за нещо.

Хейзъл посочи на юг през реката. Тъмни облаци се събраха над Храмовия хълм. Ярки светкавици обляха монументите в кървавочервена светлина.

— Октавиан е зает — каза Хейзъл. — По-добре да тръгваме.

Докато вървяха, минаха покрай няколко типа с кози крака, които стояха отстрани на пътя.

— Хейзъл! — извика един от тях.

Той затрополи към тях широко усмихнат. Носеше избледняла хавайска риза, а за панталони му служеше гъстата козя козина. Огромната му африканска прическа се тресеше, а очите му бяха скрити зад малки кръгли очилца, чиито стъкла бяха с цвета на дъгата. В ръцете си носеше табела, на която пишеше:

ЩЕ (ПЕЯ) (РАБОТЯ) (ГОВОРЯ) СЕ МАХНА САМО
СРЕЩУ ДЕНАРИЙ!

— Здравсти, Дон — каза Хейзъл. — Нямаме време...

— Това е супер! — не й обърна внимание Дон и затропа с копита до тях. — Този е новак! — и се ухили на Пърси. — Да ти се намират три денария за билетче? Забравих си портфейла вкъщи и закъснявам за работа...

— Дон — скастри го Хейзъл, — *фавните* нямат портфейли или къщи, а освен това тук няма автобуси, че да ти трябва билетче за тях.

— Вярно е — весело призна той. — И все пак имате ли денарии?

— Казваш се фавнът Дон? — попита Пърси.

— Да. И?

— Нищо. — Пърси се опита да остане сериозен^[1]. — Защо фавните не работят? Не трябва ли да помагат на лагера?

Дон изблея.

— Фавни да работят? Нелепо!

— Фавните са свободолюбиви — опита се да се изрази тактично Хейзъл. — Стоят при нас, защото е... ами, безопасно. И ние ги търпим, но...

— Хейзъл е супер — каза Дон, — толкова мила. Всички лагерници ми викат: „Махни се, Дон!“. Но тя ми казва: „Дон, махни се,

моля те!“ . Обичам я!

Фавнът изглеждаше безобиден, но Пърси продължаваше да се чувства леко възмутен. Не можеше да се отърве от чувството, че фавните трябва да са нещо повече от просяци, чакащи някой *денарий* като подаяние.

Дон погледна към земята и ахна:

— Късметче!

Той посегна към нещо, но Хейзъл извика:

— Дон, НЕДЕЙ! — и го избута, взимайки малък бляскав предмет. Пърси само го мерна, преди тя да го прибере обратно в джоба си. Можеше да се закълне, че е видял диамант.

— Хайде де, Хейзъл — започна да мрънка Дон. — С това щях да си купувам понички цяла година!

— Дон, моля те — каза Хейзъл, — махни се.

Тя изглеждаше разтърсена от нещо, сякаш току-що е спасила Дон от бронирания слон.

Фавнът въздъхна.

— Ох, не мога да ти се сърдя истински. Но все си мисля, че носиш късмет. Всеки път, когато минеш...

— Довиждане, Дон — прекъсна го Хейзъл. — Хайде, Пърси.

И тя се затича. Пърси също трябваше да ускори крачка, за да не изостане.

— Какво стана? — попита той. — На пътя имаше диамант!

— Моля те — каза тя, — не питай.

Двамата продължиха в неловко мълчание по пътя си към Храмовия хълм. Виеща се каменна пътека ги преведе през странна колекция от мънички олтари и огромни куполи. Статуи на богове сякаш следяха Пърси с очи. Хейзъл посочи храма на *Белона*.

— Богиня на Войната — каза тя, — майка на Рейна.

След това минаха покрай огромна червена крипта, украсена с човешки черепи, побити на стоманени колове.

— Моля те — каза Пърси, — кажи ми, че не отиваме там.

Хейзъл поклати глава.

— Не. Това е храмът на Марс Ултор.

— Марс... това е богът на Войната Арес, нали?

— Арес е гръцкото му име, но да — съгласи се Хейзъл, — става дума за същото божество. Ултор означава „отмъстител“. Той е вторият

най-важен бог на Рим.

Пърси не бе очарован от тази информация. По някаква причина се изпълваше с гняв само от вида на грозната червена сграда. Сетне посочи към залива. Над най-големия от храмовете — кръгъл и придържан от мраморни колони купол, се струпваха облаци.

— Предполагам, че това е храмът на Зевс... ъъ, исках да кажа на Юпитер. Натам вървим, нали?

— Да. — Хейзъл звучеше напрегната. — Октавиан чете пророчества там, в храма на *Юпитер Оптимус Максимус*.

Пърси трябваше да се замисли, но накрая си преведе латинските думи.

— Юпитер... всеблаг, всемогъщ.

— Точно така.

— А каква е титлата на Нептун? — попита Пърси. — Най-готин и страхотен?

— Не точно. — Хейзъл посочи към малка синя сграда с размера на рибарска колиба. Над вратата имаше закован тризъбец, покрит с паяжини.

Пърси надникна вътре. На мъничък олтар имаше купа с три изсъхнали ябълки.

Сърцето му прескочи удар.

— Явно е популярно местенце.

— Съжалявам, Пърси — каза Хейзъл, — но римляните винаги са се плашили от морето. Използвали кораби само при крайна необходимост. Дори в по-нови времена да дойде дете на Нептун е лоша поличба. Последният път, когато това се случило, последвало ужасно земетресение. Това било отдавна, през 1906 година, когато лагерът бил разположен отвъд залива, в Сан Франциско...

— И ми казваш, че дете на Нептун го е причинило?

— Така се говори. — Хейзъл го погледна така, сякаш искаше да се извини. — Но мисълта ми е, че римляните се боят от Нептун. Не го обичат много.

Пърси се загледа към паяжините на тризъбеца.

Страхотно — помисли си. Дори да го приемеха в лагера, никога нямаше да го обикнат. Трябваше да се надява да уплаши другите лагерници, та да получи някоя сушена ябълка за вечеря.

Въпреки това, докато стоеше пред олтара на Нептун, се почувства така, сякаш през вените му минават вълни. Той бръкна в чантата и извади последната храна, която носеше — едно старо геврече. Не беше много, но го остави на олтара.

— Ей... тате. — Почувства се глупаво, задето говори на купа с плодове. — Ако можеш да ме чуеш, помогни ми, става ли? Върни ми паметта. Каж ми... кажи ми какво трябва да направя. — Гласът му потрепера. Не искаше да се размеква, но бе изтощен, изплашен и изгубен. Готов беше на всичко, за да получи някакъв съвет. Искаше му се да узнае нещо за стария си живот, което да е сигурно, а не спомен, който го няма.

Хейзъл постави ръка на рамото му.

— Всичко ще е наред. Нали ни намери? Вече си един от нас.

Почувства се странно от това, че е успокояван от малко момиче, което почти не познава. Но беше щастлив, че тя е до него.

Над двамата изтътна гръм, а хълмът бе озарен от алена мълния.

— Октавиан е почти готов — каза Хейзъл. — Да тръгваме.

Сравнен с колибката на Нептун, храмът на Юпитер определено бе *оптимус* и *максимус*. Красиви мозайки и латински надписи покриваха мраморния под. Куполът над главите им бе висок двайсет метра и позлатен. Храмът бе отворен, така че вятърът постоянно фучеше през него.

В центъра имаше олтар, пред който някакво момче, надянало тога, извършваше странен ритуал пред огромна златна статуя на големия шеф — небесния бог Юпитер, облечен в копринена роба размер XXXL, с мълния в ръка.

— Не изглежда така — промърмори Пърси.

— Кое? — попита го Хейзъл.

— Мълнията — отговори той.

— За какво говориш?

— Аз... — Пърси се намръщи. За миг помисли, че си е спомнил нещо. Но вече го нямаше — За нищо, предполагам.

Момчето пред олтара надигна ръце. Още червени светкавици блеснаха в небето и храмът се разтърси. След това момчето свали ръце надолу и гръмотевиците спряха. Облаците избеляха и се разпръснаха.

Впечатляващ номер — особено предвид външния вид на момчето. То бе високо и мършаво, със сламеноруса коса, дънки, които му бяха твърде големи, торбеста риза и увиснала роба. Приличаше на плашило, наметнато с чаршаф.

— Какво прави той? — попита Пърси.

Момчето в тогата се обърна. На лицето му бе цъфнала крива усмивка, а погледът му бе леко налудничав. Изглеждаше така, сякаш е играл твърде напрегната компютърна игра. В едната си ръка държеше нож, а от другата висеше нещо, подобно на мъртво животно.

Изглеждаше много, много луд.

— Пърси — каза Хейзъл, — това е Октавиан.

— Грекусът — обяви тържествено Октавиан. — Колко интересно.

— Тъ, здрасти — каза Пърси. — Ти да не убиваш малки животинки?

Октавиан погледна към висящото нещо в ръката си и се изсмя:

— Не, не. Някога да, така правехме, изследвахме волята на боговете, написана във вътрешностите на жертвените животни — пилета, кози и други подобни. Но днес използваме тези!

И той метна косматото нещо към Пърси. Оказа се изкормена плюшена мечка. Пърси забеляза, че в краката на Юпитеровата статуя има цели купчини осакатени играчки.

— Сериозно? — попита Пърси.

Октавиан слезе от подиума. Сигурно беше към осемнайсетгодишен, но бе толкова блед и слаб, че можеше да мине и за много по-млад. Първоначално му се видя безобиден, но когато приближи, Пърси вече не бе толкова сигурен. Очите на Октавиан блестяха от нездрав любопитство, сякаш се чудеше дали да не изкорми Пърси като плюшено мече, за да научи нещо от вътрешностите му.

Октавиан присви очи.

— Изглеждаш ми нервен?

— Напомняш ми на някого — отговори Пърси, — но не помня на кого точно.

— Вероятно на великия ми адаш Октавиан Август. Всички казват, че ужасно си приличаме.

Пърси не смяташе, че е това, но не можеше да си спомни друго.

— Защо ме нарече грък?

— Прочетох го в авгурите. — Октавиан посочи с ножа си изкормения плюш на олтара. — Съобщението гласеше: „Гъркът пристигна“. Или може би: „Гъската извика“. Но ми се струва, че първата интерпретация е по-вярна. Дошъл си, за да се присъединиш към легиона, нали?

Хейзъл го представи. Тя разказа на Октавиан всичко, случило се откакто се срещнаха в тунела — сблъсъка с горгоните, битката край реката, появата на Юнона, разговора им с Рейна.

Когато чу името на Юнона, Октавиан се изненада.

— Юнона — повтори той. — Наричаме я Юнона Монета, онази, която предупреждава. Тя се явява във времена на криза, за да предупреди Рим за предстояща заплаха. Той погледна към Пърси, сякаш за да допълни: като загадъчни гърци, например.

— Чух, че Пирът на Фортуна е тази седмица — каза Пърси. — Горгоните казаха, че тогава ще има нашествие. Видя ли това в плюша?

— Не, за жалост — въздъхна Октавиан. — Волята на боговете е неясна тези дни. Не мога да разчета почти нищо.

— Нямате ли си... — Пърси се поколеба. — Оракул или нещо подобно?

— Оракул? — усмихна се Октавиан. — Каква сладка идея. Но се опасявам, че нямаме такъв. Сега, ако прегледаме *Сибилските книги*, както препоръчах...

— Сибо... какво? — попита Пърси.

— Книги с пророчества — обясни Хейзъл, — от които Октавиан е обсебен. Римляните се съветвали с тях по време на бедствия. Но повечето хора смятат, че те са изгорели с падането на империята.

— Някои хора смятат така — поправи я Октавиан. — За нещастие текущото ръководство отказва да организира мисия, с която да ги потърсим...

— Понеже Рейна не е луда — отговори Хейзъл.

— И сме ограничени, понеже разполагаме само с няколко откъслечни листа — продължи Октавиан, — с няколко загадъчни предсказания като това. — Той кимна към надписите по мраморния под.

Пърси погледна към редиците думи, без да очаква да ги разбере... след което се задави.

— Онова там! — посочи той и започна да превежда, докато четеше: — *Седмина герои ще сбере зовът, през огън или буря ще премине светът...*

— Да, да — прекъсна го Октавиан и завърши, без дори да поглежда текста: — *Клетва трябва да се спази със сетен дъх, пред Портите на Смъртта бди врагът.*

— Но аз знам това пророчество! — Пърси се чувстваше така, сякаш върху храма отново бе паднал гръм. Сетне осъзна, че целият трепери. — Това е важно.

Октавиан повдигна вежда.

— Разбира се. Наричаме го Пророчеството на седмината. То е на няколко хиляди години. Не знаем какво означава. Всеки път, когато някой се опита да го разчете... е, Хейзъл може да ти разкаже повече. Случват се бели.

Хейзъл го погледна лошо.

— Просто прочети предсказанието за Пърси. Може ли да се присъедини към легиона, или не?

Пърси почти виждаше как работи умът на Октавиан, как преценява дали може да му бъде полезен, или не. Сетне авгурът постави ръка върху чантата му.

— Какво красиво животно! Може ли?

Пърси не го разбра, докато Октавиан не му взе пандата от търговския център, която стоеше на върха на раницата. Това бе глупава плюшена играчка, но Пърси я бе носил дълго и се бе привързал към нея.

— Хей! — извика той, когато Октавиан я отнесе на олтара и надигна ножа си.

Октавиан я изкорми и пръсна плюша по олтара. Сетне метна обезобразената играчка настрани, промърмори нещо под носа си и се обърна към тях с триумфираща усмивка.

— Блага вест! — извика той. — Пърси може да се присъедини към легиона. Ще го зачислим към кохорта на вечерния събор. Предай на Рейна, че съм го одобрил.

Хейзъл бе видимо облекчена.

— Това е... страхотно. Хайде, Пърси.

— О, Хейзъл — обади се тогава Октавиан, — щастлив съм, че приемаме Пърси в легиона, но изборите за претор предстоят. Надявам

се не си го забравила.

— Джейсън не е мъртъв — срязва го Хейзъл. — Ти си авгурът. Трябва да го намериш!

— Опитвам се, опитвам се! — Октавиан посочи осакатените играчки. — Съвещавам се с боговете всеки ден! Но, уви, след осем месеца все още не съм открил нищо. Разбира се, продължавам да опитвам, но ако Джейсън не се завърне до Пирът на Фортуна, ще сме принудени да действаме. Не може да има вакантно място толкова дълго. Много ще съм ти благодарен, ако ме подкрепиш на изборите за претор. Това ще означава много за мен.

Хейзъл стисна юмруци.

— Аз? Да подкрепя теб?

Октавиан свали тогата си, сгъна я и я остави заедно с ножа върху олтара. Пърси видя седем линии на ръката му. Значи бе изкарал седем години в лагера. Знакът на ръката му бе лира, символът на Аполон.

— В крайна сметка — каза авгурът — бих могъл да ти помогна. Ще е ужасно, ако онези гадни слухове за теб тръгнат из лагера... или, да не дават боговете, се окажат верни.

Пърси пхна ръка в джоба си и стисна химикалката си. Този човек заплашваше Хейзъл, това бе очевидно. Един знак от нея и бе готов да извади Въртоп и да види как Октавиан ще се държи, ако се окаже откъм острия му край.

Хейзъл си пое дълбоко въздух. Кокалчетата на юмруците ѝ бяха побелели.

— Ще си помисля — каза тя.

— Отлично — усмихна се Октавиан. — Между другото, брат ти дойде.

Хейзъл се напрегна.

— Брат ми? Защо?

Октавиан сви рамене.

— Кой знае. Чака те край храма на баща ви. Но, моля те, не го кани да остава за дълго. Другите се плашат от него. А сега, ако ме извиниш, трябва да продължа издирването на нашия беден приятел, изчезналия Джейсън. Беше ми приятно да се запознаем, Пърси.

Хейзъл излезе от храма мрачна като буреносен облак, а Пърси я последва. Беше сигурен, че никога преди не е бил толкова щастлив от това, че напуска светилище. Новата му приятелка ругаеше, докато

дватамата слизаха надолу по хълма. Пърси не разбра всичко, но дочу словосъчетанията „горгонски син“, „властолюбива пепелянка“, а също и някои не особено ласкави предложения за това къде точно може да постави ножа си Октавиан.

— Мразя го тоя тип — процеди накрая на английски тя, — само да можех...

— Нали няма да го изберат за претор? — попита Пърси.

— Ще ми се да не го вярвах. Но Октавиан има много приятели, повечето от които купени. Останалите лагерници се боят от него.

— Боят се от него? Че той е скелет на батерии!

— Не го подценявай. Сама по себе си Рейна не е толкова лоша, но ако Октавиан е до нея... — Хейзъл потрепери. — Нека видим брат ми. Той ще се радва да се запознае с теб.

Пърси не възрази. И той искаше да се запознае с този загадъчен брат, да научи нещо за тайнственото минало на Хейзъл — кой е баща ѝ, каква е тайната ѝ. Пърси не можеше да повярва, че тя е направила нещо лошо. Изглеждаше толкова мила. Но Октавиан се бе държал така, сякаш знаеше нещо ужасно за нея.

Хейзъл заведе Пърси до черна крипта, построена в подножието на хълма. Пред тях стоеше тийнейджър с черни дънки и яке като на летец.

— Хей — каза Хейзъл, — доведох приятел.

Момчето се обърна. Пърси отново се почувства странно, все едно е видял някой, когото познава. Братът на Хейзъл бе блед почти колкото Октавиан, но с тъмни очи и рошава черна коса. Изобщо не приличаше на сестра си. Носеше пръстен, оформен като череп, верижка вместо колан и черна риза, на която също имаше нарисувани черепи. А на кръста му висеше чисточерен меч.

В мига, в който видя Пърси, момчето сякаш се шокира, дори паникьоса.

— Това е Пърси Джаксън — каза Хейзъл, — наш приятел. Пърси, това е брат ми, синът на *Плутон*.

Момчето възвърна самообладанието си и протегна ръка.

— Приятно ми е да се запознаем — каза той. — Казвам се Нико ди Анджелио.

[1] В оригинал фавнът Дон е Don the Faun. Получава се забавна рима. — Бел.ред. ↑

V. ХЕЙЗЪЛ

Хейзъл се почувства така, сякаш току-що бе запознала две ядрени бомби една с друга. Сега чакаше да види коя от тях ще избухне първа. До тази сутрин си мислеше, че не познава по-могъщ герой от брат си Нико. Останалите от лагер „Юпитер“ го възприемаха почти като фавн — странен, но безобиден. Но Хейзъл осъзнаваше истинската му сила, макар да не го познаваше от много време. Знаеше, че той е по-опасен от Рейна и Октавиан, а може би дори от Джейсън.

Но после срещна Пърси.

Когато го видя да се препъва по магистралата, вдигнал на ръце старата госпожа, Хейзъл помисли, че това е някой бог, слязъл на земята инкогнито. Макар да бе ранен, мръсен и смазан от умора, пак излъчваше мощ. Беше красив точно като римски бог — със синьозеленикави очи и черна коса, развяна от вятъра.

Тя бе казала на Франк да не стреля по него. Беше решила, че боговете ги изпитват. Чувала бе подобни митове — за момчета, придружени от възрастна жена, които молят за помощ. А когато грубите смъртни им откажат — бум! — биват превърнати в бананови обелки.

После видя как Пърси овладява реката и унищожава горгоните. Как превръща химикалка в бронзов меч. Как целият лагер започва да говори за него: „Грекус, грекус... синът на морския бог...“

Отдавна, много отдавна Хейзъл бе чула, че ще бъде спасена от син на Нептун. Но можеше ли Пърси да развали проклятието й? Звучеше й прекалено оптимистично.

Докато мислеше за тези неща, Пърси и Нико стиснаха ръце, след което започнаха да се изучават с поглед. Хейзъл с мъка сподави желанието си да побегне. Ако тези двамата извадеха магическите си мечове, играта щеше да загубее.

Нико не изглеждаше страшен. Той бе отпуснато слабо момче в измачкани черни дрехи, а косата му както винаги изглеждаше така, сякаш току-що е станал от кревата.

Хейзъл си спомни как едва не се бе засмяла, когато за пръв път го видя да вади черния си меч. Начинът, по който го бе описал...

„Стикска стомана“ — бе изрекъл той с гробовен глас.

Изглеждаше й нелепо. Това мършаво момче не можеше да бъде боец.

Но после Хейзъл промени мнението си.

Докато тя мислеше върху това, Пърси се намръщи.

— Аз те познавам — каза той.

Нико повдигна вежди.

— Нима? — сетне погледна към Хейзъл, очевидно чакайки обяснение.

Хейзъл се поколеба. Нещо в реакцията на брат й не бе нормално. Той се правеше на ударен, но тя бе забелязала паниката му, когато бе видял Пърси за пръв път. Нико го познаваше, в това бе сигурна.

Но защо се държеше, все едно не е така?

Принуди се да отговори.

— Ами... Пърси е изгубил паметта си — обясни тя и разказа на брат си какво се бе случило от пристигането му пред тунела насам.

— Та, Нико... — продължи тя внимателно, — помислих си, че... Хмм, знам, че пътуваш много. Може би си срещал полубогове като Пърси и преди, или...

Изражението на Нико стана мрачно като *Тартара*. Хейзъл не разбираше с какво го е ядосала толкова, но разбра какво се опитва да й каже: „Смени темата“.

— Предупреди ли Рейна за армията на Гея? — рязко попита Нико.

Пърси кимна.

— Коя е тя обаче?

Устата на Хейзъл пресъхна. Самото име караше краката й да се подкосят. Помнеше мекия, сънлив глас на жената, сияйната пещера, чувството как дробовете й се пълнят с нефт...

— Богинята на Земята — Нико погледна надолу, сякаш го подслушваха, — най-древна измежду всички богове. През повечето време спи, но омразата й към героите и техните родители не стихва.

— Искаш да ми кажеш, че Майката Земя е зла? — попита Пърси.

— Много — отговори твърдо Нико. — Тя убедила своя син, титана Кронос... въъ, искам да кажа *Сатурн*, да убие баща си Уран и

да завладее света. Титаните управлявали много дълго, но накрая техните деца, боговете на Олимп, ги победили.

— Историята ми е позната — изненада се Пърси, докато в ума му изплуваше стар спомен, — но не бях чувал частта за Гея.

Нико сви рамене.

— Тя побесняла, когато боговете завзели властта. Намерила си нов съпруг — Тартара, духа от бездната, и дала началото на нова раса — тази на гигантите. Те се опитали да унищожат планината Олимп, но боговете ги надвили. Първия път.

— Първия път? — повтори Пърси.

Нико погледна към Хейзъл и тя се почувства гузна, макар идеята на брат ѝ вероятно да не беше такава. Но ако Пърси узнаеше истината за нея, за ужасните деяния, които е извършила...

— Миналото лято — продължи Нико — Сатурн се опита да вземе властта отново. Титаните отново нападнаха. Римските легионери от лагер „Юпитер“ отвърнаха на удара, като нахлуха в командния им щаб на планината *Отрис* от другата страна на залива и съкрушиха трона му. Сатурн изчезна... — Той се поколеба, поглеждайки към Пърси.

Хейзъл усети, че брат ѝ се страхува да не би другото момче да си спомни още нещо.

— Както и да е — продължи Нико. — Сатурн вероятно е потънал обратно в бездната. С това ние решихме, че войната е приключила. За съжаление сега става ясно, че загубата на титаните е разбудила Гея. Носят се слухове, че гигантите са се преродили. Ако отново решат да нападнат боговете, вероятно ще започнат от нас, техните деца.

— Казал ли си на Рейна всичко това? — попита Пърси.

— Естествено — стисна зъби Нико. — Римляните обаче ми нямат вяра. Затова се надявах да послушат теб. Не се обиждай, но дори децата на Нептун не са толкова зле като децата на Плутон. Ние носим лош късмет.

— Оставили са Хейзъл тук, обаче — отбеляза Пърси.

— Това е различно — отговори Нико.

— Защо?

— Пърси — намеси се Хейзъл, — виж, гигантите не са големият проблем. Нито дори Гея. Това, което стана с горгоните обаче, това, че чудовищата не умират, вече е много лошо. — Тя погледна към Нико.

Приближаваше опасно близо до най-съкровената си тайна, но по някаква причина имаше доверие на Пърси. Може би защото и той бе чужденец, може би защото бе спасил Франк край реката. Но сметна, че той има право да знае с какво си имат работа. — Нико и аз — каза тя внимателно — смятаме, че... страхуваме се, че Смъртта...

Но преди да довърши, от хълма долетя крясък и Франк дотича при тях, облечен в дънки, червена лагерна тениска и кожено яке. Ръцете му бяха мазни от чистенето на оръжията.

Сърцето на Хейзъл се разтупка, както ставаше всеки път, когато видеше Франк. Това сериозно я дразнеше. Той наистина беше добър приятел и един от малкото хора в лагера, които не се държаха с нея като със заразболна. Но тя не го харесваше по *онзи* начин.

Беше с три години по-голям от нея и не бе голям красавец с това бебешко лице и мускулесто тяло на борец. Приличаше на кръстоска между коала и гризли. Освен това всички шушукаха, че са гаджета — двамата най-големи идиоти на лагера, родени един за друг.

Хейзъл бе решила твърдо, че не го харесва. Сърцето ѝ обаче бе на друго мнение и започваше да тупка бясно всеки път, когато Франк се завъртеше край нея. Не се бе чувствала така от... Сами насам.

Стига — скастри се тя. — *Тук си по една-единствена причина и тя не е да си намериш ново гадже.* Пък и Франк не знаеше тайната ѝ. Ако я знаеше, изобщо нямаше да е толкова мил с нея.

Той махна към храма.

— Хей, Нико!

— Франк — усмихна се Нико. Той го намираще за забавен, вероятно защото единствен сред лагерниците не се плашеше от децата на Плутон.

— Рейна ме изпрати да извикам Пърси — каза Франк, сетне се обърна към него. — Октавиан одобри ли те?

— Аха — отговори Пърси. — И ми посече пандата!

— Какво... а, изкормването. Да, предполагам, че плюшените мечета сънуват кошмари с това момче. Важното обаче е, че си вътре. Трябва да те измием преди събора.

Хейзъл не бе осъзнала, че слънцето вече залязва. Как бе отлетял денят само...

— Прав си — каза той, — но е по-добре...

— Франк? — прекъсна я Нико. — Защо не отведеш Пърси надолу? С Хейзъл ще ви настигнем ей сега.

Олеле, помисли си Хейзъл. Опита се да остане спокойна.

— Това е... добра идея — успя накрая да каже тя. — Давайте, момчета. Идваме след малко.

Пърси погледна Нико за последно, все едно още се мъчеше да си спомни нещо.

— Бих искал да поговорим още малко... Не мога да се отърва от чувството...

— Няма проблем — съгласи се Нико, — но след малко. Ще остана за през нощта.

— Така ли? — изненада се Хейзъл. Лагерниците нямаше да се зарадват от факта, че синът на Нептун и синът на Плутон пристигат в един и същи ден. Оставаше и по улиците да тръгнат черни котки...

— Хайде, Пърси — каза Нико, — доскоро. — Той се обърна към Хейзъл и тя разбра, че лошото за деня тепърва предстои. — Аз и сестра ми трябва да поговорим малко.

— Ти го познаваш, нали? — попита Хейзъл.

Бяха седнали върху ръба на покрива на Плутоновия храм, който бе покрит с кости и диаманти. Хейзъл предполагаше, че костите винаги са били тук, но диамантите се бяха появили по нейна вина. Ако стоеше някъде за прекалено дълго или се изнервеше, те се появяваха около нея като гъби след дъжд. Камъни на стойност милиони долари блещукаха по покрива, но за щастие другите лагерници не ги пипаха. Те знаеха, че не е мъдро да се краде от храмове, особено такива, посветени на Плутон, мрачния бог на Подземния свят.

Дори сатирите не припарваха до това място.

Хейзъл потрепера, когато си спомни колко близо до смъртта бе Дон този следобед. Ако не бе взела онзи диамант от пътя... не искаше да си мисли какво би станало. Не искаше още някой да умира заради нея.

Нико започна да клати крака като малко дете. Стигийският меч стоеше настрана, до спатата на Хейзъл. Брат ѝ погледна към долината, където екипи работеха по Полята на Марс, изграждайки укрепления за игрите довечера.

— Пърси Джаксън — произнесе той името като заклинание. — Хейзъл, трябва да внимавам какво говоря. Тук става дума за нещо

важно, за тайна, която не бива да се разкрива. От всички ти би разбрала това най-добре.

Хейзъл поруменя.

— Нали той не е като мен?

— Не — каза Нико. — Съжалявам, но не мога да кажа нищо повече. Нямам право да се меся. Пърси трябва да се оправи сам в този лагер.

— Той е опасен, нали? — попита сестра му.

Нико се усмихна.

— Много. Но само за враговете си. А лагерниците не са от тях. Можеш да му се довериш.

— Както се доверих на теб, а? — с горчивина попита Хейзъл.

Нико завъртя своя пръстен с череп. Около него костите се размърдаха, сякаш за да създадат нов скелет. Нико имаше този ефект върху мъртвите, когато се ядосаше. Проклятие, подобно на това на Хейзъл. Дватама владееха двете сфери, върху които Плутон имаше влияние — смъртта и богатствата.

И Хейзъл смяташе, че Нико е имал повече късмет от нея.

— Виж, знам, че това е трудно — каза Нико, — но ти си спечели втори шанс. Можеш да оправиш нещата.

— Нищо не мога да оправя — възрази Хейзъл, — ако те разберат истината...

— Няма да разберат — обеща й Нико. — Скоро ще се извърши подвиг. Ще са принудени да го обявят. И тогава ще ме накараш да се гордея с теб. Довери ми се, Би...

Той се спря, но Хейзъл разбра какво е искал да каже.

Бианка. Истинската му сестра — тази, с която бе израснал. Нико може би обичаше Хейзъл, но тя никога нямаше да бъде като Бианка. Хейзъл бе нещо като негова утеха, която си е намерил в отвъдното.

— Съжалявам — каза той.

Хейзъл усети вкус на метал в устата си, все едно по езика й се бе появило злато.

— Значи слуховете за Смъртта са верни. *Алкионей* го е отвлякъл, нали?

— Така мисля — отговори Нико. — Виж, нещата в отвъдното излизат извън контрол. Тате прави каквото може, за да задържи положението, но от разказа на Пърси за горгоните разбирам, че и тук

горе всичко се срива. Затова обаче се върна, нали? Да оправиш нещата, да победиш демоните от миналото. Мястото ти е в лагер „Юпитер“.

Хейзъл почти се засмя. Това звучеше толкова нелепо. Мястото ѝ не бе тук. Нито в лагер „Юпитер“, нито дори в този век.

Тя си спомни как старият ѝ живот се бе сринал, макар че трябваше да внимава. Чернотата я удари толкова внезапно, че нямаше време дори да изохка.

Върна се назад във времето. Не за да сънува, а за да изживее спомена си така, сякаш още е там.

На рождения си ден, когато навърши тринайсет, деня, след който напусна Ню Орлиънс завинаги.

17 декември 1941 година.

VI. ХЕЙЗЪЛ

Хейзъл се връщаше към дома след ездата. Вечерта бе студена, но по тялото ѝ се лееше приятна топлина. Сами току-що я бе целунал по бузата.

Денят бе имал хубави и лоши страни. Децата в училище обиждаха майка ѝ, наричайки я вещица и други, по-лоши, имена. Това не се случваше за пръв път, но напоследък ставаше по-лошо. Бяха тръгнали слухове за проклятието на Хейзъл. Училището се наричаше Академия за цветнокожи и индианци „Света Агнес“. Име, което не бе променяно от сто години, и което, подобно на самото място, криеше жестокост и нетолерантност.

Хейзъл не можеше да разбере как е възможно другите чернокожи деца да са толкова ужасни. Трябваше да са по-добри, нали самите те понасяха нелепи обиди през цялото време! Но те ѝ викаха, крадяха обяда ѝ и искаха скъпоценни камъни.

— Къде са проклетите диаманти, момиче! Дай ми от тях или ще те набия! — и я бутнаха към фонтана. Ако се опиташе да играе с тях, я целеха с камъни.

Но колкото и зле да се държаха, не им даваше нито диаманти, нито злато. Не ги мразеше достатъчно. Всъщност не мразеше никой толкова, а и си имаше приятел. Сами. Един, но достатъчен. Сами се шегуваше, че е идеален за училището, тъй като е мексиканец — хем цветнокож, хем индианец. „Трябва да ми дадат две дипломи“ — казваше той.

Не беше нито висок, нито силен, но имаше прекрасна усмивка и умееше да я размива.

Този следобед я бе отвел до конюшните, където работеше като конярче. Клубът за езда, разбира се, бе само за бели и се говореше, че ще го затворят заради войната с японците. Но Сами успяваше да вкара Хейзъл вътре като помощница и от време на време двамата язدهа.

Хейзъл обичаше конете. От всички живи същества те единствени не се страхуваха от нея. Хората я мразеха. Котките съскаха. Кучетата

ръмжаха. Дори глупавият хамстер в часа на госпожица Финли писукаше уплашено, когато опиташе да му даде морков.

Но конете нямаха нищо против нея. Когато бе на седлото, можеше да язди толкова бързо, че нямаше начин проклетите скъпоценни камъни да се появят. Чувстваше се свободна от проклятието си.

Онзи следобед бе яхнала кафеникав жребец с прекрасна черна грива. Бе яздила толкова бързо, че Сами бе останал далеч назад. Когато я настигна, бе останал без дъх като коня си.

— От кого бягаше толкова? — засмял се бе той. — Не съм толкова грозен!

И макар да бе студено, си бяха направили пикник под една магнолия, връзвайки конете за оградата, която разделяше релсите. Сами бе донесъл мъничко кексче със свещичка за рождения ѝ ден и макар то да се бе смачкало по пътя, беше най-сладкото нещо, което Хейзъл бе виждала. Счупиха го на две и си го поделиха.

Сами говореше за войната. Щеше му се да е достатъчно голям, за да замине. Попита Хейзъл дали би му писала, ако отиде войник в чужбина.

— Разбира се, глупчо — бе му отговорила тя.

Той се бе ухилил, а след това, подтикнат от внезапен порив, се бе навел и я бе целунал по бузата.

— Честит рожден ден, Хейзъл.

Не беше много — просто една целувка и дори не по устните. Но Хейзъл цялата сияеше. Почти не помнеше пътя обратно към конюшните, нито как се бе сбогувала със Сами. Той ѝ бе казал: „Ще се видим утре“ — както правеше винаги.

Но тя не го видя никога повече.

Когато се върна във Френския квартал, вече бе тъмно. А когато приближи дома си, топлото чувство в душата ѝ отстъпи място на ужас.

Хейзъл живееше с майка си, която се бе нарекла Кралица Мари, в стар апартамент над един джаз клуб. Въпреки че войната бе започнала, във въздуха се носеше празнична атмосфера. Новобранци обикаляха улиците, смеейки се и говорейки за това как ще натрият носа на японците. Татуираха се по салоните и отправяха предложения на годениците си. Някои ходеха при майката на Хейзъл, за да научат

бъдещето си или да си купят амулети от Мари Левеск, прочутата вуду кралица.

„Чу ли? — казваха някои. — Два долара за този талисман! Занесох го на човек, който разбира, и той ми увери, че реалната му цена е поне двацет! Вещицата се е побъркала!“

За известно време тези приказки вършеха добра работа на Кралица Мари. Проклятието на Хейзъл се проявяваше бавно. Първо изглеждаше като благословия. Златото и скъпоценните камъни се появяваха рядко и никога в големи количества. Кралица Мари плащаше сметките си. Веднъж седмично хапваха месо. Хейзъл дори бе получила нова рокля.

Но тогава плъзнаха слуховете. Местните осъзнаха какви ужасни неща се случват с хората, които си купуват талисмани или взимат нещо от съкровищата на Кралица Мари. Чарли Гаско изгуби ръката си от коса, докато носеше златна гривна. Господин Хенри от магазина почина от сърдечен удар, след като Кралица Мари плати сметката си с рубин.

Хората започнаха да си шушукат за това как Хейзъл призовава прокълнати съкровища, докато си ходи по улицата. И затова тези дни само външни хора посещаваха майка ѝ, при това не много. Кралица Мари бе станала злобна и час по час хвърляше отровни погледи на дъщеря си.

Хейзъл се покатери по стълбите, колкото можеше по-тихо, в случай че майка ѝ има клиент. В клуба отдолу групата настройваше инструментите си. В отсрещната пекарна правеха закуски за следващата сутрин, които изпълваха стълбището с аромат на топяща се захар.

Щом стигна върха на стълбите, Хейзъл долови два гласа от апартамента. Но когато надникна в гостната, видя майка си сама на масата за сеанси със затворени очи, все едно бе в транс.

Хейзъл я беше виждала в това състояние много пъти, докато се правеше, че говори с духовете пред клиентите си. Но никога, когато е съвсем сама. Кралица Мари винаги бе твърдяла пред Хейзъл, че магиите ѝ са „менте“. В действителност не вярваше, че бъдещето може да бъде предсказано, не смяташе, че съществуват духове. Просто изнасяше представление за пари, подобно на певица или актриса.

И все пак Хейзъл знаеше, че майка ѝ вярва в *някои* магии. Проклятието на Хейзъл не бе фокус или „менте“. Кралица Мари обаче не искаше да признае, че вината за него е нейна. Че тя е направила дъщеря си такава.

— Проклетият ти баща е виновен — казваше Кралица Мари, когато изпаднаше в лошо настроение. — Дойде тук със сребристия си костюм. Единственият път, когато наистина успях да призова дух, и какво получих, а? Уж изпълни желанието ми, а всъщност провали целия ми живот. Трябваше да бъда истинска кралица. Негова е вината, че ти се роди такава.

Но Мари никога не обясняваше какво точно има предвид, а Хейзъл бе научила по трудния начин, че не бива да задава въпроси за баща си. Това само разгневяваше майка ѝ още повече.

Докато Хейзъл я гледаше, Кралица Мари промърмори нещо сама на себе си. Лицето ѝ бе спокойно и отпуснато. Хейзъл бе смаяна от това колко красива изглежда майка ѝ, когато не е намръщена. Тя имаше същата златистокафява коса като Хейзъл, същата кожа — кафява като зърната на кафе. Сега не носеше шафрановата роба и златните гривни, които слагаше, за да впечатлява клиентите си, а само обикновена бяла рокля. И въпреки това в нея имаше нещо царствено. Седнала с изпънати рамене и повдигната глава, тя изглеждаше като истинска кралица.

— Там ще бъдеш в безопасност — промърмори тя, — далеч от боговете.

Хейзъл едвам сподави писъка си. Гласът, излизащ от устата на майка ѝ, не бе нейният. Звучеше като възрастна жена, мек и успокояващ, но също заповеден — гласът на хипнотизатор, който дава заповеди.

Кралица Мари се напрегна. Тя направи гримаса в транс си, сетне отговори със собствения си глас:

— Това място е твърде далеч и е прекалено студено и опасно. Той ми каза да не ходя там.

Но другият глас отвърна:

— Какво хубаво си видяла от него? Той те дари с отровно дете. Но ние ще използваме дара му. Ще отмъстим на боговете. Далеч на север ще бъдеш под моя закрила. Моят син ще бъде твой защитник. Най-последно ще живееш като кралица, както заслужаваш.

Кралица Мари се намръщи.

— Ами Хейзъл... — а в следващия момент лицето ѝ се изкриви в ужасяваща гримаса и двата гласа проговориха едновременно:

— Отровно дете.

Хейзъл слезе по стълбите. Сърцето ѝ биеше като чук в гърдите. Докато слизаше, едва не се удари в човек, облечен с тъмен костюм. Той я хвана за рамото със студени, но силни пръсти.

— Полека, дете — каза мъжът.

Хейзъл забеляза пръстена със сребърен череп на пръста му, а после и странния плат, от който бе изтъкан костюмът му. В сенките черната материя сякаш се движеше и бълбукаше, оформяйки лица на хора в агония. Изкривените фигури ѝ напомняха на изгубени души, опитващи да се освободят. Вратовръзката му бе черна, с платинени ивици, а ризата — сива.

Но лицето му бе това, което едва не накара Хейзъл да припадне. Кожата му бе толкова бледа, че изглеждаше почти синя — като замръзнало мляко. Косата му бе черна и мазна, а усмивката — любезна. Очите му обаче бяха пълни с лудешки бяс, с безумна жажда за власт. Хейзъл бе виждала хора с такъв поглед в кинопрегледите, когато показваха новини за ужасния Адолф Хитлер. Този човек приличаше на Фюрера, макар да нямаше мустаци. Можеше обаче да бъде негов брат или баща.

Хейзъл се опита да се отдръпне. Но дори когато човекът я пусна, не можеше да помръдне. Погледът му бе достатъчен, за да я прикове на място.

— Хейзъл Левеск — каза той, а гласът му бе пълен с меланхолия. — Пораснала си.

Хейзъл се разтрепера. Циментовият под в основата на стълбите започна да се пука под краката на мъжа. Блестящ скъпоценен камък се появи от земята като семе на диня. Човекът го погледна равнодушно, след което се наведе да го вземе.

— Недей! — извика Хейзъл. — Прокълнат е!

Той вдигна камъка — съвършено оформен изумруд.

— Да, така е. Не и за мен, обаче. Толкова е красив... струва повече от цялата сграда — след което го пхна в джоба си. — Съжалявам за съдбата ти, дете. Предполагам, че ме мразиш.

Хейзъл не разбираше нищо. Човекът звучеше тъжно, все едно носеше отговорност за живота ѝ. И в следващия миг осъзна истината. Дух в сребърно и черно, изпълнил желанията на майка ѝ, съсипвайки живота ѝ...

Очите ѝ се разшириха.

— Ти? Ти си ми...

Той повдигна брадичката ѝ с ръка.

— Аз съм Плутон. Животът никога не е лек за моите деца, но за теб има специфично предизвикателство. Сега, след като навърши тринайсет, трябва да се погрижим...

Тя отблъсна ръката му.

— Ти си ми сторил това? — попита тя. — Ти си прокълнал мен и майка ми? Оставил си ни сами?

Очите ѝ се навлажниха. Този богат бял човек бе баща ѝ? И сега, когато бе навършила тринайсет, бе решил да се появи, за да ѝ каже „извинявай“?

— Ти си злодей! — извика тя. — Съсипа живота ни!

Плутон присви очи.

— Това ли ти каза майка ти, Хейзъл? Явно никога не ти е обяснила какво всъщност си пожелала, защо си родена прокълнатата...

Хейзъл бе твърде ядосана, за да отговори, но Плутон очевидно прочете отговорите в лицето ѝ.

— Явно не — въздъхна той. — Трябваше да предположа. Толкова по-лесно е просто да обвини мен.

— Какво искаш да кажеш?

Плутон въздъхна.

— Бедно дете. Роди се прекалено рано. Не виждам добре бъдещето ти, но ти обещавам, че някой ден ще си намериш място под слънцето. Потомък на Нептун ще измие проклятието от теб и ще ти донесе умиротворение. Но се боя, че това ще се случи след много, много години...

Хейзъл не разбра нищо от казаното, но преди да може да отговори, Плутон протегна ръка. В дланта му се появиха скицник и кутия цветни моливи.

— Разбрах, че обичаш да рисуваш и да яздиш — каза той, — тези са за рисуването. Що се отнася до ездата... — Очите му блеснаха.

— Ще трябва да си намериш кон самичка. А сега трябва да говоря с майка ти. Честит рожден ден, Хейзъл!

След тези думи той се покатери по стълбите, все едно Хейзъл е била нещо от списък за вършене, за което той вече е забравил. *Честит рожден ден. Върви и си рисувай. Ще се видим след още тринайсет години.*

Бе толкова смаяна, ядосана и обърквана, че остана замръзнала в началото на стълбището. Идеше ѝ да хвърли моливите и да започне да скача върху тях. Искаше да настигне Плутон и да го ритне. Щеше ѝ се да избяга, да намери Сами, да си откраднат кон и заедно да напуснат града, за да не се върнат никога.

Но не направи нито едно от тези неща. Над нея вратата на апартамента се отвори и Плутон влезе вътре. Хейзъл още трепереше от леденото му докосване, но се покатери по стълбите, за да види какво ще стане. Какво щеше да каже на Кралица Мари? И кой щеше да му отговори — майката на Хейзъл или онзи ужасен старчески глас?

Когато стигна прага, Хейзъл чу, че двамата спорят, и надникна вътре. Майка ѝ се бе върнала в нормалното си състояние — крещеше и се караше, хвърляйки предмети по пода, докато Плутон се опитваше да осъществи нормален контакт.

— Мари, това е лудост — каза той, — там няма да имам сила да те защитя.

— Да ме защитиш? — развика се Кралица Мари. — Че кога си ме защитавал?

Тъмният костюм на Плутон потръпна, все едно душите, хванати вътре, се бяха изнервили.

— Нямаш идея — каза той — колко пъти съм те опазвал жива. Теб и детето. Враговете ми са навсякъде — хора и богове. Сега, когато войната е в разгара си, нещата ще се влошат. Трябва да останеш...

— Полицията мисли, че съм убийца! — кресна Кралица Мари. — Клиентите искат да ме обесят като вещица! А състоянието на Хейзъл се влошава! Твоята защита ни убива!

Плутон уморително разпери ръце:

— Мари, моля те...

— Не ме моли за нищо! — Кралица Мари се обърна към гардероба, извади един кожен куфар и го тръшна на масата.

— Заминаваме — заяви тя. — Можеш да си задържиш защитата. Отиваме на север.

— Мари, това е капан — каза Плутон. — Не знам кой и какво ти шепне на ухо, кой те е настроил срещу мен, но...

— Никой не ме е настройвал срещу теб! Ти сам го направи! — извика тя, грабна една порцеланова ваза и я метна по него. Предметът се пръсна на пода и навсякъде се затъркаляха скъпоценни камъни — изумруди, рубини, диаманти. Цялата колекция на Хейзъл.

— Няма да оцелееш — предупреди я Плутон. — Отидеш ли на север, ще загинеш заедно с дъщеря си. Виждам го в бъдещето, ясно като бял ден.

— Вън! — изкрещя му тя.

На Хейзъл ѝ се прииска Плутон да остане, да възрази. Тя не знаеше за какво говори майка ѝ, но не ѝ хареса как звучи. Баща ѝ обаче само махна с ръка във въздуха и изчезна в сенките... сякаш наистина бе призрак.

Кралица Мари притвори очи и си пое дълбоко въздух. Хейзъл се уплаши, че странният глас отново ще я обсеби.

Но когато проговори, все още бе на себе си.

— Хейзъл! — излая тя. — Спри да се криеш зад вратата!

Треперейки, Хейзъл се подчини. Тя притисна скицника и моливите до гърдите си. Майка ѝ я погледна така, все едно вижда разочарованието на живота си.

— Събирай си нещата — нареди тя. — Заминаваме.

— На... къде? — заекна Хейзъл.

— Аляска — отговори Кралица Мари. — Там ще се научиш на работа. Ще започнем нов живот — майка ѝ го произнесе по особен начин, все едно имаше предвид, че ще създаде „нов живот“ за някой или нещо друго.

— Какво имаше предвид Плутон? — попита Хейзъл. — Той наистина ли ми е баща? Каза, че си пожелала...

— Върви в стаята си! — кресна майка ѝ. — И си опакой боклуците!

Хейзъл излезе и внезапно се върна в настоящето.

Нико разтърсваше раменете ѝ.

— Пак го направи — каза той.

Хейзъл премигна. Двамата стояха на покрива на Плутоновия храм. Слънцето бе слязло по-ниско в небето, а около нея се бяха появили още диаманти. Очите ѝ смъдяха от плач.

— Извинявай — промърмори тя.

— Няма за какво — отговори Нико. — Къде беше?

— В апартамента на мама. В деня, в който заминахме.

Нико кимна. Той я разбираше по-добре от останалите. Самият той бе дете на четирийсетте години, роден само няколко години след Хейзъл. Бе прекарал няколко десетилетия във вълшебен хотел. Но миналото на Хейзъл бе далеч по-лошо от неговото. Причинила бе толкова страдания...

— Трябва да се научиш да владееш тези спомени — предупреди я Нико, — ако припаднеш така по време на битка...

— Знам — каза тя, — опитвам се.

Нико стисна ръката ѝ.

— Всичко е наред. Според мен това е страничен ефект от... сецаш се. Престоя ти в отвъдното. Надявам се с времето да отmine.

Но Хейзъл не бе сигурна в това. След осем месеца припадъците ставаха все по-лоши, сякаш душата ѝ се опитваше да живее в две различни времена едновременно. Никой преди не се бе връщал от мъртвите, не и по този начин. Нико се опитваше да я успокои, но истината бе, че никой от тях не знаеше какво може да стане.

— Не мога да се върна на север — каза Хейзъл. — Нико, ако поискат да се върна там...

— Ще се оправиш — опита се да я успокои той. — Този път ще си с приятели. Пърси Джаксън ще изиграе важна роля в това, което предстои. Чувстваш това, нали? Той е добър човек и могъщ съюзник.

Хейзъл си спомни какво ѝ бе казал Плутон преди години — че потомък на Нептун ще измие проклятието ѝ и ще ѝ донесе умиротворение.

Дали говореше за Пърси? Може би, но Хейзъл чувстваше, че нещата няма да се наредят лесно. Тя дори не бе сигурна, че Пърси ще оцелее сред срещата си с нещото, което ги очакваше на север.

— А той откъде се появи? — попита тя. — Защо духовете го наричат грък?

Преди Нико да отговори, над реката се чува рогове. Легионерите се събираха за вечерния събор.

— По-добре да слизаме — каза Нико. — Имам чувството, че игрите тази вечер ще са любопитни.

VII. ХЕЙЗЪЛ

На връщане Хейзъл едва не се преби, препъвайки се в един златен къс. Не трябваше да тича толкова бързо, но се страхуваше да не закъснее за събора. Наистина *центурионите* от петата кохорта бяха най-добродушни в целия лагер, но дори те щяха да я накажат, ако закъснееше. А римските наказания не бяха приятни — търкане на улици с четка за зъби или пък чистене на клетката за бикове в Колизея. Понякога пъхане в чувал, пълен с гневни невестулки, който после биваше хвърлен в Малък Тибър. Все прекрасни възможности.

Златният къс обаче се появи от земята точно навреме, за да може тя да се препъне. Нико се опита да я хване, но Хейзъл се изтърси и одраска ръцете си.

— Добре ли си? — попита Нико, докато посягаше към златния къс.

— Недей! — предупреди го Хейзъл.

Нико замръзна.

— Да... извинявай. Просто... оф. Това нещо е огромно.

Той извади манерка с нектар от авиаторското си яке и сипа малко върху ръцете на Хейзъл. Драскотините веднага започнаха да се затварят.

— Можеш ли да се изправиш?

Той ѝ помогна да стане, след което и двамата се загледаха в златото. Беше с размера на комат хляб и имаше сериен номер и надпис, който гласеше: СЪКРОВИЩЕ НА САЩ.

Нико поклати глава.

— Как, в името на Тартара...

— Не зная — отговори нещастно Хейзъл, — може би е било заровено от престъпници или е паднало преди години от някой фургон. А може и да е дошло от най-близкия банков трезор. Каквото ценно има на земята, ако е наблизо, изскача. И колкото е по-ценно...

— Толкова е по-опасно — намръщи се Нико. — Не трябва ли да го покрием? Ако фавните го намерят...

Хейзъл си представи как фавните биват унищожени и над обгорените им тела се издига ядрен облак. Ужасно!

— Би трябвало да потъне обратно под земята, след като си тръгна, но за всеки случай...

Опитвала бе този номер и преди, но никога с нещо толкова тежко и голямо. Посочи златния къс и се опита да се съсредоточи.

Златото се премести. Тя канализира гнева си, което не бе трудно — мразеше златото, проклятието, миналото си и всичките си провали. Пръстите ѝ потрепераха. Златният къс засия от горещина.

Нико преглътна.

— Тъ, Хейзъл, сигурна ли си...?

Тя стисна юмука си. Златото се смачка като маджун. Хейзъл го изкриви във формата на голям, дебел пръстен. Сетне махна с ръка към земята. Поничката, струваща милиони, потъна в пръстта — толкова дълбоко, че след нея не остана нищо освен следа от разкопано.

Нико се ококори.

— Това беше... ужасяващо.

Хейзъл не го смяташе за толкова впечатляващо. Не и сравнено със силите на човек, който съживява скелети и връща хората от света на мъртвите. Но бе доволна, че поне веднъж тя го е изненадала.

От вътрешността на лагера роговете отново завиха. Кохортите свикваха строя, а Хейзъл нямаше желание да я пъхат в торба с невестулки.

— Побързай — каза тя на Нико и двамата се затичаха към портите.

Първия път, когато бе видяла как легионът се събира, Хейзъл толкова се уплаши, че малко остана да се скрие обратно в казармите. Дори след девет месеца намираще гледката за впечатляваща.

Първите четири кохорти, всяка съставена от четирийсет здрави младежи и девойки, стояха в редици пред казармите си от двете страни на „Вия Претория“. Петата кохорта се бе събрала най-накрая, пред принципията, тъй като техните казарми бяха в задния ъгъл на лагера — до конюшните и тоалетните. Хейзъл трябваше да изтича през средата на целия легион, за да стигне мястото си.

Лагерниците бяха облечени като за война. Полираните им ризници и наколенници блестяха над дънки и червени тениски.

Емблеми на мечове и черепи украсяваха шлемовете им. Дори кожените им военни ботуши изглеждаха свирепо със стоманените си подметки, идеални за маршируване през кал и за ритане на противника. Пред легионите, наредени като огромни блокчета за домино, стояха червените и златисти щитове, всеки от които бе с размера на врата на хладилник. Всички легионери носеха подобно на харпун копие, наречено *пилум*, гладиус, кинжал и обща екипировка с тегло около четирийсет килограма. И да не си във форма при идването си в легиона, бързо се оправяш. Само ходенето в доспехи натоварваше тялото повече от фитнес.

Хейзъл и Нико притичаха през улицата точно когато всички заставаха мирно, така че стъпките им направо отекнаха по камъните. Хейзъл се опита да не поглежда към никого, но забеляза Октавиан, застанал начело на първата кохорта, да се подхилква, докато гледаше надменно изпод центурионския си шлем. Дузина медали украсяваха нагръдника му.

Хейзъл все още бе бясна от заплахите му. Глупав авгур с глупава пророческа дарба. От всички хора в лагера точно той ли трябваше да разбере тайната ѝ? Беше сигурна, че той би я разкрил, ако не бе фактът, че му е по-удобно да я шантажира с нея.

Тя мина покрай Рейна, която обикаляше напред-назад, яхнала своя пегас Сципио — наричан Скипи^[1], защото козината му бе с цвета на фъстъчено масло. Металните кучета Аурум и Аргентум вървяха до нея. Червеният ѝ офицерски плащ се вееше зад гърба ѝ.

— Хейзъл Левеск — каза тя, — толкова се радвам, че се присъедини към нас.

Хейзъл знаеше, че не бива да отговаря. Бе забравила по-голямата част от екипировката си, но бързо зае мястото си до Франк и застана мирно. Главният центурион — едро момче на име Дакота, тъкмо проверяваше името ѝ. Беше последна в редицата.

— Тук! — изписука тя.

Слава на боговете. Чисто технически не бе закъсняла.

Нико застана до Пърси Джаксън, който стоеше настрана с двама стражи. Косата му бе мокра от скорошната баня и се бе преоблякъл с чисти дрехи, но все още изглеждаше притеснен. Хейзъл не го обвиняваше. Предстоеше му да се запознае с двеста тежко въоръжени тийнейджъри.

Ларите се появиха най-накрая. Пурпурните им фигури проблясваха, докато се наместваха по местата си. Имаха ужасния навик да застават наполовина в някой жив човек, така че редиците изглеждаха като замъглена фотография. Най-накрая обаче центурионите ги подредиха.

Октавиан извика:

— Вдигнете символите!

Носителите на символите пристъпиха напред. Те носеха наметала от лъвска козина и държаха прътове, всеки от които с емблемата на кохортата. Последният, който представи своя символ, бе Джейкъб, носителят на орела. Той държеше дълъг прът, на който нямаше абсолютно нищо. Работата бе почетна, но Джейкъб видимо я мразеше. И макар Рейна да настояваше, че традициите трябва да се спазват, всеки път, когато прътът без орела се надигаше, Хейзъл чувстваше как целият легион се чувства унижен.

Рейна спря своя пегас.

— Римляни! — извика тя. — Вероятно сте чули за нападението днес. Две горгони бяха удавени в реката от новопристигналия Пърси Джаксън. Той бе доведен от самата Юнона, която го представи като син на Нептун.

Младежите от последните редици изпънаха вратове, за да видят Пърси. Той помахаше с ръка.

— Здравейте!

— Пърси иска да се присъедини към легиона — продължи Рейна. — Какво казват авгурите?

— Прочетох волята на боговете във вътрешностите на жертвата! — заяви Октавиан, все едно ставаше дума за лъв, който е заклал с голи ръце, а не за плюшена панда. — Авгурите са благоприятни. Той може да служи.

И лагерниците извикаха:

— Аве!

Франк малко закъсня със своето „аве“, което прозвуча като пискливо ехо. Няколко легионери се изкикотиха. Рейна извика старшите офицери — по един от всяка кохорта. Октавиан като най-старши центурион се обърна към Пърси:

— Новобранецо — попита той, — имаш ли препоръки? Писма, които да те представят?

Хейзъл си спомни за собственото си пристигане. Много деца носеха писма от по-стари полубогове от външния свят, възрастни ветерани от лагера. Някои имаха богати и известни препоръчители. Други бяха лагерници от трето или четвърто поколение. Едно хубаво писмо можеше да те уреди на позиция в по-добра кохорта, понякога дори на специална работа — като вестносец на легиона, което те извиняваше от истински неприятната работа като копаенето на ровове или спрягането на латински глаголи в невъзможни падежи.

Пърси се размърда.

— Писма ли? Тъ, не.

Октавиан сбърчи нос.

„Това не е честно“ — искаше да изкрещи Хейзъл. Пърси бе дошъл в лагера с богиня. Каква по-добра препоръка от това?

Но семейството на Октавиан изпращаше свои представители в лагера вече повече от век. Той обожаваше да напомня на останалите, че са по-маловажни от него.

— Колко жалко — каза той. — Ще се застъпи ли някой легионер за него?

— Аз! — пристъпи напред Франк. — Той ми спаси живота!

Незабавно се чуха протести от останалите кохорти. Рейна вдигна ръка, за да възстанови тишината, и се вторачи във Франк.

— Франк Занг — каза тя, — за втори път днес ти напомням, че самият ти си в период на пробацио. Твоят божествен родител още дори не те е признал. Нямах право да се застъпваш за друг лагерник, без да си спечелил първата си ивица.

Франк изглеждаше така, сякаш всеки миг ще умре от срам.

Хейзъл не можеше да остави нещата така. Излезе от строя и каза:

— Франк искаше да каже, че Пърси е спасил живота и на двама ни. Аз съм пълноправен член на легиона и се застъпвам за Пърси Джаксън.

Франк я погледна благодарно, но останалите лагерници се разшумяха. Хейзъл бе пълноправен член само от няколко седмици, а геройското дело, което бе извършила, бе станало почти случайно. Освен това беше дъщеря на Плутон и член на изпадналата в немилост пета кохорта. Не бе направила голяма услуга на Пърси, като го бе подкрепила публично.

Рейна сбърчи нос, след което се обърна към Октавиан. Авгурът се усмихна и сви рамене, сякаш идеята го забавлява. И защо не, наистина, помисли си Хейзъл. Ако оставеше Пърси в петата кохорта, щеше да намали заплахата от присъствието му. А и Октавиан обичаше да държи враговете си на едно място.

— Много добре — каза Рейна. — Хейзъл Левеск, имаш право да се застъпиш за новобранеца. Но дали твоята кохорта ще го приеме?

Войниците от другите кохорти се закашляха, мъчейки се да скрият смеха си. Хейзъл знаеше какво си мислят: „Още един загубеняк за петата кохорта“.

Франк удари с щит по земята. Останалите членове на кохортата последваха примера му, макар да не изглеждаха много развълнувани. Центурионите им, Дакота и Гуен, си размениха нещастни погледи, гласящи нещо като: „Хайде пак...“.

— Кохортата се произнесе — каза Дакота. — Приемаме новобранеца.

Рейна изгледа Пърси със съжаление.

— Поздравления, Пърси Джаксън. Навлизаш в период на пробацио. Ще получиш табела с името и кохортата си. След една година или веднага щом извършиш геройско дело, ще станеш пълноправен член на дванайсетия легион Фулмината. Служи на Рим, изпълнявай правилата на легиона, защитавай лагера с чест. *Senatus Populusque Romanus!*

Останалите от легиона повториха поздрава.

Рейна завъртя пегаса настрана от Пърси, все едно бе доволна от това, че е приключила с него. Скипи разпери красивите си криле. Хейзъл усети да я жегва завист. Би дала всичко за такъв кон, но това нямаше как да се случи. Конете бяха само за офицери или за варварска кавалерия. Не за римски легионери.

— Центуриони и войници — каза Рейна, — имате един час за вечеря. След това ще се видим на Полята на Марс. Първа и втора кохорта се отбраняват. Трета, четвърта и пета кохорта нападат! Късмет!

Този път легионерите бяха много по-шумни заради вечерята и игрите. Кохортите напуснаха строя и се затичаха към столовата. Хейзъл махна на Пърси, който си проправи път през тълпата заедно с Нико. За огромна изненада на Хейзъл Нико се усмихваше одобрително.

— Браво, сестричке — каза той, — да се застъпиш за него бе много смело.

Досега никога не я бе наричал „сестричке“. Замисли се дали не е наричал така Бианка.

Един от стражите даде на Пърси табелката с името му. Пърси я окачи на кожения си гердан със странни мъниста.

— Благодаря, Хейзъл — каза той. — Какво точно означава застъпването ти за мен?

— Гарант съм за доброто ти поведение — обясни Хейзъл. — Длъжна съм да ти обясня правилата, да отговарям на въпросите ти и да направя всичко, което е по силите ми, за да не посрамиш легиона.

— А ако оплескам нещо?

— Тогава ще ме убият заедно с теб — отговори Хейзъл. — Гладен ли си? Хайде да хапнем!

[1] Skipru — популярна марка фъстъчени масла в САЩ. — Бел.прев. ↑

VIII. ХЕЙЗЪЛ

Ако не друго, храната в лагера беше добра. *Аури*, невидими духове на въздуха, сервираха вечерята и, изглежда, знаеха какво точно искат лагерниците за ядене. Те носеха чиниите и чашите толкова бързо, че бъркотията в столовата приличаше на вкусно торнадо. Ако станеш прекалено бързо, имаше опасност да бъдеш залят с боб или ударен с печено бутче.

Хейзъл получи скариди с бамя — любимото ѝ ястие, което винаги я успокояваше и я караше да си спомни дните си като малко момиченце в Ню Орлиънс преди появата на проклятието, преди майка ѝ да се огорчи от живота. И от нея.

Пърси получи чийзбургер и странна на вид газирана напитка в яркосин цвят. Хейзъл много се учуди, като я видя, но Пърси я опита и се ухили.

— Синьото ме прави щастлив — каза той. — Не знам защо... но е така.

За момент една от аурите стана видима — подобно на елф момиче с бяла копринена дреха. Тя се засмя, пълнейки отново чашата на Пърси, след което изчезна.

Столовата бе по-шумна от обичайното тази вечер. Смехове я огласяха постоянно, а бойните знамена, които висяха от кедровия таван, се вееха от преминаването на аурите. Лагерниците се хранеха като древни римляни, седнали на кушетки около ниски маси, и постоянно сменяха местата си, клюкарствайки за глупости като това кой кого сваля.

Както обикновено, петата кохорта заемаше най-закътаното място. Масите им бяха на края на столовата, почти до кухнята. А край тази на Хейзъл винаги имаше най-малко хора. Този път бе седнала на нея с Франк, Пърси и Нико, а също и с центуриона Дакота. Според Хейзъл той бе с тях само защото се чувстваше длъжен да приветства като добре дошъл новобранеца.

Дакота се бе излегнал на кушетката и въпреки това изглеждаше мрачно, докато добавяше захар към напитката си и я разбъркваше. Той бе едър тип с къдрава кестенява коса и очи, чието ниво леко се разминаваше. Хейзъл имаше чувството, че светът се накланя, всеки път, когато го погледнеше.

Това, че пиеше толкова много и толкова рано вечерта, не бе добър знак.

— И така — оригна се той и остави бокала си настрана, — добре дошъл в пърсито, Лагер — сетне се намръщи. — Искан да кажа, добре дошъл в лагера, Пърси. Както и да е.

— Тъ... благодаря — отговори Пърси, чието внимание обаче бе привлечено от другото. — Чудя се дали не бихме могли да поговорим... за това къде може да съм те срещал — обърна се той към Нико.

— Разбира се — отвърна той някак прекалено бързо, — но бедата е там, че аз прекарвам повечето си време в отвъдния свят. Ако не сме се виждали там...

Дакота отново се оригна.

— Наричат го пратеника на Плутон — каза той. — Рейна никога не знае какво да прави, когато той се появи. Трябваше да видиш лицето й, когато цъфна с Хейзъл и помоли да я приемат в лагера. Не че искам да обидя някой де.

— Няма проблеми — каза Нико, който изглеждаше облекчен от смяната на темата. — Ти ни помогна много, когато се застъпи за Хейзъл.

Дакота се изчерви.

— Оф, да... ами тя изглежда готин човек. Оказа се, че съм я преценил правилно, нали? Все пак миналия месец ме спаси от, хм, сецаш се.

— О, човече! — Франк надигна глава от своята порция риба с картофки. — Пърси, трябваше да я видиш! Тогава Хейзъл получи своята ивица! Еднорозите решиха да стъпчат...

— Хайде стига, нищо не съм направила — прекъсна го Хейзъл.

— Нищо ли? — възрази Франк. — Дакота щеше да стане на питка! Но ти застана пред тях, изгони ги и му спаси кожата! Не бях виждал толкова чудо!

Хейзъл прехапа устната си. Не обичаше да говори за това и се чувстваше неудобно от начина, по който Франк я изкарваше като голяма героиня. В действителност се бе притеснила, че паникьосаните еднорози ще се наранят взаимно. Роговете им бяха скъпоценни — от сребро и злато, — така че тя бе успяла да ги отклони настрана просто като се съсредоточи. Използвала бе роговете им като волан и ги бе насочила обратно към конюшните. Това ѝ бе спечелило място в легиона, но веднага след това бяха тръгнали слухове за странните ѝ сили. Слухове, които ѝ напомняха за лошите стари времена в Ню Орлиънс.

Пърси я погледна. Синьозеленикавите му очи я накараха да се притесни.

— Вие с Нико заедно ли израснахте? — попита той.

— Не — отговори Нико. — Открих, че Хейзъл е моя сестра, съвсем наскоро. Иначе тя е от Ню Орлиънс.

Това бе вярно, но не беше цялата истина. Нико оставяше хората да мислят, че той се е натъкнал на нея в съвременния Ню Орлиънс и я е довел в лагера. Това бе по-лесно от истинската история.

Хейзъл се мъчеше да се държи като модерна тийнейджърка, но не ѝ беше лесно. Цяло щастие бе, че полубоговете не използваха много технологии в лагера. Силите им някакси повреждаха електрониката. Но когато за пръв път отиде в Бъркли, едва не получи удар. Телевизори, компютри, интернет... после с радост се върна в света на духовете, еднорозите и боговете. Те изглеждаха много по-нормални от фантастичните технологии на двайсет и първи век.

Нико продължаваше да говори за децата на Плутон.

— Ние не сме много — каза той. — И затова се подкрепяме. Когато намерих Хейзъл...

— Имаш ли други сестри? — прекъсна го Пърси, сякаш знаеше отговора.

Хейзъл отново се запита кога се е срещал той с Нико и какво крие брат ѝ.

— Една — призна Нико, — но тя загина. Срещнах духа ѝ няколко пъти в Подземния свят, но последния път, когато слязох долу...

За да ме съживиш — помисли си Хейзъл, макар Нико да не го спомена.

— Нея я нямаше — довърши Нико и гласът му стана дрезгав. — Тя бе в *Елисейските поля*, рая на отвъдното. Но предпочете да се прероди. Повече никога няма да я видя. Имах късмет, че намерих Хейзъл... ъъ, като отидох в Ню Орлиънс, имам предвид.

Дакота изръмжа.

— Освен ако не повярваш на слуховете. Не че аз им вярвам.

— Какви слухове? — попита Пърси.

И в този момент от другия край на столовата фавнът Дон се провикна:

— Хейзъл!

Хейзъл никога не се бе чувствала толкова щастлива да види фавн. Неговото присъствие в лагера не бе разрешено, но той бе Дон фавнът и винаги успяваше да се промъкне вътре. Проправи си път към тяхната маса, усмихвайки се на всички и открадвайки си нещо вкусно, когато може, докато махаше на лагерниците:

— Защо не ми ръкопляскате!

Една пица го цапна по главата и той падна зад една кушетка, но после отново се изправи — все така ухилен — и продължи по пътя си.

— Ето я моята любимка! — от него се носеше ароматът на мокър козел, отъркалял се в старо сирене. Приведе се над кушетките им и провери какво вечерят.

— Хей, новобранец, това ще го ядеш ли?

Пърси се сепна:

— Вие, фавните, не бяхте ли вегетарианци?

— Не ме интересува чийзбургерът, а чинийката! — отговори той, след което подуши косата на Пърси. — Каква е тая миризма?

— Дон! — възмути се Хейзъл. — Дръж се възпитано!

— Нее, не в смисъл, че е лоша, просто...

В този момент Вителй, богът на дома, се появи, наполовина потънал в кушетката на Франк.

— Фавни в столовата! Богове, докъде я докарахме! Центурион Дакота, изпълнете своя дълг към Рим!

— Това правя — изсумтя Дакота, почти натопил нос в бокала си, — като вечерям.

В това време Дон продължаваше да души Пърси.

— Пич, знаеш ли, че имаш емпатийна връзка с фавн?

Пърси се отдръпна от него.

— Каква връзка?

— Емпатийна! Доста е слабичка, все едно някой я блокира, но...

— Знаете ли какво! — внезапно се изправи Нико. — Хейзъл, защо с Франк не разведете Пърси из лагера? Аз и Дакота ще посетим масата на преторите. Дон, Вителий, вие също може да дойдете. Ще обсъдим стратегията за бойните игри.

— Стратегията, с която да паднем, а? — промърмори Дакота.

— Момчето на Плутон е право! — заяви Вителий. — Легионът се бие по-зле, отколкото в Юдея, а там за пръв път изгубихме орела си. Но ако аз управлявах...

— Не може ли първо да изям сребърните прибори? — попита Дон.

— Хайде да тръгваме! — Нико се изправи и хвана Дон и Вителий за ушите.

Никой освен Нико не можеше да докосва ларите. Вителий започна да заеква от обида, докато го влачеха към масата на преторите.

— Ох! — оплака се и Дон — полека бе, човек!

— Хайде, Дакота! — извика Нико през рамо.

Центурионът се изправи с нежелание и избърса устата си без особен ефект. Тя винаги си беше червена.

— Връщам се след малко — каза той, след което се разтърси като куче, което опитва да се изсуши. Сетне се заклатушка нататък, разливайки течността от бокала си.

— Какво беше всичко това? — попита Пърси. — И какво му е на Дакота?

Франк въздъхна.

— Добре е. Но е син на Бакхус, бога на Виното. Има проблем с пиенето.

Очите на Пърси се разшириха:

— Оставили сте го да пие вино?

— Богове, не! — отговори Хейзъл. — Това би било ужасно. Той е пристрастен към червения „Куул Ейд“^[1]. Пие го с три пъти повече захар от нормалното, а и без това е хиперактивен и с дефицит на вниманието. Някой ден главата му ще се пръсне.

Пърси погледна към масата на преторите. Повечето от старшите офицери бяха потънали в задълбочен разговор с Рейна. Нико и неговите пленници, Дон и Вителий, стояха настрана.

Дакота тичаше напред-назад покрай редица наредени щитове, удряйки с бокал по тях като по ксилофон.

— Хиперактивен? — попита Пърси. — Не думай.

Хейзъл сподави смеха си.

— Повечето герои сме такива или с дислексия. Това, че сме полубогове, означава, че мозъците ни са настроени различно. Ти самият каза, че четеш трудно.

— И вие ли сте така? — попита Пърси.

— Не знам — призна си Хейзъл, — може би. По мое време просто наричаха деца като нас мързеливи.

Пърси се намръщи.

— По твоё време ли?

Хейзъл прокле наум, но за нейно щастие Франк се намеси:

— Ще ми се и аз да бях хиперактивен или с дислексия. Но имам единствено лактозна нетърпимост.

Пърси се ухили:

— Сериозно?

Франк може да бе най-глуповатият полубог на всички времена, но Хейзъл го намираще за сладък, когато се цупи. Раменете му увиснаха:

— А обожавам сладолед!

Пърси се засмя. Хейзъл не можа да се сдържи и се присъедини към него. Беше й приятно да седи на масата сред приятели.

— Добре, кажете ми само — каза Пърси — защо е толкова лошо да си в петата кохорта? Вие сте много готини.

Комплиментът накара Хейзъл да се изчерви.

— Сложно е за обясняване. Аз примерно съм дете на Плутон, а освен това обичам и да яздя.

— Затова ли ползваш кавалерийски меч?

Тя кимна.

— Глупава надежда, предполагам. В лагера има само един пегас и той е на Рейна. Еднорозите ги държим с медицинска цел, понеже роговете им лекуват отрови и болести. Като цяло римляните се бият без коне. Кавалерията... не я уважават много. Затова не гледат с добро око на мен.

— Техен проблем — каза Пърси. — Ами ти, Франк?

— Аз обичам да стрелям с лък — промърмори той. — А те и това не харесват, освен ако не си дете на Аполон. Тогава си имаш оправдание. Дано се окаже, че Аполон ми е баща, обаче малко се съмнявам. Не съм голям поет, а и не съм сигурен, че искам да съм роднина с Октавиан.

— Не те обвинявам за това — каза Пърси, — но ти си много добър стрелец. Направо разката горгоните. Хич да не ти пука какво говорят останалите.

Лицето на Франк стана червено като любимата напитка на Дакота.

— Ще ми се да можех да ги игнорирам. Те всички смятат, че трябва да въртя меч, понеже съм голям и як — той погледна към тялото си, все едно не вярва, че е негово. — Казват, че съм прекалено набит за стрелец. Може би, ако тате благоволи да ме признае...

Продължиха да се хранят мълчаливо няколко минути. Баща, който не иска да те признае за свое дете... Хейзъл познаваше това чувство. Усети, че и Пърси го е изпитвал.

— Попита за петата кохорта — каза тя накрая. — Защо е толкова зле да си в нея. Нещата са започнали доста преди ние да се появим. — Тя посочи към стената зад тях, където стояха символите на легиона. — Виждал ли си голия кол в средата?

— Орела — каза Пърси.

Хейзъл бе смаяна.

— Откъде знаеш?

Пърси сви рамене.

— Вителий говори как легионът изгубил преди време своя орел за пръв път. Явно го има за голям срам и по начина, по който си говорихте с Рейна, заключих, че орелът наскоро е бил загубен за втори път и това има нещо общо с петата кохорта.

Хейзъл си отбеляза наум повече никога да не подценява Пърси. Когато бе дошъл за пръв път, й се бе сторил леко глуповат с въпросите, които задаваше — за празника на фъртуните, например. Очевидно обаче бе много по-умен, отколкото изглеждаше.

— Прав си — каза тя, — точно това се е случило.

— А какъв е тоя орел все пак? Кое му е толкова важното?

Франк се озърна наоколо, за да е сигурен, че никой не подслушва.

— Той е символ на целия лагер. Голям орел, направен от чисто злато. Предполага се, че той ни пази в битка и вдъхва страх в сърцата на враговете ни. Всеки орел дава сила на своя легион, а нашият е подарък от самия Юпитер. Предполага се, че Юлий Цезар нарекъл своя легион Фулмината — „Гръмовержец“, заради това, което орелът можел да прави.

— Не обичам мълнията — отбеляза Пърси.

— Ами... добре — отговори Хейзъл, — но така или иначе, орелът не направил легиона непобедим. В древни времена дванайсетият легион изгубил орела си за пръв път по време на еврейския бунт.

— Май имаше филм за това — вметна Пърси.

Хейзъл сви рамене.

— Може. Има много книги и филми за това как губим орлите си. За съжаление се е случвало неведнъж или два пъти. Орелът бил толкова важен... само за пример ще вметна, че археолозите никога не са намирали дори един орел от стария Рим. Легионът ги пазел до последния човек, защото силата им идвала от боговете. Биха го скрили или унищожили, но никога не биха го предали на врага си.

— Дванайсетият легион извадил късмет първия път. Върнали сме си орела обратно. Но втория път...

— Вие били ли сте при втората загуба? — попита Пърси.

Те поклатиха глава едновременно.

— Аз съм почти толкова нов, колкото си и ти. — Франк потупа своята табелка за пробацио. — Дойдох тук миналия месец. Но всички са чували историята. На лошо е дори само да говорим за това. През осемдесетте години имало голямо пътешествие до Аляска...

— Сещаш ли се за пророчеството, което забеляза в храма? — продължи Хейзъл. — Онова, което споменава седмината герои и Портите на Смъртта? Старши претор по онова време бил Майкъл Варус от петата кохорта. Тогава тя била най-добрата в лагера. Сметнал, че ще донесе голяма слава на легиона, ако успее да разгадае и изпълни пророчеството. Да спаси света от бурята и огъня. Говорил с авгура и той му рекъл, че отговорът на мистерията се крие в Аляска. Предупредил обаче, че времето за разкриването ѝ още не е настъпило. Че пророчеството не е за Майкъл.

— Но той все пак отишъл — предположи Пърси. — И какво станало?

Франк снижи глас.

— Дълга, зловеща история. Почти цялата пета кохорта била избита. Повечето от златните оръжия на легиона били изгубени заедно с орела. Малцината оцелели или полудели, или отказвали да говорят за това какво ги е нападнало.

Аз знам — помисли си тъжно Хейзъл. Но не каза нищо.

— Понеже орелът бил загубен — продължи Франк, — лагерът започнал да отслабва. Пътуванията извън него станали опасни. Нападенията на чудовища по границите зачестили. Моралът спаднал. А от месец нещата се влошават още по-бързо.

— И петата кохорта поела вината за това — предположи Пърси.

— Затова всички смятат, че сме прокълнати.

Хейзъл осъзна, че яденето ѝ е изстинало. Тя опита от него, но не усети успокоителния му вкус.

— От катастрофата в Аляска сме на дъното на йерархията в лагера. Репутацията ни се подобри, когато Джейсън стана претор...

— Липсващото момче? — попита Пърси.

— Аха — отговори Франк, — никога не съм го срещал. Той е бил тук, преди аз да се появя. Но чух, че бил добър лидер. Израснал в петата кохорта, не се интересувал от това какво говорят за нас. Започнал да изгражда репутацията ни наново. Но после изчезнал.

— Което ни връща в изходна позиция — с горчивина заключи Хейзъл. — И сега отново мислят, че сме прокълнати. Съжалявам, Пърси. Сега знаеш в какво си се забъркал.

Пърси отпи от синята си напитка и се загледа замислено към столовата.

— Не знам дори откъде идвам... но имам чувството, че и преди съм бил в неизгодна позиция.

Той погледна към Хейзъл и се усмихна.

— Освен това, повярвай, да си в легиона е много по-приятно, отколкото да те преследват чудовища. А и си намерих нови приятели. Може пък заедно да обърнем мача за петата кохорта, а?

И тогава в края на залата проехтя рог. Офицерите от масата на преторите се изправиха — дори Дакота, чиято уста бе червена като на вампир от безалкохолното.

— Игрите започват! — обяви Рейна. Лагерниците завикаха одобрително и се спуснаха към натрупаните екипировки, за да се въоръжат.

— Значи ние нападаме, така ли? — попита Пърси, опитвайки се да надвика шума. — Това добре ли е?

Хейзъл сви рамене.

— Добрата новина е, че слонът е на наша страна. Лошата...

— Нека отгатна — каза Пърси. — Петата кохорта винаги губи.

Франк потупа Пърси по гърба.

— Този тип ми харесва. Хайде, приятел! Нека паднем за тринайсети пореден път!

[1] Популярна безалкохолна напитка в САЩ. — Бел.прев. ↑

IX. ФРАНК

Докато маршируваше към Полята на Марс, Франк си припомни събитията от изминалия ден.

Не можеше да повярва на колко тънък косъм се бе разминал със смъртта. Сутринта, преди Пърси да се появи, едва не бе разкрил на Хейзъл голямата си тайна, докато двамата стояха на стража. Бяха прекарали часове наред в студената мъгла, наблюдавайки движението по магистралата. Хейзъл се оплакваше от студа.

— Бих дала всичко, за да се стопля — промърмори тя, докато зъбите ѝ тракаха, — ще ми се да можем да си напалим огън.

Изглеждаше страхотно дори и с бронята. Франк обожаваше как канелената ѝ коса се накъдряше по краищата на шлема, а на брадичката ѝ се образуваше трапчинка, когато се мръщеше. Изглеждаше много мъничка до него, а това го караше да се чувства като голям и непохватен бивол. Искаше му се да я прегърне и сгрее, но не можеше да събере кураж да го направи. Тя вероятно щеше да го удари, а той — да изгуби единствената си приятелка в лагера.

Иначе той можеше да накладе наистина впечатляващ огън. Друг е въпросът, че щеше да гори само няколко минути, а после Франк щеше да загине. Хващаше го страх, само като го помислеше. Но Хейзъл имаше този ефект върху него. Когато тя искаше нещо, той изпитваше нелогичния порив да ѝ го осигури на всяка цена. Искаше му се да бъде нейният рицар в сияйна броня, за да я спаси. Но това бе нелепо, тъй като тя бе по-сръчна от него в почти всичко.

Представи си какво щеше да каже баба му: „Франк Занг да спаси някого? Ха! Та той ще падне от коня и ще си счупи врата!“.

Трудно му беше да си представи, че е напуснал дома на баба само преди шест седмици... че от погребението на майка му са минали само толкова.

Всичко останало се бе случило след това. Вълците бяха дошли пред вратата на дома им, той бе отпътувал за лагер „Юпитер“ и бе

изкарал няколко седмици в петата кохорта с надеждата да не е тотален левак във всичко.

И през цялото това време с него бе обгореното парче дърво — увито в плат и скрито в джоба на палтото му. „Дръж го при себе си — бе заръчала баба му. — Докато то е в безопасност, и ти ще си.“

Но то гореше толкова лесно! Спомни си пътешествието си от Ванкувър. Близко до Качулатата могила Франк бе извадил дръвцето и го бе задържал в ръка, мислейки си колко хубаво би било да си напали огън. Обгореният къс бе пламнал незабавно. Огънят освети студената тъмна нощ и Франк се бе стрял повече от добре... но и бе усетил как животът му изтича, все едно изгаря вместо дървото. Пъхнал бе горящата главня в една снежна пряспа... и за един ужасен миг дървото бе продължило да гори. Когато най-накрая угасна, Франк се успокои, уви парчето дърво в плат и го пъхна обратно в джоба на палтото си, решен никога повече да не го вади.

Не можа обаче да го забрави. Все едно някой му беше казал: „Каквото и да правиш, не мисли за това как дървото гори!“. И той, естествено, мислеше само за това! По време на поста си с Хейзъл бе опитал да отклони мисълта си от този проблем. Обичаше да прекарва времето си с нея. Питаше я как е израснала в Ню Орлиънс, но тя се нервираше от въпросите му и затова приказваха за глупости. Опитваха се да си говорят на френски. Хейзъл имаше креолска кръв, а Франк го бе учил в училище. Никой от двамата обаче не го владееше добре, а и френският в Луизиана бе толкова различен от този в Канада, че бе направо невъзможно да се разберат. Когато Франк попита Хейзъл как се чувства днес, а тя отговори, че обувката ѝ е зелена, решиха да се откажат от езика на мускетарите.

И тогава бе дошъл Пърси Джаксън. Франк и друг път бе виждал тийнейджъри да се борят с чудовища и сам се бе изправял срещу такива по пътя си от Ванкувър насам. Но никога не бе виждал горгони. Никога не беше виждал богиня, не и лично. А начинът, по който Пърси бе овладял Малък Тибър... Беше невероятно! На Франк му се искаше да има такива сили. Той още можеше да почувства ноктите на горгоните, склучили се около ръката му, да долови треперливия им вонящ дъх, който лъхаше на отрова и умрели плъхове. Ако не беше Пърси, тези уродливи вещици щяха да го отнесат кой знае къде.

Вероятно щяха да го продават като ребърца в онзи прословут търговски център.

След инцидента на реката Рейна бе изпратила Франк в оръжейната, което му бе оставило прекалено много време за мислене. Докато полираше мечовете, си спомни как Юнона им бе заръчала да освободят Смъртта. За нещастие Франк се досещаше какво има предвид богинята. Той бе опитал да скрие изненадата си, когато Юнона се бе появила, но тя изглеждаше точно така, както я бе описала баба му. Дори носеше наметалото от козя козина. „Тя избра твоя път преди години — казала бе веднъж баба му. — Този път не е лесен.“

Франк погледна към лъка в ъгъла на оръжейната. Нямахше да е толкова зле, ако Аполон го бе признал за свой син. Франк бе убеден, че баща му ще се разкрие на шестнайсетия му рожден ден, тъй като тази възраст бе сакрална за римляните, а и щеше да е първият му рожден ден в лагера. Но денят бе минал и заминал преди две седмици и нищо не бе станало. Сега Франк се надяваше, че ще го признаят по време на Пирът на Фортуна, макар Юнона да бе казала, че тогава предстои битката на живота им.

А баща му със сигурност бе Аполон. Франк не умееше нищо друго, освен да стреля. Преди много години майка му бе казала, че фамилията му име — Занг, означава на китайски „майстор на лъка“. Това трябваше да е жокер.

Франк остави парцала за чистене и погледна към тавана.

— Моля ти се, Аполоне, ако си мой баща, кажи ми. Искам да бъда стрелец като теб.

— Не, не искаш — долетя ръмжащ глас и Франк подскочи. Вителий, ларът на петата кохорта, се бе явил пред него. Пълното му име бе Гай Вителий Ретикул, но останалите кохорти го наричаха Вителий Глупака^[1].

— Хейзъл Левеск ме изпрати да проверя какво правиш — каза Вителий, докато вдигаше колана с меч си над корема. — И добре направи. Погледни в какво състояние е тази броня!

Вителий бе доста нахален да коментира каквото и да е било, тъй като носеше торбеста тога, туниката едвам скриваше огромния му корем, а ножницата му падаше от колана на всеки три секунди.

Франк обаче нямаше сили да спори с него.

— Що се отнася до стрелците — заяви призракът, — те са слабаци! По мое време стрелбата бе варварска работа. Добрият римлянин бе в центъра на битката, промушвайки врага с копие или изтърбушвайки го с меч като цивилизован човек! Така ги бихме по време на Пуническите войни! В Рим трябва да се държиш като римляните, момче!

Франк въздъхна.

— Мислех, че си бил в армията на Цезар.

— Бях!

— Вителий, Цезар е живял стотици години след Пуническите войни. Не може да си бил жив толкова дълго.

— Да не подлагаш под съмнение честта ми!? — Вителий бе толкова ядосан, че аурата му почервеня. — На ти, на ти! — Той няколко пъти промуши Франк в гърдите с призрачния си меч, който бе точно толкова опасен, колкото и лъчът на фенер.

— Ау! — извика Франк от любезност.

На Вителий това, изглежда, му се видя достатъчно, защото прибра меча си.

— И следващия път си помисли добре, преди да обидиш някой по-възрастен! Сега... скоро мина шестнайсетият ти рожден ден, нали?

Франк кимна. Нямаше идея откъде Вителий знаеше това, тъй като Франк не го бе споделял с други хора, но духовете си имаха начини да разбират разни неща. Да подслушват невидими вероятно бе един от начините.

— Е, затова значи си кисел като неосвободен гладиатор — отбеляза ларът. — Разбираемо си е. Шестнайсетият рожден ден е голямо нещо, ставаш мъж! Божественият ти родител трябваше да те е признал вече, ако ще и с малка поличба. Може би те е помислил за помлад с това кръгло бебешко лице!

— Благодаря, че ми напомни — промърмори Франк.

— Ах, на моя рожден ден — потъна в щастливи спомени Вителий — имах страхотна поличба! В гащите ми се появи кокошка!

— МОЛЯ?!

Вителий се изду от гордост.

— Точно така! Бях в реката и си сменях дрехите за моята *Либералия*^[2]! Сецаш се, ритуалът за навлизане в мъжество. По онова време вършехме нещата както трябва, да знаеш. Свалих детската си

тога и се къпех, преди да облека тази на възрастен. И внезапно една кокошка се появи от нищото, грабна препаската ми и я отнесе нанякъде. Добре, че не я носех тогава!

— Прекрасно — каза Франк. — Може ли само да отбележа, че понякога е добре всеки от нас да пази своите малки тайни?

— Хммм... — Вителий не го слушаше. — Това бе знак, че съм потомък на *Асклепий*, бога на Медицината. И така получих третото си име — Ретикул, което означава „бельо“, за да ми напомня за благословения ден, в който кокошка ми открадна гащите.

— Значи името ти е господин Бельо?

— Да, слава на боговете! Станах хирург на легиона, а останалото, както се казва, е история. — Той разпери доволно ръце. — Не се предавай, момче! Може би баща ти просто закъснява! А и повечето поличби не са драматични като кокошките, нали. Макар че един приятел имаше торен бръмбар...

— Много мило, че ми каза, Вителий — прекъсна го Франк, — но трябва да почистя тези брони...

— А кръвта на горгоните?

Франк замръзна. Не бе казал никому за това. Доколкото знаеше, само Пърси бе видял стъклениците на реката, а още не бяха имали шанса да поговорят за това.

— Хайде, хайде — подразни го Вителий. — Аз съм лечител. Знам легендите за кръвта на горгоната. Покажи ми мускалите.

С нежелание Франк извади двата керамични съда, които бе извадил от Малък Тибър. Когато едно чудовище се разпаднаше, от него оставяше трофей — зъб, оръжие или дори главата му. Франк веднага бе разбрал какво представляват двата мускала. По традиция те принадлежаха на Пърси, но Франк не можеше да не се запита какво може да направи с тях.

— Дааа — каза Вителий одобрително, докато изучаваше керамичните шишенца, — кръв от дясната страна на горгонското тяло лекува всяка болест, дори връща мъртвите към живот. Богинята *Минерва* веднъж дала стъкленица, пълна с такава кръв, на моя божествен предтеча *Асклепий*. Кръв от дясната страна на горгоната обаче води до мигновена смърт. Но коя е лековита и коя — отровна?

— Не знам, виждат ми се еднакви — отвърна Франк, гледайки мускалите.

— Ха! Но ти се надяваш правилната стъкленица да разреши проблема с обгореното дърво, а? Може би дори да развали злата магия, нали?

Франк бе толкова смаян, че не знаеше как да отговори.

— Не се безпокой, момче — засмя се духът, — няма да кажа никому. Аз съм лар, защитник на кохортата. Не бих направил нищо, с което да те застраша.

— Но ме намушка с меча си в гърдите.

— Довери ми се, момче! Жал ми е за теб. Не е лесно да мъкнеш проклятието на онзи *аргонавт*.

— К-какво?

Вителий махна с ръка.

— Не се прави на скромен. Имаш стари корени. Гръцки и римски. Не е изненадващо, че Юнона... — Той внезапно наклони глава, сякаш слушаше глас от високо. Лицето му се изопна, а аурата му позеленя. — Но вече казах твърде много. Както и да е, ще те оставя сам да прецениш кой заслужава кръвта на горгоната. Предполагам, че новобранецът също би имал полза от нея, щом не помни нищо от миналото си.

Франк се запита какво ли толкова е чул Вителий, за да се уплаши така, но имаше чувството, че няма смисъл да пита. Този път старият дух щеше да си замълчи.

Погледна към двете шишенца. Дори не бе помислил, че Пърси може да се нуждае от тях. Досрамя го от това, че е смятал да ги задържи за себе си.

— Да, разбира се. Той ги заслужава.

— И все пак, ако искате съвета ми... — Вителий погледна нервно нагоре. — И двамата трябва да почакате с тази горгонска кръв. Ако източниците ми казват истината, тя ще ви потрябва по време на подвига.

— Подвиг?

Тогава вратите на оръжейната рязко се отвориха и Рейна влетя вътре, придружена от металните си хрътки. Вителий изчезна. Може и да обичаше кокошки, но не хранеше топли чувства към кучетата на претора.

— Франк! — Рейна изглеждаше разтревожена. — Стига си търкал тези брони. Върви и намери Хейзъл и доведи Пърси Джаксън.

Забави се твърде много. Не искам Октавиан... — Тя се поколеба. — Просто доведи Пърси!

И така на Франк му се бе наложило да пробяга целия път до храма, а след това — да отговаря на хилядите въпроси на Пърси относно брата на Хейзъл, Нико. Проблемът беше в това, че Франк не знаеше почти нищо за него.

— Готин е — казал бе Франк на Пърси. — Е, не е като Хейзъл...

— В какъв смисъл? — попита той.

— Ами... — закашля се Франк. Имаше предвид, че Хейзъл изглежда добре и е мила, но реши да не го казва. — Нико е малко загадъчен. Изнервя всички с това, че е син на Плутон.

— Не и теб обаче?

Франк сви рамене.

— Плутон не е толкова лош. Не е виновен, че му се е паднало да владее Подземното царство. Просто е имал лош късмет, когато боговете са си поделили света. Юпитер взел небето, Нептун морето, а за Плутон останало мазето.

— Смъртта не те ли плаши?

Франк едва не се разсмя. „Съвсем не — искаше да каже той, — да ти се намира запалка?“ Но вместо това отговори:

— В стари времена, по времето на древните гърци, когато Плутон бил наричан Хадес, той наистина бил най-вече символ на смъртта. Но когато станал бог на Рим, си спечелил повече... как да кажа, уважение. Станал и бог на Богатствата. Всичко под земята принадлежи на него. Така че не го възприемам като много страшен.

Пърси се почеса по главата.

— Ама как така е станал римлянин. Ако е грък, не си ли остава грък?

Франк не отговори веднага, а се замисли. Вителий щеше да изнесе на Пърси едночасова лекция по въпроса — вероятно с презентация на PowerPoint^[3], но Франк отговори по-простичко:

— Римляните смятат, че са наследили гръцката култура и са я усъвършенствали.

Пърси направи гримаса.

— Усъвършенствали? Че какво не й е било наред преди?

Франк си спомни думите на Вителий: „Имаш стари корени. И гръцки, и римски...“ Баба му бе казала нещо подобно.

— Не знам — призна си той. — Рим бил по-успешен от Древна Гърция. Римляните изградили огромна империя. Боговете станали по-важни в римско време — по-могъщи и по-познати. Затова съществуват и до ден-днешен. Толкова много цивилизации се вдъхновяват от Рим. Боговете станали римляни, защото там бил центърът на властта. Като бог на Рим Юпитер бил много по-отговорен, отколкото по времето, когато бил Зевс. Марс също станал по-важен и дисциплиниран.

— А Юнона станала хипи — отбеляза Пърси. — Значи ми казваш, че старогръцките богове просто станали римски и забравили всичко гръцко?

— Уф... — Франк се огледа внимателно, за да е сигурен, че наблизко няма лагерници или лари, но главните порти бяха все още на стотина метра от тях. — Това е чувствителна тема. Някои хора смятат, че гръцкото влияние все още е силно, че все още е част от характера на боговете. Чувал съм, че има полубогове, които напускат лагер „Юпитер“, отхвърлят римското наследство и се опитват да живеят като древни гърци. Герои единаци, а не част от група като легионерите. Освен това в Средните векове, когато Рим паднал, източната част от империята оцеляла. А тя била гръцка.

— Не знаех това — зяпна го Пърси.

— Наричала се *Византия*. — Франк харесваше как звучи думата. Струваше му се готина.

— Източната империя съществувала още хиляда години, но била много повече гръцка, отколкото римска. За тези от нас, които следват пътя на Рим, това е болна тема. Затова, в която ѝ страна да се установи, лагер „Юпитер“ винаги е в западната, римска, част на територията ѝ. Източната носи лош късмет.

— Хмм. — Пърси се намръщи.

Франк не му се сърдеше за това, че е объркан. Цялата гръко-римска история можеше да ти докара мигрена.

Накрая стигнаха портите.

— Ще те изпратя до банята да се изкъпеш — каза Франк, — но най-напред трябва да поговорим за онези мускали, които намерих в реката.

— Кръв от горгони — каза Пърси. — Едното шишенце лекува, другото е пълно със смъртоносна отрова.

Франк се ококори.

— Ти си знаел? Виж, не смятах да ги задържа. Просто...

— Знам защо ги взе, Франк.

— Така ли?

— Да. — Пърси се усмихна. — Ако бях дошъл в лагера, носейки отрова, това нямаше да се приеме добре. Опитвал си да ме защитиш.

— Ами... да. — Франк избърса потта от дланите си. — Но ако установим кой мускал с какво е пълен, можеш да си върнеш паметта.

Усмивката на Пърси угасна. Той погледна към хълмовете.

— Може би. Предполагам, че е така. Но засега трябва да пазим тези шишенца. Предстои битка и може да ни се наложи да спасим нечий живот с тях.

Франк го зяпна с нещо подобно на страхопочитание. Пърси имаше шанс да си върне паметта, но бе готов да се откаже от него, защото някой друг *можеше* да има по-голяма нужда от стъкленницата? Предполагаше се, че римляните са себеотрицателни и винаги готови да помогнат на другарите си, но Франк не бе сигурен, че някой от лагера би могъл да направи подобно нещо.

— Значи не си спомняш нищо? — попита Франк. — Нито семейство, нито приятели...

Пърси докосна глинениите мъниста на врата си.

— Смътни проблясъци. Знам, че имах гадже... Надявах се да я намеря тук.

Той погледна внимателно към Франк, сякаш взимаше решение.

— Казва се Анабет. Но ти не я познаваш, нали?

Франк поклати глава.

— Познавам всички в лагера. Нямаме Анабет. Ами семейството ти? Майка ти е смъртна, нали?

— Предполагам... сигурно е много уплашена за мен. А твоята?

Франк се спря на входа на банята и стисна няколко кърпи от гардероба.

— Тя почина.

Пърси повдигна вежда.

— Как?

Обикновено Франк отговаряше с лъжа на този въпрос. Казваше, че е имало катастрофа, и сменяше темата. Иначе емоциите му излизаха извън контрол, а не можеше да си позволи да плаче в лагер „Юпитер“. Не можеше да покаже слабост. Но усети, че може да се довери на Пърси.

— Загина във войната — отговори той. — В Афганистан.

— Работила е в армията?

— В канадската армия.

— В канадската? Дори не знаех, че Канада...

— Повечето американци не знаят — въздъхна Франк, — но да, тя бе от канадските войници. Капитан на взвод. Една от първите загинали в битка жени. Спасила няколко войничета, които били притиснати от вражески огън. Но... не успяла да оцелее. Погребението се състоя точно преди да дойда тук.

Пърси кимна. Не го попита нищо повече, което Франк оцени. Не каза, че съжалява, не направи някой от тъпите добронамерени коментари, които Франк толкова мразеше: „О, бедничкият ти. Сигурно ти е много трудно. Имаш моите най-искрени съболезнования.“

Изглежда, Пърси бе срещал смъртта и преди. Бе изпитвал скръбта, породена от нея. И слушаше. Нямахше нужда да казва, че съжалява. Единственото нещо, което можеш да направиш, е... да продължиш напред.

— Може ли да ми покажеш къде точно са баните? — попита Пърси. — Мръсен съм.

Франк се усмихна слабо.

— Вярно е.

Докато влизаха в сауната, Франк се замисли за баба си, за майка си, за детството си, прокълнатото от Юнона и нейното дърво. Прииска му се да можеше да забрави миналото си.

Да стане като Пърси.

[1] Игра на думи. Името Reticulus звучи много сходно с английската дума ridiculous (глупав, нелеп). — Бел.прев. ↑

[2] Римски празник, който се празнувал на 17 март. С него се отбелязвало порасването на момчетата. — Бел.прев. ↑

[3] Компютърна програма от офис пакета на „Майкрософт“ (Microsoft Office), предназначена за изготвяне на презентации. —

Бел.ред. [↑](#)

Х. ФРАНК

Франк не помнеше много от самото погребение. Помнеше обаче предшествашите го часове. Сещаше се как баба му бе дошла в задния двор и го бе намерила да стреля по порцелановата ѝ колекция.

Къщата на баба му бе сиво каменно имение, разположено на около петдесет квадратни метра в северен Ванкувър. Задният му двор постепенно се сливаше с парка „Лин каньон“. Сутринта бе студена и влажна, но Франк не чувстваше студа. Носеше черен вълнен костюм и тъмно палто, което някога бе принадлежало на дядо му. Бе се ядосал и изненадал, когато разбра, че тези дрехи му стават. Миришеха на жасмин и нафталин, а платът, макар и да топлеше, причиняваше сърбеж. С лъка и колчана си вероятно приличаше на много опасен иконом.

Беше напълнил една вагонетка с порцелановите предмети на баба си и я бе отнесъл на двора, където нареди скъпите пособия по оградата като мишени. Стрелял бе толкова дълго, че пръстите му бяха изтръпнали. А с всеки изстрел си представяше как решава някой от проблемите си. Снайперите в Афганистан. Прас! (Един чайник избухна, промушен със стрела в средата.)

Медала за саможертва — сребърен диск, висящ на червено-черна панделка, даван посмъртно на загинали по време на мисия военни. Бяха го връчили на Франк, като че ли медалът бе от значение, като че ли той можеше да оправи нещо. Прас! (Още един чайник хвъркна — този път към гората.)

Офицерът, който идва и му казва: „Майка ти е герой. Капитан Емили Занг загина в опит да спаси другарите си.“ Тряс! (Една бяло-синя чиния стана на парчета.)

Мъмренето на баба му: „Мъжете не плачат. Особено тези от рода Занг. Ще се справиш, Фай.“

Никой не го наричаше Фай освен нея. „Какво име е Франк — сърдеше се тя. — Не е китайско.“

Аз не съм китаец! — мислеше си Франк, но не смееше да го каже. Майка му го бе предупредила преди години: „Няма смисъл да спориш с баба. Само ще се ядосаш още повече.“ Тя бе права, разбира се. Но сега Франк нямаше никой освен баба си. Щрак! (Четвърта стрела се заби в оградата и остана там, треперейки.)

— Фай! — каза баба му.

Франк се обърна. Тя носеше в ръцете си махагоново ковчеже с размерите на кутия за обувки, което досега не бе виждал. С черната си рокля с висока яка и сива коса, събрана на кок, приличаше на учителка от деветнайсети век. Тя огледа критично нанесените щети — порцелановите изделия във вагонетката, остатъците от любимия ѝ сервиз за чай, пръснат по тревата, и стрелите на Франк, които стърчаха от земята, дърветата, оградата и дори от главата на едно ухилено градинско джудже.

Франк помисли, че тя ще се развика или ще го удари с кутията. Никога не се бе държал толкова лошо. Никога не се бе чувствал толкова ядосан.

Лицето на баба му беше сърдито и изпълнено с неодобрение. Тя изобщо не приличаше на майката на Франк. Чудеше се как майка му бе толкова мила и усмихната, при положение, че бе израсла край баба. Това му изглеждаше дори по-невероятно от това, че бе отишла на война.

Очакваше баба му да избухне всеки момент. Може би щеше да го затвори в къщата. Може би нямаше да го пусне на погребението. Искаше да я удари за това, че бе толкова груба през цялото време, за това, че бе пустила майка му да иде на фронта, за това, че му се караше, задето страда. Сякаш всичко, за което я бе грижа, бе глупавият ѝ сервиз.

— Стига глупости! — каза обаче баба му, без да звучи особено ядосана. — Не ти подхождат.

Франк не повярва на очите си, когато тя изрита една от любимите си чаени чашки настрана.

— Колата скоро ще пристигне — каза тя — и трябва да ти кажа нещо.

Франк бе изумен. Погледна махагоновото ковчеже по-внимателно. В един ужасен миг се запита дали в него не е пепелта на майка му, но това бе невъзможно. Баба му бе казала, че погребението

ще е военно. Защо обаче държеше кутията толкова нежно, все едно това, което е вътре, я натъжаваше?

— Ела вътре — каза тя. Без да изчака да види дали той ще я последва, баба му се обърна и се отправи към къщата.

В хола Франк седна на един кадифен диван, около който имаше наредени стари семейни фотографии, порцеланови вази, които не бе успял да натъпче във вагонетката, и флагчета, изписани от китайски калиграфи^[1].

Франк не знаеше какво значат йероглифите. Никога не се бе интересувал. Не познаваше повечето от хората на снимките. Ставаше му скучно винаги, когато баба му разказваше как предците му дошли от Китай, занимавали се с внос и износ и се превърнали в едно от най-заможните семейства във Ванкувър.

Франк бе четвърто поколение канадец. Не се интересуваше от Китай и тези мухлясали антики и разпознаваше един-единствен йероглиф — този с името на семейството си.

Занг. Господарят на лъка.

Звучеше яко.

Баба седна до него, изпънала рамене, и скръсти ръце над кутията.

— Майка ти искаше да притежаваш това — каза тя с нежелание. — Пазеше го, откакто ти беше бебе. Когато отиде на война, го предаде на мен. Но сега нея я няма, а ти скоро ще заминеш.

Стомахът на Франк се сви.

— Ще замина ли? Къде?

— Аз съм стара — отговори баба му, сякаш това бе голямо разкритие. — Скоро Смъртта ще посети и мен. Не мога да те обуча на това, което трябва, и не мога да нося това бреме. Ако нещо се случи с него, никога няма да си простя. А ти ще умреш.

Франк не бе сигурен, че я е чул добре. Май бе казала, че животът му зависи от това ковчеже. Замисли се защо никога не го е виждал преди. Явно бе заключено на тавана — единственото място в къщата, където Франк не можеше да стъпи. Баба винаги бе казвала, че там има ценни съкровища.

Подаде му ковчежето. Той повдигна капака с треперещи пръсти. Вътре, поставено върху кадифена подложка, бе ужасяващо, променящо живота му и невероятно важно... парче дърво. Приличаше на клон —

твърд и гладък, с леко изкривена форма. Имаше размера на дистанционно за телевизор. Краят му бе обгорен. Франк докосна изгореното място.

Все още бе топло. Пепелта остави черно петно на пръста му.

— Това е една пръчка — каза той. Не можеше да разбере защо баба му е толкова изнервена от нея, но очите ѝ се навлажниха.

— Фай, чувал ли си за пророчествата? За боговете?

Въпросите го притесниха. Спомни си за нелепите фигурки на баба си — криви китайски безсмъртни. Сети се за суеверията ѝ, които я караха да поставя мебели на определени места и да избягва някои числа. Пророчествата го караха да се сеца за глупости, които дори не бяха китайски. Но децата в училище го дразнеха и го караха да им цитира мисли на Конфуций.

Само дето Франк дори не бе посещавал Китай и нямаше желание да го прави. Не искаше да има нищо общо с тази страна, но баба му отказваше да го възприеме.

— Малко, бабо — призна той, — знам много малко за тях.

— Повечето хора биха се изсмели на разказа на майка ти — каза тя, — но не и аз. Аз знам много за пророчествата и боговете. Гръцки, римски, китайски — всички те са преплетени в историята на нашето семейство. Затова ѝ повярвах, когато ми каза за баща ти.

— Какво за баща ми?

— Баща ти е бог — каза тя протичко.

Франк щеше да помисли, че тя се занася с него, ако не знаеше, че тя никога не се шегува. Дали обаче не изкуфяваше?

— Стига си ме зяпал! — скара му се тя. — Не съм побъркана. Никога ли не си се замислял защо баща ти не се върна?

— Той е бил... — Франк млъкна. Това, че майка му бе загинала, бе достатъчно ужасно. Не искаше да мисли, че и баща му...

— Бил е в армията, бабо. В Ирак. И по време на битка... е изчезнал.

— Трънки, изчезнал! Бил е бог. Влюбил се е в майка ти, понеже тя беше истински воин като мен. Силна, смела, добра и красива.

Силна и смела, добре. Франк можеше да се съгласи. Но да си представи баба като добра и красива бе малко по-трудно. Продължаваше да се бои, че старата жена просто е изпаднала в умопомрачение от скръб.

— Какъв бог? — попита все пак.

— Римски — отговори тя, — но не знам нищо повече. Майка ти не желаше да говори за това, може би самата тя не знаеше. Но не е изненада, че един бог се е влюбил в нея. Нашето семейство е старо и той го е усетил.

— Момент — прекъсна я Франк. — Нали сме китайци? Защо му е на един римски бог да ухажва канадка от китайски произход?

Ноздрите на баба му се разшириха.

— Малко да беше понаучил за семейната история, Фай, и щеше самичък да си отговориш на въпроса. Китай и Рим не са така различни и далечни, както може би си мислиш. Нашето семейство е от провинцията Гансу — от град на име Ли-Жиен. А преди това... е, вече казах, че носим древна кръв. На принцове и на герои.

Франк продължи да я зяпа. Тя изсумтя.

— Напразно се хабя да обяснявам очевидни неща на това теле! Нищо. В лагера ще разбереш истината. Може пък баща ти да те признае за свой син. Но засега трябва да обясня за дървото. — Тя посочи към голямата каменна камина. — Малко след като се роди, до огнището се появи жена. Аз и майка ти стояхме тук, на кушетката, където седим с теб сега. Беше много мъничък, повит в синя завивка, и майка ти те люлееше на ръце.

Звучеше като мил спомен, но баба му го разправяше със сърдит тон, сякаш още тогава бе знаела, че като по-расне, Франк ще стане голямо говедо.

— И тогава жената се появи до огъня — продължи той. — Беше бяла жена, гвай по, облечена в дреха от синя коприна и със странно наметало, като направено от козя кожа.

— Козя? — повтори глуповато Франк.

— Да. И ако не чуваш, си изчисти ушите, Фай Занг! — развика се баба му. — Много съм стара, за да повтарям всичко по два пъти! Жената с наметалото от козя кожа бе богиня. Разбрах го веднага. Тя се усмихна на бебето, сиреч на теб, и каза на майка ти, при това на съвършен мандарин: „Цикълът ще се затвори с него. Той ще върне семейството ти към корените му и ще му донесе голяма чест.“

Баба му изсумтя.

— Не бих спорила с богиня, но тази вероятно не умееше да чете бъдещето добре. Както и да е, тя каза, че ще отидеш в лагер и ще

възстановиш честта на името си там. Каза, че ще освободиш *Танатос* от ледената клопка.

— Ще освободя кой?

— Танатос! — нетърпеливо отговори баба му. — Гръцкото име на Смъртта. Сега може ли да продължа, без да ме прекъсваш? Богинята каза, че кръвта на Пилос е силна в теб по майчина линия. Каза, че ще наследиш негова дарба, но ще имаш силите и на баща си.

И така Франк внезапно се заинтересува от историята на семейството си. Отчаяно искаше да попита какво означава всичко това, какви бяха тези сили и дарби, кой или какво е Пилос, какъв бе онзи лагер и кой е баща му. Но не смееше да прекъсва баба си повече. Искаше му се тя да продължи да говори.

— Ала няма сила, която да идва даром, Фай — рече тя. — Преди богинята да изчезне, тя посочи огъня и каза: „Той ще бъде най-могъщият воин от твоя клан, най-великият. Ала парките^[2] определиха да бъде и най-уязвим. Животът му ще бъде ярък, ала кратък. Щом това дърво накрая на огъня изгори, синът ти ще умре!“.

Дъхът на Франк спря. Той погледна към ковчежето в скута си, към пепелта на пръста си. Историята звучеше нелепо, но въпреки това клонът му се видя зловещ — по-студен и по-тежък.

— И това е...

— Да, теленцето ми — отговори баба му, — това е същото парче дърво. Богинята изчезна и аз веднага го извадих от огъня. Оттогава го пазим.

— И ако то изгори, аз умирам?

— Не е толкова странно, колкото звучи — каза баба му. — Съдбата на хората, били те римляни или китайци, може да бъде предвидена. Понякога те могат да бъдат защитени от нея. Сега дървото е под твоя закрила. Пази го. Докато то е в безопасност, в безопасност ще си и ти.

Франк поклати глава. Искаше да възрази, да каже, че това е само една нелепа легенда. Че баба му се опитва да го сплаши, задето е счупил порцелана ѝ.

Но очите ѝ бяха болезнено сериозни.

Сякаш го предизвикваше: „Ако не вярваш, изгори го“.

Франк затвори ковчежето.

— Като е толкова опасно, защо не го запечатате в нещо негорящо като стомана? Защо не го поставите в трезор?

— И какво ще стане — попита баба му, — ако увием дървото с нещо друго? Няма ли да се задушиш и ти? Не знам. Майка ти не бе готова да поеме риска. Беше я страх и да се раздели с него, в случай че нещо се обърка. Една банка може да бъде обрана. Една сграда може да изгори. Странни неща стават, щом някой се опита да измами съдбата. Майка ти смяташе, че пръчката е в безопасност само ако е край нея. И така тя я пази, докато не замина на война. А после я преотстъпи на мен.

Баба му тежко въздъхна.

— Емили постъпи много глупаво, като отиде на тази война, макар че винаги съм подозирала, че такава е съдбата ѝ. Според мен искаше да види баща ти отново.

— Помислила е... че той може да е в Афганистан?

Баба му разпери ръце, сякаш самата тя не знаеше отговора.

— Така или иначе, тя замина. Би се смело, макар да сбърка за това, че семейната дарба ще я защити. Не се съмнявам, че наистина е спасила онези войници. Но дарбата никога не е предпазвала семейството ни. Не предпази баща ми, нито неговия баща. Не помогна много и на мен. А сега ти ставаш мъж и трябва да последваш пътя им.

— Но... какъв е този път? Каква е нашата дарба? Стрелбата с лък?

— Ти и този твой лък! Много си глупав. Скоро сам ще разбереш. Тази нощ, след погребението, трябва да идеш на юг. Майка ти каза, че ако не се завърне от бойното поле, Лупа ще изпрати своите вестonosци. Те ще те отведат до място, в което децата на боговете се подготвят за срещата със съдбата си.

Франк се почувства като прострелян от стрела. Сърцето му се късаше така, както се чупи порцеланова купичка. Не разбираше какво точно казва баба му, но едно нещо бе от ясно по-ясно: Тя го гонеше.

— Значи ме отпращаш? — попита той. — Мен, последния ти жив роднина?

Устата на баба му потрепера. Очите ѝ се навлажниха. Франк се смая от това, че тя е на ръба да заплаче. Бе изгубила съпруга си преди години. После дъщеря си.

А сега щеше да отпрати и собствения си внук.

Но когато стана от дивана, стойката ѝ бе изправена и спокойна както винаги.

— Когато пристигнеш в лагера — каза тя, — трябва да говориш с претора насаме. Разкажи ѝ за твоя прапрадядо, Шен Лун. Много години минаха от инцидента в Сан Франциско и се надявам да не те убият заради деянието му, но е по-добре да поискаш прошка за това, което той извърши.

— Става все по-хубаво — промърмори Франк, — а богинята е казала, че с мен цикълът на семейната история се затваря.

В гласа на баба му нямаше съчувствие.

— Тя избра пътя ти преди много години и той няма да е лесен. Но сега е време за погребението. Имаме си задължения. Хайде. Колата чака.

Церемонията премина като насън: скръбни лица, дъжд, валящ по гроба, почетен салют от почетната стража, ковчег, потъващ в земята...

А в нощта след това вълците дойдоха. Завиха пред входната врата и Франк излезе да ги посрещне. Беше се приготвил за път, облечен в най-топлите си дрехи, въоръжен с лъка и стрелите си, нарамил раница с багаж. Медалът за саможертва, връчен посмъртно на майка му, бе пъхнат в раницата му. Обгореното дърво бе увито внимателно в три слоя плат и скрито във вътрешния джоб на палтото му, до сърцето.

Така започна пътят му на юг — към Вълчия дом в Сонома, а после и до лагер „Юпитер“, където говори лично с Рейна, така, както баба му го бе инструктирала. Помоли за прошка за деянията на прапрадядото, за който не знаеше нищо. Рейна му позволи да се присъедини към легиона. Не му каза какво е сторил неговият предтеча, но очевидно знаеше и също толкова очевидно бе, че е нещо много лошо.

— Съдя за хората по собствените им дела — каза му Рейна, — но не споменавай името на Шен Лун пред никой друг. Това трябва да остане нашата малка тайна, иначе с теб ще се отнесат доста зле.

За съжаление делата на Франк не бяха особено героични. Той изкара първия си месец в лагера, събаряйки вече наредените оръжия, чупейки колесниците и спирайки марша на цели кохорти с непохватността си. Любимата му работа бе да храни слона Ханибал...

но бе оплескал и това, давайки му фъстъци. Откъде можеше да знае, че слоновете получават разстройство от фъстъците?

Франк предполагаше, че Рейна вече съжалява за това, че го е допуснала в легиона. Всеки ден се будеше с мисълта дали дървото в джоба му няма някакси да се запали и изгори, прекратявайки мизерното му съществуване.

Всичко това мина през главата на Франк, докато той вървеше с Хейзъл и Пърси към бойните игри. Сети се за дървото, увито в джоба на палтото му, и за това дали появата на Юнона в лагера е предзнаменование за смъртта му. Надяваше се, че не. Все още не бе докарал никаква чест на семейството си — това поне беше сигурно. Може би Аполон щеше да го признае днес и да му обясни какви сили и дарби има.

Щом излязоха от лагера, петата кохорта се подреди в две редици зад своите центуриони, Гуен и Дакота. Те маршируваха на север, заобикаляйки покрайнините на града, и се насочиха към Полята на Марс — най-голямата и равна част от долината. Тревата бе ниска заради всички еднорози, биволи и бездомни фавни, които пасяха тук. Земята бе набраздена от кратери, свидетелстващи за експлозии, и от окопи, останали след предишни игри. В северния край на полето бе тяхната цел. Инженерите бяха издигнали каменна крепост с железен подвижен мост, охранителни кули, скорпионовы балисти, водни снаряди и, несъмнено, още много неприятни изненади, които защитниците възнамеряваха да използват.

— Добре са се справили днес — отбеляза Хейзъл, — което обаче не е добре за нас.

— Я чакай малко — каза Пърси, — да не искаш да кажеш, че са построили тази крепост ДНЕС?!

Хейзъл се ухили.

— Легионерите са обучени да строят. Ако се наложи, можем да разглобим целия лагер и да го пренесем някъде другаде. Ще ни отнеме около три-четири дни, но можем да го направим.

— Хайде да не го правим! — отвърна Пърси, а след това попита: — Значи ли това, че всяка нощ нападат различна крепост?

— Не всяка нощ — отговори Франк. — Упражненията ни са различни. Понякога играем дедбол. Същото е като пейнтбол, но те

стрелят с отрова, киселина и огнени кълбета. Понякога се надбягваме с колесници или провеждаме гладиаторски игри. А понякога игрите са военни.

Хейзъл посочи към крепостта.

— Някъде навътре първата и втората кохорта пазят бойните си знамена. Нашата задача е да проникнем вътре и да ги отнесем, без да ни заколят. Успеем ли, значи сме спечелили.

Очите на Пърси светнаха.

— Като Хвани знамето. Това ми е любима игра.

Франк се засмя.

— Така е, но не е толкова лесно, колкото звучи. Трябва да минем покрай *скорпионите* и пръскачките на стените, да си пробием с битка път през защитниците на крепостта, да намерим знамената, а в същото време да пазим нашите. Важно е и да не ни пленят войниците. Освен това се надпреварваме с другите две атакуващи кохорти. Уж работим заедно, ама не е така. Кохортата, която пленя знамената, печели всичката слава.

Пърси се препъна, опитвайки да следва марша „леви-десни“. Франк изпита съчувствие. Първите две седмици основно бе падал.

— А защо правим всичко това все пак? — попита Пърси. — Вие често ли обсаждате крепости?

— За да се научим да играем в отбор — отвърна Хейзъл, — да взимаме бързо решения, да използваме тактика. Да подобряваме бойните си умения. Нямаш идея колко много неща могат да се научат по време на бойните игри.

— Като например това кой би ти забил нож в гърба — отбеляза Франк.

— Определено — съгласи се Хейзъл.

Маршируваха до центъра на Полята на Марс и се подредиха в бойни редици. Третата и четвъртата кохорта застанаха възможно най-далеч от петата. Центурионите от атакуващата страна се събраха на конференция. В небето над тях Рейна кръжеше върху своя пегас, Сципио, готова да влезе в ролята на съдия.

Половин дузина гигантски орли летяха във формация зад нея, готови да отнесат някой до лечебниците, ако се наложи. Единствен Нико ди Анджелио не участваше в игрите. „Пратеникът на Плутон“ се

бе покатерил върху една наблюдателна кула на около стотина метра от крепостта и наблюдаваше случващото се с бинокъл.

Франк подпря своя пилум на щита и провери бронята на Пърси. Всичко бе поставено както трябва, всеки ремък бе стегнат прецизно.

— Направил си го много добре — каза удивен той. — Пърси, ти си участвал в такива игри и преди.

— Не знам. Може.

Единственото нещо при Пърси, което не бе наред, бе бляскавият бронзов меч. Той не бе от имперско злато и дори не беше гладиус. Острието имаше формата на лист, а надписът на дръжката бе на старогръцки. Видът му изнервяше Франк.

Пърси се намръщи.

— Можем да използваме истински мечове, нали?

— Да — съгласи се Франк, — със сигурност. Но никога не съм виждал такъв меч.

— Ами ако нараня някого?

— Ами, лекуваме го — отговори Франк. — Или поне опитваме. Но медиците на легиона са много добри, имат нектар и амброзия, както и лекарство от рог на еднорог.

— Никой не умира — увери го Хейзъл. — Поне обикновено. А ако все пак се случи...

Франк изимитира гласа на Вителий:

— Значи са слабаци! По мое време умирахме постоянно и ни харесваше!

Хейзъл се засмя.

— Просто стой до нас, Пърси. Вероятно ще ни се падне най-лошата част и ще ни елиминират рано. Ще ни хвърлят към стените, за да изтощим защитниците, след което третата и четвъртата кохорта ще пристъпят напред и ще оберат цялата слава. Ако проникнат в крепостта, разбира се.

Роговете изсвириха. Дакота и Гуен се върнаха мрачни от събранието на офицерите.

— Ето го плана — заяви Дакота, след като пийна малко безалкохолно от раницата си. — Ще ни пуснат към стените, за да изтощим защитниците.

Цялата кохорта простена.

— Знам, знам — каза Гуен, — но този път може да имаме късмет!

Гуен бе винаги оптимистично настроена и всички я харесваха. Тя винаги се опитваше да разведри хората и дори успокояваше Дакота по време на неговите хиперактивни пристъпи. Все пак лагерниците започнаха да мърморят и да се оплакват.

Никой не вярваше, че петата кохорта може да има късмет.

— Първата редица е с Дакота — каза Гуен. — Оформете щитовете като костенурка и тръгнете към главните порти. Опитайте да останете заедно. Привлечете огъня им. Втората редица... — Гуен се обърна към реда на Франк без голям ентузиазъм.

— Вие седемнайсетината, от Боби нататък, поемете грижата за слона и стълбите за нападение. Опитайте се да нападнете западната стена. Така може защитниците им да се разпръснат. Франк, Хейзъл, Пърси... абе, правете нещо. Покажете на Пърси как се играе и се опитайте да го опазите жив.

Сетне се обърна към цялата кохорта.

— Който пръв успее да мине през стената, ще спечели Крепостната корона! Победа за петата кохорта!

Кохортата вяло извика и започна да действа.

Пърси се намръщи.

— Правете нещо, а?

— Да — въздъхна Хейзъл, — голямо доверие ни оказаха.

— А каква е тая корона? — попита той.

— Военен медал — отговори Франк. Бяха го принудили да наизусти всички възможни отличия.

— Това е голяма чест за всеки войник, преминал първи противниковата стена. Но ще откриеш, че никой в петата кохорта не носи такъв. Обикновено дори не стигаме крепостта, тъй като изгаряме, давим се или...

Внезапно той млъкна и погледна към Пърси.

— Пръскачките.

— Какво за тях? — попита Пърси.

— Пръскачките са по стените — каза Франк, — те се зареждат от акведукта. Има помпи. Не знам как работят, но налягането е високо. Ако успееш да ги овладееш, както овладя реката...

— Франк! — каза Хейзъл. — Това е гениално!

Но Пърси не бе така въодушевен.

— Не съм сигурен как точно направих номера на реката. Не мисля, че мога да ги овладеея от толкова далеч.

— Ами тогава ще отидем по-близо! — Франк посочи източната стена на крепостта, където петата кохорта нямаше да напада.

— Там ще има най-малко защитници. А и те не биха очаквали атакуваща част от трима души. Мисля, че ще можем да се промъкнем доста близо, преди да ни видят.

— И как ще стане това? — попита Пърси.

Франк се обърна към Хейзъл.

— Можеш ли да направиш онова нещо отново?

Тя го мушна в гърдите.

— Каза, че няма да кажеш на никого!

Франк се почувства ужасно. Толкова се бе въодушевил. Но Хейзъл промърмори под носа си.

— Карай. Мога. Става дума за окопите, Пърси. Полята на Марс са като мравуняк заради тунелите, направени през годините. Някои са срутени или са прекалено надълбоко, но по много от тях още може да се минава. Достатъчно добра съм, за да ги намеря и използвам. Мога дори да ги срина, ако се наложи.

— Както направи с горгоните — каза Пърси, — за да ги забавиш.

Франк кимна одобрително.

— Нали ти казах, че Плутон е як. Той е бог на всичко под земята. Хейзъл може да намира пещери, тунели, капани...

— Да. Това беше нашата тайна — изръмжа тя.

Франк се изчерви.

— Да. Извинявай. Но ако успеем да приближим...

— И аз успея да съборя тези пръскачки... — добави Пърси, който харесваше идеята все повече и повече. — А после какво следва?

Франк провери колчана си. Винаги го зареждаше и със специални стрели. Досега не ги бе използвал, но може би тази нощ моментът щеше да настъпи. Може би щеше да успее да направи нещо достатъчно храбро, за да привлече вниманието на Аполон.

— Останалото е моя грижа. Да тръгваме.

[1] Калиграфията е изкуството на красивото писане. — Бел.ред. ↑

[2] Богините на Съдбата в римската митология. В гръцката това са мойрите. — Бел.ред. ↑

ХІ. ФРАНК

Франк никога не се бе чувствал толкова сигурен в себе си, а това го изнервяше. Нищо, планирано от него, не ставаше като хората. Той винаги успяваше да счупи или събори нещо важно, освен в случаите, когато сядаше върху него. Но сега бе сигурен, че стратегията му ще проработи. Хейзъл намери тунела без проблем. Всъщност Франк подозираше, че тя не просто намираше тунели, а те се появяваха, за да ѝ свършат работа. Коридори, които години наред стояха задръстени, внезапно се отпушваха и показваха на Хейзъл посоки, по които най-бързо да стигне до целта си.

Започнаха да пълзят на светлината, излъчвана от меча на Пърси — Въртоп. Над тях се чуваше шумът от битка: тийнейджъри викаха, слонът Ханибал весело тръбеше, стрели от скорпиони избухваха, пръскачки сипеха водни струи... Тунелът се разтърси и по трима им се посипа прах.

Франк промуши ръка под бронята си. Парчето дърво бе на сигурно място в джоба на палтото му, макар че един точен изстрел от скорпион можеше да го подпали...

Лош Франк — скастри се той наум. — Огънят е лоша дума. Не мисли за нея.

— Има изход точно пред нас — обяви Хейзъл, — ще се появим на три метра от стената.

— Откъде си толкова сигурна? — попита Пърси.

— Не знам — каза тя, — но съм.

— Тунелът не може ли да ни преведе отвъд стената? — замисли се Франк.

— Не — отговори Хейзъл. — Инженерите не са глупави. Построили са стените върху стари основи, които стигат до скала. И не питай откъде знам.

Франк се препъна в нещо и прокле. Пърси наведе меча си за повече светлина.

Франк се бе препънал в къс сребро. Той се наведе.

— Не го пипай! — извика Хейзъл.

Ръката на Франк спря на няколко сантиметра от метала. Приличаше на увит в станиол бонбон с размера на юмука му.

— Огромно е — каза той. — Сребро ли е?

— Платина. — Хейзъл изглеждаше уплашена до смърт. — Ще се махне след секунда. Моля ви, не го пипайте. Опасно е.

Франк не разбираше как къс метал, подобен на бонбон, може да е опасен, но прие думите на Хейзъл насериозно.

— Откъде знаеш?

Огряна от меча на Пърси, Хейзъл приличаше на призрак като ларите.

— После ще ви обясня — обеща тя.

Още един взрив разтърси тунела и те се втурнаха напред.

Изскочиха от една дупка и, точно както Хейзъл бе предвидила, пред тях се издигаше източната стена на крепостта. Наляво Франк можеше да види как основната редица на петата кохорта напредва, подредена във формация „Костенурка“ — с щитове, оформящи черупка над главите им. Опитаха се да достигнат главната порта, но защитниците ги засипваха с камъни и горящи стрели от скорпионите, издълбавайки кратери пред тях. Една пръскачка изора пръстта пред тях с оглушителен тътен.

Пърси подсвирна.

— Да, мощен си е натискът, не отричам.

Третата и четвъртата кохорта дори не напредваха. Те стояха назад и се смееха, докато гледаха как бият „съюзниците“ им. Защитниците се бяха събрали на стената над вратите и крещяха обиди, докато подредената в костенурка формация се люшкаше напред-назад. Бойните игри се бяха превърнали в игра Да пребием петата кохорта.

Погледът на Франк потъмня от ярост.

— Да ги раздвижим, какво ще кажете?

Той извади една стрела от колчана си. Тя бе по-тежка от останалите, а върхът ѝ бе оформен като носа на ракета. Изключително тънко златно въже висеше от перата ѝ. Да се изстрелят към горната част на стената не бе по силите и уменията на повечето стрелци, но Франк имаше силни ръце и стреляше точно.

Може би Аполон ме наблюдава — помисли си той с надежда.

— Какво прави това? — попита Пърси. — Като кука ли действа?

— Нарича се стрела хидра — отговори Франк. — Можеш ли да събориш пръскачките?

В този момент на стената се появи защитник.

— Хей! — извика той на приятелите си. — Нови жертви!

— Пърси — каза Франк, — направи го сега.

Още хлапета се появиха на стените, за да им се подиграват. Някои отидоха до най-близкото водно оръдие и насочиха дулото му към Франк.

Пърси затвори очи и надигна ръка. На стената някой извика:

— Бягайте бе, тъпаци!

Но оръдието избухна в три различни цвята — синьо, зелено и бяло. Защитниците изпищяха, когато водната вълна ги блъсна по стените. Някои паднаха оттам, но орлите ги сграбчиха и отведоха на безопасно място.

След това цялата източна стена се разтърси, когато тръбите експлодираха. Едно след друго водните оръдия по стените избухнаха, а огньовете на скорпионите изгаснаха. Защитниците се пръснаха объркани или хвъркнаха във въздуха, което създаде страшно много работа на спасителните орли.

А на главната порта петата кохорта забрави за формацията си. Объркани, те сведоха щитове и се загледаха в разразилия се хаос.

И тогава Франк изстреля стрелата си. Тя профуча нагоре, носейки блестящото въже. Когато стигна върха, металният ѝ край се пръсна на няколко различни части, които се увиха около всичко, което докопаха — части от стената, скорпион, разбита пръскачка и няколко защитници, които извикаха и се намериха притиснати към бойната стена като котви.

От главното въже се появиха дръжки за ръка на разстояние шейсет сантиметра, оформяйки стълба.

— Хайде! — извика Франк.

Пърси се ухили.

— Ти първи, Франк. Купонът е твой.

Франк се поколеба, след което прехвърли лъка си на рамо и започна да се изкачва нагоре. Бе минал половината път, преди защитниците да дойдат на себе си и да бият тревога. Франк погледна към основната група на петата кохорта. Те го гледаха като гръмнати.

— Хайде бе! — извика им Франк. — Нападайте!

Гуен първа реагира. Тя се ухили и повтори заповедта. Одобрителни викове се разнесоха из бойното поле. Ханибал затръби щастливо.

Но Франк не можеше да гледа. Той се изкачи до върха на стената, където трима защитници се опитваха да срежат въжето. Там установи, че да си голям, тромав и брониран има своите предимства — той мина като топка за боулинг към противниците си, които паднаха като кегли.

После се изправи на крака и се втурна към парапетите на крепостната стена, като размахваше своя пилум напред-назад и събаряше защитници. Някои стреляха по него, други се опитаха да го неутрализират с мечове, но Франк се чувстваше непобедим. Хейзъл се появи до него, размахвайки големия си кавалерийски меч така, сякаш бе родена за битка. Пърси изскочи до тях и надигна Въртоп.

— Това е яко! — каза той.

Заедно разчистиха стените от защитниците. Под тях вратите се строшиха. Ханибал нахлу в крепостта, а стрели и камъни отскачаха като пуканки от кевларената му броня.

Петата кохорта нападна, следвайки слона, а битката стана ръкопашна. Най-после от Полята на Марс се чу боен вик и третата и четвъртата кохорта се присъединиха към играта.

— Малко късно — изръмжа Хейзъл.

— Не бива да допускаме те да спечелят знамената — каза Франк.

— Не — съгласи се Пърси, — те са за нас.

Нямаше нужда от повече приказки. Като един отбор тримата тръгнаха напред към вражеската крепост.

Все едно бяха работили заедно от години.

ХІІ. ФРАНК

Битката вече беше решена.

Франк, Пърси и Хейзъл се врязаха във враговете си, минавайки като трактор през всеки, застанал на пътя им. Първата и втората кохорта, гордостта на лагер „Юпитер“, добре смазаната, дисциплинирана бойна машина, бе разнебитена от атаката и непознатото чувство да е от губещата страна. Голяма част от проблема ѝ бе Пърси. Той се биеше като демон. Минаваше през редиците на защитниците по напълно непознат за тях начин — търкаляйки се под краката им, сечейки с меча си вместо да мушка, удряйки лагерници с тъпото на острието, създавайки масова паника. Октавиан крещеше по начин, от който не ставаше много ясно дали заповядва на първата кохорта да пази позиции, или тренира за сопрано, но Пърси го накара да замълчи, като прескочи със салто няколко щита и го удари по шлема с дръжката на меча си. Центурионът рухна като марионетка, на която са срязали конците.

Франк пускаше стрела подир стрела, докато колчанът му не се изпразни. Стрелите му бяха с тъпи върхове и не убиваха, макар да причиняваха неприятни синини. Счупи своя пилум в противникова глава, а след това с нежелание изтегли гладиуса си.

В това време Хейзъл се покатери върху гърба на Ханибал. Тя се спусна към центъра на крепостта, усмихвайки се широко на приятелите си.

— Хайде, тромчовци!

Богове, беше красива, помисли си Франк.

Достигнаха центъра на вражеската база. Вътрешните стени на практика не бяха охранявани. Защитниците не бяха и сънували, че враговете им ще стигнат толкова далеч. Ханибал стъпка огромните врати и разкри покъртителна гледка — носителите на знамената на първата и втората кохорта стояха край маса и играеха на Митоматия с карти и фигурки. Символите на кохортите бяха облепени небрежно на една стена. Хейзъл и Ханибал нахлуха в стаята, а защитниците

паднаха от столовете си. Ханибал стъпи върху масата и фигурките се разпиляха.

Преди другите войници от кохортата да ги настигнат, Пърси и Франк обезоръжиха враговете си, хванаха флагите и се покатериха на гърба на Ханибал с Хейзъл. Излязоха от крепостта триумфално със знамената на враговете си. Петата кохорта ги обкръжи и заедно направиха парад около крепостта пред погледите на смаяните си противници и на не по-малко изненаданите си съюзници.

Пегасът на Рейна се снижи ниско.

— Играта е спечелена! — извика тя, сякаш едвам сдържаше смеха си. — Съберете се да получите наградите си.

Лагерниците бавно се прегрупираха около Полята на Марс.

Франк видя много контузени тийнейджъри. Някои бяха с изгаряния, други имаха по нещо счупено, трети се бяха порязали или насинили. Немалко имаха и твърде странни прически, за които заслуга имаха огньовете и изригналите води. Нямаше обаче нищо, което да не може да бъде излекувано бързо.

Той слезе от слона. Другарите му го обкръжиха, потупвайки го по гърба с комплименти. За момент Франк помисли, че сънува. Това бе най-хубавият миг в живота му...

Докато не видя Гуен.

— Помощ! — извика някой.

Двойка лагерници изскочиха от крепостта, носейки момиче на носилка. Положиха я на земята и другите деца се събраха около нея. Дори отдалеч Франк позна, че ранената е Гуен, и че състоянието ѝ е лошо.

Лежеше на една страна върху носилката, а от бронята ѝ стърчеше пилум. Изглеждаше все едно го придържа между гърдите и ръката си, но имаше прекалено много кръв, за да е така.

Франк невярващо поклати глава.

— Не... не... не може да е истина — промърмори той, докато тичаше към нея. Медиците наредиха на останалите да отстъпят и да им оставят пространство. Целият лагер притихна, докато те работеха. — Опитвах се да поставят марля и прах от рог на еднорог под бронята ѝ, за да спрат кръвенето. Пробвах да налеят малко нектар в устата ѝ. Но Гуен не помръдваше. Лицето ѝ бе станало пепелявосиво. Накрая един от медиците погледна Рейна и поклати глава.

За миг не се чуваше никакъв звук, освен водата, капеща от сринатите пръскачки по стените на укреплението. Ханибал погали косата на Гуен с хобот.

Рейна погледна лагерниците от своя пегас. Лицето ѝ бе сурово и мрачно като изковано от желязо.

— Ще има разследване. Който и да е направил това, трябва да знае, че коства на легиона добър офицер. Да загинеш в битка е едно, но това...

Франк не бе сигурен за какво говори тя, но после забеляза знаците по дървената дръжка на копието: СНТ LEGIO XII F.

Оръжието принадлежеше на първата кохорта. Гуен бе пронизана в гръб, може би след края на играта. Франк потърси с очи Октавиан. Центурионът наблюдаваше случващото се повече с интерес, отколкото със загриженост, сякаш изследваше някое от тъпите си плюшени мечета. Не носеше копието си.

Кръвта нахлу в ушите на Франк. Идеше му да удуши Октавиан с голи ръце, но в този момент Гуен ахна.

Всички отстъпиха назад. Гуен отвори очи, а цветът се върна в лицето ѝ.

— Какво става? — попита тя. — Какво зяпате всички? — Явно не забелязваше, че е пронизана с дълъг два метра харпун.

Зад Франк един от медиците прошепна:

— Невъзможно. Тя беше мъртва. Трябва да е мъртва.

Гуен опита да се изправи, но не можа.

— Видях река, а един човек ми поиска... монета? Обърнах се и изходът беше отворен. И така... си излязох. Не разбирам. Какво стана?

Всички я наблюдаваха ужасени. Никой не се опита да помогне.

— Гуен — коленичи до нея Франк, — не се опитвай да станеш. Само затвори очи за миг, става ли?

— Защо? Какво...

— Просто ми се довери.

Гуен стори така, както я беше помолил. Франк сграбчи дръжката на копието под върха, но ръцете му трепереха. Дървото бе хлъзгаво.

— Пърси, Хейзъл, помогнете ми!

Един от медиците разбра какъв е планът му.

— Недей! — каза той. — Може...

— Какво? — сопна се Хейзъл. — Да стане по-лошо?

Франк си пое дълбоко въздух.

— Придържайте я. Едно, две, три! — Той издърпа копието за върха.

Гуен дори не направи гримаса. Кръвотечението бързо спря. Хейзъл се наведе, за да види раната.

— Затваря се сама — каза тя. — Не знам как, но...

— Добре съм! — възрази Гуен. — Какво сте се загрижили всички?

С помощта на Пърси и Франк тя се изправи на крака. Франк погледна към Октавиан, но лицето на центуриона изразяваше само учтива загриженост. *После* — каза си Франк, — *после ще се оправяш с него.*

— Гуен — каза Хейзъл нежно, — не е лесно да ти го кажа, но ти беше мъртва. Някакси се върна.

— Какво? — Тя залитна към Франк, а ръката ѝ докосна дупката в бронята.

— Как?

— Добър въпрос. — Рейна се обърна към Нико, който наблюдаваше мрачно от края на тълпата.

— Да не би Плутон да я е помилвал?

Нико поклати глава.

— Плутон никога не пуска мъртвите да се върнат.

А после погледна към Хейзъл, сякаш за да ѝ даде знак да си мълчи. Франк се замисли какво означава това, но нямаше време да размишлява, тъй като из полето отекна гръмък глас: *Смъртта губи силата си. Това е само началото.*

Лагерниците извадиха оръжия. Ханибал нервно изтръби. Сципио се изправи на задните си крака и едва не изхвърли Рейна.

— Този глас ми е познат — каза Пърси. Не звучеше доволен.

В средата на легиона избухна фонтан от пламък. Жегата опърли миглите на Франк. Дрехите на лагерниците, намокрени от оръдията, се изсушиха мигновено. От експлозията се появи огромен войник и всички отстъпиха назад.

Макар да не бе особено космат, Франк целият настръхна. Войникът, облечен в униформа на канадската армия, бе висок поне три метра. От него се излъчваха увереност и мощ. Черната му коса беше късо подстригана като тази на Франк. Лицето му бе ъгловато и

жестоко, набраздено от стари белези. Очите му блестяха иззад специални очила за виждане на инфрачервени лъчи. Носеше колан, на който висяха нож, пистолет и няколко гранати. В ръката си носеше огромен автомат, модел М16.

Най-лошото нещо обаче бе, че Франк се почувства странно привлечен от войника. Докато всички отстъпваха назад, Франк пристъпи напред. Осъзна, че войникът иска той да се приближи, макар да не го изричаше.

Франк отчаяно искаше да избяга някъде и да се скрие, но не можеше. Направи още три крачки, сетне падна на едно коляно.

Останалите лагерници последваха примера му. Дори Рейна слезе от пегаса.

— Хубаво е — каза войникът, — че коленичите. Отдавна не бях навестявал лагер „Юпитер“.

Франк забеляза, че Пърси Джаксън е останал прав и дори не е прибрал меча си. Той се взираше в огромния войник.

— Ти си Арес — каза накрая, — какво искаш?

Двеста лагерници и един слон ахнаха удивено. Франк искаше да извини Пърси по някакъв начин, да умилостави бога, но не знаеше как. Уплаши се, че военното божество просто ще разстреля приятеля му с гигантския си автомат.

Но вместо това богът се ухили и разкри снежнобели зъби.

— Не ти липсва кураж, геройче — каза той. — Наистина гърците ме наричат Арес. Но за тези поклонници, за децата на Рим, аз съм Марс, покровителят на империята, божественият баща на Ромул и Рем.

— Срещали сме се и преди — заяви Пърси. — Ние... ние се бихме. В дуел.

Богът потърка брадичката си.

— Бил съм се с много хора. Но те уверявам, че не си се изправял срещу моя римски аспект, Марс. Иначе щеше да си мъртъв. А сега коленичи като почтен римски гражданин, преди да съм се изнервил.

— Пърси — каза Франк, — моля те.

Пърси бе видимо недоволен, но коленичи. Марс изгледа множеството.

— Римляни, слушайте ме внимателно! — заповяда той и се засмя. Смехът му бе заразителен и Франк почти се усмихна, макар все още да трепереше от страх. — Винаги съм искал да го кажа. Идвам от

Олимп с важно съобщение. Юпитер не желае да общуваме със смъртните така пряко особено сега, но за мен направи изключение, тъй като вие, римляните, винаги сте били мои хора. Все пак ще мога да говоря с вас само за няколко минути, така че слушайте ме внимателно.

Той посочи към Гуен. — Тази сладурана трябваше да е мъртва, но не е. Чудовищата, с които се борите, не отиват в Тартара, след като са посечени. Някои смъртни, мъртви от векове, отново крачат по тази земя.

Франк може би си въобразяваше, но му се стори, че богът поглежда към Нико ди Анджелио.

— Танатос е пленен — обяви Марс. — Портите на Смъртта са отворени със сила и никой не ги охранява. Поне не и безпристрастно. Гея позволява на враговете ни да нахлуят отново в света на смъртните. Нейните синове, гигантите, събират огромни армии срещу вас, армии, които няма да може да избиете. Ако оковите на Смъртта не бъдат скършени, ще загубите. Трябва да откриете Танатос и да го освободите от гигантите. Само той може да обърне играта в наша полза.

Марс се огледа наоколо и забеляза, че всички все още са на колене.

— Добре, може да ставате. Въпроси?

Рейна се изправи бавно и пристъпи към бога, следвана от Октавиан, който не спираше да се покланя и умилква.

— Господарю Марс — каза Рейна, — за нас е чест.

— Повече от чест! — добави Октавиан. — Това е толкова голяма чест, че...

— Въпроси? — прекъсна го Марс изнервен.

— Ами — започна Рейна, — Танатос е богът на Смъртта, лейтенантът на Плутон, нали?

— Да — отвърна богът.

— Казвате, че той е пленен от гиганти?

— Точно.

— И хората ще спрат да умират?

— Не веднага — уточни Марс, — но воалът между живота и смъртта ще продължи да изтънява. Онези, които знаят как да се възползват от това, ще го направят. Чудовищата ще станат много по-трудни за побеждаване. Скоро ще бъде невъзможно да бъдат убити.

Някои герои вероятно също ще успеят да се върнат от отвъдното като вашата приятелка, центурион Шиш Кебап.

— Центурион Шиш Кебап? — направи гримаса Гуен.

— Ако нещата останат така — продължи Марс, — накрая дори смъртните ще разберат, че е невъзможно да се умре. Представяте ли си свят, в който никой не умира? Никога?

Октавиан вдигна ръка.

— Но, всемогъщи боже Марс, ако не можем да умрем, това няма ли да е хубаво? Ако останем вечно живи...

— Не бъди глупав, момче! — кресна Марс. — Безкрайно клане без никакъв изход? Касапница без никакъв смисъл? Врагове, които се изправят отново и отново и никога не умират? Това ли искаш?

— Ти си богът на Войната — намеси се Пърси, — не би ли искал да има безкрайно клане?

Очите на Марс, макар и скрити зад специалните очила, заблестяха по-силно.

— Ама ти наистина си много нахален. Вероятно действително сме се срещали и преди. Разбирам защо съм искал да те убия. Но аз съм богът на Рим, дете. Богът на Войната, водена в името на праведна цел. Пазителят на легионите. Да, обожавам да мачкам враговете си, но не харесвам безсмислените битки. Не искам да има безкрайна война. С времето ще разбереш това. Ще започнеш да ми служиш.

— Едва ли — отговори Пърси.

Франк отново замръзна в очакване богът да порази на място момчето, но Марс само се ухили, като че двамата бяха стари приятели, шегуващи се един с друг.

— Поръчвам ви подвиг! — внезапно обяви божеството. — Ще отидете на север и ще намерите Танатос, Смъртта, в земята отвъд боговете. Ще го освободите и ще провалите плана на гигантите. Пазете се от Гея! Пазете се и от сина ѝ, най-стария измежду гигантите!

Застанала до Франк, Хейзъл простена.

— Земята отвъд боговете?

Марс я погледна и стисна автомата си.

— Точно така, Хейзъл Левеск. Ти знаеш за какво говоря. Всички вие знаете. Спомнете си къде легионът беше посрамен! Може би, ако успеете да извършите този подвиг, ако се върнете до Пирът на Фортуна... отново ще можете да ходите с високо вдигната глава. Ако

се провалите обаче, това няма да има значение. Няма да има лагер, в който да се върнете. Рим ще падне — този път завинаги. Затова си позволявам един последен съвет: Не се проваляйте!

Невероятно, но Октавиан успя да се поклони дори по-ниско.

— Господарю Марс, има още един, въ, дребен проблем. Извършването на подвиг се нуждае от пророчество, мистична поема, която да ни напътства! Преди разчитахме на Сибилските книги за това, но днес авгурът трябва да разгадае волята на боговете. Затова, ако може да изтичам да взема седемдесет плюшени животни и нож...

— Абе, да не би ти да си авгурът? — прекъсна го божеството.

— Ами, господарю... въ... ами да.

Марс извади един свитък от колана си.

— Някой да има химикалка?

Легионерите го зяпнаха.

Марс въздъхна:

— Двеста римски легионери и нито една химикалка. Както и да е. — Той метна автомата си на рамо и извади ръчна граната.

Мнозина римляни запищяха при тази гледка, но тогава гранатата се превърна в химикалка и Марс се зае да пише нещо. Франк погледна Пърси смаяно и го попита шепнешком:

— Твоят меч може ли да става на граната?

Пърси му отговори, също шепнейки:

— Не. А сега млъкни.

— Ето ти пророчество — каза Марс, след като свърши с писането, и метна свитъка на Октавиан. — Ако искаш, го запиши във вашите книжки или си го издълбай на вратата. Не ме интересува особено.

Октавиан прочете на глас свитъка.

— Тук пише: „Идете до Аляска. Намерете Танатос и го освободете. Върнете се преди залез слънце на 24 юни или умрете.“

— Да — отговори Марс, — мисля, че е доста разбираемо.

— Но, господарю... пророчествата следва да са неразбираеми! Да звучат загадъчно, да имат рима...

Марс извади още една граната.

— И кво?

— Пророчеството е от ясно по-ясно! — внезапно обяви Октавиан. — Трябва да се извърши подвиг!

— Добър авгур си ти. — Марс почука с граната по брадичката си. — Ами, това май беше всичко. Или... а, да. — Той се обърна към Франк. — Малкият, я ела тука.

Неее — помисли си Франк и усети как дървото в джоба на палтото му натежава. Краката му се подгънаха. Заля го чувство на ужас, по-лошо от онова, което бе изпитал в деня, в който военният офицер бе пристигнал с лошите новини за майка му. Той разбра какво ще последва, но не можеше да направи нищо, за да го предотврати. Пристъпи напред пряко волята си.

Марс се ухили.

— Добра работа свърши, като превзе крепостта, малкият. Кой е рефер на играта?

Рейна вдигна ръка.

— Видя ли тая игра, рефер? — попита Марс. — Яка беше, нали? Така играе моето хлапе. Първо мина стената и спечели мача за отбора. Страшна игра, а? Всеки би се съгласил, че заслужава медалче, освен ако не е сляп! Ти не си сляпа, нали?

— Не, господарю Марс. — Рейна изглеждаше така, сякаш се опитва да преглътне мишка.

— Тогава направи така, че малкият да получи Крепостна корона — нареди Марс. — Това е моето хлапе! — изрева той на легиона, в случай че някой не го беше чул.

На Франк му идеше да потъне в земята.

— Синът на Емили Занг — продължи Марс. — Тя беше добър войник. Добра жена и добър войник. И днес Франк доказа, че е замесен от същото тесто. Честит рожден ден на патерица, малкият. Време е да получиш истинско, мъжкарско оръжие. — И той метна на Франк автомата си.

За един ужасен миг Франк помисли, че ще бъде смачкан под гигантското оръжие, но то се смали и изтъни. Когато момчето го хвана, установи, че държи копие. Дръжката му бе от имперско злато, а острието бе странно — като от бяла кост, и блестеше с прозрачна светлина.

— Върхът е от зъб на дракон — заяви Марс. — Но ти още не знаеш фокусите на мама, а? Е, докато ги научиш, копието ще ти свърши добра работа. Имаш обаче три заряда, така че го използвай внимателно.

Франк не разбра абсолютно нищо, но Марс се държеше така, все едно въпросът е приключен.

— Моето хлапе, Франк Занг, ще води подвига за освобождението на Танатос. Някой има ли нещо против?

Всички, естествено, си замълчаха. Но много от лагерниците изгледаха Франк със завист, гняв или дори злоба.

— Можеш да си вземеш двама спътници — добави Марс. — Такива са правилата. Оня, нахалният, трябва да е сред тях. — Той посочи Пърси. — Ще трябва да се научи на малко уважение към Марс по време на пътуването или да ритне камбаната. Що се отнася до втория ти спътник, не ми пука за него. Вземи, който си искаш. Можете да си свикате събрание на сената по въпроса. Царе сте на празните приказки.

Образът на бога помръкна и в небето блесна мълния.

— Хайде, времето изтече — каза Марс. — До следващия път, римляни. И не ме разочаровайте! — Богът избухна в пламъци и след това изчезна.

Рейна се обърна към Франк. Изражението ѝ бе на изумление и потрес, все едно наистина бе глътнала мишка. Тя вдигна ръка в римски поздрав.

— Аве, Франк Занг, сине на Марс.

Целият легион повтори поздрава, но Франк не искаше това. Съвършената нощ бе съсипана. Баща му бе Марс — ужасният бог на Войната.

И той го изпращаше в Аляска. За рождения му ден бе направил много повече от това да му подари копие. Издал му бе смъртна присъда.

ХІІІ. ПЪРСИ

Пърси спа като жертва на Медуза. Тоест като камък.

Не бе лягал в удобно, сигурно легло от... дори не можеше да си спомни откога. Въпреки безумния ден и милионите мисли, които го държаха буден, тялото му настояваше, че трябва да заспи. И когато заспа, естествено, започна да сънува. Той винаги сънуваше, но този път сънищата минаха през главата му като гледките от замъгленото стъкло на влак. Видя фавн с къдрава коса, облечен в парцаливи дрехи, да тича, сякаш се мъчи да го настигне.

— Нямам дребни! — извика Пърси.

— Моля? — попита фавнът. — Не, Пърси. Аз съм, Гроувър. Чакай ме! Скоро ще те намерим. Тайсън е близо или поне ние мислим, че е близо. Опитваме се да открием къде си.

— Какво? — не разбра Пърси, но фавнът изчезна в мъглата.

Тогава Анабет се появи зад него и протегна ръка.

— Слава на боговете! — извика тя. — Месеци и месеци не можехме да те видим! Добре ли си?

Пърси си спомни какво бе казала Юнона — че е прекарал цели месеци в дрямка, но сега вече е буден. Богинята го бе скрила нарочно. Но защо?

— Истинска ли си? — попита той Анабет. Искаше му се да го повярва. Сърцето го болеше така, сякаш Ханибал бе седнал на гърдите му.

Но лицето ѝ се замъгли.

— Стой на едно място! — извика тя. — Така Тайсън ще те намери по-лесно! Стой където си! — И после изчезна.

Виденията се ускориха. Пърси видя огромен кораб на сух пристан. Работниците сглобяваха палубата, а човек с грееща факла прикачваше глава на бронзов дракон към носа.

Видя как богът на Войната пристъпва към него, стъпил в морската пяна.

Гледката се промени. Пърси стоеше на Полята на Марс и гледаше към хълма Бъркли. Златистата трева шумеше и сред нея се появи лице на спяща жена. Сенките и издатините оформяха чертите ѝ. Очите ѝ бяха затворени, но гласът ѝ проехта в ума на Пърси: *Значи ти си героят, който унищожил сина ми Кронос. Не ми изглеждаш страшен, Пърси Джаксън, но си ценен за мен. Ела на север. Запознай се с моя Алкионей. Юнона може да играе своите дребни игрички с гърците и римляните, но в крайна сметка ти ще бъдеш моя пионка. Ти ще доведеш боговете до пълно поражение.*

Погледът на Пърси потъмня.

Озова се в команден щаб, подобен на този в лагера, но с размерите на театрална зала. Това бе принципия със стени от лед и смразяваща мъгла, която се носеше във въздуха. Скелети в римски брони и оръжия от имперско злато се търкаляха по пода. В края на стаята стоеше огромна сенчеста фигура. Кожата ѝ блестеше в злато и сребро, сякаш бе автоматон, подобен на кучетата на Рейна. Зад него имаше колекция от смачкани емблеми, разпокъсани знамена и огромен златен орел върху жезъл от стомана.

Гласът на гиганта отекна в огромната зала:

— Това ще бъде забавно, сине на Нептун. Минаха еони, откакто за последно скърших полубог с такава сила. Чакам те на върха на леда.

Пърси се събуди треперещ. За момент не знаеше къде се намира, после си спомни. В лагер „Юпитер“, в казарма на петата кохорта. Остана легнал в леглото, взирайки се в тавана. Опита се да успокои сърцето си. Златен гигант се събуждаше, за да го „скърши“. Супер.

Но повече го изнервяше лицето на спящата жена от хълмовете. „Ще бъдеш моя пионка“ — бе казала тя. Пърси не беше голям фен на игрите върху дъска, но бе сигурен, че не е добре да си пионка. Най-малкото пионките ги вадеха от игра, при това доста често.

На всичкото отгоре дори хубавата част от съня му бе смуцаваща. Търсеше го фавн на име Гроувър. Вероятно затова Дон бе усетил онази, как я нарече... емпатийна връзка. Някой на име Тайсън също го търсеше, а Анабет го бе предупредила да стои на едно място.

Той се изправи в леглото си. Съквартирантите му се подготвяха за новия ден, обличаха се или си миеха зъбите. Дакота се бе увил в дълъг червен плат — тога. Един от ларите му казваше къде да го затегне и захване.

— Време ли е за закуска? — попита Пърси.

Главата на Франк се подаде от кревата под неговия. Имаше торбички под очите, сякаш не бе спал добре.

— Бърза закуска. После има заседание на сената.

Главата на Дакота се заклеци в тогата и той залитна като призрак, изцапан с „Куул-ейд“.

— Ами — започна Пърси, — аз също ли трябва да съм облечен с чаршаф?

Франк изсумтя.

— Това е само за сенатори. Те са десет човека и се избират всяка година. Трябва да си изкарал пет години в лагера, за да може да те изберат.

— Защо тогава съм поканен на заседанието?

— Ами... заради подвига.

Франк звучеше обезпокоен, като че ли Пърси можеше да се откаже.

— Трябва да присъстваме по време на разговора. Аз, ти и Хейзъл... Е, ако не ти се ходи...

Франк вероятно не искаше да го кара да се чувства гузен, но Пърси усети как сърцето му прескача един удар. Беше му жал за момчето. Сигурно бе кошмарно да бъдеш обявен за син на бога на Войната пред целия лагер. Пък и как можеше Пърси да откаже на човек с лице като на бебе?

Франк бе натоварен със задача, която вероятно щеше да му коства живота. Беше изплашен. Нуждаеше се от помощта на Пърси. А и тримата бяха добър отбор, ако се съдеше по предната нощ. Франк и Хейзъл бяха добри хора, на които можеше да се има доверие. Приеха Пърси като семейство.

И все пак идеята за подвига не му харесваше. Особено предвид това, че заръката за него идваше от Марс. Да не говорим за сънищата.

— Ами аз... ъъ... нека се оправя.

Той стана от леглото и се облече. През цялото време си мислеше за Анабет. Помощта идваше. Можеше да получи стария си живот обратно. Просто трябваше да остане на едно място.

На закуска Пърси усети как всички го зяпат и си шушнат разни неща: „Две божества в един ден...“, „... не се бие като римлянин“, „... вкара ми вода в носа...“.

Беше обаче твърде гладен, за да му пука. Той погълна няколко палачинки, яйца с бекон, вафли, ябълки и две-три чаши портокалов сок така, както Кронос бе погълнал децата си някога. Вероятно щеше да продължи да яде, ако Рейна не бе обявила, че сенатът се събира в града и хората в тоги трябва да тръгват.

— Хайде! — Хейзъл си играеше с един камък, подозрително напомнящ на рубин. Вителий се появи до тях, обвит от пурпурно сияние.

— *Bona fortuna*^[1], приятели! Виждам, че сте се запътили към заседание на сената. Помня онова, по време на което убиха Цезар. Кръвта напои робата му...

— Благодаря, Вителий — прекъсна го Франк, — но трябва да тръгваме.

Рейна и Октавиан поведоха сенаторите извън лагера. Металните хрътки Аурум и Аргентум избързваха напред и после се връщаха назад по пътя. Хейзъл, Франк и Пърси бяха най-отзад. Пърси забеляза, че Нико ди Анджелио също е в групата, облечен в черна тога и потънал в разговор с Гуен, която изглеждаше леко бледа, но все пак невероятно добре предвид факта, че миналата вечер бе мъртва. Нико махна на Пърси, но след това отново потъна в разговора, което за него бе сигурен знак, че братът на Хейзъл го отбягва нарочно.

Дакота се препъна в лекьосаната си роба. Много от другите сенатори също имаха проблеми с това облекло, като ту го настъпваха, ту едвам го придържаха да не се свлече надолу от раменете им. Пърси бе невероятно щастлив от това, че носи най-обикновена червена риза и дънки.

— Как са могли римляните да се движат в тези неща? — попита той.

— Те са били само за празнични поводи — обясни Хейзъл. — Като костюмите. Предполагам, че древните римляни са ги мразели не по-малко от нас. Между другото, нали не носиш оръжие?

Ръката на Пърси се плъзна към джоба му, където винаги бе химикалката.

— Защо? Не трябва ли?

— Оръжията не са разрешени отвъд померия — каза тя.

— Отвъд какво?

— Померия — повтори Франк, — свещената граница на града. Вътре е нещо като света земя. Легионите не минават оттам. Оръжията не са разрешени. Това се прави, за да няма убийства в сената.

— Като това на Юлий Цезар ли? — попита Пърси.

Франк кимна.

— Не се притеснявай. Вече няколко месеца не е имало дори опит за убийство.

Пърси се надяваше, че другото момче се шегува.

Когато приближиха града, Пърси успя да оцени колко хубав е той всъщност. Златните куполи и керемидените покриви блестяха на слънцето. Орлови нокти и рози цъфтяха по градините. Централният площад бе постлан със сив и бял камък, украсен със статуи, фонтани и позлатени корони. В съседните квартали, край павирани улици, имаше наредени прясно боядисани къщи, магазини, кафенета, градинки. В далечината се издигаха колизеят и арената за конни надбягвания.

Пърси не забеляза, че са стигнали границата на града, докато сенаторите пред него не забавиха ход. Отстрани на пътя имаше бяла мраморна статуя на мъж в реален размер. Той бе мускулест, къдрокос, без ръце и със сърдито изражение, вероятно защото бе изкован само от кръста нагоре. Надолу бе просто голям мраморен блок.

— Един по един, ако обичате! — каза статуята. — И си пригответе личните документи.

Пърси се огледа наоколо. Преди не го бе забелязал, но сега видя, че редица подобни статуи обкръжаваха града, разположени на стотина метра една от друга. Сенаторите преминаха лесно — статуята преглеждаше татуировката на ръцете им и ги викаше по име.

— Гуендолин, сенатор от петата кохорта, добре; Нико ди Анджело, пратеник на Плутон, много добре; Рейна, претор, разбира се; Ханк, сенатор от третата кохорта — честити обувки, Ханк! О, кого имаме тук?

Хейзъл, Франк и Пърси бяха останали последни.

— *Терминус* — каза Хейзъл, — това е Пърси Джаксън. Пърси, това е Терминус, богът на Границите.

— Новобранец, а? — попита богът. — Да, виждам табелката за пробацио. Ами хубаво. О, не, така няма да стане! Имаш оръжие в джоба си, извади го веднага!

Пърси не знаеше как Терминус го бе разбрал, но извади химикалката си.

— Доста опасно нещо — коментира Терминус. — Остави го на подноса, моля те. Чакай, къде ми е асистентът? Джулия?

Едно малко момиченце на около шест години се появи иззад основата на статуята. Беше облечена в розова рокля и носеше косата си вързана на две опашчици. На лицето ѝ бе цъфнала дяволита усмивка, разкриваща два липсващи зъба.

— Джулия? — Терминус погледна зад себе си и Джулия хукна в обратната посока. — Къде се дяна това момиче?

Терминус погледна на другата страна и я забеляза, преди тя да може да се скрие. Момиченцето изписука щастливо.

— Ето те — каза статуята. — Застани отпред, моля ти се, и вземи подноса.

Джулия оправи роклята си, след което вдигна един поднос и го поднесе на Пърси. Върху него имаше няколко ножа, тирбушон, огромен контейнер с лосион за слънце и бутилка вода.

— Ще си вземеш оръжието на връщане — заяви Терминус. — Джулия ще го пази. Тя все пак е професионалист.

Момиченцето кимна.

— Про-фе-си-о-на-лист — изрече тя всяка сричка внимателно, като че се упражняваше.

Пърси погледна към Хейзъл и Франк, които приемаха случващото се за напълно нормално. Но той се притесняваше да остави смъртоносно оръжие в ръцете на малко дете.

— Проблемът е — каза той, — че химикалката се връща в джоба ми автоматично, дори ако я предам...

— Не бой се — увери го Терминус, — ще направя така, че химикалката ти да не мръдне оттук. Нали така, Джулия?

— Да, господин Терминус.

С нежелание Пърси остави химикалката на подноса.

— Сега, понеже си новичък, да ти кажа някои правила — каза Терминус. — В момента навлизаш в границите на града. Зад тях ще се държиш прилично. Ще правиш път на колесниците, когато вървиш по обществени пътища. Стигнеш ли до сената, сядаш отдясно. И там, виждаш ли накъде соча?

— Тъ — каза Пърси, — вие нямате ръце?

Това явно бе болна тема за Терминус. Мраморното му лице посивя до тъмносиво.

— Гений. Е, господинчо, долу на форума... Джулия, посочи от мое име, ако обичаш...

Джулия послушно остави подноса на земята и посочи към главния площад:

— Има магазин със син навес — продължи Терминус. — Там продават всякакви стоки. Купи си един шивашки метър и нагласи крачолите си на два сантиметра и половина над глезена. Също така се подстрижи и загащи!

Хейзъл каза:

— Благодаря, Терминус. Трябва да тръгваме.

— Хубаво, вървете — сопна се богът, — но стойте от дясната страна на пътя. И онази скала там, не, Хейзъл, гледай накъде соча! Онази скала е прекалено близо до дървото. Преместете я два сантиметра наляво.

Хейзъл послушно изпълни това, което ѝ наредиха, и после тримата продължиха по пътя си, макар че Терминус продължаваше да крещи разни заповеди, докато Джулия правеше кълбета напред и назад в тревата.

— Той винаги ли се държи така? — попита Пърси.

— Не — призна Хейзъл, — днес беше много мил. Обикновено е страшно досаден.

— Той обитава всеки граничен камък на града — каза Франк. — Последната защита, ако някой ни нападне.

— Терминус не е толкова лош — добави Хейзъл. — Само не го ядосвай, иначе ще те принуди да измериш всеки стрък трева в долината.

Пърси запомни това.

— А момиченцето? Джулия?

Хейзъл се ухили.

— Голяма е сладурана. Родителите ѝ живеят в града. Хайде! Трябва да настигнем сенаторите.

Докато вървяха към форума, Пърси се смая от броя на хората в града. Младежи на възраст като за университет стояха край фонтана, а някои от тях магнаха на сенаторите. Един мъж на почти трийсет години стоеше на тезгяха на пекарна и флиртуваше с млада жена, която

си купуваше кафе. По-възрастна двойка гледаше как дете в пелени и миниатюрна ризка на лагер „Юпитер“ гони няколко чайки. Търговци отваряха магазините си за деня, поставяйки табели на латински, с които рекламираха грънци, скъпоценности и билети за Хиподрума на половин цена.

— Всички тези хора полубогове ли са? — попита Пърси.

— Или са такива, или са произлезли от такива — каза Хейзъл. — Както казах, това е добро място да се образоваш или да отгледаш семейство, без да се притесняваш от ежедневни атаки на чудовища. Може би двеста или триста души живеят тук. Ветераните работят като съветници и, ако се наложи, запасняци, но най-вече са граждани, които си живеят живота.

Пърси си представи какво ли би било да има апартамент в този миниатюрен Рим и да живее тук, защитен от легиона и Терминус, нервния бог на Границите. Представи си как държи ръката на Анабет в някое кафене. Може би, когато остарееха, щяха да гледат как собственото им дете преследва чайки по форума...

Той тръсна глава. Не можеше да мисли за това сега. Повечето от спомените му ги нямаше, но знаеше, че това място не е негов дом. Той бе отнякъде другаде и имаше други приятели.

Освен това лагер „Юпитер“ бе в опасност. Ако Юнона бе права, атаката щеше да дойде след по-малко от пет дни. Пърси си представи как лицето на спящата Гея изплува в хълмовете над лагера. Представи си ордите чудовища, спускащи се в долината. „Ако се провалите — бе казал Марс, — няма да има къде да се върнете. Рим ще падне, този път завинаги.“

Помисли си за малката Джулия, за семействата с дечица, за новите си приятели в петата кохорта, дори за глупавите фавни.

Не искаше да си помисля дори какво би се случило с тях, ако това място рухнеше.

Сенаторите стигнаха до сградата с бели мраморни колони в западния край на форума. Пърси се спря на прага и си спомни за смъртта на Юлий Цезар, пронизан до смърт на такава среща.

Сетне си пое дълбоко въздух и последва Хейзъл и Франк навътре.

[1] На добър час (лат.). — Бел.прев. ↑

XIV. ПЪРСИ

Отвътре сенатът приличаше на университетска аула. Срещу полукръг от столове беше разположен подиум, върху който имаше два стола. Те бяха празни, но върху единия бе поставена малка кадифена кутийка. Пърси, Хейзъл и Франк седнаха от лявата страна на полукръга. Десетимата сенатори и Нико ди Анджелио заеха местата на първия ред. Задните редове се запълниха от група призраци и няколко ветерана — всичките в официални тоги. Октавиан застана отпред с нож и плюшен лъв, в случай че някой имаше нужда да се консултира с бога на Сладките играчки. Рейна застана на подиума и вдигна ръка, призовавайки аудиторията за внимание.

— Това е извънредна среща — каза тя, — няма да губим време във формални поздрави.

— Но аз обожавам формалните поздрави! — оплака се един от духовете. Рейна го погледна студено и той млъкна.

— Първо — каза тя, — ние не сме тук, за да гласуваме извършването на самия подвиг. Той бе заръчан лично от покровителя на Рим, великия бог Марс Ултор. Ние ще се съобразим с волята му. Не сме тук и за да обсъждаме избора за спътници на Франк Занг.

— И тримата ли ще са от петата кохорта — провикна се Ханк, който бе от третата. — Това не е честно!

— Нито разумно — обади се едно момче до него. — Знаем, че петата кохорта винаги се проваля. Трябва да вземат някой кадърен.

Дакота се изправи толкова бързо, че разля безалкохолното си.

— Бяхме достатъчно добри снощи, Лари, когато ви наритахме *подексите!*

— Достатъчно, Дакота — намеси се Рейна, — да оставим подекса на Лари настрана. Като ръководител на подвига Франк има правото да избере своите спътници. Той избра Пърси Джаксън и Хейзъл Левеск.

Един дух на втория ред извика:

— Абсурдус! Франк Занг дори не е пълноправен член на легиона! Той е в период на пробацио! Подвигът трябва да се води от центурион или още по-висшестоящ офицер! Ненормално е...

— Катоне — прекъсна го Рейна, — трябва да се съобразим с волята на Марс Ултор. Дори тя да означава, че трябва да оправим някои... подробности.

Рейна плесна с ръце и Октавиан пристъпи напред. Той постави ножа и плюшеното лъвче настрана и взе кадифената кутийка от стола.

— Франк Занг — каза той, — ела насам.

Франк погледна нервно към Пърси, след което се изправи на крака и приближи авгура.

— За мен е... удоволствие — каза Октавиан, процеждайки с мъка последната дума — да ти връча Крепостната корона за това, че пръв премина защитната стена по време на обсадата снощи. — И той му връчи бронзова значка във формата на лавров венец. — Също така по волята на претор Рейна те обявявам за центурион.

След което подаде на Франк още една значка — бронзов лунен сърп. Сенатът избухна.

— Той е още в пробацио! — кресна някой. — Невероятно! — изкрещя друг.

— Вкара ми вода в носа! — обади се трети.

— Тишина! — гласът на Октавиан звучеше много по-убедително, отколкото предишната нощ на бойното поле. — Нашият претор добре знае, че никой под ранга на центурион няма право да ръководи мисия за подвиг. За добро или зло Франк трябва да се нагърби с тази роля. И така нашият претор обяви, че Франк Занг трябва да бъде направен центурион.

В този момент Пърси разбра какъв враг имат в лицето на Октавиан. Той бе перфектен оратор, спокоен, разумен, с измъчено изражение. Внимателно подбираше думите си така, че да прехвърли цялата отговорност върху Рейна.

„Идеята е нейна — искаше да каже той. — Ако нещата се объркат, тя трябва да поеме отговорност. Ако аз бях начело, щях да постъпя много по-разумно. Но уви, нямам избор, тъй като съм верен римски войник.“ — Октавиан изказа всичко това, без да го произнася. Успя едновременно да успокои сената и да го спечели на своя страна.

За пръв път Пърси разбра, че това хилаво, смешно на вид, хлапе може да се окаже изключително опасен противник.

Рейна също го разбра, тъй като по лицето ѝ пробяга раздражение.

— Също така трябва да кажа, че се освободи място за центурион — каза тя. — Един от нашите офицери, който е и сенатор, реши да отстъпи. След десет години вярна служба на легиона тя ще отиде в града, за да постъпи в университет. Гуен от петата кохорта, благодаря за верността.

Всички се обърнаха към Гуен, която успя да се усмихне. Беше уморена от предишната нощ, но ѝ облекчена. Пърси не я обвиняваше. Университетът бе по-добър вариант от това да те намушкат с копие.

— Като претор — продължи Рейна — имам правото да сменям офицерите. Наистина не е обичайно лагерник в пробацио веднага да стане центурион, но мисля, че всички трябва да признаем, че миналата нощ не беше... обикновена. Франк Занг, подай си документите.

Франк свали оловната табелка от врата си и я подаде на Октавиан.

— Подай си ръката — каза Октавиан.

Франк вдигна ръка.

Октавиан издигна ръце към небесата.

— Приемаме Франк Занг, син на Марс, в дванайсетия легион Фулмината за първа година служба. Заклевах ли живота си на сената и народа на Рим?

Франк промърмори нещо като: „Ъъ... да“, преди да прочисти гърлото си и да каже по-ясно:

— Да, приемам.

Сенаторите извикаха:

— *Senatus Populusque Romanus!*

Ръката на Франк пламна. За миг очите му се изпълниха с ужас и Пърси се уплаши, че приятелят му ще припадне. После огънят изгасна, пушекът се разнесе и по кожата на Франк се появиха нови знаци — кръстосани копия и една ивица, която олицетворяваше първата година на служба.

— Можеш да седнеш. — Октавиан погледна към аудиторията, все едно за да каже:

„Хора, идеята не беше моя“.

— А сега — каза Рейна — трябва да обсъдим подвига.

Сенаторите се размърдаха и започнаха да си мърморят нещо, докато Франк си седнаше на мястото.

— Заболя ли те? — прошепна Пърси.

Франк погледна към ръката си, която още пушеше.

— Да. Много.

Той изглеждаше объркан от значките в ръката си — знака на центуриона и Крепостната корона. Сякаш не бе сигурен какво се очаква да направи с тях.

— Ела — каза Хейзъл и очите ѝ заблестяха от гордост, — позволи на мен.

Тя закичи медалите по ризата на Франк. Пърси се усмихна. Познаваше Франк само от ден, но също се гордееше с него.

— Заслужаваш си ги, човече — каза той. — Миналата нощ се показва като роден водач.

Франк изсумтя.

— Но знакът на центуриона...

— Центурион Занг — извика Октавиан, — чухте ли въпроса ми?

Франк премигна.

— Тъ, извинете. Какво казахте?

Октавиан се обърна към сената и се подсмихна, сякаш казваше: „Видяхте ли?“

— Питам ви — повтори бавно Октавиан, все едно се обръщаше към някой тригодишен — дали имате план как точно смятате да извършите подвига. Знаете ли къде точно отивате?

— Ами... — Хейзъл вдигна ръка над рамото на Франк и се изправи. — Не слушаше ли какво каза Марс снощи, Октавиан? Той бе доста ясен. Отиваме към земята отвъд боговете, Аляска.

Сенаторите са размърдаха неспокойно. Някои от духовете премигнаха, други направо изчезнаха. Дори металните кучета на Рейна се търкулнаха по гръб и заскимтяха. Накрая проговори сенатор Лари.

— Чухме какво е казал Марс, но това е безумие. Аляска е прокълнатата, неслучайно я наричат земята отвъд боговете. Толкова далеч на север боговете на Рим нямат власт. Онова място гъмжи от чудовища. Няма герой, който да се е завърнал оттам жив, не и след...

— Битката, в която сте загубили орела си — довърши Пърси.

Лари се стресна толкова много, че си седна на подекса.

— Вижте — каза Пърси, — знам, че съм нов тук. Знам, че вие не обичате да се говори за клането от осемдесетте...

— Той започна да говори за това! — оплака се един от духовете.

— Но наистина ли не разбирате какво става? — продължи Пърси. — Петата кохорта е била водач на онази експедиция. Там сме се провалили. Наша е отговорността да поправим случилото се. Затова Марс изпраща нас. Гигантът, синът на Гея, той е онзи, който е сразил вашите войски преди трийсет години. Сигурен съм в това. Сега той си седи в Аляска с окования бог на Смъртта и държи в плен цялата ви стара екипировка. Събира армиите си, така че да ги прати на юг, към този лагер.

— Наистина? — попита Октавиан. — Очевидно сте добре запознат с плановете на нашия враг, Пърси Джаксън.

Пърси с лекота преглъщаше всякакви обиди — че е слаб, тъп и така нататък. Но когато разбра, че Октавиан всъщност го нарича шпионин, предател, бе толкова смаян, че трудно го схвана, а когато най-сетне това стана, целият се напрегна. Това бе толкова чужда идея за него, че... искаше да удари Октавиан по главата, отново. Но също така разбра, че Октавиан разчита на това, че иска да го представи пред останалите като нестабилен, луд човек.

Пърси си пое дълбоко въздух.

— Ще се изправим срещу този син на Гея — каза той, сдържайки гнева си, — ще върнем орела ви и ще освободим този бог... — Той погледна към Хейзъл. — Танатос, нали?

Тя кимна.

— На римски Летус. Но старото му гръцко име е Танатос, а що се отнася до Смъртта, нямаме нищо против да я оставим на гръците.

Октавиан театрално въздъхна.

— Както и да го наричате, нима очаквате да успеете да го освободите и да се върнете преди Пирът на Фортуна? Това е вечерта на двацет и четвърти. Днес е двацети. Знаете ли къде изобщо да го търсите? И знаете ли кой точно от синовете на Гея го охранява?

— Да. — Хейзъл отговори с такава сигурност, че дори Пърси се изненада. — Не знам къде точно трябва да го търсим, но имам добро предположение, а що се отнася до това кой е гигантът... Името му е Алкионей.

Само при споменаването на името му температурата в стаята сякаш падна с десет градуса. Сенаторите потрепериха. Рейна стисна подиума с ръце.

— Откъде знаеш това, Хейзъл? Понеже си дете на Плутон?

Пърси бе забравил за присъствието на притихналия Нико ди Анджели, затова се сепна, когато той се изправи в черната си тога.

— Ако разрешите, преторе — каза той. — Аз и Хейзъл знаем това-онова за гигантите от нашия баща. Всеки гигант е роден със специфична цел, за да се изправи срещу някой от дванайсетте бога на Олимп. Техният цар е Порфирион, създаден да победи Юпитер. Но най-стар измежду гигантите е Алкионей, сътворен, за да съкруши Плутон. Затова можем да го познаем.

Рейна се намръщи.

— Очевидно знаете доста за него.

Нико повдигна края на тогата си.

— Така е... Гигантите са много трудни за убиване. Според старите пророчества могат да бъдат сразени само от богове и герои, борещи се рамо до рамо.

Дакота се изсмя.

— Нима? Богове и герои — в битка заедно, на една страна? Това никога не може да се случи!

— Случвало се е — каза Нико. — В първата война с гигантите боговете извикали героите на помощ и така спечелили. Дали това може, или не може да се случи отново, не зная. Но при Алкионей... заклинанието било различно. Той бил напълно безсмъртен, невъзможен за убиване от герой или бог, или дори едновременно от двамата... докато останел в своята родина, земята, в която бил сътворен. — Нико млъкна, за да могат останалите да възприемат информацията. — И ако сега се е преродил в Аляска...

— Няма да може да бъде убит там — довърши Хейзъл. — Никога. По какъвто и да е начин. Ето защо експедицията от осемдесетте години се е провалила.

И тогава отново всички се развикаха.

— Този подвиг е невъзможен за извършване! — извика един сенатор.

— Обречени сме! — проплака някакъв дух.

— Може ли още малко „Куул-Ейд“? — провикна се Дакота.

— Тишина! — прекъсна ги Рейна. — Сенатори, моля ви да се държите както подобава на римляни. Марс е наредил да извършим този подвиг и ние трябва да вярваме, че това е възможно. Тези трима герои ще трябва да заминат за Аляска, за да освободят Танатос, и ще се върнат преди Пирът на Фортуна. Ако успеят да намерят и изгубения орел, още по-добре. Ние можем само да им помогнем със съвет и да се надяваме, че имат план.

Рейна погледна Пърси.

— Имате план, нали?

Пърси искаше смело да пристъпи напред и да каже: „Не, нямам!“. Това беше истината, но само като погледна към изнервените лица в аудиторията, Пърси разбра, че няма право да им я сервира.

— Преди всичко трябва да си изясня нещо — обърна се той към Нико. — Досега смятах, че Плутон е богът на Мъртвите. Сега обаче ми съобщавате, че има още някой, този тип Танатос. Да не забравяме и Портите на Смъртта от онова пророчество за седмината герои. Какво означава всичко това?

Нико си пое дълбоко въздух.

— Ще се опитам да обясня. Плутон е богът на Отвъдното, но самият бог на Смъртта, онзи, който отговаря за превеждането на душите в Подземния свят и оставането им там, е неговият лейтенант, Танатос. Той е... как да ти кажа. Представи си живота и смъртта като две отделни държави. Всеки би искал да е в Живота, нали? Затова има охранявана граница, която да попречи на мъртвите да се връщат назад без разрешение. Но това е огромна граница с много пукнатини. Плутон ги запушва, но нови се появяват през цялото време. Затова той разчита на Танатос, който е... нещо като граничар.

— Значи Танатос улавя душите — попита Пърси — и ги отвежда в Подземното царство, така ли?

— Точно — каза Нико, — но сега Танатос е пленен.

Франк вдигна ръка.

— Как е възможно да оковеш смъртта?

— Правено е и преди — отговори Нико. — В стари времена човек на име Сизиф измамил Смъртта и го оковал. Друг път *Херкулес* го надвил в битка.

— А сега този гигант го е пленил — добави Пърси. — Значи, ако освободим Танатос, мъртвите ще си стоят мъртви... — Той погледна

към Гуен. — Ъ... не се обиждай.

— Не е толкова просто — каза Нико.

Октавиан погледна нагоре.

— Защо ли това не ме изненадва?

— Имаш предвид Портите на Смъртта, нали? — попита Рейна, без да обръща внимание на Октавиан. — Те се споменават в Пророчеството на седмината, което бе в основата на първата експедиция до Аляска...

— И всички знаем как завърши тя! — изсумтя духът Катон. — Ние, ларите, помним!

Останалите духове замърмориха в знак на съгласие. Нико постави пръст на устните си и внезапно всички лари замлъкнаха. Някои изглеждаха притеснени, сякаш устните им са запечатани.

На Пърси му се искаше да има такава власт над някои живи хора... като Октавиан, например.

— Танатос е само част от проблема — обясни Нико. — Портите на Смъртта са концепция, която дори аз не разбирам напълно. Към отвъдния свят има много пътища — реката Стикс, вратата на Орфей, а също и малки изходи, които от време на време се отварят. Сега, когато Танатос е пленен, всички те ще са много лесни за употреба. Някои дори могат да ни помогнат да си върнем някой приятел като Гуен. Но по-вероятно е облагодетелствани да бъдат злодеите и чудовищата, които винаги търсят начин, за да избягат. Портите на Смъртта обаче принадлежат лично на Танатос, те са нещо като експресна лента между живота и смъртта. Само Танатос знае къде се намират те, а мястото им се променя през вековете. Ако съм разбрал нещата правилно, Портите са били отворени насила. Слугите на Гея вече ги държат под свой контрол...

— Което означава, че Гея преценява кой да се върне от света на мъртвите и кой не — предположи Пърси.

Нико кимна.

— Тя може да избира най-ужасните чудовища и душите на най-големите злодеи. Ако спасим Танатос, той поне ще може да ги хваща и изпраща в отвъдното. Чудовищата ще умират под ударите ни, както беше преди. Ще можем да дишаме. Но ако не си го върнем, враговете ни няма да остават мъртви за дълго. Винаги ще могат да се връщат в света на живите.

— Значи това е все едно да ги хващаме и депортираме — обобща Пърси, — но те да продължават да пресичат границата.

— Депресиращо, но вярно сравнение — съгласи се Нико.

Франк се почеса по главата.

— Но Танатос знае къде са Портите, нали? Ако го освободим, той ще може да ги завладее отново.

— Не мисля — отговори Нико, — не и сам. Той не може да се мери по сила с Гея. Ще трябва да се събере група от могъщи герои. Най-могъщите.

— *Седмина герои ще сбере зовът...* — прошепна Рейна. — *Пред Портата на Смъртта бди врагът.*

Тя погледна към Пърси и за миг той видя колко уплашена е тя. Прикриваше се добре, но Пърси се замисли дали и тя не страда от кошмари с Гея, дали не вижда какво ще стане с лагера, ако неунищожимите чудовища се върнеха.

— Ако с това се започва изпълнението на древното пророчество, не знам какво ще правим. Нямаме ресурсите да изпратим армия към Портите на смъртта и да защитим лагера. Не знам дали ще мога да заделя дори седем героя...

— Едно по едно. — Пърси се постара да звучи уверен в себе си, макар да усещаше как нивото на паника в залата се покачва. — Не знаем кои са седмината и какво точно означава древното пророчество. Но най-напред трябва да освободим Танатос. Марс каза, че само трима души трябва да заминат за Аляска. Нека се съсредоточим върху този подвиг и извършването му преди Пирът на Фортуна. После ще мислим за Портите на Смъртта.

— Да — каза тихо Франк. — И аз мисля, че пътуването до Аляска стига за една седмица.

— Значи имате план, така ли? — попита скептично Октавиан.

Пърси погледна към бъдещите си спътници.

— Ще тръгнем за Аляска колкото се може по-бързо...

— И ще импровизираме по пътя — продължи Хейзъл.

— Много — добави Франк.

Рейна ги погледна. Изглеждаше така, сякаш наум пише оставката си.

— Хубаво — каза тя. — На нас не ни остава нищо друго, освен да гласуваме как можем да помогнем за подвига — с транспорт, пари,

магии, оръжия.

— Претор, ако може... — започна Октавиан.

— О, не — промърмори Пърси, — сега ще измисли нещо гадно.

— Лагерът се намира в смъртоносна опасност — каза Октавиан.

— Двама богове предупредиха, че след четири дни ни предстои тежка битка. Не бива да пръскаме безотговорно ресурси, особено по проекти, чиито шансове за успех са толкова ниски. — Октавиан погледна към тримата жалостиво, сякаш казваше: „Горките вие“.

— Марс видимо избра най-неочакваните кандидати за този подвиг. Може би, защото загубата им би се отразила най-леко на лагера. Може би Марс мисли в перспектива. Какъвто и да е случаят, той мъдро не изпрати голяма експедиция, нито поиска да финансираме това екстравагантно приключение. Аз мисля, че трябва да пазим ресурсите си за защита на лагера. Тук ще се решат победата и поражението. Ако тези тримата успеят със своя подвиг, страхотно! Но ще трябва да се справят сами.

Тълпата се размърда неспокойно. Франк скочи на крака, но преди да започне битка, Пърси каза:

— Хубаво! Няма проблем. Дайте ни обаче поне транспорт. Гея е богиня на Земята, нали. Значи не трябва да вървим по суша. Ще е бавно и опасно.

Октавиан се засмя.

— Може би искаш да ти купя самолет? — попита той подигравателно.

От идеята обаче на Пърси му се догади.

— Не. Въздушен превоз... и от това няма да излезе нищо хубаво. Но лодка... ще може ли да ни отделите поне една лодка?

Хейзъл простена. Пърси погледна към нея. Тя поклати глава и прошепна:

— Всичко е наред.

— Лодка! — обърна се Октавиан към сенаторите. — Синът на Нептун иска лодка. Е, морските пътешествия никога не са били в стила на римляните, но пък и той не е съвсем римлянин, нали?

— Октавиан! — намеси се Рейна. — Една лодка не е голяма жертва. А това да не им предоставим никаква помощ е толкова...

— Традиционно! — възкликна Октавиан. — Толкова традиционно! Нека да видим дали тези герои са достатъчно могъщи, за

да оцелеят, без никой да ги покровителства, като истински римляни!

Залата се разшумя. Очите на сенаторите се стрелкаха между Рейна и Октавиан, наблюдавайки сблъсъка на волите им. Рейна се изпъна в стола си.

— Хубаво — каза нервно тя, — нека гласуваме. Сенатори, предложението е следното: Изпращаме героите да извършат своя подвиг в Аляска, като им осигуряваме достъп до римската флота в Аламеда, без никаква друга помощ. Тримата ще успеят или ще се провалят в резултат на собствените си способности. Всички ли са за?

Всички сенатори вдигнаха ръка.

— Предложението е прието. — Рейна се обърна към Франк: — Центурион, вие и приятелите ви сте свободни. Сенатът има други проблеми за обсъждане. И, Октавиан, ако може за малко...

Пърси бе невероятно щастлив отново да види слънчевата светлина. В онази тъмна зала с всички очи, вторачени в него, усещаше, че светът се е стоварил върху плещите му... Нещо му подсказваше, че е изпитвал това и преди.

Той вдиша дълбоко. Хейзъл вдигна един изимруд от пътя и го постави в джоба си.

— Обречени сме, а?

Франк кимна нещастно.

— Ако някой от вас иска да се откаже, не бих го обвинявал.

— Майтапиш ли се? — попита Хейзъл. — И да стоя на стража до края на седмицата?

Франк се усмихна слабо, след което се обърна към Пърси.

Пърси погледна към форума. „Стой, където си“ — бе казала Анабет в съня му. Но ако не тръгнеш, лагерът щеше да бъде унищожен. Той погледна към хълмовете и си представи как лицето на Гея се хили в сенките.

Не можеш да спечелиш, малко, глупаво геройче — сякаш съскаше тя. — *Дали ще тръгнеш, или ще останеш, пак ще ми служиш.*

Пърси се закле наум, че след Пирът на Фортуна ще намери Анабет. Но сега трябваше да действа. Не можеше да остави Гея да спечели.

— С теб към — каза той на Франк. — Пък и искам да проверя състоянието на римската флота.

Бяха минали само половината път през форума, когато някой извика:

— Джаксън!

Пърси се обърна и видя как Октавиан тича към тях.

— Какво искаш? — попита го Пърси.

— Вече си решил, че съм твой враг — усмихна се Октавиан. — Това е прибързано, Пърси. Аз съм верен на Рим.

Франк изръмжа.

— Лигав, подъл...

Пърси и Хейзъл трябваше да го удържат.

— Леле, леле — каза Октавиан, — това не е поведението, което се очаква от един нов центурион. Джаксън, последвах ви само защото Рейна поиска да ти предам нещо. Искане да те види в принципията без двамата ти, хм, лакеи тук. Ще те очаква след като заседанието на сената приключи. Ще иска да си побъбри с теб, преди да хукнеш да вършиш подвизи.

— За какво? — попита Пърси.

— Не зная, наистина не зная — ухили се злобно Октавиан. — Последният човек, който покани на такава размисъл, бе Джейсън Грейс. А после никой повече не го видя. Никога. На добър час, Пърси Джаксън! И сбогом!

XV. ПЪРСИ

Пърси бе благодарен за това, че Въртоп се е върнал в джоба му. Ако съдеше по изражението на Рейна, щеше да му се наложи да го използва за самоотбрана. Тя влезе в принципията намръщена като облак, а червеното наметало се вееше зад гърба ѝ. Хрътките както винаги бяха в краката ѝ. Пърси седеше на един от преторските столове, който бе придърпал към масата за посетители, а това май не бе съвсем по правилата, затова понечи да стане.

— Стой си — изръмжа Рейна. — И без това тръгвате следобед. Имаме за какво да поговорим.

Тя удари с кинжал по масата толкова силно, че купата с бонбони се разтърси. Аурум и Аргентум заеха местата от лявата и дясната ѝ страна и вторачиха рубинените си очи в Пърси.

— Какво пак съм направил? — попита той. — Ако е за стола...

— Нищо не си направил — намръщи се Рейна. — Просто мразя тези заседания. Когато Октавиан вземе думата...

Пърси кимна.

— Ти си воин. А Октавиан е оратор. Застане ли пред сената, внезапно става опасен.

Тя присви очи.

— По-умен си, отколкото изглеждаш.

— Е, благодаря много. Чух, че Октавиан може да бъде избран за претор. Ако, разбира се, лагерът оцелее дотогава.

— Което ни връща към темата за края на света — отвърна Рейна — и как ти можеш да го предотвратиш. Но преди да оставя съдбата на лагер „Юпитер“ в твои ръце, трябва да уточним някои неща. — Тя седна и постави пръстен на масата — сребърен кръг, върху който бяха изобразени меч и факла като на татуировката, която Рейна имаше.

— Знаеш ли какво е това?

— Знакът на майка ти — отговори Пърси. — Богинята на... въз... Войната, ако не се лъжа.

Опита се да си спомни името ѝ, но не искаше да го каже грешно — като Болоня, например. Или май беше Белана?

— Да, Белона. — Рейна го погледна косо. — Не помниш да си виждал този пръстен и преди, така ли? Не помниш нито мен, нито сестра ми, Хила?

Пърси поклати глава.

— Съжалявам.

— Случи се преди четири години.

— Тъкмо преди да пристигнеш в лагера?

Рейна се намръщи.

— Откъде...

— Имаш четири ивици на татуировката. Четири години.

Рейна погледна към ръката си.

— Разбира се. Но ми изглежда толкова отдавна... Предполагам, че нямаше да си спомниш коя съм, дори да не бе изгубил паметта си. Тогава бях малко момиченце, една от многото служителки в почивна станция. Ти говори със сестра ми, малко преди да унищожиш дома ни заедно с онова момиче, Анабет.

Пърси се опита да си спомни. Наистина. По някаква причина той и Анабет бяха посетили почивна станция на остров и бяха решили да я унищожат. Не можеше да си представи защо. Може би не бяха харесали масажа? Или им бяха направили лош маникюр?

— Нищо не помня — каза той. — И понеже кучетата ти не ме нападат, се надявам да ми повярваш. Казвам истината.

Аурум и Аргентум изръмжаха. Пърси имаше чувството, че си мислят: „Моля те, излъжи, моля те, излъжи...“.

Рейна почука по сребърния си пръстен.

— Мисля, че си искрен — каза тя, — но не всички в лагера са съгласни. Октавиан смята, че си шпионин. Решил е, че Гея те е изпратила, за да откриеш слабостите ни и да ни разрееш. Той вярва в старите легенди за гърците.

— Старите легенди?

Ръката на Рейна се отпусна между кинжала и бонбоните. Пърси се досети, че ако направи рязко движение, тя няма да сграбчи десерта.

— Някои смятат, че гръцките герои още съществуват — каза тя. — Герои, които почитат по-старите аспекти на боговете. Има легенди за битки между гръцки и римски герои в сравнително ново време —

като Гражданската война в САЩ, например. Няма доказателства за това, а ларите си мълчат по въпроса. Но Октавиан смята, че гърците още съществуват и заговорничат да ни унищожат, съюзени със силите на Гея. Смята, че ти си един от тях.

— И ти ли мислиш така?

— Мисля, че си дошъл отнякъде — каза тя. — И те намирам за важен и опасен. Но две божества се заинтересуваха лично от теб, затова не вярвам, че би тръгнал срещу Олимп... или Рим. — Тя сви рамене. — Но може и да греша. Боговете може да са те изпратили, за да изпитат преценката им. Аз обаче мисля... че са те пратили, за да компенсираш загубата на Джейсън.

— Джейсън... — Пърси чуваше това име навсякъде из лагера.

— Начинът, по който говориш за него — продължи той. — Вие гаджета ли бяхте?

Очите на Рейна се втренчиха в него. Приличаха на очите на гладна вълчица.

Пърси бе виждал очите на гладни вълци и знаеше.

— Може би щяхме да станем — каза Рейна — с времето. Преторите работят заедно и е нормално да се влюбят един в друг. Но Джейсън беше на този пост само за няколко месеца, след което изчезна. Оттогава насам Октавиан не спира да ме агитира за нови избори. Засега го удържам. Наистина имам нужда от партньор във властта, но предпочитам някой като Джейсън. Воин, а не интригант.

Тя зачака. Устата на Пърси пресъхна, когато разбра, че му отправят дискретна покана.

— Ъъ... имаш предвид... ъъ...

— Мисля, че боговете са те изпратили да ми помогнеш — каза Рейна. — Не зная откъде си, точно както преди четири години. Но смятам, че пристигането ти е някакъв вид отплата. Някога ти разруши дома ми. Сега си изпратен да го спасиш. Пърси, не се сърдя заради миналото. Сестра ми... тя наистина все още те мрази, но съдбата ме отведе в лагер „Юпитер“ и тук се справих добре. Всичко, което искам, е да работим заедно за бъдещето. Искам да спася този лагер.

Металните кучета го гледаха, оголили зъби. Пърси установи, че му е трудно да срещне очите на Рейна.

— Виж, ще направя, каквото мога — обеща той, — но съм нов тук. В лагера има много кадърни хора, които го познават далеч по-

добре. Ако мисията е успешна, Хейзъл и Франк ще бъдат герои. Може някой от тях...

— Моля те — прекъсна го Рейна, — никой не би следвал дете на Плутон. Около това момиче има нещо... Слухове за това откъде е... Не става. Що се отнася до Франк Занг — той има добро сърце, но е наивен и некомпетентен. Пък и ако другите научат семейната му история...

— Семейна история?

— Въпросът е, Пърси, че ти си истинската сила в това пътуване. Ти си ветеранът. Видях какво умееш. Принципно не бих избрала син на Нептун, но ако мисията ти е успешна, легионът може да бъде спасен. Лесно ще станеш претор. Заедно с теб можем да увеличим силата на Рим. Ще съберем армия и ще намерим Портите на Смъртта. Ще смачкаме Гея веднъж завинаги. Можеш да бъдеш много полезен... приятел. — Тя изрече думата така, сякаш може да има много значения и от него зависи кое да избере.

Краката на Пърси се размърдаха, сякаш той искаше да побегне.

— Рейна... за мен е чест наистина. Но аз имам приятелка. И не искам властта на претор.

Пърси се уплаши да не я е обидил. Но вместо това тя просто повдигна вежди.

— Мъж, който не жадува за власт? — изрече тя. — Ето това вече доказва, че не си съвсем римлянин. Помисли малко. След четири дена ще трябва да направя своя избор. Ако ще се борим с чуждо нашествие, имаме нужда от двама силни претори. Бих предпочела теб, разбира се, но ако не успееш да извършиш подвига или не се върнеш, или отхвърлиш предложението ми... ще трябва да работя с Октавиан. Искам да спася този лагер, Пърси. Нещата са много по-зле, отколкото допускаш.

Пърси си спомни за това, което му бе казал Франк. Че чудовищата стават все по-дръзки, а нападенията им — все по-чести.

— Колко зле?

Рейна заби нокти в масата.

— Дори сенатът не знае цялата истина. Помолих Октавиан да не разкрива авгурите, иначе ще настъпи масова паника. Той е видял огромна армия, която идва на юг. Те са много повече, отколкото можем да надвием. И ги предвожда гигант.

— Алкионей?

— Не мисля. Ако той наистина е неуязвим в Аляска, ще е глупаво да идва лично. Сигурно е някой от братята му.

— Страхотно — каза Пърси, — значи трябва да се борим с двама гиганти.

Преторът кимна.

— Лупа и вълците ѝ се опитват да ги забавят, но тази сила е твърде мощна дори за тях. Врагът скоро ще е тук, най-късно за Пирът на Фортуна.

Пърси потрепери. Виждал беше Лупа в действие. Знаеше колко силни са вълчата богиня и нейната глутница. Ако врагът бе прекалено силен за нея, лагер „Юпитер“ нямаше шанс.

Рейна разчете изражението му.

— Зле е, но не е безнадеждно. Ако успееш да ни върнеш орела и освободиш Смъртта, така че да можем да убиваме враговете си, имаме шанс. Има и още нещо...

Рейна избута сребърния пръстен към него.

— Не мога да ти помогна много, но пътуването ти ще те отведе близо до Сиатъл. Моля те за услуга, която ще помогне и на теб. Намери сестра ми Хила.

— Сестрата, дете ме мрази?

— О, да — съгласи се Рейна, — тя с радост би те убила. Но покажеш ли ѝ моя пръстен, може да ти помогне.

— Може?

— Не мога да говоря от нейно име. Всъщност... — Рейна се намръщи. — Всъщност от седмици не сме се чували. Замлъкнала е. С тези армии...

— Ти искаш да видя как е — предположи Пърси, — да се увериш, че тя е добре.

— Да, отчасти. Не смятам, че е загинала. Тя е могъща, а територията ѝ е добре охранявана. Но ако я намериш, може да ти помогне много. Това може да предреши изхода на мисията. А ако ѝ кажеш какво става тук...

— Тя може да изпрати помощ? — попита Пърси.

Рейна не отговори, но Пърси видя отчаянието в очите ѝ. Беше ужасена, готова да се хване за всяка сламка, само и само да спаси

лагера. Неслучайно искаше помощта на Пърси. Тя бе единственият претор. Отговорността за целия лагер бе само върху нейните плещи.

Пърси взе пръстена.

— Ще я намеря. Но къде да я търся? Какви сили има тя?

— Не се безпокой. Иди в Сиатъл и тя ще те намери.

Това не прозвуча особено оптимистично, но Пърси постави пръстена на кожата си гердан до табелката за пробацио и мънистата си.

— Пожелай ми късмет.

— Бори се добре, Пърси Джаксън — каза Рейна. — И... благодаря.

Той разбра, че аудиенцията е приключила. Рейна едвам поддържаше образа на самоуверения командир. Имаше нужда да остане сама.

На вратата на принципията обаче Пърси не се сдържа и се обърна.

— Как точно унищожихме хотела?

Металните хрътки изръмжаха. Рейна щракна с пръсти, за да ги укроти.

— Унищожихте силата на господарката ни — каза тя. — Освободихте затворниците, които отмъстиха на всички нас, жителите на острова. Сестра ми и аз... оцеляхме. Беше трудно. Но в крайна сметка е по-добре, че напуснахме онова място.

— Все пак съжалявам — каза Пърси, — ако съм те наранил. Съжалявам.

Рейна се загледа в него, все едно се мъчеше да си преведе думите му.

— Извиняваш се? И това не е постъпка на римлянин, Пърси Джаксън. Но ще те направи интересен претор. Помисли си за предложението ми.

XVI. ПЪРСИ

Настроението по обяд бе като на погребение. Всички се хранеха тихо, хората шепнеха, докато говорят. Никой не изглеждаше особено щастлив. Останалите лагерници продължаваха да гледат към Пърси, все едно той вече е починал.

Рейна произнесе кратка реч, с която им пожела късмет. Октавиан разпори поредното нещастно плюшено мече и предрече страхотии и ужасии, но и спасение от неочакван герой (чието име започваше с „О“ и завършваше на „ктавиан“). След това останалите лагерници тръгнаха към следобедните си занимания — уроци по латински, гладиаторски битки, пейнтбол с духове, трениране на орлите и още няколко дейности, всяка от които звучеше по-привлекателно от самоубийствената мисия. Пърси последва Хейзъл и Франк към казармите, за да опакова нещата си. Той нямаше много багаж. Беше изчистил ранцата си от пътуването на юг и бе задържал повечето провизии от търговския център. Имаше чисти дънки и още една червена риза от лагера, а също така малко нектар, амброзия, закуски, малко пари за света на смъртните и някои неща от лагера. На обяд Рейна му бе връчила свитък с негово представяне от претора и сената на лагера. Предполагаше се, че всички ветерани легионери, които срещнат по пътя, ще им помогнат, ако видят писмото. Носеше, разбира се, и своя кожен гердан с мънистата, сребърния пръстен, табелката пробацио и Въртоп, който бе в джоба му. Сгъна скъсаната си оранжева тениска и я остави на кревата си.

— Ще се върна — обеща той. Почувства се глупаво, задето говори на някаква си дреха, но в действителност си мислеше за Анабет и за предишния си живот. — Не си отивам завинаги. Но трябва да помогна на тези хора. Те ме приеха като свой. Заслужават да живеят.

За щастие тениската не отговори.

Един от съквартирантите им, Боби, ги заведе до границата на долината върху гърба на Ханибал. От височината на хълмовете Пърси можеше да види всичко надолу. Малък Тибър се виеше по златни

пасбища, в които еднорози хрупаха трева. Храмовете и форумите на новия Рим блестяха на слънчевата светлина. На Полята на Марс инженерите работеха здраво, свивайки останките от построената на предишния ден крепост и нагласяйки барикадите за играта на дедбол.

Един нормален ден в лагер „Юпитер“... само дето на северния хоризонт облаците се сгъстяваха. Сенките се спускаха по хълмовете и Пърси си представи как лицето на Гея приближава все повече и повече.

„Искам да работим заедно за бъдещето — бе му казала Рейна. — Искам да спася този лагер.“ Гледайки към долината надолу, Пърси я разбра. Макар да бе нов в лагера, той изпита силен порив да защити това място. То бе убежище, в което героите можеха да живеят в безопасност. Той искаше да е част от бъдещето му. Може би не по начина, по който си представяше Рейна, но ако можеше да сподели това място с Анабет...

Слязоха от слона. Боби им пожела лек път, а Ханибал ги прегърна с хобота си. След това слонското такси се обърна обратно към долината.

Пърси въздъхна. Той се обърна към Хейзъл и Франк и се опита да измисли нещо, с което да ги ободри. Преди да успее да направи това обаче, отнякъде долетя познат глас:

— Документите, моля! — В подножието на хълма изникна статуя на Терминус. Мраморното лице на бога бе, както се очакваше, намръщено.

— Хайде де! Идвайте!

— Пак ли ти? — попита Пърси. — Мислех, че охраняваш града. Терминус изпухтя.

— И аз се радвам да те видя, гений. Обикновено охранявам града, да, но за международни пътувания предлагам допълнителна защита по границите на лагера. Наистина трябваше да сте тук два часа преди заминаването си, да ти кажа, но това е положението. Ела сега да те претърся.

— Но ти нямаш... — Пърси се спря навреме — ъъ, добре — и застана до безръката статуя.

Терминус го претърси старателно... и ментално.

— Очевидно си чист! — реши накрая той. — Имаш ли да декларираш нещо незаконно?

— Да — заяви Пърси, — декларирам, че всичко това е глупаво.

— Ха! Пърси Джаксън, син на Нептун от петата кохорта, под пробацио, свободен си да тръгваш. Хейзъл Левеск, дъщеря на Плутон, свободна. Някаква чужда валута или скъпоценни метали, хм, за деклариране?

— Не — отговори тя.

— Сигурна ли си? — попита Терминус. — Понеже предишния път...

— НЕ!

— Ох, че сме сърдити днес — каза божеството. — Героите пред подвиг винаги бързат... Сега кой ни остана? Да. Франк Занг. Центурион? Браво, Франк. И прическата е екстра за отговорния пост. Много, много добре. Ами свободен си да вървиш, центурион Занг. Имаш ли нужда от някакви насоки?

— Не, мисля, че не.

— Ами тогава върви надолу към БАРТ станцията — все пак каза Терминус. — Смени влака на Дванайсета улица в Оуклънд. Търсите спирка „Фрутвейл“. Оттам може да продължите пеш или да вземете автобуса до Аламеда.

— Хора, вие нямате ли си вълшебен влак или нещо подобно? — попита Пърси.

— Вълшебни влакове? Колко нелепо! — изсмя се Терминус. — А не щеш ли собствена безопасна линия и ВИП лежа? Просто пътувайте внимателно и бъдете нащрек. *Полибот* идва! Щеше ми се да мога да го ступам с хей тия две ръце, ама...

— Чакай малко. Кой идва? — попита Пърси.

Лицето на Терминус се напрегна, все едно изпъваше несъществуващите си бицепси.

— Както и да е. Бъдете нащрек за него. Предполагам, че може да надуши син на Нептун от километър. А сега тръгвайте. Хайде, хайде. И на добър час!

Невидима сила ги изрита през границата. Когато Пърси се обърна назад, Терминус го нямаше. Всъщност нямаше я цялата долина. По целия хълм Бъркли нямаше и следа от римския лагер.

Пърси се обърна към приятелите си.

— Някаква идея за какво говореше Терминус? Да бъдем нащрек за някакъв политик?

— По-ли-бот — произнесе на срички името Хейзъл. — Никога не съм го чувала.

— Името звучи някак гръцко — каза Франк.

— Това доста скъсява списъка — въздъхна Пърси. — Е, предвид факта, че вероятно всяко чудовище в радиус от осем километра ни е надушило, предлагам да тръгваме.

Отне им два часа да стигнат до пристанището в Аламеда. Пътуването бе лесно, сравнено с последните няколко месеца на Пърси. Не ги нападнаха чудовища. Никой не го погледна така, все едно вижда Маугли.

Франк бе прибрал копието, лъка и колчана си в продълговат сак за ски. Кавалерийският меч на Хейзъл бе увит в спален чувал и прикачен към гърба ѝ. Заедно тримата приличаха на обикновени ученици, тръгнали на екскурзия. Минаха покрай спирка „Рокбридж“, купиха си билети с обикновени пари и се качиха на влака.

Слязоха в Оуклънд. Трябваше да минат през някои крайни квартали, но никой не ги притесни. Всеки път, когато някой от местните хулигани погледнеше очите на Пърси, отстъпваше назад. През последните няколко месеца той бе усъвършенствал вълчия си поглед, който гласеше: „За колкото и опасен да се мислиш, мога да ти счупя главата“. След като бе удушил морски змей с голи ръце и бе прегазил две горгони с полицейска кола, Пърси не се притесняваше от улични хулигани. Всъщност вече почти нищо от света на смъртните не го плашеше.

Късния следобед стигнаха до пристанището в Аламеда. Пърси погледна към залива на Сан Франциско и жадно вдиша соления морски въздух. Веднага се почувства по-добре. Това бе владението на баща му. Каквото и да ги чакаше, той щеше да го победи, ако е в морето.

Дузини лодки бяха закотвени по доковете — от яхти, дълги по петнайсет метра, до малки рибарски лодчици. Той потърси с поглед някакъв магически кораб — може би *трирема* или нещо с драконова глава като кораба от сънищата му.

— Тъ... хора, имате ли представа какво търсим?

Хейзъл и Франк поклатиха глави.

— Дори не знаех, че имаме флота. — Хейзъл звучеше недоволна от този факт.

— О... — възкликна Франк и посочи нещо. — Нали не мислите...

В края на пристанището имаше мъничка лодка, много подобна на спасителна. Беше покрита с пурпурен брезентов плат, върху който с избледнели златни букви пишеше SPQR.

Увереността на Пърси рязко спадна.

— Е, не.

Той махна брезента от лодката, справяйки се с морските възли така, все едно се е занимавал с това цял живот. Под мушамата се показва стара гребна лодка без гребла. Беше боядисана в тъмносин цвят, но от многото ръжда и сол бе придобила вида на голяма синина на сред морето.

На носа все още се четеше името „Пакс“, изписано със златни букви. Нарисувани очи гледаха тъжно към водата, сякаш лодката се канеше да заспи. На борда имаше две скамейки, малко стоманена вълна, стар хладилник и навито оръфано въже, единият край на което бе вързан за котвата. На дъното на лодката имаше найлонов плик и две празни кутийки от кола, цопнали в няколко сантиметра мътна вода.

— Треперете! — изръмжа Франк. — Пред мощта на римската флота!

— Има някаква грешка — каза Хейзъл. — Това е боклук!

Пърси си представи как Октавиан им се смее, но реши да не се предава. Стара или не, „Пакс“ си оставаше лодка. Той скочи на борда и корпусът изскърца под краката му в отговор на присъствието му. Събра боклука в хладилника и го остави на пристанището. С волята си изтласка мръсната вода от лодката, след което посочи стоманената вълна. Тя полетя към пода и започна да го търка така бързо, че металът се нагря. Когато приключи, лодката бе чиста. Пърси посочи и въжето и то се отвърза от пристанището.

Наистина, нямаше гребла, но това нямаше значение. Пърси бе сигурен, че лодката е готова за път и само очаква заповедите му.

— Ще свърши работа — каза той. — Скачайте.

Хейзъл и Франк изглеждаха малко смаяни, но се качиха на борда. Хейзъл изглеждаше доста нервна. Когато седнаха по местата си, Пърси се съсредоточи и лодката се плъзна по водата, отдалечавайки се от пристанището.

Юнона бе права, знаеш ли — прошепна сънливият глас на Гея в ума на Пърси, стряскайки го толкова силно, че лодката се разклати. — Можеше да избереш нов живот в морето. Така щеше да си в безопасност от мен. Но вече е твърде късно. Избра пътя на болката и страданието. Ти си част от моя план, миличък. Моя малка, сладка пионко.

— Махни се от кораба ми! — изръмжа Пърси.

— Моля? — попита Франк.

Пърси зачака, но гласа на Гея вече го нямаше.

— Нищо — каза той, — нека видим на какво е способна тази лодка.

Насочиха се на север и не след дълго се носеха със скорост от петнайсет морски възела към моста „Голдън гейт“.

XVII. ХЕЙЗЪЛ

Хейзъл мразеше лодките.

Морската болест я хващаше много лесно и се разразяваше като морска буря. Разбира се, не бе споменала за това на Пърси. Не искаше да проваля пътуването, но помнеше колко ужасен бе животът ѝ в Аляска, където пътища нямаше. Майка ѝ навсякъде бе ползвала влак или лодка.

Надяваше се, че състоянието ѝ ще се е подобрило след завръщането ѝ от света на мъртвите, но това, очевидно, не бе така. А и тази малка лодчица, „Пакс“, приличаше толкова много на онази, която имаха в Аляска. Носеше ѝ много лоши спомени...

Веднага щом напуснаха пристанището, стомахът на Хейзъл се обърна. Докато минаваха покрай вълнолома, вече се чувстваше толкова зле, че ѝ се струваше, че халюцинира. Минаха покрай стадо морски лъвове, които се излежаваха по доковете, и тя можеше да се закълне, че е видяла стар бездомник да седи с тях. Той посочи с костелив пръст Пърси и промърмори нещо от рода на: „Не си го и помисляй“.

— Видя ли това? — попита Хейзъл.

Лъчите на залеза оцветяваха лицето на Пърси в червено.

— Да. Бил съм тук и преди. Не... знам. Мисля, че търсех приятелката си.

— Анабет — обади се Франк. — Имаш предвид по пътя си към лагер „Юпитер“?

Пърси се намръщи.

— Не. Преди това — и се загледа в града, все едно още търсеше Анабет. Остана така, докато не минаха под моста „Голдън гейт“ и не завиха на север.

Хейзъл се опита да успокои стомаха си, мислейки си за приятни неща — еуфорията, която бе изпитала предишната нощ при победата в бойните игри, влизането във вражеската крепост на гърба на Ханибал, начина, по който Франк внезапно бе станал водач... Хейзъл никога не

си го бе представяла такъв. Беше почувствала такава гордост, докато закачаше значката на центурион върху дрехата му...

А после мислите ѝ се насочиха към Нико. Преди да напуснат, брат ѝ я бе дръпнал настрана, за да ѝ пожелае успех. Хейзъл се надяваше, че той ще остане в лагер „Юпитер“, за да го защити, но той ѝ каза, че също заминава — към отвъдното.

— Татко има нужда от помощта ми — каза той. — *Полята на Мъченията* са като затвор, обхванат от бунт. Освен това ще опитам да проследя някои от бягащите души. Може би ще успея да намеря Портите на Смъртта от другата страна.

— Внимавай — предупреди го Хейзъл, — ако Гея охранява тези порти...

— Не се безпокой — усмихна се Нико, — знам как да се крия. Ти само се пази. Колкото повече приближаваш Аляска... не знам как това ще повлияе на припадъците ти.

„Само се пази“ — помисли си кисело Хейзъл. Сякаш имаше шанс това приключение да свърши добре за нея.

— Ако освободим Танатос — каза тя на Нико, — може никога повече да не те видя. Танатос ще ме изпрати обратно в Подземното царство...

Нико стисна ръката ѝ. Пръстите му бяха толкова бледи, че изглеждаше невероятно да споделя с Хейзъл един и същ божествен баща.

— Искан да ти дам шанс в Елисейските поля — каза той. — Това бе най-доброто, което можех да сторя за теб. Искан ми се да имаше и друг начин за победа. Не искам да губя сестра си.

Той не каза „отново“, но Хейзъл разбра какво мисли. И поне веднъж не изпита завист към Бианка ди Анджели. Само ѝ се искаше да бе прекарала повече време с Нико и приятелите си в лагера.

Не искаше да умира отново.

— На добър час, Хейзъл — каза той, след което потъна в сенките. Точно както бе направил баща ѝ преди седемдесет години.

Лодката се разклати и Хейзъл се върна в настоящето. Бяха навлезли в тихоокеанските течения и се носеха покрай каменистия бряг на Марин Каунти^[1].

Франк държеше скиорската чанта в скута си. Тя стоеше до коленете на Хейзъл, подобно на предпазна ограда на карнавал, което я

върна към времето, когато Сами я бе завел... Но тя бързо отблъсна тази мисъл. Не можеше да рискува нов припадък.

— Добре ли си? — попита Франк. — Изглеждаш изнемощяла.

— Морска болест — призна си тя. — Не очаквах, че ще е толкова зле.

Франк се намуси, все едно вината бе негова, след което започна да рови из раницата си.

— Имам малко нектар, а също и ореховки. Баба казва, че джинджифилът помага. Но пък от него нямам. Все пак...

— Всичко е наред — усмихна се слабо Хейзъл. — Благодаря за загрижеността.

Франк извади една солена бисквита... и я счупи с големите си пръсти. Навсякъде полетяха трохи.

Хейзъл се засмя.

— Богове, Франк... съжалявам. Не биваше да се смея.

— Няма проблем — отговори той смутено. — Предполагам, че не искаш тази...

Пърси не им обръщаше голямо внимание. Очите му бяха втренчени в брега. Докато минаваха покрай плажа „Стинсън“, той посочи навътре, край една планина, издигаща се над зелени хълмове.

— Това ми е познато — каза той.

— Планината Там — каза Франк. — Децата от лагера постоянно говорят за нея. Голяма битка се случила в подножието ѝ, в крепостта на титаните.

Пърси се намръщи.

— Някой от вас бил ли е там?

— Не — отговори Хейзъл. — Битката се е състояла миналия август, преди, въ, да се върна в лагера. Джейсън ми разказа за нея. Легионът унищожил командния щаб на врага и около милион чудовища. А Джейсън трябвало да се изправи срещу Криос. Срещу титан, представи си.

— Представям си — промърмори Пърси.

Хейзъл не бе сигурна какво точно означава това, но Пърси доста ѝ напомняше на Джейсън, макар външно да не си приличаха. И около двамата имаше аура на сила, но и някаква тъга, сякаш бяха видели съдбата си и знаеха, че е въпрос на време да срещнат чудовището, което няма да могат да победят.

Хейзъл познаваше чувството. Тя гледаше как слънцето залязва в океана и знаеше, че ѝ остава по-малко от седмица живот. Независимо от успеха или провала на подвига, нейното приключение щеше да свърши с Пирът на Фортуна. Спомни си за първата си смърт, за месеците, които я предшестваха — къщата ѝ в Сюарт, шестте месеца, които бе изкарала в Аляска, малката лодка, която бе взела от Залива на Възкресението посред нощ, прокълнатия остров.

Осъзна грешката си твърде късно. Внезапно ѝ причерня... и се върна назад във времето.

Къщата, която бяха наели, представляваше дървена кутия, окачена на стълбове като кокили, и стърчеше над залива. Когато влакът от Анкоридж минеше, мебелите в нея се тресяха, а картините се клатеха по стените. Нощем Хейзъл заспиваше, унесена от звука на ледената вода, която плискаше под дъските на пода. Сградата скърцаше и стенеше под натиска на вятъра.

Имаха една стая с котлон и хладилен шкаф за кухня. Единият от ъглите бе заграден със завеси за Хейзъл. Там тя държеше матрака и вещите си. Бе окачила картините и старите снимки от Ню Орлиънс по стените, но това само засилваше носталгията ѝ по дома.

Майка ѝ рядко бе вкъщи. Вече не се наричаше Кралица Мари. Беше просто Мари, наемна работничка. Готвеше и чистеше по цял ден в ресторанта на Трето авеню, където минаваха рибари, железничари и понякога моряци. Връщаше се вкъщи, вмирисана на сушена риба и препарати за миене.

Нощем Мари Левеск се променяше. Гласът я обсебваше и нареждаше на Хейзъл някакви неща, караше я да работи по ужасния му проект.

Зимата беше най-зле. Гласът оставаше с тях много по-дълго заради постоянната тъмнина. Студът бе толкова пронизващ, че Хейзъл не вярваше някога да може да се стопли отново.

Когато лятото най-сетне дойде, Хейзъл не можеше да се насити на слънцето. Всеки ден от лятната ваканция тя оставаше далеч от дома, колкото е възможно по-дълго, но не можеше да се разхожда из града. Общността бе малка, а другите деца разпространяваха слухове за нея — момичето на вещицата от колибата край доковете. Ако ги приближеше, я обиждаха и я целеха с камъни и бутилки.

Възрастните не бяха много по-любезни.

Хейзъл, разбира се, можеше да им отмъсти. Можеше да им даде диаманти, перли или злато. Тук, в Аляска, златото се намираще лесно. В хълмовете имаше толкова много от него, че Хейзъл можеше без усилие да погребее целия град в него.

Но тя не мразеше местните за това, че я отхвърлят. Не можеше да ги вини.

Затова прекарваше дните си в разходки из околните хълмове. Гарваните бяха привлечени от нея. Те ѝ грачиха от дърветата и чакаха блещукащите предмети, които винаги се появяваха в краката ѝ. Проклятието явно не ги засягаше.

Видя и кафяви мечки, но те не я приближаваха. Когато ожаднееше, Хейзъл намираще водопад сред снега и пиеше студена, чиста вода, докато гърлото ѝ заболеше. След това се покатервеше толкова нависоко, колкото можеше, и оставяше слънцето да топли лицето ѝ.

Това не бе лош начин да прекарва времето си, но знаеше, че рано или късно ще трябва да се върне у дома.

Понякога мислеше за баща си — странния блед мъж в сребристочерен костюм. На Хейзъл ѝ се искаше той да се върне и да я защити от майка ѝ, да използва силите си, за да ги отърве от онзи ужасен глас. Ако наистина беше бог, би трябвало това да е по силите му, нали?

Тя погледна нагоре към гарваните и си представи, че те са негови пратеници. Очите им бяха тъмни и безумни — досущ като неговите. Замисли се дали те не му докладват къде ходи тя.

Но Плутон бе предупредил майка ѝ за Аляска. Това бе земя отвъд боговете. Там той не можеше да ги защити. Старият ѝ живот изглеждаше далечен — точно толкова, колкото и радиопредаванията, които слушаше, или речите на президента Рузвелт относно войната. Понякога местните обсъждаха японците и битките по далечните острови край Аляска, но и това ѝ изглеждаше някак чуждо и далеч не толкова страшно, колкото собствения ѝ проблем Хейзъл.

Един ден в средата на лятото остана навън до по-късно, увлечена в преследването на един кон. Първия път, когато го видя, дочу хрущене зад себе си. Обърна се и забеляза прекрасен дорест кон с черна грива — много подобен на онзи, който бе яздила в последния си ден в Ню

Орлиънс, когато Сами я бе извел от конюшните. Може би беше същият, макар това да не бе много вероятно. Ядеше нещо по пътя и за миг на Хейзъл ѝ се стори, че хрупа един от златните късове, които се появяваха в присъствието ѝ.

Но това, разбира се, беше нелепо.

— Здравей, приятелче — извика тя.

Конят я погледна внимателно.

Хейзъл сметна, че той сигурно принадлежи на някого. Беше твърде добре гледан, а козината му бе твърде лъскава, за да е див. Ако можеше само да го приближи...

И после какво? Щеше да намери собственика му? Да го върне?

Не, реши тя. Щеше да пояди отново.

Приближи се на три метра от него и конят се стрелна нанякъде. Прекараха остатъка от следобеда по същия влудяващ начин — тя винаги го приближаваше, а той все бягаше от нея в последния момент.

Изгуби представа за времето, когато лятното слънце оставаше в небето толкова дълго. Най-сетне спря край едно поточе и погледна към небето. Смяташе, че е към три следобед.

Тогава чу как вечерният влак от Анкоридж изсвирва от края на долината и разбра, че е десет вечерта.

Погледна към коня, който кротко си пасеше от другата страна на потока.

— В беля ли се опитваш да ме вкараш?

Конят изцвили и после... Хейзъл сигурно си въобрази това, което последва. Жребецът се изстреля с такава бързина, че се превърна в петно от черно и кафяво. Беше по-бърз от мълния. Толкова, че очите ѝ едва успяха да го различат в далечината. Хейзъл не разбра какво точно стана, но конят очевидно бе изчезнал.

Загледа се към мястото, където бе стояло животното. От земята се издигаше пара.

Влакът отново изсвири отвъд хълмовете и тя осъзна в колко голяма беда е изпаднала. Затича се към дома.

Майка ѝ не беше там. За миг Хейзъл се почувства облекчена. Може би бе останала до късно на работа.

Може би тази нощ нямаше да се наложи да излиза.

Тогава видя бъркотията. Завесата на Хейзъл бе съдрана. Ковчежето с вещи беше отворено, а дрехите ѝ стояха пръснати по пода.

Матракът ѝ бе разпран, все едно лъв беше точил ноктите си в него. Но най-лошото бе, че дъската ѝ за рисуване бе строшена заедно с цветните моливи. Подаръкът за рождения ѝ ден, единственото ценно нещо, което притежаваше, бе унищожено. Забита в стената стоеше бележка в червено от последния лист от блокчето ѝ.

Почеркът не беше този на майка ѝ.

„Прокълнато дете, очаквам те на острова. Не ме проваляй.“

Хейзъл захлипа в отчаяние. Искаше да зареже тези призиви. Да избяга. Но нямаше накъде. А и майка ѝ беше в капан. Гласът бе обещал, че задачата им е почти свършена. Ако Хейзъл продължеше да помага, майка ѝ щеше да бъде свободна. Хейзъл нямаше вяра на гласа, но не виждаше какво друго може да стори.

Взе малката лодка, купена от майка ѝ с няколко златни къса. Рибарят, който им я бе продал, беше загинал, оплетен в собствените си мрежи, още на следващия ден. Имаха само една лодка, но майката на Хейзъл вече можеше да стига острова без друг транспорт. Момичето бе научило по трудния начин, че не бива да пита как.

Дори в средата на лятото парчета лед плуваха из Залива на Възкресението. Тюлените минаваха покрай Хейзъл, гледайки я с надежда и душеха въздуха за парчета риба. В средата на залива, на водната повърхност, се появи блестящият гръб на кит.

Както винаги, ѝ прилоша от люлеенето на лодката. Веднъж спря, за да повърне настрани. Слънцето най-после се спусна зад планините, оцветявайки небето в кървавочервено.

Продължи да гребе към устието на залива. След няколко минути се обърна и погледна напред. Точно пред нея от мъглата се появи островът — широко няколко километра парче земя, покрито с борови горички, големи речни камъни, сняг... и плажна ивица с черен пясък.

Хейзъл не знаеше името на острова, ако той изобщо имаше такава. Веднъж бе направила грешката да попита местните за него. Те я погледнаха, все едно е луда.

— Нема остров тука — каза един стар рибар, — иначе хилядо пъти да съм го стигнал с лодката.

Хейзъл се отдалечи на около петдесетина метра от брега, когато един гарван кацна на кърмата. Беше мазна на вид черна птица, голяма почти колкото орел, с нащърбен клюн, подобен на обсидианов нож.

В очите на гарвана проблясваше интелект и Хейзъл не бе особено изненадана, когато птицата проговори:

— Тази нощ — изграчи тя. — Последната нощ.

Хейзъл остави греблата. Опита се да прецени дали гарванът я предупреждава, обещава ѝ нещо или я съветва.

— Татко ли те праща? — попита тя.

Гарванът наклони главата си.

— Последната нощ. Тази нощ.

Птицата клъвна кърмата, след което отлетя към острова.

Последната нощ — помисли си Хейзъл. Реши да го приеме като обещание. Каквото и да става, това ще е последната нощ.

Мисълта ѝ даде достатъчно сила, за да продължи да гребе. Лодката се плъзна към брега, а под нея запука тънък слой лед и замръзнала черна тиня.

През последните месеци Хейзъл и майка ѝ бяха прокарали пътека от плажа през гората. Когато слезе от лодката, тя тръгна по нея, внимавайки да не излиза от рамките ѝ. Островът бе пълен с опасности — естествени и магически. Иззад храсталаците долиташе ръмженето на мечки, а покрай дърветата минаваха блестящи бели призраци, които само смътно напомняха на човеци. Хейзъл не знаеше какво представляват, но беше сигурна, че я наблюдават... и се надяват да я докопат.

В центъра на острова две огромни каменни канари оформяха вход към тунел. Хейзъл мина през тях към пещерата, която наричаше Сърцето на Земята.

Това бе единственото топло място, което Хейзъл бе намерила в Аляска. Въздухът миришеше на прясно разровена почва. Сладката влажна топлина я караше да се чувства сънена, но тя се помъчи да остане будна. Смяташе, че ако заспи тук, тялото ѝ ще потъне в пръстта и ще се превърне в хумус.

Пещерата бе голяма колкото църква — като катедралата „Сейнт Луис“ в дома ѝ на „Джаксън Скуеър“. Стените ѝ бяха покрити със светец разноцветен мъх — червен, зелен, пурпурен. В цялото помещение се усещаше пулсирането на енергия — едно повтарящо се БУМ, БУМ, БУМ, което напомняше на Хейзъл за туптенето на сърце. Това може и да бяха вълните на морето, миещи брега на острова, но Хейзъл не го вярваше.

Мястото бе живо. Земята спеше, но пулсираше със сила. Сънищата ѝ бяха толкова опасни, толкова истински, че Хейзъл усети как губи връзка с реалността.

Гея искаше да погълне личността ѝ така, както бе направила с майка ѝ. Искаше да погълне всеки човек, бог и полубог, който бе дръзнал да стъпва по повърхността ѝ.

Всички вие ми принадлежите — мърмореше Гея като в приспивна песен. — *Предайте се. Върнете се в земята.*

Не — помисли си Хейзъл. — *Аз съм Хейзъл Левеск. Не можеш да ме притежаваш.*

Мари Левеск стоеше над ямата. За шест месеца косата ѝ бе побеляла напълно. Беше отслабнала. Ръцете ѝ бяха изкривени от тежката работа. Носеше ботуши за сняг, рибарски панталони и оцапана от работата в ресторанта риза. Никой вече нямаше да я сбърка с кралица.

— Късно е вече — отекна в пещерата немощният глас на майка ѝ.

Хейзъл осъзна с изненада, че това наистина е нейният глас, а не този на Гея.

— Мамо?

Мари се обърна. Очите ѝ бяха отворени. Беше будна и в съзнание. Това трябваше да успокои Хейзъл, но вместо това я изнерви още повече. Гласът никога досега не бе пускал майка ѝ, не и докато бяха на острова.

— Какво направих? — попита възрастната жена безпомощно. — О, Хейзъл, какво ти сторих? — Тя погледна с ужас към нещото в ямата.

Месеци наред бяха идвали тук, четири или пет ноци седмично, както искаше Гласът. Хейзъл бе плакала, припадала от умора, беше се молила... накрая се бе отчаяла.

Гласът, който бе обсебил майка ѝ, беше неумолим: *Скъпоценности! Още скъпоценности от земята. Използвай силите си, дете. Донеси ми най-скъпото...*

Първоначално опитите ѝ срещаха само присмех. Пукнатините под земята бяха пълни със злато и скъпоценни камъни, които се криеха в мазен слой от нефт, подобно на драконово съкровище, потопено в катран. Но после се появи каменната спирала, която започна да расте като плода на чудовищно лале. Тя излизаше от земята постепенно, ноц

след нощ. Хейзъл трудно преценяваше напредъка ѝ. Често прекарваше концентрирана цялата нощ, без да види никаква разлика.

И все пак спиралата растеше.

Сега Хейзъл успя да види какво е направила. Нещото бе високо колкото двуетажна сграда и се издигаше като демоничен каменен филиз от нефтеното мочурище. В него имаше някакъв зародиш, който блестеше и излъчваше ужасяваща горещина. Хейзъл не можеше да го види ясно, но разбра какво става. Оформяше се тяло от злато и сребро с петролна кръв и студен непробиваем диамант за сърце.

Хейзъл бе възкресила син на Гея. Той почти се бе събудил.

Майка ѝ рухна на колене и заплака.

— Съжалявам, Хейзъл. Толкова съжалявам.

Изглеждаше безпомощна, самотна и ужасно, ужасно тъжна.

А Хейзъл трябваше да е ядосана. Съжалявала?

Години бе живяла в страх от майка си. Тя я обвиняваше за проваления си живот. Отнасяше се с нея като с изрод, беше я домъкнала от топлия Ню Орлиънс в тази студена пустош и я бе ползвала като робиня за някакво зло и примитивно божество.

И сега твърдеше, че съжалява.

Беше достойна за презрение.

И все пак Хейзъл не се ядоса.

Тя коленичи и прегърна майка си с една ръка. Почти нищо не бе останало от нея — кости, опъната над тях кожа, стари работни дрехи. Трепереше цялата, въпреки неестествената и нездрава топлина на пещерата.

— Какво да направя? — попита Хейзъл. — Кажете ми как да го спра.

Майка ѝ поклати глава.

— Тя ме пусна. Знае, че вече е твърде късно. Нищо не може да се направи.

— Тя... Гласът? — Хейзъл не можеше да повярва, че майка ѝ е вече свободна. Ако това бе вярно, нищо друго нямаше значение. Щяха да се измъкнат. Да избягат. Да се върнат в Ню Орлиънс...

— Отишла си е?

Майка ѝ се огледа уплашено.

— Не, още е тук. Има нужда само от още едно нещо. Но за това ѝ трябва свободната ми воля.

На Хейзъл това не ѝ хареса.

— Да се махаме — каза тя, — онова нещо в спиралата... ще се излюпи.

— Скоро — съгласи се майка ѝ.

Тя погледна Хейзъл с такава нежност... Дъщеря ѝ не можеше да си спомни кога за последно е видяла такава привързаност в очите ѝ. Усети как сърцето ѝ прескача удар.

— Плутон ме предупреди — каза тя. — Каза ми колко опасно е моето желание.

— Твоето желание?

— Всички богатства под земята — отвърна тя, — те са негови. Аз ги пожелах. Бях уморена от немотията, Хейзъл. Толкова уморена. Първо го призовах... само за да видя дали мога да го направя. Никога не съм вярвала, че старите фокуси ще подействат на бог. Но той ме ухажваше, казваше ми, че съм смела, красива...

Тя погледна към изкривените си, покрити с мазоли ръце.

— Когато ти се роди, бе толкова горд и щастлив. Обеща ми каквото поискам. Закле се в реката Стикс. И аз поисках богатствата му, всичките му богатства. Той ме предупреди. Каза ми, че най-голямата алчност причинява най-голямото страдание. Но аз настоях. Представях си как ще живея като кралица, като богиня. И ти... ти наследи проклятието.

Хейзъл усети, че сърцето ѝ ще се пръсне, подобно на спиралата в ямата. Тъгата ѝ бе прекалено голяма, за да я удържа.

— Затова ли мога да намирам разни неща под земята?

— И затова те носят винаги и само скръб. — Майка ѝ махна с ръка към пещерата. — Така ме намери тя, така бе способна да ме завладее. Бях толкова ядосана на баща ти. Смятах, че той е виновен за проблемите ми, че ти си виновна... Бях толкова озлобена, че се вслушах в гласа на Гея. Бях такава глупачка!

— Трябва да можем да направим нещо — каза Хейзъл. — Каж ми как да я спра.

Земята се разтърси. Безтелесният глас на Гея гръмна в пещерата.

Моят първороден се надига — каза тя. — Той е най-ценното нещо под земята и ти си тази, която го върна от дълбините, Хейзъл Левеск. Ти го сътвори наново. Неговото пробуждане не може да бъде спряно. Остава само още нещо...

Хейзъл стисна юмруци. Бе ужасена, но сега, след като майка ѝ най-после бе свободна, почувства, че е готова да се изправи срещу врага си. Това изчадие, тази богиня, бе съсипала живота им. Хейзъл нямаше да я остави да спечели.

— Няма да ти помагам повече! — извика тя.

Вече не ми и трябва, момиче. Извиках те само по една причина. Майка ти имаше нужда от... лек тласък.

Гърлото на Хейзъл се сви.

— Мамо?

— Съжалявам, Хейзъл. Моля те да ми простиш. Правя го само защото те обичам. Тя ми обеща, че ще те остави жива, ако...

— Ако се пожертваш — осъзна Хейзъл. — Има нужда от живота ти, даден по собствена воля, за да съживи онова... онова нещо.

Алкионей — рече Гея. — Първородния гигант. Трябва да се издигне първи и тук ще бъде новата му родина — далеч от боговете. Ще крачи из тези ледени планини и гори. Ще вдигне армия от чудовища. И сега, когато боговете са разделени, вплетени в Световната война на смъртните, ще изпрати армиите си, за да сринат Олимп.

Сънят на богинята на Земята бе така силен, че по стените на пещерата плъзнаха сенки — призрачни видения за нацистки армии, които напредват в Европа, за японски самолети, бомбардиращи американски градове. И Хейзъл най-после разбра. Боговете на Олимп щяха да вземат страна в конфликта, както правеха винаги. И докато те се бореха в безплоден сблъсък, армия от чудовища щеше да се появи на север. Алкионей щеше да възроди уродливите си братя гиганти, които щяха да завладеят света. Изнемощели, боговете щяха да рухнат. Войната между смъртните щеше да продължи десетилетия наред, докато цялата им цивилизация рухнеше и богинята на Земята не се събудеше напълно.

Гея щеше да е властелин на планетата завинаги.

И всичко това — измърка богинята, — понеже майка ти бе алчна и те прокле с дара на прокълнатите богатства. Заспала, щях да имам нужда от още десетилетия, векове дори, преди да мога да съживя Алкионей сама. Но сега той ще се събуди. А след него и аз!

Хейзъл разбра с ужасяваща сигурност какво следва. Гея имаше нужда само от още едно нещо — доброволно направена жертва, душа,

дадена на Алкионей, за да го пробуди. Майка ѝ щеше да падне в ямата и да докосне адската спирала.

Алкионей щеше да я погълне.

— Хейзъл, върви — изправи се майка ѝ на крака. — Тя ще те остави жива, но трябва да побързаш.

Хейзъл го вярваше. Това бе най-ужасното нещо. Гея щеше да уважи сделката, щеше да я остави жива.

За да може да види края на света, да знае, че тя го е причинила.

— Не — взе решение Хейзъл, — няма да стане.

Тя потъна навътре в душата си. Извика своя баща, господаря на отвъдното. Призова всички съкровища, които се криеха в тази огромна сурова земя.

Пещерата се разтърси.

Нефтът около спиралата на Алкионей забълбука, след което кипна и изригна като вулкан.

Не бъди глупава — предупреди я Гея, но Хейзъл долови загриженост в тона ѝ. Може би дори страх. — *Ще унищожииш и себе си за нищо. Майка ти така или иначе ще умре.*

Хейзъл почти се предаде. Спомни си обещанието на баща си — че някой ден проклятието ѝ ще бъде измито от потомък на Нептун. Беше ѝ казал, че може да си има собствен кон. Може би странният жребец от хълмовете бе наречен за нея.

Но нищо от това нямаше да се случи, ако умреше сега. Никога повече нямаше да види Сами, нямаше да се завърне в Ню Орлиънс. Животът ѝ щеше да се състои от тринайсет кратки, тежки години и да има нещастен завършек.

Срещна очите на майка си. И видя, че този път тя не изглежда тъжна или ядосана. Погледът ѝ блестеше от гордост.

— Ти беше моят дар, Хейзъл — каза тя, — най-ценният дар. Бях глупава, задето исках още. — Тя целуна Хейзъл по челото и я прегърна.

Топлината ѝ даде на Хейзъл смелостта да продължи. Щяха да умрат, но не като жертви на Гея. Хейзъл инстинктивно осъзна, че с това те ще отхвърлят силата ѝ. Душите им щяха да отидат в Подземното царство, а Алкионей нямаше да се възправи. Не и сега.

Хейзъл призова последните остатъци от волята си. Въздухът се нажежи. Спиралата започна да потъва. Злато и скъпоценности се

изстреляха от ямата с такава сила, че стените на пещерата се напукаха, а във въздуха захвърчаха каменни частици, които заудряха Хейзъл.

Спри! — извика Гея. — Не можеш да спреш съдбата. Ще успееш само да я забавиш. С няколко десетилетия. Половин век. Ще замениш ли живота си за това?

Хейзъл не отговори.

„Последната нощ“ — бе казал гарванът.

Ямата избухна. Подът се срина. Хейзъл потъна в прегръдките на майка си, в тъмнината, докато дробовете ѝ се пълнеха с нефт.

А островът потъна в залива под вълните на морето.

[1] Област край залива на Сан Франциско. — Бел.прев. ↑

XVIII. ХЕЙЗЪЛ

— Хейзъл! — Франк разтърси ръцете ѝ, изпаднал в паника. — Събуди се, хайде! Моля те!

Тя отвори очи. Нощното небе бе пълно със звезди. Светът не се люлееше около нея и така разбра, че вече не е в лодката. Лежеше върху твърда земя. Мечът и раницата ѝ бяха до нея.

Бавно се изправи и веднага усети, че ѝ се завива свят. Седяха на склон, гледащ към плажа. На трийсетина метра от тях океанът блестеше на лунната светлина. Вълните нежно миеха кърмата на заоралата в пясъка лодка. От дясната ѝ страна, сгущена в края на склона, имаше сграда, подобна на малка църква, но с фар на върха. Фар за корабите, предположи Хейзъл. Зад тях поля от високи тревы се люлееха от вятъра.

— Къде сме? — попита тя.

Франк въздъхна.

— Слава на боговете, че се събуди. Намираме се в Мендосино, на около двеста и петдесет километра от моста „Голдън гейт“.

— Двеста и петдесет? — простена Хейзъл. — Толкова ли дълго съм спала?

Пърси коленичи до нея. Морският вятър рошеше косата му. Постава ръка на челото ѝ, за да провери дали не е болна.

— Не можахме да те събудим. Накрая решихме да те изведем на брега. Сметнахме, че морската болест...

— Не е морската болест — пое си дълбоко въздух тя. Не можеше повече да крие истината от тях. Спомни си какво бе казал Нико — ако такъв припадък я връхлетеше по време на битка...

— Не бях съвсем искрена с вас — каза тя. — Това, което ми се случи, бе припадък. Получавам такива от време на време.

— Припадък? — Франк пое ръката на Хейзъл, което я изненада... приятно.

— Болна ли си? Защо не сме забелязали това преди?

— Ами, мъча се да го крия — призна си тя. — Досега имах късмет, но нещата се влошават. Не съм болна... не е това. Нико казва, че е страничен ефект от миналото ми, от това къде ме е намерил.

Пронизващите зелени очи на Пърси бяха неразгадаеми. Тя не можеше да прецени дали той е разтревожен или ядосан.

— И къде точно те намери Нико? — попита той.

Хейзъл усети езика си като вълна. Не искаше да разказва за миналото си, за да не попадне отново в него, но те трябваше да знаят истината. Ако провалеше мисията им, заспивайки тогава, когато най-много се нуждаят от нея... Не можеше да понесе тази идея.

— Ще обясня — обеща тя, след което започна да рови из раницата си. Оказа се, че като последна глупачка е забравила да си вземе вода. — Някой има ли нещо за пиене?

— Аха. — Пърси прокле на старогръцки. — Но понеже съм гений, съм си оставил нещата в лодката.

На Хейзъл не ѝ беше удобно да ги моли да се грижат за нея, но се бе събудила изтощена и жадна, сякаш последните няколко часа бе живяла едновременно в миналото и настоящето. Тя нарами раницата и меча си.

— Не се притеснявайте. Мога да ходя.

— Не си го и помисляй — каза Франк, — не и докато не хапнеш и пийнеш нещо. Ей сега ще донеса провизиите.

— Аз ще ида — каза Пърси, забелязал ръката на Франк върху тази на Хейзъл. След това огледа хоризонта, сякаш надуваше някаква неприятност, но не се виждаше нищо освен фарът и високите треви.

— Вие стойте тук. Аз се връщам след минутка.

— Сигурен ли си? — попита немощно Хейзъл. — Не искам да те разкарвам.

— Споко — отговори Пърси. — Франк, дръж очите си на четири. Има нещо в това място, което... не знам.

— Ще я пазя — кимна Франк.

Пърси тръгна.

Когато останаха сами, Франк се усети, че още държи ръката на Хейзъл, затова се изкашля и я пусна.

— Аз, въ... мисля, че разбирам припадъците ти — каза той. — И се досещам откъде си.

Сърцето ѝ бясно затупка.

— Така ли?

— Изглеждаш различна от другите деца, които съм виждал. — Той премигна, след което продължи: — Не, че... просто различна. Начинът, по който говориш, нещата, които те изненадват — песните, телевизионните предавания, жаргонът на хлапетата. Говориш така, сякаш си живяла много отдавна. Ти си родена в друго време, нали? Дошла си от Подземното царство.

Хейзъл щеше да се разплаче. Не защото бе тъжна, но защото бе облекчена да чуе как някой изговаря истината на глас. Франк не изглеждаше отвратен, нито уплашен. Не я гледаше все едно е призрак или някакво противно зомби.

— Франк, аз...

— Ще се оправим — обеща той, — нали сега си жива. Ще те опазим такава.

Тревата зад тях прошумоля. Очите на Хейзъл се насълзиха... но не от студения вятър.

— Не заслужавам да имам приятел като теб — каза тя, — не знаеш каква съм... какво съм направила.

— Я стига — скара ѝ се Франк, — ти си страхотна! Освен това не си единствената, която има тайни.

Хейзъл го погледна.

— Така ли?

Франк понечи да каже нещо, след което се напрегна.

— Какво? — попита Хейзъл.

— Вятърът спря.

Тя се огледа наоколо и видя, че той е прав. Въздухът бе напълно неподвижен.

— И? — попита тя.

Франк преглътна.

— Защо тогава тревата продължава да се движи?

С угълчето на окото си Хейзъл видя как тъмни фигури бягат през полето.

— Хейзъл! — Франк се опита да сграбчи ръцете ѝ, но беше късно.

Нещо го събори. След това сила, подобна на ураган от трева, се уви около Хейзъл и я отнесе в полето.

ХІХ. ХЕЙЗЪЛ

Хейзъл беше нещо като спец по паранормалното. Виждаше бе майка си обсебена от първична земна богиня, беше създала гигант от злато, бе унищожила цял остров, беше умряла и се бе върнала от отвъдното.

Но да бъде отвлечена от трева бе нещо ново дори за нея.

Чувстваше се като заклещена във фуния от растения. Беше чувала как съвременните певци скачат в тълпата и биват носени на ръце от хиляди хора. Допусна, че усещането е подобно — само дето тя се движеше хиляда пъти по-бързо и много се съмняваше тревата да я обожава.

Не можеше да седне. Не можеше да докосне земята. Мечът все още бе увит в спалния чувал на гърба ѝ, но тя не можеше да го достигне. Растенията ѝ пречеа да се опомни, подхвърляха я насам-натам, порязваха я. Едвам виждаше звездите от зелено-жълто-черната бъркотия от треволяци пред очите си.

Викове на Франк заглъхнаха в далечината.

Беше ѝ трудно да мисли ясно, но Хейзъл осъзна едно нещо — че се движи бързо. Накъдето и да я водеха, скоро щеше да е твърде далеч и приятелите ѝ нямаше да могат да я намерят.

Тя затвори очи и се постара да игнорира подхвърлянето и подмятането. Сетне изпрати мислите си към земята под себе си. Злато, сребро — щеше да е доволна от всичко, стига то да смутеше нападателите ѝ.

Не усети нищо. Под нея нямаше никакви богатства.

Тъкмо беше започнала да се отчайва, когато усети огромно студено петно под себе си. Вкопчи в него цялото си съзнание, пускайки ментална котва. Внезапно земята се разтърси. Растенията я пуснаха и тя се изстреля нагоре като заряд на катапулт.

За миг останала в безтегловност, тя отвори очи и завъртя тяло във въздуха. Земята бе на около шест метра под нея.

След това започна да пада. Спомни си бойното обучение. Беше се упражнявала за това, падайки от огромни орли. Сви се на кълбо, омекоти падането, като се завъртя, и се изправи.

Разви спалния чувал и извади меча си. На няколко метра вляво от нея, на сред полята, имаше скала с размерите на гараж. Хейзъл осъзна, че това е нейната котва. Тя я беше накарала да се появи.

Тревата се развълнува. Гневни гласове засъскаха невярващо към огромния камък, който ги бе забавил. Преди да се прегрупират, Хейзъл хукна към скалата и се покатери на върха ѝ.

Тревата се размърда около нея като пипалата на гигантска анемония. Хейзъл почувства колко ядосани са похитителите ѝ.

— Не може да растете върху камък, нали? — извика тя. — Марш отгук, семена нахални! Оставете ме на мира.

— Шиста — каза някой ядосано от тревата.

Хейзъл повдигна вежди.

— Моля?

— Шиста! Голяма шиста!

Една монахиня от академията „Света Агнес“ веднъж бе измила със сапун устата на Хейзъл, задето бе казала нещо много подобно^[1], но сега не знаеше как трябва да реагира. Тогава — навсякъде около каменния остров — похитителите ѝ се материализираха от тревата. На пръв поглед приличаха на купидончета — група дебели малки ангелчета. Но когато приближиха, Хейзъл видя, че в тях няма нищо ангелско.

Бяха с размерите на бебета и закръглени също като тях, но кожата им бе зеленикава, като че ли във вените им течеше хлорофил. Имаха сухи, чупливи криле, сякаш направени от царевични люспи, а косите им бяха бели и отново царевични на вид. Лицата им бяха изпити и направени от зърна, а очите им бяха зелени. От устите им се подаваха остри кучешки зъби.

Най-голямото от човечетата пристъпи напред. То имаше жълта препаска и остра коса като стръкове пшеница. Изсъска към Хейзъл и се заклатушка напред-назад, толкова бързо, че тя се уплаши да не му падне препаската.

— Мразя шисти! — оплака се създанието. — Пшеница не расте!

— И сорго^[2] не расте! — обади се друго.

— Ечемик! — извика третото. — Ечемик също не расте! Мрази шисти!

Коленете на Хейзъл потрепериха. Малките същества сигурно щяха да са смешни, ако не я бяха обкръжили и не я гледаха със заострените си зъби и гладни зелени очички.

Приличаха на купидончета пирани.

— Имате предвид скалата? — успя да попита тя. — Нарича се шиста?

— Да, зеленият камък. Шистата! — извика първото същество. — Гадна скала!

Хейзъл започна да разбира как го е призовала.

— Значи е скъпоценен камък. Нали?

— Пфф! — обади се човечето с жълта препаска. — Тъпите човеци правят бижута от него! Дали е ценен? Може би. Но не колкото пшеницата.

— Или ръжта!

— Или ечемика!

Останалите се включиха в спора, споменавайки различни типове зърнени култури. Наобиколиха скалата, без да се опитват да се покатерят по нея. Още не. Но ако я нападнеха едновременно, нямаше да може да ги удържи.

— Вие сте слуги на Гея — предположи тя, колкото да удължи разговора. Може би Пърси и Франк не бяха далеч. Може би щяха да успеят да я намерят, издигната високо над полята. Съжали, че мечът ѝ — за разлика от този на Пърси — не блестеше.

Човечето с жълта препаска изсъска:

— Ние сме *карпои*, духовете на зърното. Деца на Майката Земя, да! Помагаме ѝ, откак се помним! Преди тъпите хора да ни култивират, бяхме диви. И отново ще бъдем! Пшеницата ще погуби всичко!

— Не, ръжта ще владее!

— Ечемикът над всички!

Другите се присъединиха, но всеки знаеше неговото си.

— Да. — Хейзъл с мъка преглътна погнусата си. — Значи ти, с жълтите... ъъ... гащета, си Пшеничко.

— Мхм — кимна Пшеничко, — слез от шистата, момиче. Ще те заведем при армията на господарката. Ще ни се отплатят богато. А после ще те убият бавно!

— Звучи изкустително — отговори Хейзъл, — но не, благодаря.

— Ще ти дам пшеница — предложи Пшеничко, сякаш това бе добра сделка за живота ѝ. — Толкова много пшеница!

Хейзъл се опита да премигне. Колко надалеч я бяха отвели? Колко време щеше да отнеме на приятелите ѝ да я намерят? Карпоите ставаха все по-нахални, приближаваха скалата в групички от по двама или трима, драскаха по камъка, за да проверят дали той ще ги нарани.

— Преди да сляза — повиши глас тя, надявайки се да се чуе из цялото поле — може ли да ми обясните нещо. Вие сте духове на зърното, нали? Защо тогава не сте на страната на боговете? Не е ли Церера богиня на Земята?

— Зло име! — зави Ечемичко.

— Култивира ни! — оплака се Ръжко. — Кара ни да растем в редички! Позволява на хората да ни жънат! Пфу! Когато Гея отново стане господарка на света, ще растем диви и щастливи, да!

— Ясно — кимна Хейзъл. — Значи тази армия, в която ме водите в замяна на пшеница...

— Може и ечемик — предложи щедро Ечемичко.

— Супер — съгласи се Хейзъл, — та къде, казвате, е тази армия?

— Отвъд могилата! — плесна с ръце Ръжко. — Майката Земя ни каза: „Намерете дъщерята на Плутон, която е отново жива. Не я убивайте, а само ми я доведете, за да я измъчвам лично.“ Гигантът Полибот ще ни възнагради щедро в замяна на живота ти. След това ще продължи на юг и ще унищожи римляните. Ние не можем да бъдем убити, не. Но ти можеш, да.

— Всичко това е прекрасно — опита се да звучи въодушевено Хейзъл. Не бе лесно, предвид това, че Гея ѝ бе замислила специално отмъщение.

— Вие не можете да бъдете убити, защото Алкионей е пленил Смъртта, нали?

— Точно! — доволно каза Ечемичко.

— И го държат окован в Аляска — каза Хейзъл. — Къде, точно, казахте?

Ръжко понечи да отговори, но Пшеничко полетя към него и го събори. Карпоите се сбиха помежду си, разпадайки се в облаци зърна. Хейзъл се изкуши да избяга в суматоката, но тогава Пшеничко отново се изправи, хванал Ръжко.

— Стига! — извика той на останалите. — Не разрешаваме многозърнени битки!

Карпоите отново придобиха своя вид на хищни дебели ангелчета.

Пшеничко избута Ръжко настрана.

— Много си ми умничка — каза той на Хейзъл. — Опита се да ни подмамиш, за да издадем тайните си. Но ти никога не ще намериш леговището на Алкионей!

— Вече знам къде е — каза тя с мнимо самочувствие. — На остров в Залива на Въскресението.

— Ха! — излая Пшеничко. — Това място потъна под вълните много отдавна. Би трябвало да го помниш, защото Гея определено си го спомня! Понеже ти прецака плана ѝ, тя трябваше отново да заспи. Десетилетия и десетилетия! Но Алкионей се надигна в тъмните времена!

— Осемдесетте години! — съгласи се Ечемичко. — Ужасни, ужасни времена!

— Дааа — съгласи се Пшеничко, — а нашата господарка още спи! Алкионей бе принуден да чака, да планира. Чак сега Гея се размърда. Но тя те помни, помни те и нейният син!

Сорго се изхили злобно.

— Никога не ще намериш затвора на Танатос! Цяла Аляска е дом на гиганта! Може да държи Смъртта където си иска! Ще трябва да търсите години наред, за да го намерите, а на тъпия ви лагер му остават броени дни. По-добре се предай и ще ти дадем много зърно.

Мечът натеза в ръката на Хейзъл. Тя се боеше от завръщането си в Аляска, но поне бе имала идея къде да търси Танатос. Беше предположила, че островът, на който бе умряла, не е бил унищожен напълно или се е издигнал отново с пробуждането на Алкионей. Надявала се бе, че базата на врага отново ще е там. Но ако островът наистина бе потънал, нямаше представа къде да търси гиганта. Аляска беше огромна. Можеха да я обикалят с години и никога да не го намерят.

— Дааа! — каза Пшеничко, доловил отчаянието ѝ. — Предай се! Хейзъл стисна своята спата.

— Никога! — тя извиси глас, надявайки се приятелите ѝ да я чуят. — Ако трябва да ви унищожа всичките, ще го направя. Аз съм

дъщерята на Плутон!

Но карпоите приближаваха. Те сграбчиха скалата, съскайки, все едно тя ги изгаря, но започнаха да се катерят по нея.

— Сега ще умреш — обеща ѝ Пшеничко, оголвайки зъбите си, — ще изпиташ гнева на зърното!

И тогава се чу съскащ звук. Усмивката на Пшеничко замръзна. Той погледна към златната стрела, забила се в гърдите му.

Сетне се разпадна на парчета зрънчо.

[1] На английски има мръсна дума, която звучи почти като shist — шиста. — Бел.прев. ↑

[2] Растение от семейство Житни, познато още като метла, метличина. — Бел.ред. ↑

XX. ХЕЙЗЪЛ

За миг Хейзъл бе точно толкова изненадана, колкото и карпоите. След това Франк и Пърси изскочиха на полето и започнаха да изтребват зловещите зърнени човечета. Франк прониза със стрела Ечемичко, който се разпадна на семенца. Пърси прокара Въртоп през Ръжко и се хвърли срещу Просотко и Овесчо. Хейзъл скочи от скалата и се присъедини към битката.

След няколко минути от карпоите бяха останали само семенца и разнообразни зърнени закуски. Пшеничко започна да се съживява, но тогава Пърси извади запалка и щракна с нея.

— Пробвай се — предупреди той — и ще подпаля цялото поле. Стой си мъртъв. Стой далеч от нас или тревата ще си го получи.

Франк направи гримаса, все едно огънят го ужасява. Хейзъл не разбираше защо, но все пак извика на зърнените купчини.

— Ще го направи! Той е луд!

Останките на карпоите се пръснаха с вятъра. Франк се покатери на скалата и ги изпрати с поглед.

Пърси угаси запалката и се ухили на Хейзъл.

— Добре, че се развика. Иначе нямаше да те намерим. Как ги удържа толкова дълго?

— Благодарение на шистата — посочи тя скалата.

— Моля?

— Хора — извика Франк от върха на скалата, — трябва да видите това!

Пърси и Хейзъл се покатериха до него. Хейзъл си пое рязко въздух, като видя какво има пред тях.

— Пърси, угаси светлината. Махни меча си!

Той докосна върха му и Въртоп отново се превърна в химикалка.

Под тях маршируваше цяла армия.

Полето се спускаше в плитка клисура, където селският път се разделяше на север и на юг. От другата му страна тревисти хълмове се простираха, докъдето поглед стигаше. Нямаше никакви следи от

цивилизация, с изключение на малко магазинче в подножието на най-близкия хълм.

Цялата клисура гъмжеше от чудовища — колона подир колона маршируваше на юг. Бяха толкова много и толкова близо, че Хейзъл се изуми от това, че не бяха чули виковете ѝ.

Тя, Франк и Пърси се приведоха на върха на скалата и загледаха невярващо как няколко огромни космати хуманоида преминават наблизо. Бяха облечени в кожи и останки от доспехи. Приличаха на пещерни хора, но имаха по шест ръце — по три от всяка страна. Сякаш бяха произлезли от насекоми.

— *Гегени* — прошепна Хейзъл, — земеродни!

— И преди ли си се изправяла срещу тях? — попита Пърси.

— Само съм ги чувала в часовете за чудовища — поклати глава тя. Никога не бе харесвала часа за чудовищата, Плиний Стари и останалите древни автори, които описваха прочутите изчадия от границите на Римската империя. Хейзъл вярваше в чудовища, но някои от описанията бяха толкова нелепи, че ѝ се сториха плод на абсурдни слухове.

Но сега пред нея имаше цяла армия от тези слухове.

— Земеродните се изправили срещу Аргонавтите — прошепна тя, — а зад тях има...

— *Кентаври* — ахна Пърси, — но това не е редно. Те са от добрите.

Франк поклати глава.

— Нас друго ни учеха в лагера. Кентаврите са луди, винаги пияни и готови да убият някой герой.

Хейзъл гледаше как полуконете минават покрай нея. Те бяха хора от кръста нагоре, а надолу представляваха светлокафяви коне. Бяха облечени във варварски брони от кожа и бронз и въоръжени с копия и прашки. Отдалеч на Хейзъл ѝ се стори, че имат и шлемове на викинги. Но после разбра, че от рошавите им коси излизат истински рога.

— Кентаврите имаха ли бичи рога? — попита тя.

— Може би са специална порода — предположи Франк. — Дай да не ги питаме.

Пърси погледна още по-надолу по пътя и лицето му пребледня.

— Богове... *циклопи*!

И наистина след кентаврите се тътреше цял батальон еднооки великани — мъжки и женски, всеки висок по три метра и с доспехи от метални отпадъци. Шест от чудовищата бяха впрегнати като говеда и теглеха двуетажна обсадна кула с огромна балиста^[1].

Пърси притисна слепоочията си.

— Циклопи. Кентаври. Това не е редно. Изобщо не е редно.

Армията чудовища бе достатъчно огромна и гнусна, за да отчае всеки, но Хейзъл осъзна, че нещо друго тормози Пърси. Той изглеждаше пребледнял и болнав на лунната светлина, сякаш спомените му опитваха да се върнат и опустошаваха съзнанието му.

Тя погледна към Франк.

— Трябва да го отведем до лодката. От морето ще му стане по-добре.

— Две мнения няма — каза Франк, — прекалено много са. Трябва да предупредим и лагера.

— Знаят... — изпъшка Пърси. — Рейна знае.

Хейзъл усети как в гърлото ѝ се образува буца. Легионът нямаше да може да се изправи срещу толкова много чудовища. А щом те бяха вече само на няколко километра от лагер „Юпитер“, значи всичко бе изгубено, преди дори да е започнало.

Нямаше да успеят да стигнат до Аляска и да се върнат навреме.

— Хайде — каза тя, — нека...

И тогава се появи гигантът.

Тя не повярва на очите си, когато го видя над могилата. Беше огромен, по-висок от обсадната кула, поне десетметров. От кръста надолу имаше гигантски влечугоподобни крака като на комодски варан, а торсът му бе защитен от синьозеленикава броня. Нагръдникът му бе оформен като редици изкривени лица със зинали усти, сякаш жадни за кръв. Лицето му беше човекоподобно, но косата му бе странна и зеленикава, напомняща за водорасли. Когато завъртя главата си, от кичурите му като пърхот западаха отровни змии.

Гигантът носеше огромен тризъбец и мрежа. Само от вида на оръжията Хейзъл усети, че ѝ става лошо. Тя се бе изправяла срещу такива бойци в гладиаторските игри. Те бяха най-подлите и опасни воители, с най-опасния стил, който бе виждала някога.

А този гигант бе в пъти по-огромен от тях.

— Кой е той? — потрепера гласът на Франк. — Не е...

— Не е Алкионей — немощно отговори Хейзъл. — Трябва да е един от братята му. Споменаха го духовете на зърното, а и Терминус, ако се не лъжа. Гигантът Полибот.

Нямаше представа откъде точно знае това, но можеше да усети мощната му аура дори от такова разстояние. Спомни си чувството, което бе изпитала в Сърцето на Земята, когато Алкионей се бе появил. Като че ли стоеше до мощен магнит и цялото желязо в кръвта ѝ биваше привлечено към него. Този гигант бе друго дете на Гея, изчадие на земната твърд — толкова могъщо и зло, че имаше свое собствено гравитационно поле.

Хейзъл знаеше, че трябва да бягат. Тяхното скривалище на върха на скалата бе напълно открито за това огромно същество. То само трябваше да насочи поглед към тях и...

Но тя усети, че нещо важно ще се случи. Затова слезе малко по-надолу по шистата, следвана от приятелите си, без да изпускат Полибот от поглед.

Когато гигантът приближи, една жена циклоп излезе от редиците и се върна назад, за да говори с него. Беше огромна, дебела и покъртително грозна, облечена с метална ризница, подобна на роклите муму.

До гиганта обаче изглеждаше като малко дете.

Тя посочи към магазина на близкия хълм и промърмори нещо за храна. Гигантът отговори грубо, сякаш бе ядосан. Жената циклоп излая някаква заповед към събратята си и трима от тях я последваха по хълма.

Когато циклопите минаха половината път към магазина, блесна ярка светлина, която освети нощта като ден. Хейзъл бе заслепена, а под нея армията чудовища изпадна в безредие. Чудовищата се развикаха, ослепени и ядосани.

Хейзъл им хвърли бърз поглед. Почувства се така, все едно бе излязла от тъмен киносалон в ясен слънчев следобед.

— Твърде ярко! — запищяха циклопите. — Гори ни очите!

Магазинът на хълма бе озарен от дъга, по-близка и ясна, отколкото Хейзъл бе виждала някога. Светлината бе като закрепена за магазина и се издигаше към небето, покривайки цялата околност със странна светлина, която ѝ придаваше вид на странен калейдоскоп.

Жената циклоп надигна тоягата си и нападна магазина. Когато удари дъгата, цялото ѝ тяло започна да пуши. Тя зави в агония и изтърва оръжието си, след което се оттегли назад, покрита с разноцветни синини.

— Противна богиня — кресна тя към магазина, — дай ни храна!

Другите чудовища пощуряха, втурнаха се към магазинчето, но отстъпиха, когато светлината на дъгата ги изгори. Някои започнаха да хвърлят камъни, копия, мечове и дори части от бронята си. Но дъгата изгаряше всичко в разноцветни пламъци.

Накрая гигантът сякаш осъзна, че подчинените му напразно рушат качествено въоръжение.

— Спрете! — изрева той.

С известни затруднения, ругатни и малко бой той успя да внесе ред сред войниците си. Когато те най-сетне притихнаха, той приближи защитения от дъгата магазин и обиколи внимателно осветените му граници.

— Богиньо! — извика той. — Излез и се предай!

От магазина не дойде отговор. Дъгата продължи да блести.

Гигантът надигна мрежата и тризъбеца си.

— Аз съм Полибот. Коленичи и ще получиш бърза смърт!

Очевидно никой в магазина не бе особено впечатлен. Накрая от прозореца изпадна малък тъмен предмет, който се търкулна в краката на гиганта.

— Граната! — извика Полибот и закри лицето си с ръце. Войниците му залегнаха.

Предметът обаче не избухна. Полибот се принуди да се наведе внимателно и да го вдигне, след което гневно изрева.

— Пастичка! Как смееш да ми даваш суха пастичка!

Той метна сладкишчето обратно към магазина и то изчезна при досега си със светлината.

Чудовищата се изправиха на крака. Някои дори промърмориха.

— Сухи пастички? Къде са?

— Да нападнем — заяви жената циклоп, — гладна съм! И момчетата ми са гладни!

— Не! — извика Полибот. — И без това закъсняваме. Алкионей иска да стигнем в лагера до четири дни. А вие, циклопите, ужасно се туткате! Нямаме време да се разправяме с низши богини!

Последният коментар очевидно бе предназначен за обитателя на магазина, но отговор отново не последва.

Жената циклоп изръмжа.

— Лагера, да! Отмъщение! Оранжевите и червените тениски унищожиха дома ми! Сега Мама Гаскет ще унищожи техния! Чувате ли? Лио, Джейсън, Пайпър! Идвам да ви унищожа!

Другите циклопи заръмжаха одобрително. Останалите чудовища се присъединиха към тях.

Хейзъл настръхна и се обърна към приятелите си.

— Джейсън — прошепна тя, — срещали са Джейсън. Той още е жив!

Франк кимна.

— Другите имена говорят ли ти нещо?

Хейзъл поклати глава. Не знаеше в лагера да има някой на име Лио. Или Пайпър. А Пърси изглеждаше все така зле. Дори имената да означаваха нещо за него, не го показа.

Хейзъл се сети и за още нещо, споменато от циклопите. Оранжеви и червени тениски. Червените очевидно бяха на лагер „Юпитер“. Но оранжевите...

Пърси се бе появил с разкъсана оранжева тениска.

Това едва ли бе съвпадение.

Под тях армията отново тръгна на юг, когато гигантът Полибот застана на една страна и започна да души въздуха.

— Морския бог — прошепна той и за ужас на Хейзъл се обърна към тях, — надушвам го.

Пърси трепереше. Хейзъл постави ръка на рамото му и се опита да го притисне към скалата.

Жената циклоп кресна.

— Разбира се, че го надушваш! Морето е натам!

— Не е това — настоя Полибот. — Роден съм, за да убия Нептун. Чувствам... — Той се намръщи и поклати глава. Още няколко змии паднаха на земята.

— Ще вървим или ще душим въздуха? — скастри го Мама Гаскет. — Не получих дори една суха паста, значи и ти няма да получиш морски бог!

Полибот изръмжа:

— Хубаво. Ходом! Марш!

Погледна за последно към скрития от дъгата магазин, сетне бръкна с пръсти в косата си и извади три змии, по-големи от останалите и с бели петна около врата.

— Имам малко подаръче за теб, богиньо! Моето име, Полибот, означава „много за хранене“. Затова ти оставям три гладни гърла. Интересно дали ще имаш много клиенти с такива домашни любимци отпред.

Той се изсмя грозно и метна змиите във високите треви на хълма.

Сетне се насочи на юг, а драконовите му крака разтърсиха земята. Постепенно армията чудовища се скри зад хълмовете и потъна в мрака на нощта.

Щом се магнаха, дъгата изчезна.

Хейзъл, Франк и Пърси останаха сами в тъмнината, втречени в магазина.

— Тези бяха различни — промърмори Франк по адрес на змиите.

Пърси започна да трепери силно. Хейзъл разбра, че той има нужда от помощ или почивка, или от нещо подобно. Армията бе събудила някакъв спомен в ума му и той бе изпаднал в шок. Трябваше да го върнат в лодката.

Но между тях и плажа имаше огромно поле, обрасло в трева. Хейзъл се опасяваше, че карпоите може да се върнат. Идеята тримата да си проправят път към лодката в три през нощта никак не ѝ се харесваше.

Освен това не можеше да се отърве от ужасяващото чувство, че ако не бе призовала шистата, сега щеше да е в плен на гиганта.

— Да идем до магазина — предложи тя, — ако вътре има богиня, тя може да ни помогне.

— Хълмът е охраняван от някакви змии — напомни ѝ Франк, — а и горящата дъга може да се върне.

И двамата погледнаха към Пърси, който трепереше така, сякаш бе изпаднал в хипотермия.

— Трябва да опитаме — каза Хейзъл.

— Е... — кимна Франк мрачно, — една богиня, която дава суха паста на гигант, едва ли е толкова лоша. Да вървим.

[1] Оръжие за поразяване на крепостни стени и други далечни цели, използвано в Древен Рим и през Средновековието. — Бел.ред. ↑

XXI. ФРАНК

Франк мразеше сухите пасти, змиите и живота си. Не непременно в този ред.

Докато се изкачваше с мъка по хълма, съжали, че не може да припада като Хейзъл. Щеше му се да изпадне в някакъв транс и да потъне в друго време, в което не върши безумни подвизи, а баща му не е божествен военен егоцентрик.

Копието и лъкът го удряха по гърба. Той мразеше копието. В мига, в който го взе, се закле наум да не го използва. „Мъжкарско оръжие.“ Марс бе толкова тъп, че бе цяло чудо, че не се е вдлъбнал!

Може би имаше някаква грешка. Нямахте ли ДНК-тест за децата на боговете? Може би в божественото родилно отделение бяха подменили Франк с някое от набитите гаменчета, които бяха деца на Марс. Нямахте начин майка му да се бе замесила с този божествен простак.

„Влюбил се е в майка ти, понеже тя беше истински воин — възрази гласът на баба, а после добави: — Носим древна кръв. На принцове и на герои.“

Франк прогони тази мисъл от главата си. Той не беше нито принц, нито герой. Беше дете с лактозна нетърпимост, което не можа да защити приятелката си от няколко зърнени закуски.

Почувства новите медали студени върху гърдите си — значката на центуриона, Крепостната корона. Трябваше да се гордее с тях, но чувстваше, че ги е получил само защото баща му се бе развикал на Рейна.

Франк нямаше идея защо приятелите му продължават да го подкрепят. Беше ясно, че Пърси ненавижда Марс. Франк не го обвиняваше.

Хейзъл продължаваше да го поглежда крадешком, все едно се опасяваше, че всеки момент ще се превърне в мускулест урод.

Франк погледна към тялото си и въздъхна. Поправка. В още по-мускулест урод. Ако Аляска наистина бе страна отвъд боговете, Франк

възнамеряваше да остане там. Не бе сигурен, че има за какво да се връща.

„Стига се вайка — би казала баба му. — Мъжете от рода Занг не се вайкат.“

И щеше да е права. Франк имаше работа. Трябваше да извърши невъзможен подвиг, което на този етап бе и достигането на проклетия магазин жив.

Докато приближаваха, Франк се притесни, че дъгата отново може да грейне и да ги изпепели, но сградата остана притъмняла.

Змиите, които Полибот бе пуснал, бяха изчезнали.

Тримата бяха на двайсетина метра от верандата, когато нещо изсъска в тревата зад тях.

— Вървете! — извика Франк.

Пърси се спъна. Докато Хейзъл му помагаше да се изправи, Франк се обърна и пусна напосоки една стрела. Смяташе, че е изтеглил избухваща, но се оказа само сигнална. Тя профуча из тревата, грейна в оранжев огън и засвири пронизително: ФИУУУУУ.

Поне освети чудовището. Свита в тревата стоеше бледа змия, къса и дебела като ръката на Франк. Главата ѝ бе опасана от грива бодли. Тя се наклони, за да погледне стрелата, сякаш се чудеше: „Какво, в името на Гея и Полибот, е това?“

След това фокусира Франк с грамадните си жълти очи и се плъзна към него като червей, сгъвайки се в средата. Тревата се съсухряше и изгаряше навсякъде, откъдето тя минеше.

Франк чу как приятелите му се изкачват по стълбите към магазина. Но не посмя да се обърне и да побегне. Остана загледан в змията. Тя изсъска и от устата ѝ блъвна огън.

— Добро страшно влечуго — заговори ѝ успокояващо Франк, припомнил си внезапно дървото в джоба си, — отровно и огнедишащо.

— Франк! — извика Хейзъл зад него. — Хайде!

Змията се метна към него. Профуча във въздуха така бързо, че той нямаше време да извади стрела. Франк замахна с лъка си и я блъсна към хълма. Чудовището изчезна от поглед, надавайки странни и нелепи звуци. Хссииии!

Почувства се горд от себе си, докато не видя лъка, който димеше от мястото, където се бе ударил в змията. Премигна невярващо, когато дървото се разпадна на шепа пепел.

След това чу гневно съскане, а после още хрипове, идващи от по-надолу.

Франк захвърли останките от своя догарящ лък и затича към верандата. Пърси и Хейзъл го издърпаха на стълбите. Когато Франк се обърна, видя как трите змии кръжат напред-назад из тревата и унищожават растителността на хълма с отровното си докосване. Очевидно не можеха да приближат магазина повече, но това не успокои Франк особено. Останал беше без лък.

— Никога няма да се измъкнем оттук — заяви той нещастно.

— Тогава по-добре да влезем. — Хейзъл посочи към ръкописно изписания знак на вратата: ПОЛЕЗНИ БИОХРАНИ „ДЪГА“.

Франк нямаше идея какво означава това, но звучеше по-добре от: ОГНЕДИШАЩИ ОТРОВНИ ЗМИИ.

Затова последва приятелите си вътре.

Щом минаха през прага, светнаха лампи. Чу се музика от флейта, все едно бяха попаднали в цирк. Щандове с ядки и сушени плодове опасваха широки пътеки. Имаше също кошници с ябълки и кошове за дрехи, пълни с пъстри хипарски ризи и полупрозрачни рокли като за феи. Таванът бе покрит с вятърни камбанки. По стените, върху стъклени рафтове, бяха наредени кристални топки, кухи минерали, талисмани против уроки и други странни предмети. Някъде явно бе запалено благовоние, защото миришеше на подпален букет цветя.

— Магазин на гадателка? — предположи Франк.

— Надявам се, че не — промърмори Хейзъл.

Пърси се облегна на нея. Изглеждаше по-зле отвсякога, сякаш внезапно го бе връхлетял грип. Лицето му блестеше от пот.

— Трябва да седна — промълви той. — И... малко вода...

— Да — каза Франк, — ще ти намерим местенце да си починеш.

Подът изскърца под петите им. Франк мина покрай два фонтана, изобразяващи Нептун.

Едно момиче се появи иззад кашони с овесени ядки.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Франк отскочи назад и събори единия от фонтаните. Каменна статуя на Нептун падна и се счупи на пода. Главата на морския бог се откачи и водата запръска от врата му, намокряйки купчина чанти.

— Извинявайте! — Франк се наведе да почисти и едва не намушка момичето с копието си.

— Аа! — извика тя. — Стой! Всичко е наред!

Франк бавно се изправи, стараяйки се да не чупи нищо повече. Хейзъл изглеждаше уплашена до смърт. Пърси погледна обезглавената статуя на баща си и като че ли позеленя.

Момичето плесна с ръце. Фонтанът се разпадна в мъгла, а водата изчезна.

След което се обърна към Франк.

— Наистина няма проблем. Фонтаните с Нептун и без това изглеждат много сърдити. Дразнят ме.

Тя напомни на Франк за колежанките, които се катереха в парка „Лин Каньон“ зад дома на баба му. Беше ниска и здрава, с ботуши, къси панталони и яркожълта тениска, на която пишеше: „Полезни биохрани ДЪГА“. Изглеждаше млада, но косата ѝ бе снежнобяла, залепнала за скалпа ѝ като черупка на огромно варено яйце.

Франк се опита да каже нещо, но очите на момичето го разсейваха. Ирисите ѝ сменяха цвета си от сив на черен и бял.

— Тъ — успя да каже той, — съжалявам за фонтана. Просто...

— Знам! — каза момичето. — Просто разглеждахте. Няма проблем. Героите са добре дошли тук. Разглеждайте си спокойно. Не сте като онези противни чудовища. Те никога не купуват нищо, само ползват тоалетната! — Тя изсумтя и в очите ѝ проблеснаха мълнии.

Франк погледна към Хейзъл, чудейки се дали не му се привиждат разни работи. Но Хейзъл също изглеждаше изненадана.

От края на магазина се чу женски глас:

— Стрижке! Не плаши клиентите, ако обичаш. По-добре ги доведи при мен.

— Името ти е Стрижка? — попита Хейзъл.

Момичето се засмя.

— Е, на езика на *небюлите* всъщност е... — Тя нададе серия звуци като от гръмотевица и вятър, които напомниха на Франк за буря, последвана от студ.

— Но вие може да ме наричате Стрижка.

— Небюла — замаян каза Пърси, — облачна нимфа.

Стрижка грейна.

— Този ми харесва! Обикновено никой не е чувал за облачните нимфи. Но, богове! Миличък, ти не изглеждаш никак добре! Хайде, елате. Шефката ще ви се зарадва и ще помогне на приятеля ви.

Стрижка ги поведе през магазина, минавайки покрай щандове с различни зеленчуци и плодове — кивита, лотоси, нарове, дори патладжани. В края на магазина, зад старомодна каса, стоеше смугла жена на средна възраст с дълга черна коса, очила, закрепени на носа, и риза, на която пишеше: „Богинята живее!“.

Носеше кехлибарена огърлица и тюркоазени пръстени. Ухаеше на рози.

Изглеждаше дружелюбна, но нещо във вида ѝ разстрои много Франк. Той едва не заплака. Отне му малко време да осъзнае защо, но начинът, по който се усмихваше, по който килваше главата си, топлите ѝ кафяви очи — всичко това му напомняше за майка му.

— Здравейте! — каза тя и се наведе над гишето, върху което имаше десетки малки статуетки: китайски котки, медитиращ Буда, статуетки на Свети Франсис с огромни глави, птички с шапки...

— Ето ви и вас! Аз съм *Ирида*!

Очите на Хейзъл се разшириха.

— Богинята на Дъгата?

— Това ми е работата, да — сбърчи лице Ирида. — Но аз не се изчерпвам с корпоративните си задължения. В свободното си време се занимавам с това! — Тя гордо показва магазина си. — Продавам полезни биохрана и промотирам здравословния начин на живот.

Франк я погледна.

— Но вие дадохте на гиганта суха паста.

Ирида го погледна ужасено.

— Не е суха паста! — Тя бръкна в долапа и извади няколко сладкишчета, които изглеждаха досущ като сухи пасти. — В тях няма захари, глутен, соя и консерванти, направени са от водорасли и са обогатени с витамини и козе мляко!

— Напълно естествени — додаде Стрижка.

— В такъв случай се извинявам. — На Франк внезапно му прилоша като на Пърси.

Ирида се усмихна.

— Опитай едно, Франк. Ти не ядеш мляко, нали?

— Но как разбра...?

— Знам ги аз тези работи. Като вестоносец на боговете подочувам това-онова. Все пак вода цялата кореспонденция на Олимп и отвъд. — Тя върна кексчетата в ъгъла. — Пък и тези чудовища имаха

нужда от здравословна храна. Ядат само пакетирани храни и герои. Толкова вредно! Не можех да ги оставя да нахлуят в магазина и да нарушат моя фън шуй.

Пърси се облегна на ъгъла. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да повърне върху божествения фън шуй на Ирида.

— Чудовищата вървят на юг — простена той. — Ще унищожат лагера ни. Можеш ли да ги спреш?

— Аз вярвам в принципа на ненасилието — заяви Ирида. — Мога да се защита, но няма да участвам в поредната Олимпийска агресия. Не, благодаря! В момента чета за будизма и таоизма, но още не съм избрала в кое да вярвам.

— Но... — Хейзъл изглеждаше смаяна. — Не си ли гръцка богиня?

Ирида скръсти ръце.

— Не ме класифицирай, момиче! Миналото ми не определя коя съм в настоящето!

— Добре — съгласи се бързо Хейзъл. — Ще можеш ли обаче да помогнеш на приятеля ни! Мисля, че е болен.

Пърси тръгна към богинята и в един ужасен момент Франк се уплаши, че ще си поиска суха паста.

— Съобщение по Ирида — каза той. — Може ли да пусна едно? Франк не бе сигурен, че е чул добре.

— Да пуснеш съобщение?

— Това... — Пърси млъкна за момент. Трябваше да преглътне. — Възможно ли е?

Ирида го погледна внимателно.

— Интересно. Ти си от лагер „Юпитер“ и все пак... Оф, да. Юнона и нейните номерца.

— Какво? — обади се Хейзъл.

Ирида погледна към своята помощница Стрижка. Двете, изглежда, проведоха мислен разговор. След това богинята взе една стъкленица от гишетото и пръсна някакво вещество с аромат на мед в лицето на Пърси.

— Това ще успокои чакрите ти. А що се отнася до съобщенията, това е много древна форма на общуване. Гърците я използваха, римляните — не. Те все разчитаха на пътищата си, на онези техни

гигантски орли и на какво ли още не. Но да, предполагам, че може да опитаме, нали, Стрижке?

— Разбира се, шефке!

Ирида намигна на Франк.

— Не казвай на другите богове, но напоследък Стрижка се грижи за съобщенията. Тя си върши добре работата, а аз нямам време за такива неща. Нарушават моята ва!

— Вашата *ва*? — попита Франк.

— Мхм. Стрижке, я отведи Пърси и Хейзъл отзад. Дай им да хапнат нещо, докато уреждаш работите по съобщението. А Пърси... горкият! Заболяване на паметта. Едва ли срещата със стария Полибот му е повлияла добре точно в този момент, като се има предвид, че е син на Пос... на Нептун, де. Но чаша зелен чай с домашен мед и лековито брашно ще го оправи напълно.

Хейзъл се намръщи.

— А Франк?

Ирида се обърна към него и килна глава въпросително. Точно като майка му. Все едно Франк бе най-голямата въпросителна в стаята.

— Не бери грижа — каза тя. — С него просто трябва да си побъбрим.

XXII. ФРАНК

Франк предпочиташе да е с приятелите си, въпреки опасността от здравословния зелен чай. Ирида обаче го хвана за ръката и го отведе до маса за кафе на остъклена тераса. Франк остави копието си на пода и седна срещу богинята.

Навън, в мрака, змиевидните изчадия неуморно обикаляха хълма, бълвайки огън и тровейки тревата.

— Франк, знам как се чувстваш — каза му Ирида. — Предполагам, че обгореното дърво в джоба ти става все по-тежко с всеки изминал ден.

Дъхът на Франк спря и ръката му инстинктивно се дръпна към палтото.

— Откъде...

— Казах ти. Зная това-онова. Все пак векове наред бях личният вестносец на Юнона. Знаем защо те помилва.

— Помилвала ме е? — Франк извади дървото и го разви от плата. Колкото и злокобно да бе копието на Марс, това дърво бе по-лошо. И, както бе казала Ирида, сякаш ставаше все по-тежко и по-тежко.

— Юнона те спаси, защото иска да изпълниш ролята си в плана й — каза богинята. — Ако не се бе появила в онзи ден и не бе предупредила майка ти за дървото, щеше да умреш. Роден си с прекалено много дарби. Такава сила изгаря живота на смъртния.

— Прекалено много дарби? — Франк почувства как ушите му поаленяват от гняв. — Аз нямам никакви дарби!

— Това не е вярно, Франк. — Ирида махна с ръка пред себе си, все едно чистеше стъкло. Появи се миниатюрна дъга. — Помисли си само.

В дъгата се появи образ. Франк се видя четиригодишен да тича в двора на баба си. Майка му се бе навела от прозорец на тавана, високо горе, махаше му и му викаше. Опитваше се да привлече вниманието му. Франк не трябваше да е в задния двор, не и самичък. Не знаеше какво прави майка му на тавана, но тя му бе казала да стои край

къщата, да не се отдалечава. И Франк, разбира се, направи точно обратното. Той викаше щастливо, докато тичаше към близката гора. Където се изправи лице в лице с огромна мечка гризли.

Този спомен бе много смътен. Докато не го видя в дъгата, Франк не бе сигурен дали не е бил сън. Но сега разбра колко странно е било цялото преживяване. Мечката погледна малкото момче и бе трудно да се прецени кой е по-изненадан.

Тогава се появи майка му. Нямаше начин да е слязла от тавана толкова бързо, но беше там. Застана между мечката и сина си и му каза да тича към къщата. Този път Франк се подчини. После, когато се обърна назад, видя майка му да си идва от гората. Мечката я нямаше. Франк попита какво е станало, а майка му се усмихна и каза: „Баба Меца просто искаше някой да ѝ покаже пътя“.

Сцената в дъгата се промени. Франк се видя на шест години, свит в скута на майка си, макар вече да бе твърде голям за това. Дългата ѝ черна коса не бе прибрана назад. Беше го прегърнала. Носеше очилата на носа си (Франк толкова обичаше да ѝ ги взима), а сивият ѝ пуловер ухаеше на джинджирил. Разказваше му приказки за герои, които според нея били техни роднини. Като Шу Фу, който търсел еликсира на живота. Образът в дъгата нямаше звук, но Франк помнеше думите на майка си: „Той бе твоят пра-пра-пра-пра...“ — И тя гъделичкаше Франк, повтаряйки сричката „пра“, докато той не избухнеше в смях.

Тя му разказа и за Сун Гуо, известен още и като Сенека Гракх — човека, победил дванайсет римски и шестнайсет китайски дракона в западните пустини на Китай. „Той бил най-силният дракон от всички — бе казала майка му. — Затова успял да ги победи!“

Франк не я бе разбрал, но историята му се беше видяла страхотна.

Този път тя го погъделичка с толкова много „пра“, че Франк се претърколи на пода, за да избяга. „А най-старият ти предтеча, за който знаем, бил принц на Пилос! И Херкулес се борил с него веднъж. Било голяма битка!“ — каза майка му.

— Нашият спечелил ли? — попита Франк.

Майка му се засмя, но в смеха ѝ имаше горчивина.

— Не, нашият предтеча загубил. Но победата на Херкулес не била лесна. Представи си да се бориш с ято пчели. Толкова трудно

било. Дори Херкулес се затруднил!

Франк не бе разбрал коментара — нито тогава, нито сега. Нима предтечата му бил пчелар?

Франк отдавна не си бе спомнял за тези приказки, но сега те се върнаха в ума му ясни като лицето на майка му. Болеше го да я види отново. Искаше да се върне назад във времето, отново да е мъничък и да се свие в скута ѝ.

В образа на дъгата малкият Франк попита откъде все пак е семейството му, щом толкова много герои са му роднини. Дали бяха от Пилос или Рим, от Китай или Канада?

Майка му се усмихна, килвайки глава, сякаш се бе замислила.

„Ли-Жиен — каза накрая тя. — Семейството ни е от много места, но домът ни е в Ли-Жиен. Помни, Франк, твоят дар е специален. Ти можеш да бъдеш всичко.“

Мъглата изчезна, оставяйки Франк насаме с Ирида.

— Не разбирам — промълви с пресипнал глас той.

— Майка ти го обясни — каза Ирида. — Ти можеш да бъдеш всичко.

Това звучеше като някое от тъпо мото — от онези, които родителите казват на децата си, за да им повдигнат самочувствието. Като нещо, което Ирида можеше да напише на някоя от блузите си, редом до надписи като „Богинята живее!“ или „Другата ми кола е летящо килимче!“.

Но начинът, по който го каза Ирида, звучеше като предизвикателство.

Франк притисна ръка до джоба на панталона си, където държеше посмъртния медал на майка си. Среброто бе студено като лед.

— Не мога да бъда нищо — настоя Франк. — Нямам никакви умения.

— А какво си опитвал? — попита Ирида. — Искаше да си стрелец. Справи се добре с това. А дори не си задълбал под повърхността. Твоите приятели, Хейзъл и Пърси, са разпънати между два свята — гръцкия и римския, миналото и настоящето. Но това важи за теб дори повече. Семейството ти е древно — кръвта на Пилос тече във вените ти от страна на майка ти, а баща ти е Марс. Неслучайно Юнона иска да си един от седемте герои. Неслучайно те е избрала, за да се изправиш срещу гигантите на Гея. Но помисли и ти какво искаш.

— Нямам никакъв избор — каза Франк. — Аз съм син на тъпия бог на Войната. Трябва да извърша подвига и...

— „Трябва“ — прекъсна го Ирида, — а не „искам“. И аз някога мислех така. А после ми писна да бъда нечия слугиня. Да нося вино на Юпитер. Да разнасям писмата на Юнона. Да предавам съобщения за всеки глупак със златна драхма в джоба.

— Златна какво...

— Няма значение. Научих се да не ми пука. Отворих си магазинчето и сега съм като нова. И ти можеш да се научиш да си като мен. Може би не може да се изплъзнеш от съдбата си и някой ден това дърво ще изгори. Виждам как го държиш, когато това се случва...

— Благодаря — отговори Франк.

— Но това прави живота ти само още по-ценен! Не бива да правиш това, което очакват родителите ти или баба ти! Не бива да следваш сляпо заповедите на бога на Войната или пък на Юнона! Бъди себе си, Франк! Намери своя път!

Франк се замисли върху това. Звучеше яко — да зареже боговете, съдбата си, баща си. И без това не искаше да е негов син. Той бе бог на Войната, а майка му бе умряла по време на война. Беше изгубил всичко заради войната, а Марс очевидно не знаеше истината за него.

Че Франк не иска да бъде герой.

— Защо ми казваш всичко това? — попита той. — Искаш да изоставя подвига, да позволя лагер „Юпитер“ да бъде унищожен? Приятелите ми разчитат на мен.

Ирида разпери ръце:

— Не мога да ти кажа какво да правиш, Франк. Но каквото и да сториш, направи го, защото ти го искаш, а не защото така са ти наредили. Знаеш ли докъде ме доведе послушанието? Пет хиляди години слугувах на всички. Така и не открих коя съм всъщност. Кое е свещеното ми животното? Никой не си направи труда да ми посвети такава. Къде са храмовете ми? Никога не ги построиха. Хубаво, тогава. Намерих си убежище тук, в магазина. Можеш да останеш с мен, ако искаш. Да предлагаш алтернативен, здравословен начин на живот.

— Как така, сега ли?

— Идеята е, че имаш избор. Ако продължиш напред... какво ще стане, когато освободиш Танатос? Какво добро ще донесе това на семейството, на приятелите ти?

Франк си спомни какво бе рекла баба му — че скоро ще срещне Смъртта. Тя го дразнеше понякога, но все пак бе единственият му жив роднина, единственият човек, който още го обичаше. Ако Танатос останеше окован, Франк можеше и да не я загуби.

Ами Хейзъл? Тя някакси бе избягала от отвъдното. Ако Смъртта я отведеше отново, Франк нямаше да го понесе.

А и той самият си имаше проблем — според Ирида е трябвало да умре още като бебе. Едно обгорено дръвче бе единственото, което го делеше от Смъртта. Дали Танатос нямаше да отведе и него?

Франк се опита да си представи работата при Ирида. Как носи рекламна фланелка на магазина и продава кристали и муски на пътуващи герои и здравословни сладкиши на преминаващи чудовища. А в същото време армия безсмъртни избива обитателите на лагер „Юпитер“.

„Можеш да бъдеш всичко“ — бе казала майка му. *Но не е така* — помисли си той. — *Не мога да бъда егоист.*

— Трябва да продължа — каза той, — такава ми е работата.

Ирида въздъхна.

— Очаквах този отговор, но бях длъжна да опитам. Задачата ти... не бих я пожелала на никой — особено на добро момче като теб. Но ако трябва да вървиш, поне мога да те посъветвам нещо. Ще имаш нужда от помощ, за да откриеш Танатос.

— Знаеш ли къде го държат гигантите?

Ирида се загледа замислено към камбанките на тавана.

— Не... Аляска е земя отвъд божествената сфера на контрол. Местонахождението му е скрито от мен. Но има един човек, който знае. Потърсете *Финий* Пророка. Той е сляп, но вижда миналото, настоящето и бъдещето. Знае много. Може да ви каже къде държат Танатос.

— Финий... — повтори Франк. — Нямаше ли някакъв мит за него?

Ирида кимна с нежелание.

— В стари времена той извършил ужасни престъпления. Използвал дарбата си, за да причинява зло. Юпитер изпратил *харпии* да го тормозят, но аргонавтите, сред които бил твоят предшественик...

— Принцът на Пилос?

Ирида се поколеба.

— Да, Франк. Макар че дара му, историята за него... ще трябва да ги откриеш сам. Достатъчно е да ти кажа, че аргонавтите прогонили харпиите в замяна на помощта на Финий. Това се случило преди хилядолетия, но знам, че днес Финий отново крачи по земята. Ще го откриеш в Портланд, щата Орегон, по пътя на север. Обещай ми обаче нещо. Ако харпиите още са по петите му, не ги убивай, независимо какво ви обещава Финий. Спечелете по друг начин помощта му. Харпиите не са зли. Те са мои сестри.

— Твои сестри?

— Да, зная. Не изглеждам толкова стара, за да съм им сестра, но е вярно. И Франк... има още един проблем. Ако си твърдо решил да напуснеш, ще трябва да унищожиш *базилиските* отвън.

— Имаш предвид змиите?

— Да — отговори Ирида, — базилиск означава „малка корона“. Това е сладко име за нещо, което не е никак сладко. Бих предпочела да не ги убивам. Все пак са живи същества. Но няма да можеш да напуснеш, докато те не се махнат. А ако приятелите ти се изправят срещу тях... Е, предвиждам, че ще се случат ужасни неща. Само ти можеш да унищожиш тези чудовища.

— Но как?

Тя сведе поглед към пода. Франк осъзна, че гледа копието му.

— Ще ми се да имаше друг начин — каза тя. — Да имаше няколко невестулки, например. Те са смъртоносни за базилиските.

— Нямам невестулки — призна Франк.

— Използвай тогава подаръка, който получи от баща си. Сигурен ли си обаче, че не искаш да останеш с мен? Имам чудесно обезмаслено мляко.

Франк се изправи.

— Как да използвам копието?

— Сам ще трябва да откриеш това. Аз не подкрепям насилието. Но докато се бориш с изчадията, ще навестя приятелите ти. Надявам се Стрижка да е намерила правилните билки. Последния път бе объркала нещата и... едва ли героите биха искали да се превърнат в теменужки.

Богинята се изправи. Очилата ѝ пробляснаха и Франк видя собственото си отражение в лещите. Изглеждаше сериозен и мрачен. По нищо не приличаше на малкото момче, което бе видял в образите на дъгата.

— И един последен съвет, Франк — каза му тя, — предречено е да умреш, докато държиш това парче дърво. Но може би, ако не го носиш лично, ако имаш доверие на някого, ще е по-добре да му го дадеш.

Пръстите на Франк се свиха около дървото.

— Това предложение ли е?

Ирида се засмя меко.

— Ох, миличък, не. Ще го изгубя в колекцията си. Ще го объркам с кристалите си или по погрешка ще го продам на клиент. Имах предвид да го дадеш на някой приятел. Някой, близък до сърцето ти.

Хейзъл — помисли си веднага Франк. Не съществуваше човек, на който да има по-голямо доверие. Но как можеше да ѝ признае тайната си? Ако разкриеше колко слаб е всъщност, че целият му живот зависи от едно изгоряло дръвче... *Хейзъл* никога нямаше да го възприеме като герой. Той никога нямаше да е нейният рицар.

А и как можеше да очаква някой да носи това бреме вместо него?

Той отново уви дървото в парчето плат и го прибра в джоба си.

— Благодаря... благодаря ти, Ирида.

Тя стисна ръката му.

— Не губи надежда, Франк. Дъгите винаги са били символ на надеждата.

Тя го изпрати до изхода на магазина, а после го остави сам.

— Надежда — изръмжа Франк. — Бих предпочел няколко невестулки.

После вдигна копието на баща си и излезе навън.

При базилиските.

XXIII. ФРАНК

Лъкът му липсваше.

Щеше му се да застане на верандата и да простреля змиите от разстояние. Няколко добре премерени избухващи стрели и няколко кратера по хълма щяха да разрешат проблема.

За съжаление на Франк обаче колчанът със стрели не му вършеше никаква работа, когато нямаше с какво да ги изстреля. Освен това нямаше идея къде точно са базилиските. Те спряха да бълват огън веднага щом той излезе навън.

Слезе от верандата и наведе златното копие. Не обичаше близкия бой. Беше прекалено бавен и тромав за него. По време на бойните игри се справяше, но това тук не беше игра. Нямаше гигантски орли, които да го отведат при медиците, ако нещо се объркаше.

„Можеш да си всичко“ — бе казала майка му. *Невероятно* — помисли си той. — *Е, искам да съм добър копиеносец, огнеупорен и имунизиран срещу змийска отрова.*

Нещо нашепна на Франк, че това желание не се е сбъднало. Чувстваше копие то все така неудобно в ръцете си.

По хълма още догаряха огънове. Лютивият дим дразнеше носа му. Изгорялата трева хрущеше под краката му.

Спомни си за приказките, които майка му разправяше — че е от род на герои, които са се изправяли срещу Херкулес, били са се с дракони и са плавали из морета, населени с чудовища. Франк не можеше да разбере как е възможно да произлиза от такава фамилия или как последната се е преместила от Гърция в Римската империя, а от там чак в Китай. Някои не особено приятни идеи обаче се появиха в ума му. За пръв път се замисли какви ли са силите на семейството му, кой е бил князът на Пилос и какво толкова е направил прапрадядо му Шен Лун.

„Дарбата никога не е опазвала семейството“ — бе предупредила баба му.

Успокояваща мисъл, когато си се отправил на лов за огнедишащи отровни змии.

Нощта бе спокойна, като се изключеха догарящите огньовете. Всеки път, когато бризът накараше тревата да помръдне, Франк си спомняше за зърнените духове, пленили Хейзъл.

Той горещо се надяваше те да са заминали на юг заедно с гиганта Полибот. Нямаше нужда от още неприятности.

Слезе надолу по хълма. Очите му смъдяха от пушека. И тогава на около шест метра от себе си видя избухващ пламък.

Помисли да метне копието, но се отказа. Идеята не беше добра. Щеше да остане невъоръжен.

Затова приближи пламъка.

Щеше му се да носеше мускалите с кръвта на горгоните, но те бяха останали на лодката. А и не беше сигурен дали кръвта от горгона може да излекува отровата от базилиск... Освен това, дори да имаше шишенцата и да можеше да познае кое от тях е пълно с отровна кръв и кое с лековита, пак нямаше да има време да я изпие, преди да се разпадне на пепел като лъка си.

Стигна мястото, където тревата бе изгоряла, и се намери лице в лице с базилиск.

Змията се надигна на опашката си и изсъска. Качулката от бели шипове на врата ѝ се разпери. *Малка корона* — спомни си Франк. Това означаваше думата „базилиск“. Винаги бе смятал, че базилиските са огромни змейове, които вкаменяват с погледа си.

Но в действителност бяха още по-ужасни. Малки, огнедишащи, отровни и зли. Много по-трудни за убиване от някое голямо, тромаво чудовище.

Змията погледна Франк с бледите си жълти очи.

Защо не го нападаше?

Златното копие натежа в ръцете на Франк. Върхът с драконовия зъб се наклони опасно надолу като лескова пръчка, намерила вода.

— Стига! — Франк с мъка изправи копието. Щеше да му е достатъчно трудно да победи съществото и без оръжието му да се дърпа.

И тогава чу как тревата от двете му страни започва да шумоли. Другите два базилиски също се появиха.

Франк бе влязъл право в капана им.

XXIV. ФРАНК

Франк размаха копието си напред-назад.

— Стойте настрана! — изписка той. — Имам... суперсили и...
във... други сили!

Трите базилиска засъскаха в един глас. Вероятно му се смееха.

Върхът на копието бе натежал толкова, че за Франк бе почти невъзможно да го вдигне. Сякаш странната триъгълна кост искаше да докосне земята. Тогава нещо в ума на Франк проблесна. Марс бе казал, че върхът е от драконов зъб. Нямаше ли история за това, че драконовите зъби трябва да се посеят? Нещо от часовете за чудовища в лагера?

Базилиските го обкръжиха, без да бързат. Може би се бояха от копието, а може би просто не можеха да повярват колко глупав е Франк.

Ненормално беше, но Франк остави върха на копието да падне. То се заби в земята.

Пук!

Когато го надигна, зъба го нямаше.

Беше се счупил.

Страхотно — помисли си той. Сега имаше голяма златна пръчка.

Една откачена част от него искаше да извади обгореното дърво. Ако щеше да умира, можеше поне да направи пожар и да изпепели базилиските. Така приятелите му щяха да се измъкнат.

Но преди да събере смелост за това, пръстта в краката му се размърда. Вдигна се прах и една костелива ръка се показа от земята. Базилиските засъскаха и отстъпиха назад.

Франк не ги обвиняваше. Той с ужас видя как от земята се надига човешки скелет. Около него изникна плът, сякаш някой наливаше желатин около костите, покривайки ги с блестяща и прозрачна сива кожа. След това се появиха призрачни дрехи — риза,

военни панталони и ботуши. Всичко у създанието бе сиво — дрехите, плътта, костите.

То се обърна към Франк. Черепът се ухили иззад безизразното призрачно лице. Франк потрепера като кученце. Краката му се подкосиха и трябваше да се подпре на дръжката на копието.

Скелетът го чакаше, осъзна Франк. Очакваше заповедите му.

— Убий базилиските! — извика той. — Не мен!

Воинът скелет реагира мигновено. Той сграбчи най-близката змия и макар призрачната му кожа да започна да дими при допира, удуши базилиска с една ръка, след което изхвърли безжизненото му тяло на земята.

Другите две чудовища гневно засъскаха. Едно от тях се метна към Франк, но той го блъсна настрана с копието си. Другата змия избълва струя пламък право към лицето на скелета. Немъртвият воин продължи напред с демонична усмивка и стъпка главата ѝ с ботуша си.

Франк се обърна към последния базилиск, който се бе свил накрая на обгорената трева и ги изучаваше. Златната дръжка в ръцете на Франк пушеше, но за разлика от лъка очевидно не се разпадаше от докосването на чудовището. Десният крак и дясната ръка на скелета обаче бавно се разлагаха от отровата. Главата му гореше.

И въпреки това изглеждаше прилично.

Базилискът реши да постъпи умно. Той се обърна назад, за да избяга. С бързо като мълния движение обаче скелетът извади нещо от ризата си и го метна през поляната, пронизвайки чудовището и приковавайки го към земята. Отначало Франк си помисли, че немъртвият е хвърлил нож. После обаче разбра, че е извадил едно от собствените си ребра.

Зарадва се, че не бе ял.

— Това беше отвратително — заяви той.

Скелетът приближи базилиска, накуцвайки. Сетне извади реброто от тялото му и отрязва главата на създанието. Базилискът стана на пепел. Немъртвият обезглави и другите два трупа и разпръсна с крак пепелищата. Франк си спомни за горгоните в Тибър и начина, по който реката бе разделила тленните им останки, за да не се съединят отново.

— Правиш това, за да не се върнат — осъзна Франк. — Или поне го забавяш.

Воинът скелет застана в поза „мирно“ пред Франк. Отровените му крайници вече почти ги нямаше. Главата му продължаваше да гори.

— Какво си ти? — попита Франк, но му се искаше да добави и: „Не ме наранявай!“.

Скелетът козирува с чукачето си и започна бавно да потъва в земята.

— Чакай! — извика му Франк. — Дори не знам как да те наричам? Зъбния човек? Костеливия? Сивия?

Докато потъваше в земята, лицето на воина сякаш се ухили на последното име. А може би просто зъбите на черепа му се показваха.

После той изчезна и Франк остана сам с дръжката на копието.

— Сивия — промърмори той, — добре... но...

Франк погледна върха на дръжката. На него бавно се образуваше нов. Нов драконов зъб, който растеше върху златото.

„Имаш три изстрела — казал бе Марс. — Използвай ги внимателно.“

Франк чу стъпки зад себе си. Пърси и Хейзъл стояха върху изгорялата трева. Пърси изглеждаше много по-добре, като изключим факта, че носеше една от хипарските ризи с дъга и тя никак, ама никак не му отиваше. Въртоп бе в ръката му, а зад него Хейзъл също бе изтеглила своята спата.

— Добре ли си? — попита тя.

Пърси се завъртя в кръг, търсейки врагове с поглед.

— Ирида ни каза, че си се изправил срещу базилиските сам и ние бяхме като гръмнати. Хукнахме насам. Какво се случи?

— Не зная — призна Франк.

Хейзъл коленичи до почвата, където Сивия бе изчезнал.

— Чувствам присъствието на Смъртта. Или брат ми е бил тук... или базилиските са мъртви.

Пърси го погледна със страхопочитание.

— Избил си ги?

Франк преглътна. Вече се чувстваше достатъчно недъгав, за да им обяснява, че си има и немъртъв ратай.

Три заряда. Това означаваше, че Франк може да повика Сивия още два пъти. Но той бе почувствал, че скелетът е злонамерен. Че не е домашен любимец, а свиреп убиец, станал от гроба, подчинен от мощта на Марс. Франк чувстваше, че скелетът му се подчинява, но ако

може да докопа приятелите му, щеше да го направи. Ако Франк се забавеше със заповедите си, Сивия щеше да започне да убива наред, докато накрая стигнеше и до господаря си.

Марс му бе казал, че копието ще му помогне, докато се научи да използва дарбата, която има по майчина линия.

Значи трябваше да се научи бързо.

— Благодаря много, татко — изсумтя той.

— Какво? — попита Хейзъл. — Франк, добре ли си?

— После ще ви обясня — каза той. — Сега ще ви кажа само че в Портланд има един слепец, когото трябва да видим.

XXV. ПЪРСИ

Пърси се чувстваше като най-некадърния герой в историята на целия героизъм. И сякаш това не бе достатъчно, беше получил чантичка.

Напуснали бяха бързо магазина на Ирида и богинята едва ли му я бе дала, за да го обиди. Беше я натъпкала с богати на витамини пасти, сушени плодове, тофу с вкус на говеждо и няколко кристалчета за късмет. И след това я бе връчила тържествено на Пърси с думите: „Заповядай, ще ти потрябва“.

Чантичката — грешка — *мъжката аксесоарна чанта*, която подозрително напомняше на дамска такава, бе боядисана в цветовете на дъгата. Върху нея бяха пришити символ на мира и дървена броеница. Имаше, разбира се, и надпис ПРЕГЪРНИ ЦЕЛИЯ СВЯТ. На Пърси му се щеше там да пише „Ходи се гръмни“. И без това възприемаше кесията като удачен коментар за своята невероятна безполезност. Докато плаваха на север, той я остави колкото се може по-далеч от себе си, но лодката беше малка.

Не можеше да повярва, че бе рухнал точно когато приятелите му се нуждаеха от него. Първо, бе постъпил като кръгъл глупак, оставяйки ги сами, докато тичаше към лодката, и Хейзъл бе отвлечена. След това, когато армията, маршируваща на юг, се бе появила, беше получил нещо като нервна криза.

Беше изключително унижително, но не можа да направи нищо по въпроса. Злите кентаври и циклопи му се сториха толкова изкривени, че главата му щеше да се пръсне. А гигантът Полибот... този гигант го бе накарал да изпита обратното на онова, което чувстваше в океана. Пърси бе усетил как жизнените му сили го напускат и остава немощен и трескав, като че ли се разлага отвътре.

Лековитият чай на Ирида бе помогнал на тялото му, но ума си все още чувстваше като рана. Чувал бе истории за хора с ампутирани крайници, които получават призрачни болки от липсващите си ръце и

крака. Така чувстваше и ума си — все едно липсващите му спомени го боляха.

Но най-лошото бе, че колкото по на север отиваха, толкова повече избледняваха тези спомени. Беше се почувствал по-добре в лагер „Юпитер“, беше си спомнил някои имена, лица. Но сега дори лицето на Анабет изглеждаше замъглено. В магазина на дъгата, когато бе опитал да пусне съобщение по Ирида, Стрижка просто бе поклатила тъжно глава: „Все едно звъниш на някого, но не помниш номера. Или някой блокира линията. Съжалявам, миличък. Не мога да те свържа.“

Беше изплашен. Струваше му се, че докато стигнат Аляска, ще е забравил напълно лицето на Анабет. А някоя сутрин щеше да се събуди, без да помни дори името ѝ.

И все пак трябваше да се съсредоточи върху подвига, който им предстоеше. Видът на вражеската армия му бе показал с какво си имат работа. Вече бе сутринта на двайсет и първи юни. Трябваше да стигнат Аляска, да освободят Танатос, да разберат къде са символите на легиона и да се върнат в лагер „Юпитер“. И всичко това до вечерта на двайсет и четвърти юни. За четири дни.

А на вражеската армия ѝ оставаха само неколкостотин километра път.

Пърси насочваше лодката по силните течения край брега на Северна Калифорния. Вятърът бе студен, но приятен. Успокояваше го, сякаш издухваше някои от тревожните мисли от главата му. Съсредоточи волята си в това лодката да се движи възможно най-бързо. От време на време тя проскърцваше, докато плаваше на север.

В същото време Хейзъл и Франк си разказваха взаимно преживяванията в магазина на Ирида. Франк разкри следващата им цел — слепият пророк Финий от Портланд, и им разкри, че старецът можел да им разкрие къде се намира Танатос. Франк не пожела да им каже как е убил базилиските, но Пърси имаше чувството, че счупеният връх на копието му има нещо общо с това. Каквото и да бе станало, Франк звучеше по-уплашен от копието, отколкото от базилиските.

Когато приключи, Хейзъл им разказа какво са правили при Стрижка.

— Значи тия съобщения работят? — попита Франк.

Хейзъл погледна Пърси със съчувствие и не спомена за неуспешния опит за свързване с Анабет.

— Успях да открия Рейна — каза тя. — Предполага се, че трябва да хвърлиш монета в дъгата и да кажеш нещо от типа на: „О, Ирида, богиньо на Дъгата, приеми моето съобщение“. Само че Стрижка го промени. Тя ми даде нейния... как се казва, личен номер. И просто трябваше да кажа: „Стрижке, направи ми услуга. Покажи ми Рейна в лагер Юпитер“. Звучеше ми глупаво, но подейства. Образът на Рейна се появи в дъгата като на видеоконференция. Беше в банята и си изкара акъла.

— Хей, бих платил да видя това — каза Франк, — въ, имам предвид изражението ѝ. Не... баните.

— Франк! — лицето на Хейзъл поаленя, все едно се задушава. Беше старомодно, но някак сладко. — Така или иначе, съобщих на Рейна за армията, но както каза Пърси, тя вече знаеше. Нещата не са се променили особено. Тя се опитва да подсили защитата, но ако не освободим Смъртта и не се върнем с орела...

— Лагерът няма да може да удържи тази армия — довърши Франк вместо нея. — Не и без чужда помощ.

После продължиха да пътуват в тишина.

А Пърси не спираше да мисли за циклопите и кентаврите. И за Анабет, за сатира Гроувър и за огромния боен кораб, който се строеше в съня му.

„Дошъл си отнякъде“ — бе казала Рейна.

На Пърси му се искаше да знае откъде. Да извика помощ. Лагер „Юпитер“ не трябваше да се изправя сам срещу гигантите. Някъде там трябваше да има съюзници.

Намести мънистата на гerdана си, табелката за пробацио и сребърния пръстен, даден му от Рейна. Може би в Сиатъл щеше да успее да се свърже със сестра ѝ, Хила. Тя можеше да помогне. Ако първо не го убиеше, разбира се.

След няколко часа управление на лодката клепачите на Пърси натезаха. Уплаши се да не припадне от изтощение, когато откри спасението. Една косатка се появи до лодката и Пърси я заговори телепатично.

Не беше съвсем разговор, но прозвуча горе-долу така:

— Можеш ли да ни изтеглиш на север, колкото се може по-близо до Портланд?

— Аз ям тюлени — отговори дружелюбно косатката. — Вие тюлени ли сте?

— Не — призна Пърси, — но имам тофу с вкус на говеждо, искаш ли?

Косатката потрепера.

— Обещай ми, че няма да ми даваш от него, и ще ви изтегля на север.

— Дадено.

Скоро Пърси направи юзда от въжето в лодката и я върза за горната част на косатката. Китът убиец ги откара на север и — по настояване на Хейзъл и Франк — Пърси легна да спи.

Сънищата му както винаги бяха хаотични и страшни.

Видя се на планината Тамалпайс, на север от Сан Франциско, в битка пред старата крепост на титаните. Но в това нямаше смисъл. Той не бе придружавал римляните по време на тяхната атака. И все пак видя всичко ясно — титан в броня, Анабет и още две момичета, които се бореха рамо до рамо с Пърси. Едно от тях загина. Пърси коленичи до нея, а тя се превърна в съзвездие.

После видя бойния кораб в сухия пристан. Главата на бронзовия дракон блестеше на утринната светлина. Такелажът и въоръжението бяха готови, но нещо не беше наред. На палубата имаше отворен шлюз, а някакъв двигател пушеше. Момче с къдрава черна коса ругаеше, докато блъскаше по двигателя с гаечен ключ.

Двама герои застанаха до него. Лицата им бяха разтревожени. Първият от тях бе тийнейджър с късо подстригана руса коса. Другият бе момиче с дълга тъмна коса.

— Даваш си сметка, че идва слънцестоенето — каза момичето. — Трябваше да заминем днес.

— Зная! — Къдравият механик удари по двигателя още няколко пъти. — Може да са ракетните двигатели или боговете знаят какво! А може боговете да нямат нищо общо. Може би Гея ни пречи отново. Не зная!

— Още колко време ти трябва? — попита русото момче.

— Два, три дни?

— Те може и да нямат толкова — предупреди момичето.

Нещо прошепна на Пърси, че тя има предвид лагер „Юпитер“. Тогава картината се промени отново. Видя момче, което тича заедно с

кучето си по златистите хълмове на Калифорния. Но когато образът се проясни, Пърси видя, че това не е момче. Беше циклоп с прокъсани джинси и фланелка. А кучето бе огромна планина от козина — голямо колкото носорог. Циклопът носеше огромна тояга на раменете си, но Пърси чувстваше, че не му е враг. Той повтаряше името му, наричаше го... „братко“?

— Миризмата се отдалечава — оплака се циклопът на кучето, —
защо се отдалечава?

БАУ! — излая кучето и сънят на Пърси се смени отново.

Видя планинска верига от заснежени планини, толкова високи, че пробиваха облаците. В сенките на скалите се появи спящото лице на Гея.

Толкова ценна пионка — каза тя меко. — Не бой се, Пърси Джаксън. Ела на север. Приятелите ти ще умрат наистина, но теб ще опазя жив. Имам големи планове, които ти ще изпълниш!

В долината зад планините се простираше огромно заледено поле. Краят му стигаше морето, където се спускаше на десетки метри. Парчета лед непрекъснато падаха във водата. На върха на ледения глетчер имаше лагер на легионери — палатки, ров, кули, казарми. Напомняше лагер „Юпитер“, но бе три пъти по-голям от него. На кръстопътя пред принципията стоеше фигура в тъмна роба, прикована към леда. Погледът на Пърси профуча покрай нея и го отведе в командния щаб. Там, в сумрака, стоеше гигант, по-огромен дори от Полибот.

Златната му кожа блестеше, а зад него стояха разкъсаните замръзнали знамена на римски легион. Сред тях имаше и огромен златен орел, разперил криле.

„Очакваме те — гръмна гласът на гиганта. — Докато пълзиш на север, търсейки ме, армиите ми ще унищожат безценните ти лагери — първо римския, а после и другия. Не можеш да спечелиш, геройче.“

Пърси се събуди. По лицето му капеше дъжд. Всичко бе сиво и студено.

— А мислех, че аз спя дълбоко — каза Хейзъл. — Добре дошъл в Портланд.

Пърси се изправи в седнало положение и премигна. Сцената около него бе толкова различна от тези в съня му, че не бе сигурен дали е истинска. „Пакс“ плаваше по водите на черна като стомана река,

пресичаща града. Тежки облаци бяха надвиснали по небето. Студеният дъжд бе толкова лек, че изглеждаше като окачен във въздуха. От лявата страна на Пърси имаше редица складове и железопътни релси. Отдясно имаше почти симпатични на вид високи сгради, разположени между водите на реката и редица хълмове, покрити от мъгла.

Пърси потърка очи, за да прогони съня от тях.

— Как стигнахме дотук?

Франк го погледна, сякаш искаше да каже: „Няма да ми повярваш“.

— Косатката ни отведе чак до река Колумбия. Там предаде юздата на две триметрови есетри.

На Пърси му се стори, че Франк казва „сестри“ и си представи как две медицински сестри с маски теглят лодката нагоре по течението. После разбра, че става дума за рибите есетри. Беше доволен от това, че си е замълчал. Обратното щеше да е голям срам, като се имаше предвид, че е син на морския бог.

— Есетрите — продължи Франк — ни теглиха доста време. Хейзъл и аз се редувахме да спим. После стигнахме до една река...

— Уиламет — помогна му Хейзъл.

— Точно — каза Франк, — а след това лодката сякаш взе да се управлява сама и ни отведе дотук. Добре ли спа?

Докато „Пакс“ плаваше на юг, Пърси им разказа за сънищата си. Той се опита да подчертае положителното — че боен кораб може би идва да помогне на лагер „Юпитер“. Че дружелюбен циклоп го търси с помощта на гигантско куче. Но не спомена това, което му бе казала Гея. Че приятелите му ще умрат.

Когато описа римския лагер на леда, Хейзъл се притесни.

— Значи Алкионей е застанал върху глетчер — каза тя, — но това не ни помага особено. В Аляска има стотици глетчери.

Пърси кимна.

— Може би този пророк Финий ще ни каже за кой точно става дума.

Лодката сама се закотви до пристана. Тримата герои погледнаха към сградите на мъгливия Портланд.

Франк избърса косата си от водата.

— Значи трябва да намерим слепец в дъжда — каза Франк. — Супер.

XXVI. ПЪРСИ

Не беше толкова трудно, колкото си мислеха. Крясъците и косачката помогнаха.

Бяха взели леки шушлекови якета с припасите си, така че се навлякоха с тях, за да се предпазят от дъжда, и минаха покрай няколко блока през, в общи линии, пусли улици. Този път Пърси постъпи разумно и взе повечето от припасите от лодката. Дори натъпка тофуто в джоба на палтото си, в случай че отново му се наложеше да шантажира някоя косатка.

Видяха няколко велосипедисти по пътя и няколко бездомници, свити по входовете, но като цяло портландци се бяха покрили по домовете си.

Докато слизаха по улица „Глйсън“, Пърси погледна с копнеж към хората, наслаждаващи се на кафе и закуски. Тъкмо се канеше да предложи да спрат да хапнат, когато глас в края на улицата кресна:

— НА ТИ, КОКОШКО СМОТАНА! — После се чу форсирането на малък двигател и истеричко кудкудякане.

Пърси погледна към приятелите си.

— Мислите ли...?

— Вероятно да — съгласи се Франк.

И те се спуснаха в посоката на звуците.

Когато свиха покрай поредния блок, се намериха наскред голям открит паркинг с дървета по тротоарите и паркирани в редици камиони с храна, които гледаха към околните улици. Пърси бе виждал камиони за храна и преди, но не и толкова много на едно място. Някои бяха прости метални кутии на колела с навес и плот за клиентите. Други бяха боядисани в синьо, лилаво или дори на петна, с големи реклами, шарени менюта и дори маси на самообслужване. Един от камионите предлагаше такос с корейска и бразилска храна — смес, която звучеше като строго секретна тайна за ядрен синтез. Друг предлагаше суши на клечка, а трети — сандвичи с пържен сладолед.

Миризмата беше невероятна — няколко различни кухни работеха едновременно.

Стомахът на Пърси изкъркори. Някои от колите за храна бяха отворени, но продавачи не се виждаха. Можеха да вземат каквото си искат. Сандвичът с пържен сладолед звучеше много по-добре от пълнозърнестия хляб на Ирида, например.

За нещастие обаче около кухните ставаха и други неща освен готвенето. В центъра на площада, зад камионите с храна, тичаше стар човек в хавлия с косачка в ръка. Той крещеше нещо на ято пернати жени, които се опитваха да откраднат храната от масата му.

— Харпии! — възкликна Хейзъл. — Това означава, че...

— Това е Финий — довърши Франк.

Затичаха се по улицата и се промъкнаха между камиона с бразилска и корейска храна и щанда за бурито с китайски яйца.

Гледката зад камионите не пробуждаше апетита им за разлика от тази пред тях. Имаше купчини пластмасови опаковки, смачкани кутийки от напитки и купчини престилки, смесени с хавлиени кърпи. Самият паркинг не беше нищо повече от напукан асфалт, по който бяха поникнали плевели. В центъра му имаше маса за пикник, отрупана с храна от различните камиони.

Човекът с хавлията бе стар и шишков. Оплешивял бе почти напълно — само темето му бе опасно от щръкнала бяла коса. По челото му имаше белези, а хавлията му бе опръскана с кетчуп. Той се препъваше в розови чехли с плюшени зайчета и размахваше косачката си към половин дузина харпии, които кръжаха над масата за пикник.

Старецът очевидно бе сляп. Очите му бяха млечнобели и той обикновено не улучваше харпиите, но все пак успяваше да ги държи настрана.

— Назад, проклети кокошки такива! — кресна им той.

Пърси не знаеше защо, но имаше смътното усещане, че харпиите трябва да са пълнички. Тези обаче не бяха. С изпитите си лица и хлътнали очи изглеждаха така, сякаш гладуват. Телата им бяха покрити с проскубани пера, а крилете им завършваха с тънки немощни ръчички. Носеха платнени торби вместо рокли, а когато се спускаха към храната, изглеждаха повече отчаяни, отколкото настървени.

На Пърси му стана жал за тях.

Rrrrrrrrrrr! Старецът завъртя косачката и облиза с нея крилото на една от харпиите. Създанието изпищя от болка и отлетя. От него започнаха да капят жълти пера.

Друга харпия започна да кръжи по-високо от останалите. Тя бе по-малка от тях и изглеждаше по-млада. Перата ѝ бяха яркочервени.

Тя внимателно зачака и когато старецът се обърна с гръб към нея, се спусна към масата. Сграбчи едно бурито с ноктестия си крак, но преди да успее да избяга, старецът завъртя косачката и я удари по гърба с такава сила, че дори Пърси изохка. Харпията изпищя, изпусна буритото и отлетя.

— Спрете! — извика Пърси.

Харпиите го разбраха погрешно. Те погледнаха към тримата герои и незабавно избягаха. Повечето от тях кацнаха по дърветата наоколо и загледаха тъжно към масата за пикник. Червената, която бе ранена в гърба, отлетя надолу по улица „Глисън“, махайки несигурно с криле, и се скри от погледа им.

— Ха! — триумфиращо извика слепецът и изгаси косачката си. Сетне се обърна ухилен към Пърси. — Благодаря ви, странници! Оценявам високо вашата помощ!

Пърси преглътна яда си. Не бе искал да помага на стареца, но си спомни, че той им трябва за информация.

— Ъъ, добре. — Той приближи стареца, следейки с едно око косачката му. — Аз съм Пърси Джаксън, а това са...

— Полубогове! — извика старецът. — Винаги ги надушвам.

Хейзъл се намръщи.

— Толкова ли лошо миришем?

— Разбира се, че не — засмя се старецът. — Но ще се изненадаш колко остри стават сетивата на човек, след като ослепее. Аз съм Финий, а вие... чакайте. Не ми казвайте.

Той протегна ръка към лицето на Пърси и му бръкна в очите.

— Ау! — оплака се момчето.

— Син на Нептун — възкликна Финий. — Надуших океана в теб, Пърси Джаксън. Трябва да знаеш, че аз също съм син на Нептун.

— Ами... добре. — Пърси потърка очи. Такъв му бил късметът — да е роднина на това противно старче. Надяваше се, че синовете на Нептун не споделят обща съдба. Но ето, вече носеше мъжката аксесоарна чанта. Сега видя, че тепърва го очакват хавлията и розовите

пантофи със зайци. Накрая оставаше да хване косачката и да започне да преследва кокошки с нея...

Финий се обърна към Хейзъл.

— А тук... О, богове! Аромат на злато и на земя! Хейзъл Левеск, дъщерята на Плутон. А до теб стои син на Марс. Но и нещо повече. Франк Занг...

— Древна кръв — промърмори Франк. — Принца на Пилос и така нататък.

— *Периклимен*, точно така! О, той беше добър човек. Обичах аргонавтите!

— Чакай, чакай! Пери кой? — зяпна Франк.

— Не се безпокой — ухили се Финий, — познавам семейството ти. Знам историята на прапрадядо ти. Той не е отговорен за разрушаването на лагера, спокойно. Интересна група сте се събрали. Гладни ли сте?

Франк изглеждаше като ударен с мокър парцал, но Финий вече бе сменил темата. Старецът махна с ръка към масата за пикник. Харпиите от близките дървета изпищяха тъжно. Колкото и гладен да бе Пърси, не можеше да се храни, докато нещастните създания го гледаха.

— Виж, объркан съм — каза Пърси. — Имам нужда от информация. Казаха ни...

— Че харпиите ми пречат да ям — довърши Финий — и ако ми помогнете, аз ще сторя същото за вас.

— Нещо такова — призна Пърси.

— Стара информация — изсмя се неприятно Финий. — Приличам ли ви на някой, който не се храни добре? — Той потупа корема си, който приличаше на огромна баскетболна топка.

— Тъъ... не — отговори Пърси.

Финий размаха косачката. Тримата отскочиха назад.

— Нещата се промениха, приятели мои! — каза той. — Когато получих дарбата да виждам бъдещето, Юпитер действително ме прокле. Изпрати харпиите да крадат храната ми, защото бях бърлив. Знаех прекалено много тайни за боговете, които те не искаха да се разчуват. Както сега впрочем. — Той се обърна към Хейзъл. — Ти например трябва да си мъртва. А ти — кимна той към Франк, — животът ти зависи от една догаряща цепеница.

— Какви ги приказваш? — намръщи се Пърси.

Хейзъл премигна, все едно са я зашлевили. Франк изглеждаше така, сякаш отново са го ударили с мокър парцал, но този път в него е имало ютия.

— А ти — обърна се Финий към Пърси — дори не помниш кой си. Мога да ти кажа, разбира се... но това няма да е никак забавно, нали? Идеята е, че знам всичко. Бриджит О'Шонеси застрелва Майлс Арчър в „Малтийският сокол“; Дарт Вейдър е бащата на Люк, а победителят в следващия Супербол^[1] е...

— Схванах — промърмори Франк.

Хейзъл стисна меча си, сякаш се изкушаваше да промуши стария дебелак.

— Значи си се разприказвал и боговете те проклели. Защо са махнали проклятието?

— Не са — повдигна старецът вежди, като че ли искаше да каже: „Няма да повярваш“.

— Трябваше да се спогодя с аргонавтите. Те също търсеха информация. Аз им казах да убият харпиите, за да им помогна. Те ги прогониха наистина, но Ирида не им позволи да ги убият. Отвратителна богиня. Затова сега, когато моята покровителка ме върна към живот...

— Покровителка? — повтори Франк.

Финий се ухили злокобно.

— Гея, разбира се. Кой мислиш отвори Портите на Смъртта? Приятелката ти тук знае за какво говоря. Нали Гея е и твоя покровителка, момиче?

Хейзъл изтегли меча си.

— Не съм нейна... не... Гея не е моя покровителка!

Финий изглеждаше развеселен. Ако бе чул звука от изваждането на меча ѝ, не показваше да е притеснен с нещо от него.

— Хубаво. Щом искате да сте благородни, стойте си в губещия отбор. Но Гея се пробужда. Тя вече пренаписа правилата на живота и смъртта. Аз например живея отново и в замяна на помощта ѝ помагам с каквото мога. Малко пророчество тук, малко пророчество там. А получих каквото искам — най-съкровено то си желание. Сега ролите са обърнати. Мога да ям колкото си искам по цял ден. А харпиите ме гледат... — Той включи косачката си. — И гладуват.

Пернатите жени завиха жално от дърветата.

— Прокълнати са — каза старецът. — Могат да се хранят само от моята маса. Не могат да напуснат Портланд. Откакто Портите на Смъртта са отворени, не могат дори да умрат. Прекрасно е.

— Прекрасно? — обади се Франк. — Но те са живи същества. Защо си толкова лош с тях?

— Те са чудовища — изръмжа Финий. — Аз съм бил лош! Тези кокоши демони ме измъчваха години наред!

— Но това е бил техен дълг — намеси се Пърси, опитвайки да се овладее. — Така им е наредил Юпитер.

— Аз и на него съм сърдит — съгласи се Финий, — но всяко нещо с времето си. Гея ще накаже боговете така, както подобава. Те и без това се справят много зле с управлението на света. Засега обаче се наслаждавам на Портланд. Смъртните не ме забелязват. Мислят, че съм обикновено старче, което се забавлява, като плаши гълъбите!

Хейзъл приближи пророка.

— Ти си отвратителен! — каза тя на Финий. — Мястото ти е в Полята на мъченията!

Финий изсъска.

— Да си поговорим като мъртъвци тогава, а? Голяма уста имаш за някой, който носи отговорност за всичко станало досега. От теб започна всичко. Ако не беше ти, Алкионей изобщо нямаше да е жив.

Хейзъл се олюля.

— Хейзъл? — ококори се Франк. — За какво говори той?

— Ха! — изсмя се Финий. — Скоро ще разбереш, Франк Занг. Ще видим тогава дали ще обичаш толкова сладкото си гадже. Но вие сте дошли за друго, нали? Искате да откриете Танатос. Той е пленник в леговището на Алкионей. Мога да ви кажа къде е. Разбира се, че мога. Но най-напред трябва да ми направите услуга.

— Забрави — сряза го Хейзъл. — Ти работиш за врага. Би трябвало да те върнем в отвъдното.

— Може да опитате — усмихна се студено Финий, — но се съмнявам, че ще остана мъртъв задълго. Виждате ли, Гея ми показва обратния път за насам. И сега, когато Танатос го няма, никой не може да ме задържи там! Освен това, ако ме убиете, тайните ми заминават с мен на оня свят.

Пърси се изкуши да позволи на Хейзъл да използва меча си. На него също му идеше да удуши стареца с голи ръце.

Но спасението на лагер „Юпитер“ е по-важно — припомни си той. Спомни си как Алкионей му се подиграва в сънищата му. Ако изгубеха много време в Аляска в търсене на бърлогата на гиганта, армиите на Гея щяха да унищожат римляните... и старите приятели на Пърси, където и да бяха те.

Той стисна зъби.

— Каква е услугата?

Финий облиза алчно устни.

— Има една харпия, която е по-бърза от останалите.

— Червената — предположи Пърси.

— Аз съм сляп! Не познавам цветовете! — оплака се старецът. — Но така или иначе, тя е единствената, която ми създава проблема. Хитруша е тя, напада отделно от другите. Тези ми останаха от нея... — Той посочи белезите на челото си. — Хванете ми тази харпия — каза той. — Доведете ми я. Искам да я вържа, за да я държа... както се казва, под око. Харпиите мразят да ги връзват. Това им причинява ужасна болка. О, да, това ще ми хареса. Може дори да я храня, за да издържи по-дълго.

Пърси погледна към приятелите си. Споразумяха се негласно — никога нямаше да помогнат на този зловещ старец. Но от друга страна, имаха нужда от информацията.

Имаха нужда от план Б.

— О, обмислете го, поговорете — каза спокойно Финий. — Не ми пука. Но помнете едно: без моята помощ ще се провалите. Всички, които обичате на този свят, ще умрат. А сега вървете. Доведете ми харпията!

[1] Super Bowl — първенството на Националната футболна лига в САЩ. — Бел.ред. ↑

XXVII. ПЪРСИ

— Ще ни трябва малко от храната ти. — Пърси заобиколи дебелия старец и взе малко ядене от масата за пикник — покрита купа с тайландска юфка със сос и сирене и цилиндричен сладкиш, който приличаше на хибрид между бурито и канелено руло. Преди да се изнерви дотолкова, че да размаже сладкиша в лицето на Финий, той каза: — Хайде, хора! — и поведе приятелите си настрана от паркинга.

Спряха на средата на улицата. Пърси си пое дълбоко въздух, в опит да се успокои. Дъждът бе намалял и сега едвам ръмеше. Студената мъгла приятно разхлаждаше лицето му.

— Този човек — започна Хейзъл и удари пейката на една автобусна спирка — трябва да умре. Отново.

В дъжда бе трудно да се прецени, но тя изглеждаше така, сякаш се опитва да преглътне сълзите си. Дългата ѝ къдрава коса бе залепнала по лицето. На фона на сивата светлина златистите ѝ очи изглеждаха повече като оловни.

Пърси си спомни колко самоуверено се бе държала при първата им среща — овладявайки ситуацията с горгоните, превеждайки го на безопасно място. Беше го успокоила в храма на Нептун и го бе накарала да се почувства добре дошъл в лагера.

Сега му се искаше да ѝ върне услугата, но не знаеше как. Изглеждаше изгубена, несигурна и ужасно потисната.

Пърси не бе изненадан от това, че се е завърнала от отвъдното. Подозираше това от известно време — начина, по който избягваше да говори за миналото си, тайнственото поведение на Нико ди Анджели.

Но това не променяше начина, по който Пърси гледеше на нея. Тя изглеждаше... жива. Едно обикновено момиче, добро дете, което заслужаваше да порасне и да има бъдеще. Не беше немъртво чудовище.

Не беше като Финий.

— Ще му видим сметката — обеща Пърси, — но той няма нищо общо с теб, Хейзъл. Пет пари не давам за приказките му.

— Не знаеш цялата истина, Пърси — поклати глава тя. — Наистина заслужавам да бъда в Полята на Мъченията. Аз съм толкова лоша...

— Не, не си! — стисна юмруци Франк и се огледа за някой, който може да му възрази. Враг, когото да набие заради Хейзъл.

— Тя е добър човек! — извика той. Няколко харпии изпищяха от дърветата, но никой друг не им обърна внимание.

Хейзъл погледна към Франк. Сетне колебливо се протегна, сякаш искаше да стисне ръката му, но се боеше, че той ще изчезне.

— Франк... — заекна тя. — Аз... не...

Но Франк бе потънал в собствените си мисли. Той свали копието от гърба си и го стисна макар и с нежелание.

— Мога да го сплеща — предложи той, — сериозно да го сплеща.

— Спокойно, Франк — отвърна Пърси. — Нека това остане резервен вариант. Не мисля, че Финий може да бъде сплещен така, че да ни съдейства. А и ти, ако не се лъжа, имаш само още два заряда, нали?

Франк се намръщи към драконовия зъб, който бе порастнал наново само за една нощ.

— Да. Предполагам...

Пърси не бе сигурен какво бе имал предвид старият пророк, когато бе разказал за семейната история на Франк. За това как прапрадядо му унищожил лагера, за това, че далечен негов предшественик бил един от аргонавтите, или за това, че от някакво догарящо дърво зависел животът му. Но Франк очевидно бе притеснен. Пърси реши да не любопитства сега. Не искаше момчето да се разплаче — особено пред Хейзъл.

— Имам идея — каза Пърси и посочи към улицата. — Червената харпия отиде нататък. Нека видим дали можем да я накараме да поговори с нас.

Хейзъл погледна към храната в ръцете му.

— Ще ползваш яденето за примамка?

— По-скоро като мирно предложение — обясни Пърси. — Хайде! Нека опитаме да опазим тази храна от останалите харпии!

Пърси повдигна капака на юфката и разви канеленото бурито. Уханна миризма се разнесе из въздуха. Тримата тръгнаха надолу по

улицата, а Хейзъл и Франк извадиха оръжията си. Харпиите полетяха зад тях, кацайки по дървета, пощенски кутии и телефонни стълбове. Следваха миризмата на храната.

Пърси се замисли какво ли виждат смъртните през мъглата. Може би смятаха, че харпиите са едри гълъби, а оръжията им са стикове за голф или крикет. Или пък, че тайландката юфка със сирене е толкова вкусна, че има нужда от въоръжена охрана.

Пърси държеше здраво храната. Беше видял колко бързо могат да отмъкват разни неща харпиите. Не можеше да изгуби храната за мирното си предложение, преди да е открил харпията с червени пера.

Най-накрая я забеляза. Тя кръжеше над малък парк, разположен между редици от стари сгради. В парка имаше пътеки, които минаваха под огромни брези и явори, покрай скулптури, детски площадки и скрити на сянка пейки. Мястото напомни на Пърси за... някакъв друг парк. Може би в родния му град? Не можеше да си спомни със сигурност, но усети прилив на носталгия.

Пресякоха улицата и намериха пейка, на която да седнат, до голяма бронзова скулптура на слон.

— Прилича на Ханибал — каза Хейзъл.

— Само дето е китайска — отбеляза Франк. — Баба имаше такъв... — Той потръпна. — Е, естествено, нейният не беше триметров. Но тя внася разни неща от Китай. Ние сме китайци. — Франк погледна към Хейзъл и Пърси, който с мъка сподавяше смеха си. — Може ли просто да умра от срам сега? — попита той.

— Не се безпокой за това, човек — отговори Пърси. — Нека видим дали можем да се сприятелим с харпията!

Пърси вдигна тайванската юфка и махна с ръка, за да може миризмата да полети нагоре. Ухаеше чудесно — на люти чушлета и сирене.

Червената харпия започна да се снижава.

— Няма да те нараним — извика ѝ Пърси, опитвайки се да звучи спокойно. — Просто искам да поговорим. Какво ще кажеш да ти дадем малко юфка и да полафим, а?

Харпията бързо се спусна надолу и се приземи върху статуята на слона. Тя бе болезнено ниска. Покритите ѝ с пера крака бяха като клечки. Лицето ѝ щеше да е красиво, ако бузите ѝ не бяха толкова хлътнали. Движеше се странно, като птица, а кафеникавите ѝ очи се

стрелкаха напред-назад. Пръстите ѝ непрекъснато чешеха перушината, ушите и рошавата ѝ червена коса.

— Сирене — промърмори тя и погледна накриво — Ела не обича сирене.

Пърси се поколеба.

— Ела ли се казваш?

— Ела. Aella. Харпия. На английски. На латински. Ела не обича сирене. — Каза всичко това, без да си поема въздух или да ги поглежда. Ръцете ѝ продължаваха да сграбчват ту косата, ту роклята, направена от торба, ту капките дъжд. Всичко, което се движеше.

По-бързо, отколкото Пърси можеше да мигне, тя се спусна, сграбчи канеленото бурито и отново кацна на слона.

— Богове, бързичка е! — извика Хейзъл.

— Или е прекалила с кафето — предположи Франк.

Ела подуши рулото. Тя подскочи на ръба и потрепера, грачейки така, сякаш умира.

— Канелата е добра за харпиите — обяви тя. — Вкусна.

Започна да се храни, но по-големите харпии се спуснаха към нея. Преди Пърси да успее да реагира, те заблъскаха Ела с криле и откраднаха буритото.

— Неее! — Ела се опита да се скрие под крилата си, докато сестрите ѝ я блъскаха с нокти.

— Неее — продължи да стене тя, — неее!

— Стига! — извика Пърси. Той и приятелите му ѝ се притекоха на помощ, но бе късно. Една голяма жълта харпия докопа рулото и цялото ято се пръсна, оставяйки Ела да трепери самичка на върха на слона.

Хейзъл докосна харпията по крака.

— Толкова съжалявам. Добре ли си.

Ела подаде глава изпод крилото си. Продължаваше да трепери. Както бе изгърбена, Пърси можа да види кървавата драскотина на гърба ѝ, където Финий я бе ударил с косачката. Тя оправи перата си, изваждайки от тях боклуци.

— Мъничка Ела — ядосано каза тя, — мъничка и слабичка. Остава без канела. Само със сирене.

Франк погледна към улицата, където другите харпии бяха кацнали върху един явор и разкъсваха буритото на парченца.

— Ще ти вземем нещо друго — обеща той.

Пърси погледна към юфката. Осъзна, че Ела е различна дори за харпия. Но след като видя как я тормозят, бе сигурен в едно — че ще намери начин да ѝ помогне.

— Ела — каза той, — искам да станем приятели. Ще ти намерим още храна, но...

— „Приятели“ — прекъсна го Ела, — *десет сезона. От 1994 до 2004.* — Тя погледна крадешком към Пърси, сетне се зазяпа в небето и започна да рецитира на облаците: *На тримата големи потомък ще е той, що стигне ли шестнайсет, без да падне в бой...* Шестнайсет. Ти си на шестнайсет. Страница шестнайсет от „Майсторлъкът на френската кухня“. *Съставки: бекон, масло...*

Ушите на Пърси започнаха да бучат. Почувства се замаян, все едно се е гмурнал дълбоко под вода и отново е излязъл.

— Ела... какво каза преди малко?

— Бекон. — Тя хвана една капка дъжд от въздуха. — Масло.

— Не, преди това. Тези стихове... познавам ги.

Хейзъл, която стоеше до него, потръпна.

— Звучат познати като... знам ли... като пророчество — предположи тя. — Може би е нещо, което си чул от Финий.

При споменаването на това име Ела изкудкудяка уплашено и отлетя.

— Чакай! — извика ѝ Хейзъл. — Не исках... богове, колко съм глупава.

— Всичко е наред — успокои я Франк. — Виж!

Ела не летеше толкова бързо. Тя стигна до върха на триетажна сграда от червени тухли и се скри зад покрива ѝ. Едно червено перо падна на улицата.

— Дали гнездото ѝ не е там? — Франк сви очи, за да разчете надписа на сградата. — В библиотека „Мултома“?

Пърси кимна.

— Да видим дали е отворена!

Те се затичаха по улицата и влязоха в преддверието.

Библиотеките не бяха любимото място на Пърси. Той страдаше от дислексия и поради това срещаше трудности дори при разчитането на пътни знаци. Цяла сграда, пълна с книги? Това му звучеше като китайско мъчение или вадене на зъб.

Докато минаваха през преддверието, Пърси се сети, че Анабет щеше да хареса това място. То бе широко и добре осветено, с големи прозорци. Книги и архитектура. Това определено беше в стила й...

Той замръзна.

— Пърси? — попита Франк. — Какво не е наред?

Пърси отчаяно се опита да се концентрира. Откъде бяха дошли тези мисли? Книги, архитектура... Анабет веднъж го бе отвела в библиотеката у дома в...

Споменът избледня. Пърси удари с юмрук по един рафт с книги.

— Пърси? — нежно го повика Хейзъл.

Бе толкова ядосан от това, че не може да си спомни, че му идеше да удари още някой рафт. Загрижеността на приятелите му обаче го върна в настоящето.

— Аз... всичко е наред — излъга той. — За момент ми се зави свят. Нека стигнем до покрива.

Отне им известно време, но най-накрая откриха вито стълбище, което водеше към покрива. На върха му имаше врата с аларма на дръжката, но някой я бе отворил и подпрял с един от томовете на „Война и мир“.

Отвън харпията Ела се бе свила в гнездо от книги, под саморъчно направен картонен заслон.

Пърси и приятелите му бавно приближиха. Стараеха се да не я уплашат. Ела не им обръщаше внимание. Тя започна да рови в перата си и да си мърмори под нос, сякаш репетираше за театрална постановка.

Пърси приближи на около метър и половина и коленичи.

— Здравей. Извинявай, че те уплашихме. Виж, нямам много храна, но...

Той извади малко от тофуто с вкус на говеждо от джоба си. Ела се спусна и веднага го грабна, след което се прибра обратно в гнездото си. Подуши го, но въздъхна и го хвърли настрана.

— Не е от тази маса. Ела не може да го яде. Жалко. Тофуто е полезно за харпии.

— Не е от... оф, да — спомни си Пърси. — Част от проклятието. Можеш да ядеш само неговата храна.

— Трябва да има начин! — обади се Хейзъл.

— Фотосинтеза — промърмори Ела. — *Съществително. Биология. Синтез на сложни органични материали. Бяха добри времена, бяха лоши времена; време на мъдрост, време на глупост...*

— Какво приказва? — прошепна Франк.

Пърси се загледа в купчините книги около нея. Всички изглеждаха стари и пожълтели. Някои имаха цени, написани с маркер по кориците, сякаш библиотеката се е отървала от тях на разпродажба.

— Цитира книги — предположи Пърси.

— „Алманах на земеделеца от 1965 година“ — каза Ела. — *Започнах да отглеждам животни на двайсет и шести януари...*

— Ела — прекъсна я Пърси, — всички тези книги ли си чела?

Тя премигна.

— Не само. Повече. Отдолу. Думи. Думите успокояват Ела. Думи, думи, думи.

Пърси взе една книга напосоки — измачкан екземпляр от историята на конните надбягвания.

— Ела, помниш ли, въ, третия параграф от страница шейсет и втора?

— *Секретариат* — незабавно отвърна Ела. — *Залог три към две. През 1973 година на дербито в Кентъки завършва с време от една минута, петдесет и девет секунди и пет десети. Рекорд на пистата!*

Пърси затвори книгата. Ръцете му трепереха.

— Дума по дума...

— Това е невероятно — каза Хейзъл.

— Една гениална кокошка — съгласи се Франк.

Но Пърси се почувства зле. Внезапно осъзна защо Финий може да иска да плени Ела. Не заради одраскването. Спомни си какво му бе изрецитирала за сина на върховен бог. Беше сигурен, че онова пророчество е за него.

— Ела — каза ѝ той, — ще намерим начин да развалим проклятието. Това ще ти хареса ли?

— „Невъзможно е“^[1] — каза тя, — *записан на английски от Пери Комо през 1970 година.*

— Нищо не е невъзможно — отговори Пърси, — виж сега, трябва да кажа името му. Не бива да бягаш. Ще те спасим от проклятието. Просто трябва да открием начин да победим... Финий.

Зачака да види дали тя ще избяга, но харпията просто поклати глава.

— Неее! Не и Финий. Ела е бърза, прекалено бърза за него. Но той иска да я окове. Да нарани Ела.

Опита се да стигне драскотината на гърба си.

— Франк — каза Пърси, — имаш ли нещо за първа помощ?

— Естествено. — Франк извади термос с нектар и обясни лековитите му способности на Ела. Когато приближи, тя се отдръпна и понечи да изпищи. Сетне Хейзъл се пробва. Ела я остави да полее с малко нектар гърба ѝ. Раната започна да се затваря.

— Виждаш ли? — усмихна се Хейзъл. — Сега е по-добре.

— Финий е лош — настоя Ела. — Като косачките и сиренето.

— Абсолютно — съгласи се Пърси, — но ние няма да му позволим да те нарани отново. Трябва да разберем как да го измамим обаче. Вие, харпиите, сигурно го познавате по-добре от всеки друг. Няма ли някой трик, с който да го преметнем?

— Нее — отговори Ела. — С трик можеш да преметнеш само малко дете. Или куче. „Петдесет трика за вашето куче“ от Софи Колинс, номер 6-3-6...

— Добре, Ела — Хейзъл ѝ говореше успокоително като на подплашен кон. — Финий никакви слабости ли няма?

— Сляп. Той е сляп.

Франк вдигна очи, но Хейзъл продължи търпеливо.

— Точно така. Нещо друго?

— Шанс — каза тя, — игри на шанса. Две към едно. Лош залог. Играй или се махай.

Духът на Пърси се повдигна.

— Играе хазарт?

— Финий вижда големи неща. Съдбата. Пророчествата. Боговете. Но не и малките, случайните неща. Те го вълнуват. И е сляп.

Франк потърка брадичката си.

— Някаква идея какво означава всичко това?

Пърси гледаше как харпията оправя дрехата си, направена от торба. Стана му много мъчно за нея, но и осъзна колко умна е тя.

— Мисля, че я разбирам — каза той. — Финий вижда бъдещето и знае много важни събития. Но не вижда малките неща, които стават

случайно. Като игрите на късмета. Това прави хазарта вълнуващ за него. Ако можем да го изкушим да се обзаложи...

Хейзъл кимна бавно.

— Имаш предвид, че ако загуби, ще ни каже къде е окован Танатос. Но какво залагаме ние? А и на какво можем да играем?

— Нещо простичко с голям залог — каза Пърси. — Два избора. В единия случай живееш, в другия умираш. А цената трябва да е нещо, което Финий иска... имам предвид освен Ела. Нея не я залагаме.

— Зрение — промърмори Ела. — Зрението е добро за слепците. Но Гея не лекува Финий. Иска го сляп. Зависим от нея. Мхмм...

Франк и Пърси се спогледаха.

— Кръвта на горгоната — казаха те едновременно.

— Какво? — попита Хейзъл.

Франк извади двата керамични съда, които бе извадил от Малък Тибър.

— Ела е гений — каза той, — освен ако не умрем.

— Не се безпокой — заяви Пърси, — имам план.

[1] На английски *It's Impossible* — албум на американския певец и телевизионен водещ Пери Комо, кръстен на едноименната песен в него. — Бел.ред. ↑

XXVIII. ПЪРСИ

Старецът беше точно там, където го бяха оставили — в средата на паркинга, между камионите с храна. Седеше на скамейката за пикник, опънал краката си с чехли във формата на зайци, и ядеше мазни шишчета. Косачката беше до него, а хавлията му бе изцапана с лекета от сос барбекю.

— Добре дошли отново! — извика той весело. — Чувам пърхането на нервни малки крилца. Донесохте ли ми харпията?

— Тук е — каза Пърси, — но още не е твоя.

Финий изсмука соса от пръстите си. Млечнобелите му очи изглеждаха втренчени в точка точно над главата на Пърси.

— Виждам... всъщност не виждам, понеже съм сляп. Значи сте дошли да ме убиеете, така ли? Ако е така, късмет с подвига ви.

— Дойдох да залагам.

Устата на стареца потрепера. Той остави шишчето си настрана и се приведе към Пърси.

— Да залагаш... Колко интересно. Информация в замяна на харпията, така ли? И победителят печели всичко?

— Не — отговори Пърси. — Харпията не влиза в сделката.

— Сериозно — изсмя се Финий. — Може би тогава разбираш колко е ценна.

— Тя е живо същество — каза Пърси. — Не се продава.

— Стига, моля ти се! Ти си от римския лагер, нали? Рим е построен от роби. Така, че не ме гледай отвисоко. А и тя не е човек. Тя е чудовище, дух на вятъра. Слугиня на Юпитер.

Ела изкудкудака. Довеждането ѝ до паркинга бе огромно предизвикателство, а сега тя започваше да се оттегля, мърморейки си под нос.

— *Юпитер. Хелий и водород. Има шейсет и три спътника.* Но не и слугини. Никакви слугини.

Хейзъл прегърна Ела през крилете. Тя единствена съумяваше да докосне харпията, без да я накара да запищи и затрепери.

Франк остана до Пърси. Бе приготвил копието си, в случай че старецът ги нападнеше.

Пърси извади керамичните съдове.

— Имам обаче друга оферта. Имам две стъкленици кръв от горгона. Едната убива. Другата лекува. Изглеждат съвсем еднакво. Дори ние не знаем коя коя е. Ако избереш правилната, ще прогледнеш.

Финий протегна ръце нетърпеливо:

— Нека ги докосна. Нека ги подуша.

— Не бързай толкова — каза Пърси. — Първо трябва да приемеш условията ми.

— Условията ти... — Финий преглътна. Пърси виждаше колко му се иска да приеме офертата. — Пророческа дарба, съчетана със зрение. Ще бъда непобедим. Ще завладее този град. Ще си построя замък тук, обграден от храна. Лично ще улова харпията!

— Неее — нервно каза Ела. — Няма, няма, няма.

Трудно е да се засмееш зловещо, когато носиш розови пантофи, но Финий успя да го направи.

— Хубаво, геройче. Какви са условията ти?

— Ти избираш стъкленицата — каза Пърси, — но няма да я отваряш или миришеш, преди да я избереш.

— Това не е честно! Аз съм сляп.

— А аз нямам толкова чувствителен нос — отговори Пърси. — Ти ще държиш шишенцата. Кълна се в река Стикс, че те са съвсем еднакви на вид и са това, което ти описах — кръв от горгона. Едното е пълно с кръв от лявата страна на тялото ѝ, другото — с кръв от дясната. Кълна се също, че никой от нас не знае коя коя е.

Пърси погледна към Хейзъл.

— Ти си специалистка по отвъдното. С тези промени около смъртта клетвата остава ли... въ... в сила?

— Да — отговори тя без колебание, — не нарушавай такава клетва. Просто недей. Има и по-лоши неща от смъртта.

Финий поглади брадата си.

— Значи аз избирам от кое мускалче да пийна. А ти изпиваш съдържанието на другото. И се заклеваме да пием едновременно, така ли?

— Точно — отвърна Пърси.

— И загубилият умира, това е очевидно — добави Финий. — Отрова като тази ще задържи дори мен далеч от живота... поне за известно време. Моята същност ще бъде пръсната, разградена. Рискувам много.

— Но ако спечелиш, печелиш всичко — отвърна Пърси. — Приятелите ми се заклеват, че ако умра, няма да те закачат повече и няма да откъщават за мен. Ще прогледнеш отново — дар, който дори Гея ти отказа.

Изражението на стареца стана кисело. Пърси разбра, че е засегнал болна тема. Финий искаше да прогледне. Колкото и много да му бе дала Гея, той мразеше това, че е останал в мрака.

— Ако загубя — каза старецът, — ще съм мъртъв. Няма да мога да ти дам информацията, която знам. Какво печелите вие от това?

Пърси бе доволен от това, че бе обсъдил този проблем с приятелите си предварително. Франк бе предложил решението.

— Ще напишеш къде се намира Алкионей предварително — каза Пърси. — Ще държиш листчето в себе си, но ще се закълнеш в реката Стикс, че отговорът е верен и конкретен. Трябва също да се закълнеш, че ако загинеш, харпиите ще са свободни от проклятието ти.

— Това са високи залози — изръмжа Финий. — Рискуваш живота си, Пърси Джаксън. За една харпия. Няма ли да е по-просто да ми я предадеш?

— Няма такъв вариант.

— Значи разбираш колко е ценна — усмихна се студено Финий. — Но трябва да знаеш, че прогледна ли веднъж, ще я уловя лично. Който контролира харпията... ще ти кажа само, че някога бях цар. С нейна помощ отново ще стана такъв.

— Поставяш тигана, а рибата е още в морето — не се впечатли Пърси. — Правим ли сделката, или не?

— Не мога да видя изхода от тази игра — почеса се Финий по носа. — Дразнещо, нали? Неочакван залог, който замъглява бъдещето. Но все пак ще те посъветвам нещо, Пърси Джаксън. Дори да оцелееш днес, няма да харесаш бъдещето си. Предстои ти голяма жертва, а ти няма да имаш смелостта да я направиш. Ще страдаш много. Светът ще страда много. Ще е по-лесно сам да избереш отровата.

В устата си Пърси усети нагарчане, все едно бе пил от зеления чай на Ирида. Щеше му се да вярва, че старецът просто го плаши, но

нещо му подсказваше, че Финий говори истината. Помнеше предупреждението на Юнона, когато бе решил да отиде в лагер „Юпитер“: „Ще изпиташ болка и печал, загуба, каквато не си и сънувал. Но ще получиш шанс да спасиш старите си приятели и семейство, да върнеш стария си живот.“

Харпиите накацах по дърветата около паркинга, сякаш усещаха за какъв залог става дума. Франк и Хейзъл наблюдаваха Пърси притеснени. Той ги бе уверил, че шансовете му не са петдесет на петдесет, че има план. Разбира се, планът можеше да не проработи. Шансът му за оцеляване можеше да е сто процента. Или нула.

Но не им беше казал за последното.

— Правим ли сделката, или не? — повтори той.

Финий се ухили.

— Кълна се в река Стикс, че приемам условията такива, каквито ги описа. Франк Занг, ти си потомък на аргонавт. Доверявам се на думата ти. Ако спечеля, ще ме оставиш ли на мира заедно с приятелката си Хейзъл? Обещаваш ли да не търсиш отмъщение?

Франк бе стиснал юмруци толкова силно, че Пърси се уплаши да не счупи златното копие. Накрая обаче изръмжа:

— Кълна се в реката Стикс.

— Аз също — добави тихо Хейзъл.

— Кълна се — промърмори Ела. — *Ако кълнеш се в тази непостоянница, която сменя лика си всеки месец*^[1]...

— В такъв случай — изсмя се Финий — ми намерете нещо за писане. Да започваме!

Франк зае салфетка и химикалка от щанда на най-близкия камион. Финий написа нещо на салфетката и я прибра в джоба на хавлията си.

— Кълна се, че там е написано къде се крие Алкионей. Не че ще живееш достатъчно дълго, за да го прочетеш, но...

Пърси извади меча си и разкара цялата храна от масата за пикник. Финий седна от едната страна. Пърси от другата.

Финий протегна ръце.

— Нека докосна съдовете.

Пърси погледна към хълмовете в далечината. Представи си сенчестото лице на спящата богиня. Изпрати мислите си към земята под него, с надеждата, че богинята го слуша.

Хубаво, Гея — помисли си той. — Нека видим колко сериозна беше, когато каза, че съм ценна пионка. Казваш, че имаш планове за мен, че ще ме пощадиш, докато стигна севера. Но кой е по-ценен за теб — аз или старецът? Един от нас трябва да умре.

Финий изви пръсти алчно.

— Да не те хвана шубето, Пърси Джаксън? Дай ми мускалите.

Пърси му ги подаде.

Старецът сравни тежестта им. Прокара пръсти по керамичната повърхност. Сетне ги сложи на масата и постави ръка върху всеки от тях. Земята леко изтътна — слабо земетресение, достатъчно, за да накара зъбите на Пърси да затракат. Ела изкряка тревожно.

Мускалчето отляво сякаш потрепера малко по-силно от дясното.

Финий се ухили злобно и го стисна.

— Ти беше глупак, Пърси Джаксън. Избирам това. А сега — да прием!

Пърси взе мускалчето отдясно. Зъбите му продължаваха да тракат.

Старецът надигна своето.

— Наздраве! За синовете на Нептун.

Двамата отвориха мускалите и пиха.

Пърси незабавно се преви на две. Гърлото му изгаряше. Усети вкуса на бензин в устата си.

— Богове! — извика Хейзъл, която стоеше зад него.

— Нееее! — изграчи Ела. — Нее, нее, неееееееее!

Погледът на Пърси се замъгли. Можа да види само Финий, който се бе ухилил широко и изправил рамене, премигвайки нетърпеливо с очи.

— Да! — изкрещя той. — Всеки миг зрението ми ще се върне!

Пърси бе сгрешил. Беше постъпил невероятно глупаво, предприемайки такъв риск. Чувстваше се така, сякаш имаше натрошени стъкла в стомаха си.

— Пърси! — стисна го за раменете Франк. — Пърси, не! Не можеш, не трябва да умираш!

Пърси отвори отчаяно уста, за да си поеме глътка въздух... и зрението му внезапно се проясни. В същия миг Финий се преви, сякаш е бил ударен с юмрук в стомаха.

— Ти... не може! — изпищя старецът. — Гея, ти... ти...

Той се изправи, олюля се и се отдалечи от масата, стиснал с две ръце корема си.

— Аз съм прекалено важен! — отвори уста той, но от нея излезе пара. Отвратителна жълта пара се процеди от ушите, брадата и слепите му очи.

— Това не е честно! — изкрещя той. — Ти ме измами!

Опита се да извади хартията от джоба на хавлията си, но ръцете му се сгърчиха, а пръстите му станаха на прах.

Пърси се изправи несигурно. Не се чувстваше магически излекуван. Паметта му не се бе върнала чудодейно.

Но поне болката я нямаше.

— Никой не те е мамил — каза Пърси. — Сам направи своя избор. Просто държа да изпълниш обещанието си.

Слепият старец изпищя в предсмъртна агония. Той започна да се върти, докато пушеше и бавно се разпадаше. Накрая от него остана само една стара лекъосана хавлия. И чифт чехли с формата на зайци.

— Това — каза Франк — са най-отвратителните трофеи, които някога са оставали след битка.

В този момент Пърси чу гласа на жена в ума си: *Хазартен тип си, а, Пърси Джаксън?* — Шепотът бе сънлив, но и пълен с нещо като възхищение. — *Принуди ме да избирам, а ти си по-важен за плановете ми от стария пророк. Но не се предверявай на късмета си. Обещавам ти, че когато краят застигне и теб, ще е много по-болезнен дори от отравяне с кръв на горгона.*

Хейзъл бодна хавлията с меча си. Отдолу нямаше нищо — Финий не се възстановяваше. Момичето погледна към Пърси със страхопочитание.

— Това беше или най-смелото, или най-глупавото нещо, което съм виждала някога.

Франк невярващо поклати глава.

— Пърси, откъде знаеше? Беше толкова сигурен, че той ще избере отровата.

— Гея — отговори Пърси, — тя иска да стигна до Аляска жив. Смята... не знам. Смята, че може да ме използва за своя план. Тя повлия на Финий така, че той да избере грешния мускал.

Франк погледна с ужас останките от стареца.

— Гея би убила собствения си слуга, само за да те опази жив? Това ли бе твоят залог?

— Планове — промърмори Ела, — планове и кроежи. Дамата в земята. Големи планове за Пърси. Полезно тофу за Ела.

Пърси ѝ подаде чантата си и тя изкряка радостно.

— Не, не, не — започна да си пее тя. — Няма вече Финий, не. Храна и думи за Ела, да.

Пърси се приведе над хавлията и извади бележката, която старецът бе прибрал в джоба ѝ. На нея пишеше ГЛЕТЧЕР ХЪБЪРД.

Целият този риск само за две думи. Той подаде бележката на Хейзъл.

— Знам къде е това — каза тя. — Доста е известно. Но ни остава още много, много път.

В това време харпиите по дърветата най-сетне преодоляха изненадата си. Те радостно запищяха и полетяха към най-близките камиони за хранене, влизайки в тях през прозорците и нападайки кухните отвътре. Готвачи се развикаха на различни езици.

Камионите се разклатиха, а навсякъде се разлетяха пера и кутии с храна.

— Да се връщаме при лодката — каза Пърси. — Не остава много време.

[1] Цитат от „Ромео и Жулиета“ (второ действие, втора сцена), превод Валери Петров. — Бел.прев. ↑

XXIX. ХЕЙЗЪЛ

Още преди да се качат на лодката, на Хейзъл ѝ прилоша.

Не спираше да мисли за Финий и начина, по който бе умрял — с димящи очи и разпадащи се ръце. Пърси се бе опитал да я успокои, беше ѝ казал, че тя не е като стареца. И тя наистина не беше.

Беше сторила нещо много по-лошо от това да измъчва харпии.

„От теб започна всичко — бе казал Финий. — Ако не беше ти, Алкионей изобщо нямаше да е жив.“

Докато лодката ускоряваше по течението на река Колумбия, Хейзъл се опита да забрави това, като помогна на Ела да си направи гнездо от стари книги и списания, които взеха от кофата за боклук на библиотеката.

Не смятаха да взимат харпията със себе си, но Ела се държеше така, сякаш всичко е отдавна решено.

— „*Приятели*“ — мърмореше си тя, — *10 сезона. От 1994 до 2004.* Приятелите правят Финий на прах и дават на Ела здравословна храна.

Сега тя се бе сгушила удобно на кърмата, дъвчеше парченца тофу и рецитираше произволни пасажии от романи на Чарлз Дикенс и „50 трика за вашето куче“.

Пърси бе коленичил в лодката и я насочваше към океана със странните си сили, свързващи водата с ума му. Хейзъл седеше до Франк на централната скамейка. Раменете им се допираха, което я правеше нервна като харпия.

Спомни си как Франк се бе застъпил за нея в Портланд, викайки: „Тя е добър човек!“. Изглеждаше готов да се изправи срещу всеки, който твърди обратното. Спомни си как бе изглеждал в хълмовете на Мендосино — сам сред обгорената трева с копие в ръка и трите базилиска, станали на прах в краката му.

Ако преди седмица някой бе предположил, че Франк е дете на Марс, Хейзъл щеше да му се изсмее. Франк бе прекалено мил и добър. Винаги го бе защитавала, понеже бе непохватен и все се забъркваше в

неприятности. Но откакто напуснаха лагера, го виждаше в друга светлина. Той бе по-храбър, отколкото бе предполагала. И се грижеше за нея.

Трябваше да признае, че промяната е приятна.

Реката се вля в океана и „Пакс“ продължи на север. Докато плаваха, Франк поддържаше духа им с вицове: „Защо минотавърът пресича пътя?“, „Колко фавна трябва, за да се смени една електрическа крушка?“...

Сочеше им места по брега, които му напомняха за Ванкувър.

Небето постепенно притъмня, а морето придоби ръждивия цвят, който имаха крилата на Ела. Двайсет и първи юни бе почти отминал. След седемдесет и два часа щеше да започне Пирът на Фортуна.

Накрая Франк извади малко храна от раницата си — газирани напитки и понички, които бе взел от масата на Финий, и им я подаде.

— Хейзъл — каза той тихо, — мама казваше, че човек не бива да носи проблемите си сам. Но ако не ти се говори за това, всичко е наред.

Хейзъл си пое дълбоко въздух. Страхуваше се да признае. Не само защото я беше срам. Не искаше да припада и да се връща в миналото.

— Беше прав — каза тя, — когато предположи, че съм се върнала от Подземното царство. Аз съм... беглец. Не би трябвало да съм жива. — Почувства как преградата в нея се пречупва и историята на живота ѝ потича в разказ.

Разказа как майка ѝ призовавала Плутон и той се влюбил в нея. Как тя поискала всички богатства на земята и това се превърнало в проклетие за Хейзъл. Описа живота си в Ню Орлиънс. Разказа им за всичко освен за гаджето си Сами. Не можеше да говори за това, докато гледаше Франк.

Описа гласа и това как Гея бавно бе обсебила ума на майка ѝ. Разказа как се бяха преместили в Аляска и — с помощта на Хейзъл — съживили гиганта Алкионей. Разкри как е загинала, потъвайки заедно с острова в Залива на Въскресението.

Знаеше, че Пърси и Ела също слушат, но говореше основно на Франк. Когато най-после завърши, я бе страх да го погледне. Очакваше той да се отдръпне, да ѝ каже, че е чудовище.

А вместо това, той я хвана за ръката.

— Ти си се пожертвала, за да попречиш на гиганта да се събуди. Аз никога не бих могъл да сторя нещо толкова храбро.

Хейзъл почувства как пулсът ѝ се ускорява.

— Не бях смела! — възрази тя. — Оставих мама да умре. Твърде дълго помагах на Гея. Почти ѝ позволих да спечели.

— Хейзъл — каза Пърси. — Ти си се изправила самичка срещу богиня. Направила си това, което е редно... — Внезапно той притихна, все едно му бе хрумнало нещо неприятно. — Какво се случи в Подземното царство... имам предвид след смъртта ти? Би трябвало да си отишла в Елисейските поля. Но ако Нико те е върнал...

— Не отидох в Елисейските поля. — Устата ѝ пресъхна. — Моля те, не ме питай...

Но бе прекалено късно. Спомни си спускането в тъмнината, пристигането си на брега на река Стикс. Съзнанието ѝ започна да отстъпва.

— Хейзъл? — попита Франк.

— „Пропадане“ — промърмори Ела, — *номер пет в американските чартове; от Пол Саймън. Давай, Франк, нее Саймън, върви с нея...*

Хейзъл нямаше идея за какво говори Ела, но погледът ѝ потъмня, докато стискаше ръката на Франк.

Намери се в Подземното царство. Но този път Франк бе до нея.

Бяха в лодката на Харон и плаваха по река Стикс. В тъмните води плуваха боклуци — пукнат балон от рожден ден, бебешки биберон, малка пластмасова кукла и свещите от върха на торта. Останки от животи, завършили твърде рано.

— К-къде сме? — Франк блещукаше в призрачна червена светлина, все едно е станал лар.

— В моето минало. — Хейзъл почувства как я обзема странно спокойствие. — Това е само ехо. Не се притеснявай.

Лодкарят се извърна към тях и се ухили. В един миг бе красив африканец в скъп копринен костюм. В следващия — скелет в тъмна роба.

— Разбира се, че не бива да се притесняваш — каза той с английски акцент. Говореше на Хейзъл, сякаш не можеше да види Франк.

— Нали ти казах, че ще те превода? Няма проблем, че нямаш обол^[1]. Не е редно да оставим дъщерята на Плутон на грешния бряг на реката, нали?

Лодката стигна черен плаж. Хейзъл поведе Франк към тъмните порти на *Еребос*. Духовете са раздалечиха пред тях, разпознавайки я като дете на Плутон. *Цербер*, гигантското куче с три глави, изръмжа в мъглата, но ги пусна да преминат.

Зад портите минаха покрай огромна постройка и застанаха пред съдийска скамейка. Три фигури в черни дрехи, скрили лица зад златни маски, погледнаха към Хейзъл.

— Кои са тези? — потрепера Франк.

— Те решават съдбата ми — отвърна тя, — гледай.

Точно както и преди, съдиите не зададоха никакви въпроси. Просто претърсиха ума ѝ, вадейки мисли от главата ѝ, разглеждайки ги като колекция от стари снимки.

— Спряла е Гея — каза първият съдия, — попречила е на Алкионей да се пробуди.

— Но преди това е възкресила гиганта — отбеляза вторият съдия. — Виновна е заради слабостта и страхливостта си.

— Млада е — напомни третият съдия, — животът на майка ѝ е бил в ръцете ѝ.

— Мама — осмели се да проговори Хейзъл, — къде е тя? Каква е съдбата ѝ?

Съдиите я погледнаха. Израженията на златните им маски бяха застинали в демонични усмивки.

— Майка ти...

Образът на Мари Левеск проблесна над тях. Беше замръзнала във времето. Прегръщаше Хейзъл, докато пещерата се сригваше. Очите ѝ бяха затворени.

— Интересен въпрос — каза вторият съдия. — Разпределението на вината.

— Да — съгласи се първият съдия, — детето е загинало за благородна цел. Спасило е много животи, отлагайки пробуждането на гиганта. Дръзнало е да застане на пътя на самата Гея.

— Но е било твърде късно — тъжно заключи третият съдия. — Хейзъл Левеск е виновна, задето е помогнала да пробудят врага на боговете.

— Майка ѝ е виновна — възрази първият съдия. — Детето да върви в Елисейските поля. За Мари Левеск остават вечните мъчения.

— Не! — извика Хейзъл. — Недейте! Не е честно!

Съдиите я погледнаха едновременно. *Маските им са златни* — отчаяна осъзна Хейзъл. Направени от най-прокълнатия метал. Чудеше се дали златото не трови някак мислите им, така че да не бъдат справедливи в отсъжданията си.

— Внимавай, Хейзъл Левеск — предупреди я първият съдия. — Нима искаш да поемеш цялата вина върху себе си? Остави майка си да плати за това. Така е най-разумно. Ти бе предопределена за велики дела. Майка ти те отклони от пътя ти. Виж каква можеше да бъдеш...

Друг образ се появи над съдиите. Хейзъл се видя като малко момиче, засмяна, с ръце, оцапани в боя. Образът се уголеми. Хейзъл видя как порасва, как си пуска дълга коса, как очите ѝ стават тъжни. Видя се на тринайсетия си рожден ден, яхнала отмъкнат кон. Сами се смееше, докато препускаше зад нея: „От какво бягаш? Нима съм толкова грозен?“.

Видя се в Аляска, по Трета улица, вървяща сред студ и мрак към училище.

А после образът ѝ продължи да расте. Хейзъл се видя на двайсет. Толкова приличаше на майка си — с накъдрена коса, с весели златисти очи. Носеше бяла булчинска рокля. Бе толкова щастлива. Хейзъл инстинктивно осъзна, че трябва да гледа към някой специален, някой, когото обича.

Гледката не я натъжи. Не се замисли за кого ли може да се жени. Вместо това помисли, че ако не се бе оставила на гнева си, майка ѝ също можеше да изглежда така. Ако Гея не я бе покварила...

— Ти изгуби своя живот — простичко каза първият съдия — при специфични обстоятелства. Заслужаваш да отидеш в Елисейските поля. Ала за майка ти остават Полята на мъченията.

— Не — каза Хейзъл, — вината не бе само нейна. Тя бе подведена. Обичаше ме. Накрая дори се опита да ме защити!

— Хейзъл — прошепна Франк, — какво правиш?

Тя стисна ръката му, за да го накара да замълчи. Съдиите не му обърнаха внимание.

Накрая вторият съдия въздъхна.

— Няма решение. Няма достатъчно добро. Нито достатъчно зло.

— Вината трябва да се раздели — кимна първият съдия. — И двете души ще бъдат изпратени в *Полята на Асфодел*. Съжалявам, Хейзъл Левеск. Можеше да бъдеш истинска героиня.

Минаха през голямата сграда и попаднаха наред жълти полета, които продължаваха в безкрая. Тя поведе Франк през тълпи от духове, към гора от магнолии.

— Ти се отказа от Елисейските полета — ахна Франк, — за да спасиш майка си?

— Тя не заслужава мъчения — отвърна Хейзъл.

— Но какво става сега?

— Нищо — отговори Хейзъл, — вече никога няма да стане нищо.

Носеха се безцелно. Духовете минаваха край тях като прилепи — объркани и изгубени, забравили миналото си и дори как се казват.

Хейзъл помнеше всичко. Може би защото бе дъщеря на Плутон. Така и не забрави коя е и защо е тук.

— Споменът направи задгробния ми живот по-труден — каза тя на Франк, който продължаваше да върви до нея като блестящ червен лар. — Толкова пъти се опитах да достигна замъка на татко... — Тя посочи огромен черен замък в далечината. — Ала никога не можах да го сторя. Не можех да напусна Полята на Асфодел.

— Видя ли някога майка си?

Хейзъл поклати глава.

— Тя нямаше да ме познае, дори да я бях намерила. Тези духове... всичко това за тях е като безкраен сън, вечен транс. Това е най-доброто, което можах да й спечеля.

Времето вече нямаше значение, но след вечността тя и Франк седнаха под една черна магнолия, заслушани в писъците, идващи от Полята на Мъченията. В далечината, под изкуственото слънце на Елисейските поля, Островите на блажените блещукаха като изумруди в синьо езеро. Яхти с бели платна пореха водата, а душите на великите герои се наслаждаваха на вечното щастие по плажовете.

— Не заслужаваш Асфодел — ядоса се Франк. — Трябва да си с героите.

— Това е само ехо — успокои го Хейзъл. — Ще се събудим, Франк. Това само ти изглежда като вечността.

— Не става дума за това! — възрази той. — Отнеха живота ти! Щяла си да станеш красива, да... — Лицето му поаленя. — Да се ожениш за някого — прошепна накрая, — да имаш хубав, щастлив живот. И всичко това ти е било отнето.

Хейзъл преглътна сълзите си. Първия път в Асфодел не бе изкарала толкова зле, когато бе сама. Но с Франк се чувстваше толкова по-тъжна. Все пак бе решена да не се ядосва на съдбата си.

Спомни си своя образ като възрастна — усмихната, влюбена. Знаеше, че нямаше да мине много време, преди да стане сърдита и злобна като Кралица Мари. „Заслужавам повече“ — винаги бе казвала майка ѝ. Хейзъл не можеше да си позволи да се чувства така.

— Съжалявам, Франк — каза тя. — Мисля, че майка ти бърка. Невинаги споделянето на проблема го прави по-лек.

— О, прави го! — Франк бръкна с ръка в джоба си. — И понеже имаме цяла вечност на разположение, искам да ти кажа нещо. — Той извади някакъв увит в плат предмет, не по-голям от очила. Когато го разви, Хейзъл видя неизгоряло докрай дърво, което блещука с пурпурна светлина.

— Какво е това? — намръщи се тя. След това разбра истината, студена и безмилостна като повей на зимен вятър. — Финий каза, че животът ти зависи от догарящо дърво...

— И това е вярно — призна Франк. — Това буквално е моят живот. — Разказа ѝ как Юнона се появила, когато е бил бебе, и как баба му измъкнала дървото от камината. — Баба казва, че имам дарби. Талант, наследен от моя далечен предшественик, великия аргонавт. Като добавиш и факта, че съм син на Марс... — Той сви рамене. — Предполага се, че съм твърде могъщ. Или нещо такова... Затова животът ми може да изгори толкова лесно. Ирида предрече, че ще умра с това парче дърво в ръка, гледайки как то догаря.

Франк завъртя овъгленото дърво с пръсти. Дори в призрачната си пурпурна форма изглеждаше голям и силен. Хейзъл осъзна, че когато порасне, той ще стане изключително едър мъж — як като бик. Не можеше да повярва, че животът му може да зависи от нещо толкова малко.

— Франк, как можеш да го носиш със себе си? — попита тя. — Не се ли страхуваш, че нещо може да му се случи?

— Това исках да ти кажа. — Той ѝ подаде дървото. — Знам, че искам много, но би ли го пазила вместо мен?

Хейзъл се смая. Досега бе приела някакси присъствието на Франк в спомена ѝ. Бе го довела дотук, изживявайки наново миналото си, понеже бе редно да му разкрие истината.

Но сега се замисли дали той наистина е тук, или си въобразява присъствието му. Защо му е да ѝ доверява живота си?

— Франк — каза тя, — знаеш каква съм. Дъщерята на Плутон. Всичко, което докосна, се проваля. Защо ми се доверяваш?

— Ти си най-добрата ми приятелка — постави той дървото в ръцете ѝ. — Вярвам ти повече, отколкото на всеки друг.

Искаше да му каже, че греши. Че трябва да си прибере дървото обратно. Но преди да отговори, над тях падна сянка.

— Ето го нашия ключ за навън — предположи Франк.

Хейзъл почти бе забравила, че изживява отново миналото си. Нико ди Анджелио бе застанал над нея, облечен в тъмно палто, с прословутия си стигийски меч на кръста. Не забеляза Франк, но погледна Хейзъл и сякаш разбра всичко за нея.

— Ти си различна — заяви той, — дете на Плутон. Помниш миналото си.

— Да — кимна Хейзъл, — а ти си жив.

Нико я гледаше, сякаш чете меню и се чуди дали да си поръча нещо, или не.

— Аз съм Нико ди Анджелио — каза той, — дойдох да намеря сестра си. Смъртта я няма, затова реших, че мога да я върна. Че никой няма да забележи.

— Да я възкресиш? — попита Хейзъл. — Нима това е възможно?

— Възможно е — въздъхна Нико, — ала нея я няма. Избрала е да се прероди. Вече е твърде късно.

— Съжалявам.

Той протегна ръка.

— Но ти също си моя сестра. Заслужаваш втори шанс. Ела с мен!

[1] Древна гръцка монета. Според гръцката митология мъртвецът е трябвало да заплати един обол на Харон, за да го преведе през реката Стикс до владенията на Хадес. Ако не го сторел, щял да се лута цяло столетие по брега на реката. — Бел.ред. ↑

XXX. ХЕЙЗЪЛ

— Хейзъл — разтърсваше рамото ѝ Пърси, — събуди се. Стигнахме Сиатъл.

Тя се изправи сънена, премигвайки срещу светлината на изгрева.

— Франк?

Франк простена, докато търкаше очите си.

— Ние с теб... аз да не би...

— Припаднахте заедно — каза Пърси. — Не знам защо, но Ела ми каза да не се безпокоя. Спомена, че вие двамата... споделяте?

— Споделят — съгласи се Ела. Тя се бе свила на кърмата и чистеше перата си със зъби, което не изглеждаше като много ефективна форма на лична хигиена. Изплю малко червена перушина и продължи да говори: — Споделянето е добро. Повече няма припадъци. Повече няма да потъвате в мрака. Мрак. *Америка потъна в мрак на 14 август 2003 година, САЩ и Канада останаха без ток*^[1]. Но Хейзъл споделя. Няма мрак вече, няма припадъци.

Пърси се почеса по главата.

— Аха... Ние с Ела водихме такива разговори цяла нощ, но още не мога да разбера какво има предвид.

Хейзъл докосна с ръка джоба на палтото си. Усети, че в него има парче дърво, увито в плат.

Погледна към Франк.

— Ти беше там.

Той кимна. Не каза нищо, но изражението му бе красноречиво — говорил бе сериозно, когато я помоли да съхрани обгореното дърво. Не беше сигурна дали трябва да се чувства ужасена или поласкана от това. Досега никой не я бе натоварвал с нещо толкова отговорно.

— Я чакайте малко — каза Пърси. — Вие сте имали общо видение? И отсега нататък ще припадате заедно?

— Не — отвърна Ела. — Не, не, не. Повече няма припадъци. Вече ще има книги. Книги за Ела. В Сиатъл.

Хейзъл погледна към водата. Намираха се в голям залив и плаваха към скупчени една до друга сгради в търговската част на града. По околните хълмове бяха останалите квартали. От най-високия се издигаше странна бяла кула с летяща чиния на покрива, която напомняше на космически кораб от любимите филми на Сами за Флаш Гордън^[2].

Хейзъл се замисли. Нима това бе краят на припадъците ѝ? Беше ги получавала толкова дълго, че идеята ѝ се струваше невероятна. А и откъде Ела можеше да знае подобно нещо?

Хейзъл обаче наистина се чувстваше различно. По-уравновесена, сякаш вече не ѝ се налагаше да живее на две места едновременно. Всеки мускул в тялото ѝ се отпусна. Почувства се така, все едно бе свалила кожено яке, което е носила месеци наред. По някакъв начин присъствието на Франк бе помогнало. Беше изживяла наново цялото си минало чак до настоящия момент. Сега ѝ оставаше да се тревожи единствено за бъдещето.

Стига, разбира се, да ѝ предстоеше такова.

Пърси насочи лодката към пристанището. Когато приближиха, Ела започна да драска нервно по гнездото с книгите.

Хейзъл също усети, че се изнервя. Не знаеше защо. Денят бе хубав, слънчев, а Сиатъл изглеждаше красив град, нашарен с притоци и мостове, минаващи над тях, и обкръжен от гористи островчета по залива. В далечината се издигаха заснежените върхове на планини.

Но Хейзъл чувстваше, че я наблюдават.

— Тъ... защо спираме тук? — попита тя.

Пърси им показа сребърния пръстен на гърдана си.

— Рейна има сестра?! Помоли ме да я намеря и да ѝ покажа това.

— Рейна има сестра? — попита Франк с такъв тон, сякаш намираще идеята за ужасяваща.

— Да — кимна Пърси. — Освен това смята, че сестра ѝ може да помогне на лагера.

— *Амазонки* — промърмори Ела, — страна на амазонки. Хммм. Ела предпочита библиотеки. Не обича амазонки. Свирепи. С щитове. И мечове. Остри мечове! Ау!

Франк стисна копието си.

— Амазонки? Имаш предвид... жени воини?

— Логично е — отговори Хейзъл. — Ако сестрата на Рейна също е дъщеря на Белона, няма причина да не стане амазонка. Но дали е безопасно да отидем при нея.

— Не, не, не — отвърна Ела, — по-добре си купете книги. Не ходете при амазонките.

— Трябва да опитаме — настоя Пърси. — Обещах на Рейна. Освен това „Пакс“ май се разпада. Доста я поизмъчих.

Хейзъл погледна в краката си. Между дъските протичаше вода.

— О!

— Аха — съгласи се Пърси, — ще трябва да я поправим или да намеря нова лодка. Придържам я със силата на волята си, но не знам докога ще мога да го правя. Ела, имаш ли идея къде може да открием амазонките?

— И, въ — нервно добави Франк, — те нали не убиват мъжете на място, още като ги видят?

Ела погледна към пристанището, което бе само на няколко метра.

— Ела ще открие приятелите си по-късно. Сега ще отлети.

И тя направи точно това.

— Е... — Франк хвана едно червено перо, останало от харпията. — Това не беше особено окуражаващо.

Хвърлиха котва на пристана. Едва успяха да излязат и да изнесат припасите си, преди „Пакс“ да се заклати и разпадне на съставните си части. По-голямата част от лодката потъна, а над вълните останаха само две дъски. На едната имаше нарисувано око, а върху другата — буквата „П“.

— Предполагам, че няма да можем да я оправим — каза Хейзъл. — Какво ще правим?

Пърси погледна към стръмните хълмове на Сиатъл.

— Да се надяваме, че амазонките ще ни помогнат.

Разхождаха се часове наред. Намериха страхотен шоколад с карамел в една сладкарница. Пиха изключително силно кафе и Хейзъл се почувства така, сякаш някой е ударил камбана в главата ѝ. В друго заведение ядоха сандвичи със съомга на скара. Веднъж забелязаха как Ела прелита между високите сгради, стиснала по една дебела книга във всеки от краката си.

Но амазонки така и не видяха, а Хейзъл си даваше сметка, че времето им изтича. Вече бе двайсет и втори юни, а до Аляска все още ги чакаше много път.

Най-накрая се озоваха в южната част на търговския квартал, на един площад, обкръжен от малки стъклени и тухлени сгради. Нервите на Хейзъл се изопнаха. Тя се огледа наоколо. Вече бе сигурна, че ги наблюдават.

— Там — каза тя.

На сградата отляво имаше една-единствена дума, изписана върху стъклените ѝ врати: АМАЗОН^[3].

— О — възкликна Франк, — Хейзъл, това е съвременна компания. Продават разни работи в Интернет. Не са истински амазонки.

— Освен ако... — Пърси мина през входа.

Хейзъл имаше лошо предчувствие, но го последва заедно с Франк.

Преддверието приличаше на празен аквариум. Имаше стъклени стени, лъскав черен под, няколко растения в саксии и почти нищо друго. До черната стена се виждаше черно стълбище, което водеше нагоре и надолу. В центъра на залата стоеше млада жена с черни дрехи, дълга тъмна коса и слушалка на охранител. Табелка показваше името ѝ — Кинзи. Усмивката ѝ бе учтива, но очите ѝ напомниха на Хейзъл за полицаия, който обикаляше френския квартал в Ню Орлиънс нощем. Те винаги минаваха през теб, преценявайки дали си опасен, или не.

Кинзи кимна към Хейзъл, без да обръща внимание на момчетата.

— Мога ли да ви бъда полезна?

— Да... надявам се — каза Хейзъл. — Търсим амазонките.

Кинзи погледна към мечата на Хейзъл, а после към копието на Франк, макар да се предполагаше, че оръжията са скрити от мъглата.

— Тук е главната база на амазонките — каза внимателно тя. — Имате ли среща с някого, или...

— Хила — прекъсна я Пърси, — търсим момиче на име...

Кинзи нападна толкова бързо, че Хейзъл едва проследи движенията ѝ. Изрита Франк в гърдите и го повали на пода. Сетне извади меч от нищото и събори Пърси, като го удари по краката с тъпата страна на оръжието и опря острието в гърлото му.

Хейзъл посегна към своя меч твърде късно. Още няколко момичета в черно се появиха от стълбите, въоръжени с мечове, и я обкръжиха.

Кинзи погледна към Пърси.

— Правило номер едно — мъжете не говорят, ако не им е разрешено. Правило номер две — нахлуването в територията ни се наказва със смърт. Но спокойно, ще се видите с царица Хила. Тя ще реши каква да е съдбата ви оттук нататък.

Амазонките взеха оръжията на тримата и ги поведоха през толкова много етажи и стълбища, че Хейзъл тотално изгуби усет за посока.

Най-накрая се оказаха в огромна пещера, която можеше да побере десет гимназии със спортните им игрища. Фосфоресцираща светлина блестеше ярко от тавана. През стаята, подобно на потоци, минаваха транспортни ленти, върху които се движеха кутии в различни посоки. Метални лавици се простираха докъдето стигаше погледът, а по тях имаше наредени различни стоки. Кранове и механични ръце ръмжаха, докато опаковаха кашони и колети или взимаха и поставяха разни неща по лентите. Някои от лавиците бяха толкова нависоко, че можеха да бъдат стигнати само със стълба или малки мостчета по тавана, които напомняха скеле на театър.

Хейзъл си спомни кинопрегледите, на които бе ходила като малка. Винаги се бе впечатлявала от заводите, които строяха самолети и оръжия за войната — стотици и стотици от тях биваха произвеждани в тях всеки ден. Но и те бяха нищо пред това, което виждаше сега. А почти цялата работа се извършваше от компютри и роботи. Единствените хора, които Хейзъл видя, бяха няколко облечени в черно жени от охраната, които наблюдаваха какво става от мостчетата на тавана, и няколко мъже в оранжеви пуловери, напомнящи затворнически дрехи, които караха мотокари през пътеките и носеха различни кутии. Те имаха железни яки около вратовете си.

— Имате роби?! — Хейзъл знаеше, че е опасно да говори, но бе толкова отвратена, че не можа да се въздържа.

— Мъжете ли? — изсумтя Кинзи. — Те не са роби. Просто си знаят мястото. А сега се движете и не говорете.

Бяха изминали толкова много път, че Хейзъл усети как я заболяват краката. Помисли, че сигурно са стигнали края на склада,

когато Кинзи отвори огромна двойна врата и ги поведе през още една пещера, не по-малка от първата.

— Дори Подземното царство не е толкова огромно — оплака се Хейзъл. Това не беше съвсем вярно, но така усещаше краката си.

— Впечатлена си от нашата база? — ухили се арогантно Кинзи. — Да, ние доставяме стоки по целия свят. Изграждането на всичко това отне много години и коства почти всичките ни богатства. Но сега най-последно излизаме на печалба. Смъртните не осъзнават, че спонсорират нашето царство. Скоро ще бъдем по-богати от всичките им народи. И тогава, когато зависят от нас за всичко, ще започнем своята революция.

— И какво ще направите? — изсумтя Франк. — Ще спрете безплатните доставки?

Една от охранителките го удари в стомаха с дръжката на меч си. Пърси се опита да му помогне, но другите жени вдигнаха оръжия.

— Ще се научите да се държите възпитано — заяви Кинзи. — Вие мъжете съсипахте света на смъртните. Единственото хармонично общество е това, управлявано от жени. Ние сме по-силни, по-мъдри...

— И по-скромни — добави Пърси.

Охранителките се опитаха да го ударят, но Пърси ловко избегна оръжията им.

— Стига! — извика Хейзъл. За голяма нейна изненада, амазонките се подчиниха.

— Хила ще ни съди лично, нали? — попита Хейзъл. — Отведете ни при нея. Губим ценно време.

Кинзи кимна.

— Може би си права. Имаме по-големи проблеми от вас. А и времето наистина не стига.

— Какво имаш предвид? — попита Хейзъл.

— Трябва да ги отведем направо при *Отрера* — изръмжа една от амазонките. — Така ще ѝ се подмажем.

— Не! — изръмжа Кинзи. — По-скоро ще си сложа метална яка и ще седна в мотокар. Хила е царица.

— До довечера — промърмори друга охранителка.

Кинзи стисна дръжката на меч си. За миг Хейзъл реши, че амазонките ще се нападнат една друга, но Кинзи овладя гнева си.

— Достатъчно — каза тя. — Да тръгваме.

Продължиха през нещо като алея с движещи се мотокари, след което стигнаха лабиринт от транспортни ленти. Наложиха се да се наведат, за да минат през редица механични ръце, които опаковаха колети. Повечето от стоката беше нормална — книги, техника, пелени. Но до една от стените имаше бойна колесница, от чийто ярем висеше табела с надпис: „В склада е останала само една. Поръчайте сега! (Скоро ще докараме още.)“

Най-накрая стигнаха до една по-малка пещера, която приличаше на нещо средно между зона за товарене и тронна зала. По стените бяха наредени метални лавици на по шест етажа и окачени бойни знамена и изящни щитове. Препарирани глави на дракони, хидри, гигантски лъвове и глигани допълваха гледката. От двете страни имаше охранителни мотокари, модифицирани за военни цели. В тях имаше както мъж с желязна яка, така и амазонка с гигантски арбалет. Зъбците на всеки мотокар бяха заострени и приличаха на гигантски мечове.

В стаята имаше и клетки с живи същества. Хейзъл не можеше да повярва на очите си — видя черни мастифи, огромни орли, хибрид между лъв и орел, който трябваше да е грифон, и червена мравка с размерите на малък автомобил.

Видя с ужас как в стаята влиза мотокар, който вдига клетка с красив бял пегас и го отнася нанякъде, докато конят цвили изплашено.

— Защо се държите така с горкото животно? — възмути се Хейзъл.

— Пегасът ли? — намръщи се Кинзи. — Нищо му няма. Някой го е поръчал. Пратката е доста скъпа, но...

— Можеш да си купиш пегас онлайн? — попита Пърси.

— Ти не — погледна го злобно Кинзи, — но една амазонка може. Имаме последователки по целия свят и те имат нужда от подкрепа. Натам!

В края на склада имаше подиум, направен от купчини книги — вампирски романи, трилъри на Джеймс Патерсън. Върху него имаше трон от хиляда екземпляра на книга, която носеше гръмкото заглавие „Пет навика на много агресивните жени“.

В основата на стълбите няколко амазонки в камуфлажни дрехи спореха разгорещено, докато млада жена — Хейзъл предположи, че това е самата кралица Хила — ги наблюдаваше и слушаше от трона.

Хила бе двадесетинагодишна, стройна и слаба като пантера. Носеше дрехи от черна кожа и черни ботуши. Нямаше корона, но носеше на кръста си странен колан от преплетени златни халки, напомнящ лабиринт. Хейзъл не можеше да повярва колко много прилича тя на Рейна. Беше малко по-голяма наистина, но имаше същата черна коса, същите тъмни очи и същото студено изражение, сякаш се опитваше да прецени коя от амазонките пред нея заслужава да умре първа.

Кинзи погледна към спорещите и изръмжа с неприязън:

— Агентите на Отрера продължават да сеят лъжи.

— Какво? — попита Франк, но тогава Хейзъл спря толкова рязко, че охранителките зад нея се препънаха. На няколко метра от трона на кралицата две амазонки охраняваха клетка. В нея имаше красив кон. Нямаше крила, но бе могъщ и величествен жребец с медна козина и черна грива. Блестящите му кафяви очи се спряха на Хейзъл и момичето изпита странното чувство, че искат да ѝ кажат нещо като: „Най-после се появи!“.

— Но това е той — прошепна Хейзъл.

— Кой той? — попита Пърси.

Кинзи изсумтя раздражено, но когато видя какво гледа Хейзъл, погледът ѝ омекна.

— Хубав е, нали?

Хейзъл премигна, за да е сигурна, че не халюцинира. Това бе същият кон, който бе преследвала в Аляска. Беше сигурна в това... но също така знаеше, че е невъзможно. Нямаше толкова дълголетни коне.

— Той — Хейзъл едва сдържа гласа си да не потрепери — продава ли се?

Охранителките се разсмяха.

— Това е Арион — отговори търпеливо Кинзи, сякаш разбираше възхищението на Хейзъл. — Той е царското съкровище на амазонките и ще бъде яхнат от най-храбрата измежду нас, ако вярваш на пророчеството.

— Какво пророчество? — попита Хейзъл.

Изражението на Кинзи стана смутено.

— Няма значение. Важното е, че не се продава.

— Защо тогава е в клетка?

— Защото — Кинзи направи гримаса — има труден характер.

Сякаш за да потвърди думите ѝ, конят удари с главата си вратата на клетката. Решетките потрепераха и охранителките се отдръпнаха нервно.

Хейзъл искаше да освободи този кон. Повече, отколкото бе искала каквото и да било. Но Пърси, Франк и дузина амазонки се взираха в нея, затова се помъчи да скрие емоциите си.

— Просто питам — успя да каже тя. — Нека видим царицата.

Спорът пред трона стана по-шумен, докато най-накрая царицата не забеляза групичката около Хейзъл и не извика:

— Достатъчно!

Спорещите амазонки млъкнаха незабавно. Царицата им махна с ръка и подкани Кинзи да приближи.

Кинзи побутна Хейзъл и приятелите ѝ към трона.

— Ваше Величество, тези полубогове...

Но царицата вече бе на крака.

— Ти! — погледна тя към Пърси Джаксън, а в очите ѝ се четеше сляпа ярост.

Пърси промърмори нещо на старогръцки. Хейзъл бе сигурна, че монахинята от „Света Агнес“ нямаше да го одобри...

— Пиратите от хотела — добави той.

Това нямаше никакъв смисъл за Хейзъл, но царицата кимна. Тя слезе от трона бестселъри и извади кинжал от колана си.

— Трябва да си много глупав, за да дойдеш тук — излая тя. — Ти унищожихи дома ми. Превърна мен и сестра ми в бегълки и пленници.

— Пърси — попита нервно Франк, — за какво говори страшната жена с кинжала?

— За острова на Цирцея — отговори Пърси. — Сега си спомних. Може би кръвта на горгоната все пак връща паметта ми. Морето на чудовищата, Хила... Тя ни прие на пристанището, заведе ни да видим нейната господарка. Хила работеше за магьосницата.

Хила оголи снежнобелите си зъби.

— Нима имаш амнезия? Каква очарователна история. Но знаеш ли, може би ти вярвам. Иначе не би направил нещо толкова глупаво, като това да дойдеш тук.

— Идваме с мир — настоя Хейзъл. — Какво толкова е направил Пърси?

— Мир? — повдигна вежди царицата. — Какво е направил? Тази свиня унищожи училището за магии на Цирцея!

— Морско свинче — поправи я Пърси. — Цирцея ме превърна в морско свинче, не в истинска свиня. Заемало по-малко място.

— Млъкни! — кресна Хила. — И не се оправдавай! Цирцея беше щедра и мъдра! Имах самостоятелна стая, личен лекар, а също и зъболекар, както и домашни леопарди, безплатни отвари... всичко! И този глиган заедно с русата си...

— Анабет! — Пърси се плесна по челото, все едно искаше спомените му да се върнат по-бързо. — Бях там с Анабет!

— Освободи нашите пленници, Черната брада и неговите пирати! — Тя се обърна към Хейзъл. — Някога да са те отвличали пирати? Не е никак приятно. Изгориха хотелчето и го изравниха със земята. Аз и сестра ми бяхме техни пленници месеци наред. Добре, че сме дъщери на Белона и бързо се научихме да се бием. Ако не бяхме... — тя потрепера. — Така или иначе, пиратите се научиха да ни уважават и най-накрая стигнахме до Калифорния. Там... — тя се поколеба, все едно споменът е болезнен — се разделихме.

Хила приближи към Пърси, докато почти не опря нос в неговия, след което постави острието на кинжала под брадичката му.

— Разбира се, аз оцелях и станах царица на амазонките. Може би трябва да ти благодаря.

— Моля, моля — отговори Пърси.

Царицата натисна кинжала.

— Няма значение. Все пак мисля да те убия.

— Чакай! — извика Хейзъл. — Рейна ни изпрати! Сестра ти! Виж пръстена на гердана му!

Хила се намръщи. Тя свали острието на ножа до сребърния пръстен, след което пребледня.

— Обясни това — погледна тя към Хейзъл, — бързо!

Хейзъл опита. Разказа ѝ за лагер „Юпитер“. Каза на амазонката, че Рейна е техен претор и армия чудовища напредва на юг. Призна дори, че пътуват към Аляска, за да освободят Танатос.

Докато говореше, в залата влезе още една група амазонки. Една от тях бе по-висока и по-възрастна от останалите, с прибрана на плитка сребърна коса и красива копринена рокля. Приличаше на римска матрона. Другите амазонки се отдръпнаха от пътя ѝ с такова

уважение, че Хейзъл се замисли дали това не е майката на Хила. После обаче видя какви погледи си разменят царицата и жената със сребърна коса.

— Имаме нужда от помощта ти — завърши историята си Хейзъл.
— Рейна се нуждае от помощта ти.

Хила сграбчи гердана на Пърси и го свали от врата му заедно с мънистата, пръстена и плочката за пробадио.

— Рейна, глупава както винаги...

— Така значи — намеси се старата жена. — Римляните искат помощта ни.

Тя се засмя и амазонките около нея се присъединиха към нея.

— Колко войни водехме срещу римляните в стари времена? — попита жената. — Колко от нашите сестри бяха убити от тях? Когато бях царица...

— Отрера — срязва я Хила, — ти си тук като гостенка. Вече не си царица.

Старата жена разпери ръце и се поклони подигравателно.

— Да бъде волята ти... до довечера. Ала аз говоря истината, царице Хила — от устата ѝ титлата прозвуча презрително. — Върнах се по волята на самата Майка Земя. Ще започна нова война. Защо амазонките да следват Юпитер, идиотския цар на Олимп, когато могат да почитат една царица. Когато взема властта...

— Ако вземеш властта — прекъсна я отново Хила, — засега обаче аз съм царица. Думата ми е закон.

— Виждам. — Отрера погледна към събралите се амазонки, които стояха неподвижни, все едно са попаднали в клетката на две подивели тигрици.

— Значи в това сме се превърнали — слаби и глупави жени, които се подчиняват на мъжете. Нима ще пощадиш сина на Нептун, макар той да е унищожил дома ти? Може би дори отново ще му позволиш да го стори?

Хейзъл затаи дъх. Амазонките гледаха ту Хила, ту Отрера, сякаш чакаха за всеки признак на слабост.

— Ще реша какво да правя — отговори студено Хила, — щом науча всички факти. Аз управлявам така. С разум, не със страх. Най-напред ще говоря с нея. — Тя посочи с пръст Хейзъл. — Мой дълг е да чуя думите на една жена воин, преди да пратя на смърт нея или

приятелите ѝ. Такъв е пътят на амазонката. Нима годините, прекарани в Подземното царство, са замъглили паметта ти, Отрера?

Старата жена изхриптя, но не възрази.

Хила се обърна към Кинзи.

— Отведи мъжете в клетките. Останалите, напуснете.

Отрера вдигна ръка към тълпата.

— Сторете така, както заповядва царицата. Ала ако някоя от вас иска да научи нещо повече за Гея и славното бъдеще, което ни чака под нейно ръководство, нека дойде с мен!

Почти половината амазонки я последваха. Кинзи изсумтя отвратно, след което заедно с охраната си отведе Пърси и Франк нанякъде.

Скоро Хила и Хейзъл останаха сами, ако не се брояха личните гости на царицата. Но по сигнал на Хила дори те се отдръпнаха.

Тогава царицата се обърна към Хейзъл. Гневът ѝ се бе уталожил. Хейзъл прочете отчаяние в очите ѝ. Царицата приличаше на някое от собствените си, хванати в клетка, животни.

— Трябва да поговорим — каза Хила, — нямаме много време. До полунощ вероятно ще съм мъртва.

[1] Ела говори за авария от 2003 година, когато осем американски щата и канадският град Онтарио остават без ток. Над петдесет милиона души са на тъмно. — Бел.прев. ↑

[2] Популярна научнофантастична история за американски младеж на име Флаш Гордън, попаднал на чужда планета. Първите комикси с този герой излизат през 1934 година, а впоследствие историята е пренесена на големия и малкия екран. — Бел.прев. ↑

[3] Става въпрос за известния сайт за електронна търговия Amazon.com, чийто централен офис е в Сиатъл, САЩ. — Бел.ред. ↑

XXXI. ХЕЙЗЪЛ

Хейзъл се изкуши да избяга или поне да се опита да го направи. Нямахше доверие на царица Хила, още по-малко на другата дама — Отрера. В стаята имаше само три охранителки. И трите бяха на известно разстояние от нея.

А Хила бе въоръжена само с един кинжал. Толкова дълбоко под земята Хейзъл вероятно щеше да успее да предизвика земетресение, да призове огромен къс шиста или злато. Ако успееше да ги разсее, може би щеше да може да избяга и да намери приятелите си.

За съжаление обаче тя добре знаеше колко добре се бият амазонките. Царицата може и да имаше само един кинжал, но Хейзъл бе убедена, че може да го използва добре. Самата тя пък нямаше нищо. Не я бяха претърсили, което означаваше, че дървото на Франк все още е в джоба ѝ, но меча ѝ го нямаше.

Царицата сякаш прочете мислите ѝ.

— Не си и помисляй да бягаш. Ще е храбро, но ще се наложи да те убием.

— Благодаря за предупреждението.

— Това е най-малкото, което мога да направя — сви рамене Хила. — Вярвам, че идвате с мир. Вярвам също, че Рейна ви е изпратила.

— Но няма да ни помогнеш.

Царицата се загледа в гърдана на Пърси.

— Не е толкова просто — каза тя. — Амазонките никога не са се разбирали с другите полубогове, особено с мъжете. Ние бяхме на страната на цар *Приам* по време на *Троянската война*, но *Ахил* уби царицата ни, *Пентезилея*. Години преди това *Херкулес* открадна *пояса на Хиполита* — същия, който нося в момента. Трябваша ни векове, за да си го върнем. А още по-отдавна, когато нашата нация бе основана, герой на име *Белерофонт* уби първата ни царица, *Отрера*.

— Искаш да кажеш, че тя...

— Жената, която току-що излезе, е същата. Отрера, първата ни царица, дъщеря на Арес.

— Искаш да кажеш Марс?

— Не, определено Арес — направи гримаса Хила. — Отрера е живяла отдавна, много преди Рим. В онези времена всички герои били гърци. Но за жалост някои от нашите воители предпочитат старите обичаи. А децата на Арес са най-ужасни измежду всички.

— Старите обичаи... — Хейзъл бе чувала и преди историите за гръцките герои. Октавиан смяташе, че те съществуват и заговорничат да съкрушат Рим. Но тя не повярва на тези приказки, дори когато Пърси дойде в лагера. Той не й приличаше на коварен, зъл грък.

— Значи сред амазонките има и римски, и гръцки героини?

Хила продължи да гледа гердана — глинениите мъниста, плочката за пробацио. Свали сребърния пръстен на Рейна от кордата и го постави на собствения си пръст.

— Предполагам, че не ви разказват това в лагер „Юпитер“. Боговете имат много аспекти. Марс и Арес. Плутон и Хадес. Бидейки безсмъртни, те се развиват постоянно. Могат да бъдат гърци, римляни, американци или смес от всички култури, които са им повлияли през вековете. Разбираш ли ме?

— Не... не съм сигурна. Всички амазонки ли са полубогини?

— Всички носим кръвта на боговете — разпери ръце царицата, — но мнозина сме само потомци на полубогове. Някои са амазонки от безброй много поколения. А трети са деца на низши божества. Кинзи например, която ви доведе тук, е дъщеря на нимфа. Като стана дума за нея, ето я.

Кестенявото момиче приближи царицата и се поклони.

— Затворниците са в килиите — съобщи Кинзи, — но...

— Да? — попита царицата.

— Отрера направи така, че нейните последователки да ги пазят. — Кинзи преглътна, все едно имаше лош вкус в устата си. — Съжалявам, Ваше Величество.

— Нищо — сви устни Хила. — Остани с нас, Кинзи. Тъкмо обсъждахме нашето... хмм... положение.

— Отрера — предположи Хейзъл, — Гея я е върнала от света на мъртвите, за да вкара амазонките в гражданска война.

— Ако планът ѝ е такъв, значи работи — въздъхна царицата. — Отрера е легенда за моя народ. Тя смята да си върне трона и да ни поведе на война срещу римляните. Много от сестрите ми ще я последват.

— Не всички — процеди Кинзи.

— Но Отрера е призрак! — заяви Хейзъл. — Дори не е...

— Истинска? — царицата погледна Хейзъл внимателно. — Работих години наред с магьосницата Цирцея. Мога да позная една душа, завърнала се от света на мъртвите. Кога всъщност загина, Хейзъл? Двайсетте, трийсетте години?

— 1942 — отговори Хейзъл, — но не съм пратена от Гея. Върнах се, за да я спра. Това е вторият ми шанс да го направя.

— Втори шанс, казваш... — Хила погледна към бойните мотокари. Сега в тях нямаше никой.

— Знам какво говориш. Онова момче, Пърси Джаксън, той съсипа предишния ми живот. Нямаше да ме познаеш, ако ме беше видяла тогава. Обличах рокли, носех грим. Бях една бляскава секретарка, прокълнатата кукла.

Кинзи потупа с три пръста мястото над сърцето си — жест, който много приличаше на онези, които майката на Хейзъл правеше, за да прогони злите сили.

— Островът на Цирцея бе безопасно място за мен и Рейна — продължи царицата. — Ние сме дъщери на богинята на Войната, Белона. Исках да защита Рейна от насилието, но Пърси Джаксън освободи пиратите. Те ни отвлякоха. Рейна и аз се научихме да бъдем силни. Научихме се да боравим с оръжия. През последните четири години исках да убия Пърси Джаксън заради всичко, което изживяхме.

— Но Рейна стана претор в лагер „Юпитер“ — каза Хейзъл, — а ти си царица на амазонките. Може би това е съдбата ви.

Хила завъртя гердана в ръката си.

— Може и да не съм царица още дълго.

— Ще победиш! — настоя Кинзи.

— Ще стане това, което отредят мойрите — сухо отвърна Хила. — Това исках да ти кажа, Хейзъл. Отрера ме предизвика на дуел. Всяка амазонка има това право. Тази вечер, точно в полунощ, ще се изправим една срещу друга в битка за трона.

— Но ти си силна, нали? — попита Хейзъл.

— Ставам — усмихна се немощно Хила, — но Отрера е създавала амазонките.

— Но вече е стара. Може да е изгубила форма след толкова векове на она свят.

— Дано да си права, Хейзъл. Защото битката е до смърт...

Хила млъкна, за да може Хейзъл да я разбере. Хейзъл си спомни какво им бе казал Финий в Портланд — че си има пряк път от отвъдното до нашия свят. Благодарение на Гея.

Спомни си как горгоните бяха опитали да се възстановят в река Тибър.

— Дори да я убиеш — разбра Хейзъл, — тя отново ще се върне. Няма да умре, докато Танатос не бъде освободен.

— Точно така — съгласи се Хила. — Отрера вече се похвали, че не може да умре. Дори да я побежда тази вечер, тя ще се завърне и ще ме предизвика отново. Няма закон, който да забранява това. Може да ме предизвиква всяка нощ, докато най-накрая изгубя. Победата ми е невъзможна.

Хейзъл се загледа в трона. Представи си как среброкосата Отрера сядна на него, облечена в скъпата си рокля, и нарежда на воините си да нападнат Рим.

Представи си как гласът на Гея изпълва пещерата.

— Трябва да има начин — настоя тя. — Амазонките нямат ли специални умения?

— Те с нищо не са по-различни от силите на другите полубогове — отвърна Хила. — Можем да умрем като всеки смъртен. Има наистина едни жени воители, които служат на Артемида. Ловджийките. Често ги бъркат с амазонки, ала те са се отказали от компанията на мъжете в замяна на вечния живот. А ние амазонките искаме да живеем истински. Обичаме, бием се, умираме.

— Мислех, че мразите мъжете.

Хила и Кинзи се засмяха.

— Да ги мразим? — попита царицата. — Не, ние всъщност ги харесваме. Просто показваме кой е шефът. Въпросът обаче не е в това. Ако можех, щях да накарам воините си да подкрепят сестра ми. Но властта ми е крехка. Веднъж щом умра, а това е само въпрос на време, царица става Отрера. Тя ще тръгне към лагер „Юпитер“ с останалите

амазонки, но не за да помогне на сестра ми. Тя ще се присъедини към армията на гиганта.

— Трябва да я спрем — заяви Хейзъл. — Моите приятели успяха да убият Финий, един от любимците на Гея, който живееше в Портланд. Може би ще успее да помогна!

— Няма как — поклати глава царицата. — Като царица трябва сама да печеля битките си. А и твоите приятели са затворници. Ако ги пусна, ще изглеждам слаба. Трябва да ги екзекутирам като нарушители или Отрера ще свърши това лично, когато завземе трона.

Хейзъл замря.

— Значи и двете сме мъртви. Аз — за втори път.

В клетката жребецът Арион изцвили гневно. Той се изправи на задните си крака и удари решетките с копита.

— Конят споделя отчаянието ти — рече царицата. — Това е интересно. Той е безсмъртен, син на Нептун и Церера.

— Детето на две от най-могъщите божества е кон? — премигна Хейзъл.

— Дълга история.

— О! — лицето на Хейзъл поаленя от смущение.

— Той е най-бързият кон на света — обясни Хила. — Пегас може би е по-известен, понеже е крилат, но Арион тича със скоростта на вятъра по земя и вода. Няма по-бързо създание от него. Отне ни години, за да го уловим. Това бе едно от най-големите ни постижения. Но напусто. Конят не позволява на никой да го яхне. Подозирам, че мрази амазонките. Освен това отглеждането му е скъпо. Яде всичко, но най-много обича злато.

— Той яде злато? — Хейзъл усети да я полазват тръпки. Спомни си коня от Аляска, който я бе следвал преди толкова години. Беше й се сторило, че яде късовете злато, които се появяваха в стъпките й.

Тя коленичи и докосна с ръка пода. Камъкът незабавно се напука. Парче злато с размера на слива се появи от земята. Хейзъл се втренчи в него.

А Хила и Кинзи — в нея.

— Как го направи? — ахна царицата. — Хейзъл, внимателно!

Хейзъл приближи клетката на жребеца. Тя пхна ръка между решетките. Арион внимателно изяде златото, без да нарани ръката й.

— Това е невероятно — каза Кинзи. — Последното момиче, което опита това...

— Сега носи метална ръка — довърши царицата. Тя погледна Хейзъл по особен начин, все едно се чудеше дали не трябва да каже още нещо.

— Хейзъл... години наред преследвахме този кон. Беше предсказано, че само най-смелата жена воин ще успее да го укроти и да го яхне към победа, предвещавайки нова ера на благоденствие сред амазонките. Ала никоя от нас не успя да го докосне, а още по-малко да го подчини на волята си. Дори Отрера се провали, а две амазонки загинаха в опит да го обзедят.

Това трябваше да притесни Хейзъл, но тя просто не можеше да си представи, че този красив жребец може да я нарани. Тя отново прокара ръка между решетките и го почеса по носа. Той отърка муцуната си в ръката ѝ, пръхтейки тихо. Сякаш питаше: „Няма ли още злато?“.

— Бих ти дала, Арион — погледна Хейзъл към царицата, — но вече имам запазен час за екзекуция.

Царица Хила продължаваше да зяпа ту Хейзъл, ту коня.

— Това наистина е невероятно.

— Пророчеството... — обади се Кинзи. — Дали е възможно?

Хейзъл почти видя как работи мозъкът на царицата, замисляйки план.

— Смела си, Хейзъл Левеск. Изглежда, че Арион те е харесал. Кинзи?

— Да, Ваше Величество?

— Каза, че последователките на Отрера охраняват килиите.

— Трябваше да предвидя това — кимна Кинзи, — съжалявам...

— Недей — блеснаха очите на царицата. По същия начин блестяха очите на слона Ханибал, когато се втурваше, за да срине някоя крепост.

— Ще е доста унижително за Отрера, ако нейните последователки се провалят, изпълнявайки задълженията си, нали? Ако някакъв външен човек ги надвие и затворниците избягат, например?

— Много, Ваше Величество — усмихна се лукаво Кинзи. — Много унижително.

— Разбира се — продължи Хила, — никоя от моите охранителки няма да е там, нали? Нашите момичета не биха подкрепили подобно бягство.

— Не, естествено — съгласи се Кинзи.

— Не биха ти помогнали — царицата повдигна вежди към Хейзъл, — но ако някакси победиш последователките на Отрера и освободиш приятелите си... и вземеш някоя от картите на „Амазон“ от пазачите...

— Ще отвориш вратите на килиите с едно щракване — довърши Кинзи.

— Да не дават боговете да стават такива неща! — рече царицата. — Но да предположим, че се случат. Тогава има опасност да намериш оръжията и припасите на приятелите си в стаята на стражата до килиите. И кой знае. Ако минеш през този трон, докато се приготвям за дуела си... е, Арион е доста бърз кон. Ще е ужасно, ако го откраднат и използват за бягството.

Хейзъл се почувства така, сякаш бе бръкнала в контакт. Тръпка премина по цялото ѝ тяло. Арион можеше да бъде неин! Трябваше само да спаси приятелите си и да си проправи път през армия от елитни, отлично обучени воители.

— Царице Хила — каза тя, — аз не съм голям воин.

— О, има много начини да се биеш, Хейзъл. Подозирам, че си доста изобретателна. Ако пророчеството е вярно, ще донесеш на амазонките благоденствие. А ако успееш да освободиш и Танатос...

— Отрера няма да се върне, след като е убита — довърши Хейзъл. — Ще трябва само да я побеждаваш... всяка нощ, докато успеем.

Царицата кимна мрачно.

— Изглежда, и пред двете ни има невъзможна задача.

— Но ти ми вярваш — каза Хейзъл. — Аз на теб също. Ти ще победиш, колкото пъти трябва.

Хила взе гerdана на Пърси и го постави в ръката на Хейзъл.

— Надявам се да си права — отвърна царицата, — но все пак гледайте да свършите работа по-бързичко.

Хейзъл пхна гerdана в джоба си и стисна ръката на царицата. Чудеше се как е възможно толкова бързо да се сприятели с някой, който е искал да я прати в затвора.

— Този разговор не се е състоял — каза Хила на Кинзи. — Отведи нашата пленница до килиите и я предай на Отрера. И, моля те, Кинзи, напусни, преди нещо непредвидено да се случи. Не желая верните ми последователки да бъдат отговорни за затворническо бягство.

Царицата се усмихна игриво и за пръв път Хейзъл завидя на Рейна. Щеше ѝ се да има такава сестра.

— Сбогом, Хейзъл Левеск — рече царицата. — Ако и двете загинем тази нощ... е, радвам се, че се запознахме.

XXXII. ХЕЙЗЪЛ

Затворът на амазонките бе на върха на склада, на височина осемнайсет метра. Кинзи я преведе през три различни стълбища, докато най-накрая стигнаха метално мостче. След това върза хлабаво ръцете на гърба ѝ и я избута покрай наредени кутии с бижута.

На трийсетина метра пред нея, под неприятната светлина на флуоресцентни лампи, имаше редица от свързани с вериги клетки, които висяха от кабели. Пърси и Франк бяха в две от тях и си шепнеха нещо. Пазеха ги три отегчени на вид амазонки, които се бяха подпрели на копията си и зяпаха малки черни таблетки в ръцете си, все едно четяха.

На Хейзъл ѝ се стори, че таблетите са твърде тънки, за да са книги, но после ѝ хрумна, че вероятно са миниатюрни... как се казваше... компютри. Тайна технология на амазонките, може би. Тази мисъл изнерви Хейзъл почти толкова, колкото и бойните мотокари наоколо.

— Мърдай, момиче! — нареди Кинзи на висок глас, така че охранителките да я чуят. Тя побутна Хейзъл в гърба с дръжката на мечта си. Хейзъл ходеше колкото се може по-бавно, но умът ѝ работеше бясно. Имаше нужда от гениален план, но не ѝ хрумваше нищо. Кинзи бе вързала ръцете ѝ така, че да може да се освободи бързо, но пак оставаше невъоръжена срещу три обучени амазонки, а трябваше да действа, преди да я натикат в клетка.

Мина покрай щанд, на който бяха наредени кутии с двайсет и четирикаратови пръстени със син топаз, а после и покрай такъв, на който пишеше: „сребърни гривни за приятелство“. Електронен надпис до тях гласеше: „Хората, които си купуват това, купуват също Градински дворен гном и Огненото копие на Смъртта. Купете и трите и ще спестите 12%“!

Хейзъл замръзна. Богове на Олимп, колко беше глупава.

Сребро. Топаз. Тя задейства силите си, търсейки ценни метали, и мозъкът ѝ едва не експлодира от отговора. Стоеше до планина от

съкровища. Пред нея обаче, където бяха охранителките, нямаше нищо освен клетките на затворниците.

— Какво става? — просъска Кинзи. — Движи се, или ще се усъмнят.

— Докарай ги дотук — промърмори Хейзъл през рамо.

— Защо?

— Моля те.

Охранителките се намръщиха.

— Кво зяпате? — кресна им Кинзи. — Ето я третата затворничка. Елате и си я вземете.

Най-близката амазонка остави настрана електронния си четец.

— Толкова ли те мързи да направиш още три стъпки, Кинзи?

— Ами...

— Оо! — Хейзъл падна на колене и направи физиономия, все едно страда от морска болест. — Лошо ми е! Не мога да ходя! Страх ме е.

— За това става дума — каза Кинзи на охранителките. — Сега ще я отведете ли, или трябва да докладвам на царица Хила, че не си вършите работата?

Най-близката амазонка направи гримаса и тръгна с нежелание към тях. Хейзъл се бе надявала и другите две да дойдат, но после щеше да мисли за това.

Първата охранителка я сграбчи за ръката.

— Хубаво, ще се погрижа за нея. Но ако бях на твое място, Кинзи, нямаше да разчитам толкова на Хила. Тя няма да е царица още дълго.

— Ще видим, Дорис, ще видим. — Кинзи се обърна с гръб към нея и си тръгна. Хейзъл изчака, докато стъпките ѝ заглъхнаха по стълбите зад мостчето.

Дорис я дръпна за ръката.

— Хайде, стига. Идвай.

Хейзъл се съсредоточи върху бижутата до нея. Четирийсет огромни кутии със сребърни гривни.

— Не се чувствам добре.

— Да не вземеш да повърнеш върху мен? — изръмжа Дорис. Опита се да изправи Хейзъл на крака като малко дете, което се инати. Кутиите до нея започнаха да треперят.

— Лулу! — извика Дорис на една от охранителките. — Помогни ми да се оправя с това жалко момиченце.

Амазонки на име Дорис и Лулу? Хейзъл се удиви.

Втората охранителка се зададе тичешком. Хейзъл прецени, че моментът за атака е настъпил. Преди да я изправят на крака, тя извика:

— Оооооо! — и се просна на пътеката.

— О, я не се лигави — започна Дорис, когато целият щанд с бижута избухна със звука на хиляда ротативки, ударили джакпота едновременно. Вълна от сребърни гривни заля пътеката и събори Дорис и Лулу от моста.

Щяха да загинат, ако не беше Хейзъл. Тя призова няколкостотин гривни, които се стрелнаха към охранителките и се увиха около глезените им. Така славните амазонки увиснаха с главата надолу от мостчето и запищяха като най-обикновени и не особено умни момиченца.

Хейзъл се обърна към третата охранителка и разкъса въжето, стягащо ръцете ѝ. Беше малко по-здрavo от тоалетна хартия. После взе едно от копията на победените амазонки. Не бе много умела с тези оръжия, но врагът ѝ нямаше как да знае това.

— Отгук ли да те убия? — изсъска Хейзъл. — Или ще трябва да се разкарвам до теб?

Охранителката се обърна и побягна.

Хейзъл се обърна към Дорис и Лулу:

— Амазонските карти, моля! Дайте ги, освен ако не предпочитате да отвържа тези гривни и да ви оставя да полетите надолу!

Четири секунди и пет десети по-късно Хейзъл имаше две амазонски карти. Стигна клетките и ги прокара през тях. Вратите се отвориха.

Франк я зяпна.

— Това беше невероятно, Хейзъл.

— Ще знам да не нося бижута — кимна ѝ Пърси.

— Освен това — Хейзъл му метна гердана — оръжията и припасите са в края на мостчето. Трябва да побързаме. Скоро...

В този момент из пещерата проехтя аларма.

— Това имах предвид — въздъхна Хейзъл, — да тръгваме!

Първата част от бягството мина лесно. Взеха си без проблем нещата, след което заслизаха по стълбите. Всеки път, когато амазонките пристигнеха да ги хванат, Хейзъл причиняваше взрив от бижута и погребваше враговете им в Ниагарски водопади от злато и сребро. Когато най-сетне слязоха, се озоваха в нещо като Деня на златния съд — навсякъде имаше амазонки, оплетени в огърлици или заровени в обеци. Един нещастен мотокар бе погребан от сребърни гривни.

— Ти, Хейзъл Левеск — обяви Франк, — си изключително и уникално невероятна.

Идеше ѝ да го целуне на място, но нямаше време. Затичаха се обратно към тронната зала.

Срещнаха амазонка, върна на Хила. В мига, в който видя бегълците, се обърна настрана, все едно бяха невидими.

— Какво... — отвори уста Пърси.

— Някои от тях искат да избягаме — отвърна Хейзъл. — После ще ти обясня.

Втората амазонка, на която попаднаха, не бе толкова дружелюбна. Тя бе в пълно бойно снаряжение и блокираше входа към тронната зала. Копието ѝ полетя към тях със светкавична скорост, но този път Пърси очакваше атаката. Той извади Въртоп и влезе в битка, а когато амазонката се опита да го промуши, стъпи настрана, срязва оръжието ѝ на две и я тресна по главата с дръжката на меча си.

Тя се строполи на земята като чувал с картофи.

— Всемогъщи Марсе! — възкликна Франк. — Що за техника беше това? Не съм виждал нищо подобно в лагера.

— Гърците си имат свои номера, приятелю — ухили се Пърси. — След теб.

Влязоха в тронната зала. Хила беше отзовала стражите си, както бе обещала. Хейзъл се втурна към клетката на Арион и прокара амазонската карта през ключалката. Жребецът веднага изскочи навън, цвилейки триумфално.

Пърси и Франк отстъпиха назад.

— Този... питомен ли е? — заекна Франк.

Конят гневно изцвили.

— Не мисля — отвърна Пърси. — Току-що каза: „Ще те стъпча до смърт, глупаво китайско канадче“.

— Говориш конски? — изуми се Хейзъл.

— „Китайско канадче“? — потресен бе Франк.

— Говоренето с коне е умение на Посейдон — обясни Пърси. —
Тъ, искам да кажа на Нептун.

— Тогава с Арион ще се разберете чудесно — зарадва се Хейзъл.

— Той също е син на Нептун.

— Моля?! — пребледня Пърси.

Хейзъл щеше да се разсмее на физиономията му, ако не бяха в
такава опасност.

— Важното е, че е бърз. Може да ни измъкне оттук.

— Трима души на един кон? — Франк не бе очарован от идеята.

— Ще паднем, а може и да го забавим...

Конят отново изцвили яростно.

— Ау — каза Пърси, — Франк, конят каза, че... Знаеш ли, няма
да го превода. Както и да е, според него има колесница в склада и той
иска да я тегли.

— Там! — извика някой от края на тронната зала. Дузина
амазонки нахлуха, следвани от мъже в оранжеви костюми. Когато
видяха Арион, отстъпиха незабавно към бойните мотокари.

Хейзъл скочи на гърба на жребеца и се ухили на приятелите си:

— Помня къде видях тази колесница. Следвайте ме, момчета!

Тя насочи коня към по-голямата пещера и пръсна тълпа от
слугите на амазонките. Пърси събори една от жените воители, а Франк
повали още две с копието си. Хейзъл усещаше, че Арион няма
търпение да развие пълна скорост, но имаше нужда от повече
пространство. Трябваше да излязат навън.

Хейзъл попадна на патрул от амазонки, които побягнаха с ужас
при вида на коня. И този път Хейзъл почувства, че мечът ѝ е с
правилна дължина. Тя го размахваше срещу всеки, дръзнал да я
приблужи, и нито една амазонка не се осмели да я предизвика.

Пърси и Франк тичаха след нея, докато най-после намериха
колесницата. Арион спря до нея и Пърси му постави юздите и хамута.

— Правил ли си това преди? — попита го Франк.

Пърси не отговори. Ръцете му летяха. За нула време всичко бе
готово. Той скочи на колесницата и извика:

— Франк, качвай се! Хейзъл, давай!

Зад тях се чу боен вик. Цяла армия амазонки се изля от склада. Отрера се бе качила на боен мотокар, а сребърната ѝ коса се вееше, докато тя насочваше прикачения арбалет към колесницата.

— Спрете ги! — кресна тя.

Хейзъл пришпори Арион. Те ускориха през пещерата, пръскайки щандове и мотокари по пътя си. Покрай главата на Хейзъл профуча стрела, а нещо избухна зад нея. Тя обаче не обърна глава, за да види какво.

— Стълбите! — изкрещя Франк. — Няма как един кон да изтегли колесница по... О, БОГОВЕ!

За тяхно щастие стълбището беше достатъчно широко за колесницата и Арион дори не забави ход. Той се втурна нагоре по стълбите, а колесницата затрака нещастно подире му. Хейзъл няколко пъти погледна назад, за да е сигурна, че Франк и Пърси не са изпаднали по пътя. Кокалчетата на юмруците им бяха побелели от стискане на перилата, а зъбите им тракаха като на черепи за Хелюин.

Най-сетне стигнаха преддверието. Арион мина през главните врати и изскочи на площада, събаряйки няколко бизнесмени в костюми.

Хейзъл почувства напрежението в гърдния кош на жребца. Чистият въздух го подлудяваше, нямаше търпение да се затича. Но Хейзъл дръпна юздите му.

— Ела! — извика тя към небето. — Къде си? Трябва да бягаме!

За един ужасен миг тя се уплаши, че харпията е прекалено далеч и не може да ги чуе. Че се е изгубила или е пленена от амазонките.

Зад тях един боен мотокар се появи по стълбите. Носеше се към преддверието. Зад него имаше тълпа амазонки.

— Предайте се! — извика Отрера, а мотокарът надигна острите си зъбци.

— Ела! — извика Хейзъл отчаяно.

Тогава като вихрушка от червени пера Ела кацна в колесницата.

— Ела е тук. Амазонките носят остри предмети. Да тръгваме незабавно.

— Дръжте се! — предупреди Хейзъл, приведе се напред и каза: — Дий, Арион, дий!!!

Светът изтъня. Слънчевата светлина се изкриви. Арион се изстреля към центъра на Сиатъл и остави амазонките далеч зад себе

си. Хейзъл се обърна назад и видя, че от асфалта, по който бе минал Арион, се вдигаше пара.

Той се насочи с тропот към пристанището, прескачайки коли и мостове.

Хейзъл извика с все сила, но не от ужас, а от радост. За пръв път в живота си — в двата си живота — се чувстваше непобедима. Арион стигна водата и, колкото и невероятно да беше, ускори още повече.

Ушите на Хейзъл изпукаха. Тя чу трясък, за който после разбра, че е означавал минаването на звуковата бариера, а Арион профуча над морето. Вълните се превръщаха на пара под копитата му.

Сиатъл изчезна зад тях.

XXXIII. ФРАНК

Франк се почувства облекчен, когато колелата на колесницата паднаха.

Вече бе повърнал на два пъти, а това не бе забавно, особено когато се носиш със скоростта на звука. Конят сякаш изкривяваше времето и пространството, докато галопираше, и така целият свят се замъгляваше. Франк се чувстваше така, сякаш бе изпил варел мляко, при това без да си вземе лекарството. Ела изобщо не му помагаше с коментарите си. Тя не спираше да мърмори:

— 1200 километра в час. 1300. 1303. Бързичко се движим. Доста бързичко.

Конят мина покрай Пъджет Саунд, профучавайки покрай острови, лодки и едно твърде изненадано стадо китове. Гледките започнаха да стават познати — плажът „Кресънт“, заливът Баундъри. Франк бе идвал тук със съученици. Бяха навлезли в Канада.

Конят стигна твърда земя и препусна на север по Магистрала 99. Бе толкова бърз, че до него колите изглеждаха неподвижни.

Най-накрая, точно когато стигнаха до Ванкувър, колелата на колесницата започнаха да пушат.

— Хейзъл! — извика Франк. — Колесницата се чупи!

Тя го чу и дръпна юздите. Конят не бе особено доволен от това, но слезе под скоростта на звука, докато профучаваха по градските улици. Преминаха моста, водещ към северен Ванкувър, и колесницата започна да трака страховито. Най-накрая Арион спря на върха на един горист хълм и доволно изпръхтя, сякаш за да каже: „Така се бяга, глупаци!“.

Пушещата колесница се разпадна и Пърси, Франк и Ела се озоваха на влажната, покрита с мъх, земя.

Франк се изправи на крака и замига, мъчейки се да прогони жълтите петна пред очите си. Пърси изпъшка, но се зае да освобождава Арион от хамута на счупената колесница. Ела запърха в кръг, удрайки се в околните дървета и мърморейки под нос:

— Дърво. И пак дърво. Ето още едно.

Само Хейзъл не бе пострадала от ездата. Тя слезе от коня, усмихната до уши.

— Това беше супер!

— Аха — преглътна Франк с мъка, — много яко.

Арион изцвили.

— Казва, че е гладен — преведе Пърси. — И нищо чудно. Сигурно е изгорил около шест милиона калории.

Хейзъл погледна към земята и се намръщи.

— Не усещам злато наоколо, но... не се тревожи, Арион. Ще намеря. Междувременно защо не идеш на паша. Ще се срещнем...

Конят хукна нанякъде и след него се вдигна пара.

— Дали ще се върне? — ококори се Хейзъл.

— Не зная — отговори Пърси. — Той е малко... горд.

На Франк не му се искаше конят да се връща скоро. Не го каза на глас, разбира се. Беше му ясно, че Хейзъл е притеснена от възможността да изгуби новия си приятел. Но Арион го плашеше. Нещо повече — Франк бе сигурен, че конят знае това.

Хейзъл и Пърси започнаха да вадят припасите си от разрушената колесница. Имаше няколко кутии с различни продукти от „Амазон“. Ела изкудкудака от радост, когато видя колет с книги. Взе едно копие от „Птиците на Северна Америка“, отлетя до най-близкия клон и започна да прелиства страниците толкова бързо, че Франк не знаеше дали чете, или смята да си прави гнездо от книгата.

Той се подпря на едно дърво, опитвайки се да овладее световъртежа си. Още не се бе възстановил напълно от плена при амазонките. Бяха го сритали, обезоръжили и затворили в клетка. А накрая бе наречен „китайско канадче“ от някакъв себичен кон. Това не бе помогнало много на самочувствието му.

Освен това бе ужасен от преживяното с Хейзъл в миналото ѝ. Сега я чувстваше по-близка и знаеше, че е постъпил правилно, отстъпвайки ѝ обгорялото дърво. Беше свалил огромна тежест от плещите си.

Но от друга страна, бе видял как изглежда светът на мъртвите. Почувствал бе какво е да стоиш завинаги на едно място и да не правиш нищо друго, освен да съжаляваш за миналото си. Видял бе златните

маски на съдиите в Подземното царство и бе осъзнал, че някой ден, може би много скоро, ще застане пред тях.

Франк винаги се бе надявал, че ще види майка си отново, след като умре. Но за един герой това може би не беше възможно. Хейзъл бе стояла в Асфодел около седемдесет години и никога не бе срещнала майка си. Франк се надяваше, че неговата ще го чака в Елисейските поля, но Хейзъл не бе пратена там. Въпреки че се бе жертвала, за да спре Гея, и бе поела отговорност за действията на майка си, за да не отиде тя в Полята на мъченията.

Какъв шанс тогава имаше Франк? Той никога не бе извършвал нещо толкова храбро.

Изправи рамене и се огледа наоколо, мъчейки се да си вдъхне самоувереност.

На юг, край пристанището на Ванкувър, покрайнините на града блестяха, обагрени в червено от лъчите на залеза. На север горите и хълмовете на парка „Лин Каньон“ се подаваха иззад сградите на северен Ванкувър, преминавайки постепенно в пустош.

Франк бе обикалял години наред този парк. Забеляза извивка на реката, която му изглеждаше позната. Видя изгорял бор, ударен от гръм в близкото сечище.

Позна хълма, на който се намираще.

— Ние сме у дома — каза той, — къщата на баба е ей там.

— Далеч ли е? — попита Хейзъл.

— Минаваме реката и сме там. В момента не се вижда заради дърветата.

— Сериозно? — повдигна вежди Пърси. — Значи ще ходим при баба ти?

— Ами... да. — Франк се изкашля неловко.

— Франк — събра ръце Хейзъл, сякаш се моли, — нали ще можем да останем да преспим? Знам, че бързаме, но трябва да починем. А и Арион ни спести малко време. Може би ще можем да хапнем нещо готвено?

— И да вземем един душ? — добави Пърси. — И да поспим на нормално легло? С чаршафи и завивки?

Франк се опита да си представи лицето на баба си, когато се появеше с двама тежковъоръжени приятели и харпия. Всичко се бе

променило след погребението на майка му, когато вълците го бяха отвели на юг. Беше ядосан, че го пъдят.

Сега не можеше да си представи как ще се върне.

Но наистина бе уморен, приятелите му също. Бяха пътували повече от два дни, без да могат да си починат или да поспят. Баба му щеше да им даде провизии. И може би щеше да отговори на някои въпроси, които измъчваха съзнанието му. Като например каква точно е семейната им дарба.

— Ами добре — въздъхна Франк, — хайде да вървим при баба.

Беше толкова разстроен, че едва не влезе сам в капана на великаните.

За щастие Пърси го дръпна назад.

Заедно с Хейзъл и Ела момчетата се скриха зад един паднал дънер и отстъпиха към сечището.

— Лошо — обяви Ела. — Лоша работа за една харпия.

Вече се бе стъмнило. Около напален огън се бяха събрали дузина космати хуманоиди. Изправени, те сигурно стигаха височина два метра и половина. Може и да бяха малки в сравнение с гиганта Полибот или дори циклопите от Калифорния, но си оставаха ужасяващи. Носеха бермуди и имаха червена кожа, която изглеждаше като изгоряла от слънцето. Имаха си и татуировки — с дракони, сърца и жени по бански.

Над огъня на шиш се въртеше одрано животно — вероятно глиган. Великаните късаха месо от него с ноктестите си лапи и се смееха, докато ядат, показвайки острите си зъби. До тях имаше няколко торби, пълни с бронзови сфери, подобни на гюлета. Те, изглежда, бяха горещи, защото от тях се вдигаше пара в студения вечерен въздух.

На около двеста метра от сечището, през дърветата, се виждаха светлините на имението на Занг. *Толкова сме близо* — помисли си Франк. Запита се дали не е възможно да заобиколят чудовищата, но когато погледна наляво и надясно, забеляза още огънове, сякаш имението бе заобиколено от изчадията. Пръстите на Франк се забиха в дървесната кора.

Баба му бе сама в къщата, хваната в капан.

— Какви са тези създания? — прошепна той.

— Канадци — отговори Пърси.

Франк се отдръпна от него.

— Какво каза?

— Не исках да те обидя — притесни се Пърси. — Така ги нарече Анабет, когато ги срещнахме миналия път. Каза, че живели на север, в Канада.

— Хубаво — изръмжа Франк, — в Канада сме. АЗ съм канадец. Никога не съм виждал такива твари.

Ела извади едно перо от крилата си и го завъртя между пръстите си.

— *Лестригонски великани* — каза тя, — людоеди. Идват от севера. Индианците ги наричат саскуоч. Не са птици от Северна Америка, неее.

— Така се наричаха, да — съгласи се Пърси. — Лестри... въъ... там, както го каза Ела.

Франк се намръщи, докато ги гледаше.

— Ясно защо ги бъркат с Бигфут. Може пък легендата да идва от тях. Ела, много си умна.

— Много съм умна — съгласи се тя и срамежливо даде перото си на Франк.

— О... благодаря. — Той го прибра в джоба си, след което забеляза, че Хейзъл го зяпа.

— Какво?

— Нищо. — Тя се обърна към Пърси. — Значи паметта ти се връща? Помниш ли как победихте тези същества миналия път?

— Смътно — отговори Пърси. — Някой ни помогна. Убихме ги с божествен бронз, но това беше преди... сецаш се.

— Преди да отвлечат Смъртта — каза Хейзъл. — Сега може изобщо да не умрат.

Пърси кимна.

— Освен това тези бронзови гюлета не предвещават нищо добро. Мисля, че ги ползвахме срещу людоедите. Те се подпалват и взривяват.

Ръката на Франк се плъзна към джоба му, след което си спомни, че дървото е в Хейзъл.

— Ако взривим нещо — каза той, — людоедите от другите биваци ще дойдат тук. Като гледам, май са обкръжили цялото имение, което означава, че има петдесет или шейсет от тях в гората.

— Това е капан. — Хейзъл погледна притеснено към Франк. — Какво ли прави баба ти сега? Трябва да й помогнем.

Франк усети буца в гърлото си. Никога нямаше да допусне, че баба му може да има нужда от помощ, но сега започна да премисля бойни стратегии в ума си, точно както го бе правил по време на бойните игри в лагера.

— Трябва да им отклоним вниманието — реши той. — Ако привлечем тази група в гората, може да се промъкнем, без да обезпокоим останалите.

— Ще ми се Арион да беше тук — въздъхна Хейзъл. — Той щеше да накара людоедите да последват мен.

Но Франк свали копие от гърба си.

— Имам друга идея.

Не искаше да го прави. Сивия бе по-страшен дори от лудия кон на Хейзъл. Но не виждаше друг начин.

— Франк, няма да те пусна да ги нападнеш — каза Хейзъл, — това е лудост.

— Няма да ги нападам — отвърна Франк. — Имам един приятел. Но моля... не викайте.

Той заби копие в земята и върхът му се счупи.

— Опа — обади се Ела, — вече няма връх. Няма, няма. Неее.

Земята се разтърси. Костеливата ръка на Сивия се подаде от пръстта. Пърси посегна към меча си, а Хейзъл нададе звук като котка, наляпала топка косми. Ела изчезна и когато се появи отново, бе на върха на най-близкото дърво.

— Всичко е наред — успокои ги Франк, — той е под мой контрол.

Сивия изпълзя от земята. По костите му нямаше следи от битката с базилиските. Бе като нов — в камуфлажни дрехи и военни ботуши, с прозрачна сива плът, която покриваше костите му като фосфоресцираща пача. Немъртвите му очи се втренчиха във Франк в очакване на заповеди.

— Франк — каза Пърси, — това е *спартус*. Воин скелет. Те са зли, безжалостни убийци. Те...

— Знам — отговори тъжно Франк, — но това е подаръкът ми от Марс. Имам само него. Хубаво, Сиви. Заповядвам ти да нападнеш тези людоеди. Отведи ги на запад, като причиниш...

Но Сивия изгуби интерес към Франк, след като чу думата „людоеди“. Вероятно разбираше само прости изречения.

Той се втурна към огъня на людоедите.

— Чакай! — извика Франк, но вече бе твърде късно. Сивия извади две от собствените си ребра изпод ризата и се спусна към огъня, промушвайки чудовищата в гърба с такава скорост, че те дори нямаха време да извикат. За броени мигове шест изненадани лестригонски великана рухнаха като парчета домино край пламъците и се разпаднаха на прах.

Сивия разрита прахта им, докато те се опитваха да се съединят наново. Когато се увери, че няма да се върнат скоро, Сивия застана в поза „мирно“, козирува на Франк и потъна в горската пръст.

— Как... — зяпна Пърси към Франк.

— Няма вече людоеди — долетя Ела и кацна до тях. — Шест минус шест е равно на нула. Копията са добри за изваждане. Даааа.

Хейзъл погледна към Франк, все едно самият той се бе превърнал в спартус. Той почувства как сърцето му се къса, но не можеше да я обвинява. Децата на Марс умееха само да воюват. Неслучайно символът на техния баща бе кървавото копие.

Нормално беше Хейзъл да е потресена.

Той погледна към върха на копието. Щеше му се да има друг баща. Който и да е, но не и Марс.

— Да тръгваме — каза той, — баба може да е в беда.

XXXIV. ФРАНК

Спряха пред верандата. Къщата бе незасегната, но около цялото имение блестяха огньовете. Бяха обкръжени — точно както се бе опасявал Франк.

Вятърните камбанки на баба му свиреха на нощния бриз. Плетеният стол на верандата бе празен и гледаше към пътя. От прозорците на долния етаж светеше лампа, но Франк реши да не натиска входния звънец. Нямаше идея колко е часът, нито дали баба му спи, или изобщо е въкъщи. Вместо това отиде до каменния слон в ъгъла — малко копие на онзи, който бяха видели в Портланд. Резервният ключ бе затиснат под крака му.

Поколеба се на входа.

— Какво има? — попита Пърси.

Франк си спомни сутринта, в която бе отворил вратата пред военния офицер, носещ новините за майка му. Спомни си как бе минал по същите тези стълби за погребението ѝ, носейки за пръв път обгореното дърво в джоба си. Спомни си как бе стоял тук, докато вълците на Лупа излизаха от гората, за да го отвеждат в лагер „Юпитер“. Изглеждаше му, сякаш това се е случило много отдавна, но в действителност бяха минали само шест седмици.

А сега се бе върнал. Дали баба му щеше да се зарадва? Щеше ли да каже: „Франк, радвам се да те видя! Боговете те изпратиха да ме спасиш от чудовищата!“ По-вероятно бе да му се скара или да ги обърка с крадци и да ги нападне с тигана си.

— Франк? — обади се Хейзъл.

— Ела е нервна — промърмори харпията от оградата на верандата. — Слонът гледа Ела.

— Всичко е наред. — Ръката на Франк трепереше толкова силно, че той едва напъха ключа в ключалката. — Просто трябва да останем заедно.

Вътре къщата миришеше на мухъл. Обикновено се носеше аромат на жасмин, но сега кандилата бяха празни.

Минаха през хола, през столовата и кухнята. В умивалника имаше струпани мръсни чинии, което не беше нормално. Баба му имаше прислужница, която я навестяваше всеки ден. Но може би чудовищата я бяха уплашили.

Или изяли за обяд — помисли си Франк. Ела бе казала, че лестригонските великани са людоеди. Той потисна тази мисъл. Чудовищата не нападаха обикновени смъртни. Поне не много често.

В гостната имаше статуи на Буда и на таоистки божества. Те бяха ухилени и напомняха на откачени палячовци. Франк си спомни, че Ирида, богинята на Дъгата, се интересуваше от будизъм и таоизъм и сметна, че само след едно гостуване в тази зловеща къща ще се откаже от това си увлечение.

Огромните порцеланови вази на баба му бяха покрити с паяжини. Това също не беше нормално. Тя настояваше колекцията ѝ да се бърше от прах редовно. Докато гледаше порцелана, Франк почувства вина, задето бе унищожил толкова много вази в деня на погребението. Сега му се струваше глупаво, че се бе ядосал на баба си. Други заслужаваха гнева му повече — Юнона, Гея, гигантите, баща му Марс.

Най-вече Марс.

Камината бе угаснала и студена.

— Това ли е...

— Да — отвърна Франк, — това е.

— Това е какво? — не разбра Пърси.

Изречението на Хейзъл бе съчувствено, което влоши нещата. Той си спомни колко ужасена и отвратена бе тя, когато бе призовал Сивия.

— Това е камината — каза той на Пърси, сякаш е очевидно. — Хайде. Да вървим нагоре.

Стълбите заскърцаха под краката им. Старата стая на Франк си бе все същата. Никой не бе пипал нещата му. Там бяха резервният му лък и колчан (щеше да си ги вземе после), наградите от училище (вероятно бе единственият герой, който не страда от дислексия — пореден пример, че е изрод) и снимките на майка му — с военното яке и каска в Кандахар, във футболната ѝ униформа, когато бе треньор на отбора на Франк, в костюм, поставила ръце върху раменете на сина си. Тогава бе посетила училището му за първия учебен ден.

— Това е майка ти, нали? — попита нежно Хейзъл. — Красива е. Франк не можа да отговори. Малко се позасрами — шестнайсетгодишно момче със снимки на майка си. Колко нелепо беше... Но почувства най-вече тъга. Шест седмици, откакто не бе идвал тук. Изглеждаше му, че е минала цяла вечност. Но когато видя усмихнатото лице на майка си от снимките, болката от загубата го връхлетя отново.

Провериха останалите спални. Средните две бяха празни, но от последната — тази на баба му — се процеждаше неясна светлина.

Франк тихо почука. Никой не му отговори. Отвори вратата. Баба му лежеше в леглото — слаба и крехка, с бяла коса, пръсната по възглавницата като коронка на базилиск. Една-единствена свещ гореше на нощното й шкафче. До леглото й стоеше огромен мъж в униформа на канадската армия. Макар да бе тъмно, носеше тъмни очила, иззад чиито стъкла блестеше кървавочервена светлина.

— Марс — каза тежко Франк.

— Здравей, хлапе — погледна го богът, — влез. Кажете на приятелите си да подремнат.

— Франк? — прошепна Хейзъл. — Как така Марс? Баба ти... добре ли е?

— Не го ли виждате? — обърна се Франк към приятелите си.

— Кого да видим? — Пърси стисна мечата си. — Марс? Къде е?

— Не могат да ме видят — засмя се богът на Войната. — Прецених, че така е по-добре. Трябва да си поговорим насаме. Като баща и син.

Франк стисна юмруци. Преброи до десет, преди отново да отвори устата си.

— Всичко е наред — отговори той на приятелите си. — Вижте, най-добре идете в съседните стаи.

— Покрива — обади се Ела. — За харпии е най-добре на покрива.

— Супер — отговори разсеяно Франк, — в кухнята трябва да има някаква храна. Ще ме оставите ли насаме с баба за няколко минутки? Мисля, че... — Гласът му се пречупи. Не знаеше дали иска да се разплаче, развика или счупи очилата на Марс. Вероятно щеше да направи и трите.

Хейзъл постави ръка на рамото му.

— Разбира се, Франк. Ела, Пърси, елате.

Франк изчака, докато стъпките на приятелите му се отдалечиха. След това влезе в спалнята и затвори вратата зад гърба си.

— Ти ли си наистина? — попита той Марс. — Или е някакъв номер?

— Щеше ли да се зарадваш, ако не бях аз? — вдигна глава богът.

— Да — призна Франк.

— Не те обвинявам — сви рамене Марс, — никой не обича войната. Не и ако има поне малко мозък в главата си. Но войната рано или късно те намира. Неизбежно е.

— Глупости — отговори Франк, — не е неизбежно. Хора умират във войните. Мама...

— Загина във война — довърши Марс.

Франк искаше да го удари, да изтрие равнодушния поглед от лицето му. Но може би просто аурата на Марс го правеше по-агресивен. Погледна към баба си, която спеше спокойно. Надяваше се да се събуди. Ако някой можеше да се изправи срещу бога на Войната, това бе тя.

— Готова е да си отиде — каза Марс, — готова е от няколко седмици. Но те чакаше.

— Чакала е мен? — Франк бе толкова смаян, че гневът му се изпари. — Но защо? Откъде е знаела, че се връщам? Самият аз не знаех.

— Но великаните отвън знаят — отговори Марс. — Предполагам, че някоя богиня им е казала.

— Юнона? — премигна Франк.

Богът на Войната се изсмя така гръмко, че прозорците иззвъняха. Баба му обаче дори не помръдна.

— Юнона? Не, хлапе, определено не е Юнона. Ти си нейното тайно оръжие. Няма да те предаде. Имам предвид Гея. Тя те следи, нали знаеш? Мисля, че я притесняваш повече от Пърси, Джейсън или който и да било от седмината.

Франк се почувства така, сякаш стаята се върти. Съжали, че няма друг стол, в който да седне.

— Седмината... имаш предвид героите от старото пророчество за Портите на Смъртта? Аз съм един от тях? Заедно с Джейсън и...

— Да, да. — Марс махна нетърпеливо с ръка. — Хайде бе, момче. Предполага се, че си голям тактик. Помисли малко! Очевидно е, че приятелите ти също са подготвени за мисията, в случай че се върнете от Аляска живи. Юнона иска да обедини гърците и римляните и да ги прати срещу гигантите. Смята, че само така може да спре Гея. — Марс сви рамене, сякаш не бе много убеден в логиката на този план. — Така или иначе, Гея не иска ти да бъдеш сред седмината. Пърси Джаксън... тя вярва, че може да го контролира. Всички останали имат някаква слабост, от която тя ще се възползва. Но ти... я плашиш. Би предпочела да те убие незабавно. Затова призова великаните. Те са тук, чакат те вече няколко дни.

Франк поклати глава. Дали Марс не му се подиграваше? Защо една богиня ще се плаши от него, особено когато има враг като Пърси Джаксън.

— Нямам слабости ли? — попита той. — Та аз целият съм една голяма слабост. Животът ми зависи от едно дърво!

— Подценяваш се — ухили се Марс. — При всички случаи, Гея убеди великаните, че ако изядат и последния член от това семейство, тоест теб, ще наследят дарбата му. Дали това е истина, или лъжа, не мога да кажа. Но лестригонските великани и без това са винаги гладни.

Франк усети хлад в стомаха си. Сивия бе убил шестима от людоедите, но ако можеше да съди по огньовете, около имението имаше още десетки като тях. А сега Марс му казваше, че всички те възнамеряват да го хапнат за закуска.

— Ще повърна — каза той.

— Не, няма — щракна с пръсти Марс. Франк се почувства по-добре.

— Предстартова треска. На всеки се случва.

— Но баба...

— Да, тя те чакаше, за да поговори с теб. Великаните я изолираха от останалия свят. Тя беше примамката, нали разбираш. Допускам, че вече са надушили присъствието ти и утре сутрин ще нападнат.

— Измъкни ни тогава — настоя Франк. — Щракни с пръсти и ги взриви всичките.

— Готина идея. Но аз не водя битките на децата си. Мойрите имат едни очаквания към боговете и други към смъртните. Великаните

са твоя грижа, хлапе. И ако не си го разбрал сам, копието ще бъде неизползваемо още двайсет и четири часа. Надявам се вече да знаеш как се ползва семейната дарба, иначе те виждам като закуска за шампиони.

Семейната дарба. Франк бе искал да поговори с баба си за нея, но сега можеше да се съветва само с Марс. Той погледна към бога на Войната, който се бе ухилил широко без никакво съчувствие.

— Периклимен — Франк произнесе името внимателно като малко дете, — той е бил мой предтеча. Гръцкият княз, помогнал на аргонавтите. Загинал в битка с Херкулес.

Марс махна с ръка, сякаш за да каже: „Давай нататък“.

— Имал е умение, което му помагало в битка — каза Франк, — някакъв дар от боговете. Мама каза, че се е борил като ято пчели.

— Вярно — изсмя се Марс, — друго?

— Семейството ни някак стигнало до Китай. Мисля, че в дните на старата Римска империя един от потомците на Периклимен служил в легиона. Мама ми е разказвала за него. Казвал се Сенека Гракх, но имал и китайско име — Сун Гуо. Мисля... това не го знам добре, но Рейна казва, че е имало много изгубени легиони. Дванайсетият основал лагер „Юпитер“. Може би е имало друг легион, изчезнал на изток.

Марс тихо изръкопляска.

— Браво, хлапе. Чувал ли си за битката при Кара? Пълна катастрофа за римляните. Те се изправили срещу партите в източната част на империята. Загинали петнайсет хиляди легионери, а други десет хиляди били отведени в плен.

— И един от пленниците е бил Сенека Гракх?

— Точно така — съгласи се Марс. — Партите карали пленените римляни да работят, понеже били добри воители. Но тогава Партското царство било нападнато отново, само че от другата страна...

— От китайците — предположи Франк. — И римляните отново били пленени.

— Да. Доста е унижително. Така обаче римски легион стигнал до Китай. Римляните се установили там и си направили нов град на име...

— Ли-Жиен! — довърши Франк. — Мама каза, че това е старият ни дом. Ли-Жиен. Легион.

— Схващаш вече. — Марс изглеждаше доволен. — А старият Сенека Гракх притежавал дарбата на рода ти.

— Мама каза, че се е борил с дракони — спомни си Франк. — Каза, че бил... най-могъщият дракон на света.

— Добър беше — призна Марс. — Недостатъчно, за да обърне лошия късмет на легиона, но добър. Установи се в Китай и предаде дарбата на децата си. И така нататък. В крайна сметка семейството ти емигрира в Северна Америка и се забърка с лагер „Юпитер“...

— Затваряйки кръга — отново довърши Франк. — Юнона каза, че аз ще затворя кръга за семейството.

— Ще видим. — Марс кимна към баба му. — Тя искаше да ти разкаже всичко това лично, но прецених, че е добре да я отменя, тъй като в старите ѝ кости няма много сила. Разбираш ли сега каква е дарбата ти?

Франк се поколеба. Имаше идея, но тя му звучеше налудничаво — дори повече от историята на семейство, което пътува от Гърция през Рим и Китай, за да стигне до Канада. Не искаше да я произнася на глас. Страх го беше, че греши и Марс ще му се присмее.

— Мисля... че да. Но срещу великаните...

— Ще е трудничко. — Марс се изправи. — Когато баба ти се събуди на сутринта, ще предложи да ти помогне. След това ще умре.

— Какво? Не! Аз ще я спася! Не мога да я оставя!

— Тя живя пълноценен живот — заяви Марс, — готова е да продължи нататък. Не бъди егоист.

— Егоист?!

— Старицата остана жива толкова дълго само заради чувството си за дълг. Майка ти беше същата, затова се влюбих в нея. Винаги поставяше дълга на първо място — пред всичко останало. Дори живота си.

— Дори пред мен.

Марс свали очилата си.

— Самосъжалението няма да ти помогне, хлапе. Дори без семейната дарба, получи от майка си големи дарове — смелост, лоялност, ум. Сега трябва да решиш как да ги използваш. Послушай баба си, когато се събуди. Последвай съвета ѝ. Само така ще освободиш Танатос и ще спасиш лагера.

— И ще я оставя да умре.

— Животът е ценен само защото е кратък, хлапе. Приеми този съвет от един бог. Вие, смъртните, не знаете какви щастливци сте.

— Да бе — промърмори Франк, — големи щастливци.

— Майка ти ми казваше една римска поговорка. Яж горчиво...

— Вкуси сладко — довърши Франк. — Мразя я.

— Но е вярна. Какво казваме в наше време — без борба няма победа? Идеята е същата. Направи това, което е лесно, привлекателно, миролюбиво... и накрая ще ти излезе през носа. Поеми по трудния път и ще получиш голямата награда. Дълг. Саможертва. Това са важните неща. Заради това си струва да се живее!

Франк бе толкова погнусен, че не можеше да отговори. И това бе баща му...

Той разбираше, че майка му е героиня. Че е спасила живота на други хора и е била храбра. Но тя го бе оставила сам. Това не беше нито честно, нито правилно.

— Ще тръгвам — заяви Марс, — но преди това искам да ти обясня още нещо. Ти каза, че си слаб. Това не е вярно. Знаеш ли защо Юнона те пощади, Франк? Защо дървото не изгоря? Защото още не си си изпял песента. Смяташ, че не си толкова добър, колкото останалите римляни. Смяташ, че Пърси Джаксън е по-силен от теб.

— Той е по-силен от мен — изръмжа Франк — и от теб. Побеждавал те е преди.

— Може — сви рамене Марс, — може и така да е. Но всеки герой си има слабост. Пърси Джаксън? Той е прекалено верен на приятелите си. Няма да ги остави за нищо на света. Казаха му го преди години. Скоро ще трябва да направи жертва, на която няма да е способен. Без теб, Франк, без твоето чувство за дълг той ще се провали. Цялата война ще отиде по дяволите. Гея ще унищожи нашия свят.

Франк поклати глава. Не искаше да слуша всичко това.

— Войната е дълг — настоя Марс. — Единственият истински въпрос е дали ще го приемеш и за какво се бориш. Заветът на Рим е поставен на карта. Пет хиляди години на ред, законност и цивилизованост! Боговете, традициите, културите по света, които са се зародили от империята! Всичко това ще рухне, Франк, ако не успееш. За това се бориш. За целия свят. Запомни го добре.

— Каква е моята? — попита Франк.

— Твоята какво? — повдигна вежди Марс.

— Слабост. Каква е моята фатална слабост? Нали всички герои имат такава.

Богът се усмихна сухо.

— Ще трябва да си отговориш сам на това, Франк. Но най-последно задаваш правилните въпроси. А сега поспи малко. Имаш нужда от почивка.

Богът махна с ръка. Клепачите на Франк натезаха. Той падна на земята и всичко потъна в мрак.

— Фай — долетя познат глас, нетърпелив и остър.

Франк премигна. Стаята бе осветена от слънчева светлина.

— Фай, ставай! Изпитвам голяма нужда да ти плесна един шамар, но за съжаление не съм в състояние да стана.

— Бабо?

Образът ѝ се проясни. Тя го гледаше от леглото си. Той бе проснат на пода. Някой го бе завил през нощта и бе поставил възглавница под главата му, но той не помнеше кой и как.

— Да, теленце — баба му изглеждаше ужасно бледа и слаба, но гласът ѝ както винаги бе стоманен, — а сега ставай. Онези простаци, великаните, са обкръжили къщата ми. Трябва да ти обясня това-онова, ако с приятелите ти възнамерявате да излезете оттук живи.

XXXV. ФРАНК

Един поглед през прозореца бе достатъчен на Франк, за да разбере, че са загазили. В края на двора лестригонските великани зареждаха бронзовите заряди. Кожата им блестеше в червено. Рошавата им коса, татуировките и ноктите не изглеждаха по-привлекателно на дневна светлина.

Някои от тях носеха копия и тежки тояги. Други пък носеха сърфове и изглеждаха така, сякаш са сбъркали купона. Всички обаче бяха в добро настроение — пляскаха с ръце, връзваха лигавници около вратовете си, размахваха вили и ножове. Един от людоедите бе запалил преносима скара и танцуваше, а на престилката, която бе облякъл, имаше надпис: „Целунете готвача“.

Картинката щеше да е почти забавна, ако Франк не знаеше, че основното ястие е той самият.

— Пратих приятелите ти на тавана — каза баба му. — Можеш да отидеш при тях, когато приключим.

— На тавана? — обърна се Франк. — Но нали ми казваше никога да не ходя там.

— Понеже там държа оръжията, глупаче. Нима смяташ, че това е първият път, в който чудовища нападат семейството ни?

— Оръжия — изръмжа Франк, — супер. Досега не съм пипвал оръжие.

— Това сарказъм ли беше, Фай Занг? — Ноздрите на баба му се разшириха.

— Да, бабо.

— Браво! Значи още има надежда за теб. А сега седни. Трябва да закусиш.

И тя махна с ръка към нощното шкафче. Там имаше чаша портокалов сок и чиния с пържени яйца и филийски с бекон. Любимата закуска на Франк. Въпреки всички неприятности той почувства, че е гладен, и погледна удивено баба си:

— Ти ли...

— Дали съм ти приготвила закуската? Всевишни Буда, не, разбира се! Не е и слугинята. За нея е опасно да е тук сега. Гаджето ти Хейзъл я приготви. Донесе ти завивката и възглавницата и ти остави чисти дрехи в спалнята. Което ми напомня да ти кажа, че е редно да се изкъпеш. Миришеш като кон.

Франк отвори и затвори уста като риба на сухо. Не можеше да каже нищо. Хейзъл бе направила всичко това за него? Мислеше, че Сивия окончателно ги е разделил с появата си снощи.

— Ами... ние... не сме...

— Гаджета? — отвърна баба му. — Ами, станете тогава! Не я изпускай, моето момче. Трябва ти силна жена, за да те гледа, ако не си забелязал. А сега — на работа.

Франк закусваше, докато баба му изнасяше кратка военна лекция. На дневна светлина кожата ѝ изглеждаше толкова бледа, че вените ѝ сякаш сияеха. Дишането ѝ звучеше като мачкането на хартиена торба. И все пак, гласът ѝ бе спокоен и властен.

— Искат да те сготвят и изядат — каза тя с презрение. — Това е отвратително. Вкусът ти би бил ужасно неприятен.

— Благодаря ти, бабо.

— Няма защо — кимна разсеяно тя, — но признавам, че бях някак доволна, когато ми казаха, че ще се върнеш. Щеше ми се да те видя още веднъж, макар да си мръсен и да имаш нужда от подстрижка. Така ли излагаш семейството ни?

— Бях малко зает, бабо.

— И както винаги имаш готово оправдание. Така или иначе, приятелите ти отдавна се наспаха и нахраниха. Сега гледат оръжията на тавана. Казах им, че скоро ще се присъединиш към тях, но истината е, че великаните са прекалено много. Трябва да обсъдим твоето бягство. Виж чекмеджето на нощното ми шкафче.

Франк отвори чекмеджето и извади запечатан плик.

— Знаеш ли летището в края на парка? — попита баба му. — Можеш ли да го намериш?

Франк кимна, без да казва нищо. Беше на около пет километра на север, по основния път през каньона. Баба му го водеше там понякога, когато получаваше специални пратки от Китай.

— Там има пилот, който е готов да литне във всеки един момент — обясни баба му. — Стар приятел на семейството. В този плик има

писмо за него. Написала съм му да те отведе на север.

— Но...

— Не спори с мен! — прекъсна го тя. — Марс ме посещаваше последните няколко дни, за да ми прави компания. Разказа ми за подвига, който трябва да извършиш. Открий Смъртта и го освободи от ледения му затвор в Аляска. Така е редно.

— Но ако успея, ти ще умреш, бабе. Никога няма да те видя повече.

— Вярно — съгласи се баба му, — но аз ще умра, така или иначе. Вече съм много стара, мислех, че е очевидно. Твоят претор даде ли ти препоръчително писмо?

— Да, но...

— Браво. Покажи и него на пилота. Той е ветеран от легиона. И да има някакви колебания, тези препоръки ще го принудят да помогне, такъв е дългът му. Просто трябва да стигнеш летището.

Къщата се разтърси. Отвън избухна топка пламък, която освети цялата стая.

— Великаните стават нетърпеливи — каза баба му. — Трябва да побързаш. Що се отнася до силите ти, надявам се вече си наясно с тях.

— Ами...

Баба му прокле на мандарин.

— Богове, как може да си толкова глупаво момче? На нищо ли не ви учат в тоя лагер?

— Чакай! — и той й преразказа накратко разговора си с Марс от предишната нощ. Пред баба си обаче бе много по-притеснен.

— Дарът на Периклимен... той е син на Посейдон, искам да кажа на Нептун, искам да кажа... на морския бог — разпери ръце Франк.

Баба му кимна нервно.

— Внук. Бил е внук на Посейдон, а не син, но хайде, няма да се заяждам. Как успя да стигнеш до това заключение?

— Един пророк в Портланд спомена нещо за прапрадядо ми, Шен Лун. Каза, че бил обвинен за земетресението, унищожило Сан Франциско и стария лагер „Юпитер“ през 1906 година.

— Така.

— В лагера казват, че потомък на Нептун е причинил това нещастие. Нептун е богът на Земетресенията. Но аз не смятам, че дядо

е виновен. Не земетресенията са нашата дарба.

— Наистина не са — съгласи се баба му. — И все пак го обвиниха. Като потомък на Нептун той не бе популярен и освен това дарбата му бе много по-странна от това да причинява земетресения. Освен това беше китаец. Дотогава китайче не бе твърдяло, че има римска кръв. Неприятно, но факт. Така го обвиниха и изгониха.

— Ако не е сторил нищо лошо, защо трябваше да се извинявам за него?

— Защото така е по-добре, отколкото да те убият заради произхода ти! — пламнаха бузите на баба му. — Не бях сигурна дали лагерът няма да те осъди, понеже си негов потомък. Не знаех, че римляните са загърбили предразсъдъците си.

Франк довърши закуската си. В училище и по улиците понякога му се бяха подигравали, задето е китаец, макар и рядко. Това обаче никога не се бе случвало в лагер „Юпитер“. Никой там не се бе заяждал за това, че е азиатец. На никой не му пукаше. Подиграваха му се за това, че е бавен и тромав, но за това, че е китаец... Не можеше да си представи как се е чувствал дядо му, обвинен в престъпление и прогонен от легиона за нещо, което не е извършил.

— А имаш ли поне предположение — попита баба му — за това каква може да е истинската ни дарба?

Франк си спомни старите приказки на майка си. Как Периклимен се биел като ято пчели. Как Син Гуо бил най-могъщият дракон на земята. Как майка му бе изскочила на двора, за да го спаси от мечката, сякаш бе прелетяла от тавана. Как бе излязла от гората, казвайки му, че е помогнала на Баба Меца с напътствия.

— Можеш да бъдеш всичко — каза Франк, — така ми каза тя.

— Най-после — изсумтя баба му. — И в твоята празна глава се роди мисъл. Сигурно се чувства много самотна. Но да, Фай Занг, майка ти не се опитваше просто да ти вдигне самочувствието. Каза ти самата истина.

— Но... — Още един взрив разтърси къщата. От тавана покапа боя като сняг. Франк бе толкова учуден от всичко, че почти не забеляза това. — Всичко?

— Не, естествено! — отговори баба му. — Става дума за живи същества и е хубаво да познаваш животното. Освен това най-добре се получава в екстремна ситуация. В битка, например. Защо си толкова

изненадан, Фай? Никога не си се чувствал комфортно в тялото си. Така е с всички нас, които носим кръвта на Пилос. Дарбата се дава само веднъж на семейство смъртни. Ние сме уникални сред героите. Посейдон трябва да е бил в невероятно добро настроение, когато е благославял нашия предтеча. Или обратното — да е бил изключително кисел. Дарбата често се е превръщала в проклятие. Тя не можа да спаси майка ти...

От двора долетяха виковете на людоедите. Някой изрева:

— Занг! Занг!

— Хайде, глупаче — каза баба му. — Времето ни свърши.

— Но аз не зная как да използвам силата си. Никога не бих могъл...

— Можеш — настоя баба му. — Или ще я използваш, или ще погинеш, преди да си изпълнил завета на семейството си. Чух онова Пророчество на седмината, Фай. То не ми харесва. Седем е лошо число в Китай, числото на призраците. Но няма какво да сторим. Трябва да вървиш. Пирът на Фортуна е утре и нямаш много време да се мотаеш. А за мен не бери грижа. Ще умра, когато и както поискам. Нямам никакво намерение да се оставям на тези людоеди. Хайде!

Франк се обърна към вратата. Чувстваше как сърцето му става на каша, но се поклони.

— Благодаря ти, бабо — каза той. — Ще те накарам да се гордееш с мен.

Тя промърмори нещо под носа си. На Франк му се стори, че е казала:

„Вече го направи“.

Зяпна я объркан и изражението ѝ незабавно се промени.

— Стига си ме гледал като пребозало теле! Върви да се изкъпеш! И се срещи! Виждам те за последно, а косата ти е като гнездо, в което се е измътила кукувица!

Той приглади косата си и се поклони отново.

Когато хвърли последен поглед към баба си, тя се взираше през прозореца. Изглеждаше така, сякаш се чуди какво наказание да измисли за людоедите, нарушили спокойствието ѝ.

XXXVI. ФРАНК

Франк се изкъпа по възможно най-бързия начин, облече дрехите, които Хейзъл му бе приготвила (тъмнозелена риза и бежови панталони, представете си!), след което взе резервния лък и колчан със стрели.

Когато стигна тавана, видя, че семейството му е събрало достатъчно оръжия, за да въоръжи цяла армия. Копия, щитове, купища колчани със стрели стояха подпряни на една стена. Бяха почти толкова много, колкото оръжията в лагер „Юпитер“. На задния прозорец имаше прикачен арбалет скорпион, зареден и готов за стрелба. На предния имаше нещо като огромна картечница.

— Ракетомет? — попита той.

— Неее — отговори познат глас от ъгъла. — Картофи. Ела не обича картофи.

Харпията си бе свила гнездо между два стари сандъка. Беше се разположила върху купчина китайски свитъци и четеше седем-осем от тях едновременно.

— Ела — каза Франк, — къде са останалите?

— Покрив. — Тя погледна нагоре, след което отново се съсредоточи върху четивата си, докато оправяше перата си. — Покрив. Гледат великани. Но Ела не обича великаните. Нито картофите.

— Картофи? — Франк я разбра, едва когато харпията завъртя оръдието. Осемте му пълнителя бяха заредени с картофи. В основата му имаше кутия с още хранителни амуниции.

Погледна през прозореца — същия, през който майка му го бе видяла с мечката. Долу на двора людоедите обикаляха безцелно, ръчкаха се един друг и понякога се провикваха към къщата, хвърляйки във въздуха бронзовите снаряди, които избухваха в полет.

— Имат експлозивни снаряди — отбеляза Франк, — а ние оръдие, което стреля картофи.

— Скорбяла — каза замислено Ела. — Тя е вредна за великаните.

Къщата отново се разтърси. Франк трябваше да иде до покрива, за да види как са Пърси и Хейзъл, но не искаше да оставя Ела самичка.

Той коленичи до нея, като внимаваше да не я приближава прекалено.

— Ела, не е безопасно да останеш тук с великаните. Скоро ще отлетим за Аляска. Не искаш ли да дойдеш с нас?

— Аляска — потрепера Ела. — *Широка 3 639 километра, дълга 2 285. Два пъти по-голяма от Тексас. Талисман на щата — лосът.*

Внезапно харпията заговори на латински и Франк я разбра, при това трудно, само заради уроците в лагер „Юпитер“.

— *В студената земя на севера, где няма я властта на боговете, скрита е короната на легионера. Синът на Нептун ще се удави, паднал сред ледовете...* — Тя спря, след което приглади разрошената си червена коса. — Хмм. Останалото е изгорено.

— Ела... — дъхът на Франк бе спрял, — това беше пророчество? Къде го прочете?

— Лос — каза Ела, все едно се наслаждаваше на вкуса на думата. — Лос, лос, лос.

Къщата отново се разтърси. От гредите се посипа прах, а отвън се чу гласът на великан:

— Франк Занг! Покажи се!

— Нее — извика Ела. — Не се показвай, Франг Занг.

— Стой тук — отвърна Франк. — Ще намеря Хейзъл и Пърси. — И се покатери по стълбата на покрива.

— Добро утро — каза мрачно Пърси. — Не че е много добро де.

Беше облечен в същите дрехи, които бе носил и предишния ден — джинси, тениска и яке, — но поне бяха изпрани. В едната си ръка държеше меч, а в другата — градински маркуч. Франк не бе много сигурен какво точно търси маркучът на покрива, но всеки път, когато людоедите изстреляха заряд, Пърси отвръщаше с гигантска струя вода и взривяваше гюлето във въздуха. Франк си спомни, че и неговото семейство произлиза от Посейдон. Баба му бе казала, че къщата и преди е била нападана от чудовища. Може би затова имаше маркуч.

Хейзъл обикаляше тясната пътека между двата фронтон на тавана. Изглеждаше толкова добре, че сърцето на Франк го заболя. Носеше дънки, яке в кремав цвят и бяла риза, която правеше кожата ѝ да изглежда топла като какао. Къдравата ѝ коса падаше по раменете.

Щом приближи, Франк усети как го лъхва аромат на жасминов шампоан.

Тя стисна меча си. Когато видя Франк, очите ѝ се изпълниха с тревога.

— Добре ли си? — попита тя. — Защо се усмихваш?

— Аз ли? Тъ, нищо — обърка се той. — Благодаря за закуската. И за дрехите. И... задето не ме мразиш.

— Да те мразя? — Хейзъл изглеждаше смаяна. — Че защо трябва да те мразя?

Лицето на Франк поаленя. Щеше му се да не си бе отварял устата, но вече бе късно. „Не я изпускай — бе казала баба му. — Трябва ти силна жена, за да те гледа.“

— Ами... снощи — заекна той, — когато призовах скелета. Помислих си, че... че... съм отблъскващ. Или нещо такова.

Хейзъл повдигна веждите си и поклати невярващо глава.

— Франк, бях малко изненадана, дори уплашена от онова същество. Но да реша, че си отблъскващ? Та ти бе толкова спокоен, командваше го с такава увереност... не вярвах на очите си. Не си отблъскващ, Франк. Впечатляващ си.

— Впечатляващ? — повтори глуповато Франк. Не беше сигурен, че е чул добре.

— Пич, беше си доста впечатляващо — засмя се Пърси.

— Сериозно ли бе? — попита Франк.

— Сериозно — отговори Хейзъл, — но за съжаление пак си имаме проблеми. Големи, космати и потресаващо грозни проблеми. — Тя посочи армията чудовища, които ставаха все по-шумни и приближаваха къщата все повече и повече.

Пърси погледна внимателно маркуча.

— Имам още един коз в ръкава си. Вашата градина има напоителна система. Мога да я взривя и да объркам тия юнаци долу, обаче това означава край с налягането, а оттам маркучът става безполезен. Снарядите ще направят къщата на сол.

Франк все още чуваше похвалата на Хейзъл и му бе трудно да мисли. Десетки людоеди го чакаха долу, нетърпеливи да го изядат, а Франк едвам съдържаше усмивката си.

Хейзъл не го мразеше. Намираше го за впечатляващ.

Накрая все пак се съсредоточи. Спомни си разказа на баба за същността на дарбата му, както и това, че трябваше да я остави тук да умре.

Марс му бе казал, че още не си е изпял песента.

На Франк не му се вярваше, че е тайното оръжие на Юнона, нито че Пророчеството на седмината зависи от него. Но Хейзъл и Пърси вярваха в него. Трябваше да направи каквото може.

Спомни си странното пророчество, което Ела бе изрецитирала на тавана — за това, че синът на Нептун ще се удави.

„Значи разбираш истинската й стойност“ — бе казал Финий в Потланд. Старият слепец смяташе, че ако хване Ела, ще може да стане отново цар.

Парченцата от пъзела полетяха в ума на Франк. Той имаше чувството, че когато ги нареди, няма да хареса получената се картина. На глас обаче каза само:

— Хора, имам план за бягство! — и им разкри историята за самолета на летището и бележката на баба му до пилота. — Той е ветеран от легиона. Ще ни помогне.

— Но Арион го няма — възрази Хейзъл, — а и какво ще прави баба ти? Не можем да я оставим сама.

Франк преглътна сълзите си.

— Арион... мисля, че ще ни намери и сам. А що се отнася до баба... тя бе доста ясна. Каза, че ще се оправи.

Това не беше истината, но Франк имаше сили да каже само толкова.

— Ето ти проблем — каза Пърси. — Аз не съм много по летенето. То е опасно за един син на Нептун.

— Трябва да рискуваш. Да рискуваме — поправи се Франк. — Ние сме роднини.

— Моля? — Пърси едва не падна от покрива.

Франк им разказа за какво става дума в телеграфен стил:

— Периклимен. Мама е негова потомка. Бил е аргонавт. Внук на Посейдон.

— Ти си потомък на Нептун? — зяпна Хейзъл. — Франк, това е...

— Ненормално? И аз така мисля. А семейството ми има някаква дарба. Само дете не знам как се ползва. Ако разбере...

Великаните отново се развикаха и Франк осъзна, че го сочат с ноктести пръсти, махат към него и се кикотят. Бяха забелязали закуската си.

— Занг! — завикаха те. — Занг!

Хейзъл го приближи.

— Продължават да повтарят това. Защо крещят името ти?

— Няма значение — каза Франк. — Вижте, трябва да предпазим Ела, да я вземем с нас.

— Естествено — отвърна Хейзъл, — бедното създание има нужда от защитата ни.

— Не — поклати глава Франк, — всъщност да, но не е само това. Тя изрече някакво пророчество долу. Мисля... че е свързано с този подвиг.

Не искаше да каже на Пърси лошата новина за това, че син на Нептун се удавя, но все пак повтори римите.

Пърси стисна зъби.

— Няма начин един син на Нептун да се удави. Аз мога да дишам под вода. Но короната на легионера...

— Това е орелът на легиона — досети се Хейзъл.

Пърси кимна.

— Ела каза нещо подобно и в Портланд, цитира част от старото велико пророчество.

— Кое пророчество? — попита Франк.

— После ще ти обясня. — Пърси обърна маркуча към двора и свали още един снаряд от небето.

Той избухна в оранжева топка пламъци. Великаните заръкопляскаха и зареваха:

— Браво! Красота!

— Ела — заобяснява Франк — помни всичко, което е прочела. Каза, че страницата на пророчеството е изгорена, сякаш го е чела от книга.

— Изгорените книги с пророчества — разшириха се очите на Хейзъл. — Нали не мислиш... това е невъзможно!

— Книгите, които Октавиан искаше в лагера? — предположи Пърси.

Хейзъл подсвирна.

— Изгубените Сибилски книги предсказват цялата съдба на Рим. Ако Ела ги е чела и запомнила...

— Сега е най-ценната харпия в света — заключи Франк. — Неслучайно Финий искаше да я плени.

— Франк Занг! — ревна един великан отдолу. Той бе по-едър от останалите, носеше лъвска кожа на раменете си и пластмасов лигавник във формата на рак на врата си. — Слез долу, сине на Марс! Чакаме те! Ще бъдеш наш почетен гост!

Хейзъл стисна ръката на Франк.

— Имам чувството, че по-скоро ще бъдеш почетно блюдо.

Франк съжали, че Марс не е останал с тях. Щеше да е полезно някой да щракне с пръсти и да премахне напрежението, което усещаше.

Хейзъл вярва в мен — помисли си той. — *Трябва и аз да повярвам.*

Той погледна към Пърси.

— Умееш ли да шофираш?

— Да, защо?

— Колата на баба е в гаража. Един стар кадилак. По-здрав е от танк. Ако успееш да го запалиш...

— Ще трябва да пробием блокада от великани — напомни им Хейзъл.

— Ще използвам напоителната система, за да ги разсея — реши Пърси.

— Точно — кимна Франк. — Аз ще ти спечеля колкото време мога. Ела, хайде, скачай в колата. Ще се опитам да ви настигна в гаража, но не ме чакайте.

— Франк... — намръщи се Пърси.

— Отговори ни, Франк Занг! — изрева великанът. — Слез долу и ще пощадим останалите! Твоите приятели и нещастната старица. Искаме само теб!

— Лъжат — промърмори Пърси.

— Схванах — съгласи се Франк. — Но сега вървете!

Приятели му се спуснаха по стълбата.

Франк се опита да овладее нервите си. Ухили се и извика:

— Ехо, гладните долу! Мен искате, нали?

Людоедите изръмжаха одобрително, когато Франк мина по пътечката на покрива и им махна като рок звезда.

Опита се да призове силата си. Представи си как се превръща в огнедишащ дракон. Напрягна се и стисна юмрук, мислейки си за дракони толкова силно, че челото му се изпоти. Искаше да се спусне към враговете си и да ги изпепели. Това щеше да е яко. Но нищо не се случи. Нямаше представа как да промени формата си. Никога не бе виждал истински дракон. В един миг дори си помисли, че баба му се е подигравала.

А може би не бе разбрал каква е дарбата. Или пък бе единственият член на семейството, който не я е наследил. Такъв му бил късметът.

Великаните станаха нетърпеливи. Започнаха да вият, а някои от тях надигнаха зарядите си.

— Спокойно де! — извика им Франк. — Да не искате да ме препечете! Тогава ще имам отвратителен вкус!

— Слизай! — изреваха в отговор людоедите. — Гладни сме!

Настъпи моментът за план Б. На Франк му щеше да има такъв.

— Обещавате ли да пощадите приятелите ми? — попита той. — Заклевате ли се в река Стикс?

Чудовищата се изсмяха. Едно от тях метна заряд, който профуча покрай главата на Франк и взриви комина. По някакво чудо момчето не бе ударено от пръсналите се тухли.

— Приемам това за не — промърмори той, след което извика: — Хубаво, вие печелите! Слизам долу. Чакайте ме.

Великаните зареваха одобрително, но техният вожд, онзи, който бе наметнат с лъвска кожа, се намръщи. Подозираше нещо. Франк нямаше много време. Той слезе от тавана по стълбата. Ела я нямаше. Надяваше се това да е добър знак. Може би я бяха взели в кадилака. Взе допълнителен колчан със стрели, на който имаше бележка. Върху нея с красивия почерк на майка му бе написано: „Отбрани разновидности“.

След това се затича към картечницата.

Насочи я към главния великан и натисна спусъка. Осем картофа удариха съществуването в гърдите и го събориха с такава сила, че той рухна върху купчина бронзови снаряди, които избухнаха и изровиха огромен кратер в земята.

Скорбялата наистина не беше полезна за великаните.

Докато чудовищата тичаха напред-назад объркани, Франк вдигна лъка си и ги обсипа със стрели. Някои от тях се взривиха, щом удариха мишените си. Други се пръснаха и оставиха на изчадията някои нови и особено болезнени татуировки. Една удари великан и го превърна в розов храст.

Но за нещастие чудовищата реагираха бързо. Започнаха да го целят със снаряди — десетки снаряди едновременно. Цялата къща заскърца под канонадата. Франк се затича по стълбите, а таванът зад него се срива. Пламъците и пушекът достигнаха до втория етаж.

— Бабо! — извика Франк, но горещината бе толкова голяма, че той нямаше шанс да стигне до стаята ѝ. Затича се към долния етаж, подпирайки се на парапета, докато къщата трепереше. Огромна част от тавана се срути.

От основата на стълбището бе останал само димящ кратер. Франк го прескочи и се олюля, щом стъпи в кухнята. Закашля се от пушека и пепелта, но успя да стигне гаража. Фаровете на кадилака светеха, а двигателят ръмжеше. Вратата на гаража се отваряше.

— Качвай се! — извика Пърси.

Франк седна отзад, на мястото до Хейзъл. Ела се бе свила отпред, скрила глава под крилете си, и мърмореше: „Олеле! Олеле!“.

Пърси форсира двигателя. Изстреляха се от гаража, преди вратата да се е отворила напълно, и оставиха дупка с формата на кадилак в дървото.

Людоедите се опитаха да ги спрат, но Пърси кресна с все сила и напоителната система изригна. Водата се изстреля във въздуха със силата на сто гейзера, вдигайки със себе си пръст, части от тръби и няколко тежки пръскачки.

Кадилакът бе ускорил до шейсет километра в час, когато удариха първия великан. Той стана на прах при удара, а останалите успеят да се съвземат от шока, колата вече бе изминала повече от километър. Горящите снаряди избухнаха далеч зад тях.

Франк се обърна и видя как къщата на семейството му гори. Стените се срутиха навътре, а в небето се издигна пушек. Видя голяма черна птица — може би ястреб, да се издигна над пламъците. Може и да си въобразяваше, но му се стори, че бе излетяла от прозореца на втория етаж.

— Бабе? — прошепна той.

Изглеждаше невъзможно, но тя бе обещала, че ще умре когато и както сама пожелае. Че няма да се остави на великаните.

Франк се надяваше, че не е излъгала.

Караха на север през гората.

— На около пет километра е — каза Франк. — Няма как да го пропуснем.

Зад тях гората бе разтърсена от още взривове. В небето се издигна пушек.

— Колко бързи са лестригонските великани? — попита Хейзъл.

— Нека не проверяваме — отговори Пърси.

Вратите на летището се появиха пред тях. Бяха само на няколко метра. Един самолет ги очакваше на пистата със спуснати стълби.

Кадилакът нацели дупка и се преметна във въздуха. Главата на Франк се удари в тавана. Когато колелата докоснаха асфалта отново, Пърси удари спирачки и колата спря точно на входа.

Франк излезе и извади лъка си.

— Качвайте се в самолета! Те идват!

Лестригонските великани приближаваха с изумителна скорост. Първата редица от тях изскочи от дърветата и се насочи към летището. Бяха на петстотин метра.

Четиристотин...

Пърси и Хейзъл изкараха Ела от колата, но в мига, в който видяха самолета, харпията запищя.

— Неее! — извика тя. — Летя с криле, не със самолети!

— Всичко е наред! — обеща Хейзъл. — Ние ще те пазим!

Ела нададе ужасен вой, сякаш гореше.

Пърси вдигна ръце безпомощно.

— Какво да правим? Не можем да я принудим да се качи.

— Не — съгласи се Франк. Великаните вече бяха само на триста метра.

— Прекалено е ценна, за да я оставим — каза Хейзъл и в мига, в който се чу, направи гримаса.

— Съжалявам, Ела. Станала съм като Финий. Ти си живо същество, не съкровище.

— Не и самолети. Само не самолети, неее! — Ела бе изпаднала в шок.

Великаните вече бяха опасно близо. Още малко и щяха да ги ударят със снарядите си.

Внезапно очите на Пърси светнаха.

— Имам идея. Ела, ще можеш ли да се скриеш в гората? Ще успееш ли да се отървеш от великаните?

— Ще се скрия — съгласи се тя — на безопасно място. Една харпия трябва да се крие. Ела е бърза. И малка. И бърза.

— Хубаво — каза Пърси, — просто стой тук. Ще изпратя приятел, който да те срещне и отведе в лагер „Юпитер“.

Франк зареди лъка си.

— Приятел?

Пърси му махна с ръка, сякаш за да каже: „После ще ти обясня“.

— Ела, този план харесва ли ти? Ще се зарадваш ли, ако един приятел те отведе в лагер „Юпитер“? Ще видиш къде живеем.

— Лагер — промърмори Ела, а след това изрече на латински: — *Дъщерята на Мъдростта върви сама, а Рим се осветява от знака на Атина.*

— Аха — отговори Пърси, — това звучи важно, но ще го обсъдим по-късно. В лагера ще се погрижат за теб. Там има храна и книги.

— А самолети? — попита тя.

— Няма самолети — успокои я Пърси.

— Тогава Ела ще се скрие — след тези думи тя изчезна. Видяха само как едно червено петънце се стрелва към дърветата.

— Ще ми липсва — тъжно каза Хейзъл.

— Пак ще се видим с нея — обеща Пърси, а после се намръщи, като че ли пророчеството за Атина наистина го бе притеснило.

В този момент входът на летището се взриви.

Франк метна писмото на баба си към Пърси.

— Покажи това на пилота, а също и писмото от Рейна! Трябва да тръгваме!

Пърси кимна. Двамата с Хейзъл се затичаха към самолета.

Франк се скри зад кадилака и започна да стреля по великаните. Целеше се в най-гъстата групичка от враговете им и запрати по тях една стрела с формата на лале. Беше хидра, както се бе надявал. От нея

изкочиха въжета, напомнящи пипалата на октопод, и цяла редица великани се просна по очи в прахта.

Франк чу как двигателите на самолета стартират.

Пусна още три стрели, колкото бързо можеше. В редиците на великаните се появиха огромни празноти. Оцелелите бяха само на стотина метра от него и някои от по-умните спряха, осъзнавайки, че са в обсега му.

— Франк! — извика Хейзъл. — Хайде!

Една пламтяща топка полетя към него като на забавен кадър. Франк веднага разбра, че ще удари самолета. Извади стрела. *Мога да го направя* — помисли си той.

Пусна стрелата. Тя срещна бронзовото гюле в средата на полета му и го взриви.

Още два снаряда полетяха към него. Франк побягна.

Зад него се чу скърцане на метал и кадилакът избухна. Той се качи на самолета в мига, в който стълбите започнаха да се прибират.

Пилотът бе разбрал много добре какво се случва. Без предварителни изявления или напитки преди полета той даде газ и самолетът набра скорост по пистата. Зад тях се чу още един взрив, но след това бяха във въздуха.

Франк погледна надолу и видя, че летището е обсипано с кратери и прилича на горящо швейцарско сирене. Части от парка „Лин Каньон“ също горяха. На няколко километра на север се виждаше какво е останало от фамилната къща на семейство Занг — пирамида от пушек и пламъци.

Ето ги впечатляващите сили на Франк. Не беше успял да спаси баба си. Не бе открил дарбата си. Не бе опазил дори харпията. Когато Ванкувър изчезна в облаците под него, Франк зарови глава в ръцете си и заплака.

Самолетът зави наляво.

По електронната комуникация се чу гласът на пилота.

— *Senatus Populusque Romanus*, приятели. Добре дошли на борда. Следваща спирка: Анкоридж, Аляска.

XXXVII. ПЪРСИ

Самолети или канибали? Нямаше място за сравнение.

Пърси предпочиташе да бе изминал целия път до Аляска с кадилака на баба Занг, докато гневни великани го целят с огнени снаряди, вместо да лети с луксозния „Гълфстрийм“.

Разбира се, той бе летял и преди. Споменът за това беше смътен, но помнеше пегас на име Блекджек. Веднъж или два пъти се бе качвал и на самолет. Но мястото на един син на Нептун (или Посейдон, името в случая нямаше значение) не бе във въздуха. Всеки път, когато самолетът попаднеше във въздушна яма, Пърси получаваше сърцебиене, убеден, че Юпитер ги подмята насам-натам.

Опита се да се съсредоточи, докато Франк и Хейзъл разговаряха. Момичето успокояваше Франк, казваше му, че е направил всичко възможно, за да помогне на баба си, че ги е спасил от лестригонските великани и ги е измъкнал от Ванкувър. Че е бил изключително смел.

Франк стоеше с наведена глава, видимо засрамен от това, че се е разплакал пред тях. Пърси обаче не го обвиняваше. Горкото момче току-що бе изгубило баба си и бе видяло дома си потънал в пламъци. Според Пърси дори мъж можеше да си поплаче след такова преживяване, особено ако преди това се е справил с армия гладни великани.

Това, което го притесняваше, бе, че Франк му е далечен роднина. Негов... как да го каже точно... пра-пра-пра и още няколко хиляди пъти „пра“ племенник.

Звучеше малко странно.

Франк не искаше да коментира какво точно представлява семейната му дарба, но докато летяха на север им преразказа разговора си с Марс. Сподели им истината за пророчеството, което Юнона бе произнесла за него, когато е бил бебе — че животът му зависи от едно парче дърво. Призна и че е помолил Хейзъл да го пази вместо него.

Пърси вече се бе досетил за някои неща. Хейзъл и Франк очевидно бяха споделили нещо ненормално, припадайки

едновременно, и бяха сключили някаква сделка. Сега му стана ясно защо Франк по навик проверява джоба на палтото си и защо е толкова нервен около огън. Но Пърси не можеше да си представи колко смел трябва да бъдеш, за да тръгнеш да вършиш подвизи, когато едно малко пламъче би могло да отнеме живота ти.

— Франк — каза той спонтанно, — гордея се, че сме роднини.

Ушите на Франк пламнаха. С наведената си глава и военна подстрижка приличаше на сочеща към земята стрела.

— Юнона има някакъв план, свързан с нас и Пророчеството на седмината.

— Да — изръмжа Пърси. — Не я харесвах като Хера и като Юнона не ми прави по-добро впечатление.

Хейзъл сви крака под себе си и загледа Пърси с блестящите си зелени очи. Той за пореден път се изуми как може да е толкова спокойна. Беше най-малка от тримата, но винаги ги успокояваше и подкрепяше. Сега летяха към Аляска, където бе намерила смъртта си. Опитваха се да освободят Танатос, който можеше да я отведе обратно в Подземното царство. Но Хейзъл не показваше никакъв страх.

Пърси се почувства глупаво, задето се притеснява от въздушните ями.

— Ти си син на Посейдон, нали? — попита тя. — Ти си гръцки герой.

Пърси стисна кожения си гердан.

— Започнах да си спомням разни неща в Портланд, след като изпих кръвта на горгоната. Оттогава насам спомените ми бавно се възстановяват. Има още един лагер. Лагера на нечистокръвните — произнасяйки го на глас, Пърси се почувства по-добре. Заляха го сладки спомени — ароматът на ягодови поля под топлото лятно слънце, фойерверките за четвърти юли, свирнята на сатирите до лагерния огън вечер.

И целувка на дъното на езеро.

Хейзъл и Франк го погледнаха, сякаш бе проговорил на чужд език.

— Още един лагер? — повтори Хейзъл. — Гръцки лагер? Богове, ако Октавиан разбере...

— Ще обяви война — каза Франк. — Той отдавна подозира, че гърците съществуват и заговорничат срещу нас. Сметна Пърси за

шпионин.

— Затова ме е изпратила Юнона — отвърна Пърси, — тъ, не да шпионирам. Мисля, че е станала някаква размяна. Подозирам, че вашият приятел Джейсън е изпратен в моя лагер. Мисля, че го видях в сънищата си. Той е на борда на летящ кораб, заедно с други герои. Мисля, че отиват към лагер „Юпитер“, за да помогнат.

Франк нервно потропа с пръсти по облегалката си.

— Според Марс Юнона иска да обедини гърците и римляните срещу Гея. Това обаче няма да е лесно. Гърците и римляните се мразят от хилядолетия.

Хейзъл си пое дълбоко въздух.

— Ето защо боговете са ни държали разделени. Ако гръцки боен кораб се появи в небето над лагер „Юпитер“ и Рейна го сметне за вражески...

— Схващам — прекъсна я Пърси. — Ще трябва да обясним внимателно ситуацията, когато се върнем.

— Ако се върнем — поправи го Франк.

Пърси кимна притеснен.

— Вижте, аз ви имам доверие. Надявам се и вие на мен. Чувствам ви... толкова близки, колкото и старите ми приятели от лагера на нечистокръвните. Но има герои и от двата лагера, които ще бъдат недоверчиви.

Тогава Хейзъл направи нещо напълно неочаквано. Тя се приведе и го целуна по бузата. Беше сестринска целувка, нищо повече. Но Хейзъл се усмихна така топло, че Пърси се трогна от дъното на душата си.

— Естествено — каза тя — че ти имаме доверие. Ние сме семейство. Нали, Франк?

— Разбира се — отвърна той, — но за мен няма целувка...

Хейзъл се засмя, но с известна нервност.

— Какво ще правим сега обаче?

Пърси си пое дълбоко въздух. Времето течеше. Вече бе следобедът на двацет и трети юни, а утре вечер бе Пирът на Фортуна.

— Трябва да се свържа с един приятел и да спазя обещанието си към Ела.

— Как? — попита Франк. — С тези съобщения по Ирида?

— Не — тъжно отвърна Пърси, — те все още не работят. Опитах снощи, докато бях при баба ти, но без резултат. Може би защото спомените ми са още объркани. Или боговете не разрешават връзка. Но се надявам да се свържа с моя приятел в съня си.

Минаха през още една въздушна яма и Пърси сграбчи седалката си. Под тях се разкриха заснежени върхове, пробиващи облаците.

— Не съм сигурен, че ще мога да заспя — заяви Пърси, — но трябва да опитам. Не можем да оставим Ела самичка сред великаните.

— Да — съгласи се Франк, — а и ни остават още няколко часа полет. Дремни си.

Пърси кимна. Беше щастлив, че е намерил приятели като Хейзъл и Франк. Наистина им имаше пълно доверие. Беше преживял истински ужас със загубата на паметта и стария си живот, но Хейзъл и Франк му даваха надежда.

Той легна на две седалки, затвори очи и засънува как пада от ледена планина в още по-ледено море.

След това сънят се промени. Върна се във Ванкувър до руините на имението на семейство Занг. Лестригонските великани ги нямаше. От къщата бе останало само обгорялото скеле. Екип пожарникари опаковаше оборудването си. Бяха приключили тук. С кратерите и ямите от избухналата напоителна система, дворът приличаше на бойно поле.

В края на гората огромно черно куче душеше нещо между дърветата. Пожарникарите не го забелязаха.

Зад един от кратерите имаше циклоп, облечен в дънки, фланелка и ботуши, които му бяха твърде големи. Рошавата му кафява коса бе сплъстена от дъжд и кал, а когато вдигна глава, Пърси видя, че единственото му кафяво око е почервеняло от плач.

— Толкова близо! — оплака се създанието. — Бил е толкова близо, а вече го няма!

Сърцето на Пърси се скъса от болката в гласа на голямото същество, но знаеше, че има само няколко секунди, в които да говори с него. Сънят вече се разпадаше. Ако Аляска бе земя отвъд боговете, всяка следваща връзка с приятелите му щеше да става все по-трудна, дори насън.

— Тайсън! — извика той.

Циклопът се огледа трескаво.

— Пърси? Братко?

— Тайсън, добре съм. Тук съм... не наистина де.

Тайсън замахна към въздуха, все едно се опитваше да хване пеперуда.

— Не те виждам? Къде е брат ми?

— Тайсън, летя за Аляска. Добре съм. Ще се върна. Но ти трябва да намериш Ела. Тя е харпия с червени пера. Крие се в гората около къщата.

— Да намеря червена харпия?

— Да! Намери я и я пази, става ли? Тя ми е приятелка. Върни се в Калифорния. Има лагер на герои в хълмовете Оуклънд. Той се казва лагер „Юпитер“. Чакай ме на тунела „Калдекот“!

— Хълмовете Оуклънд... Калифорния... тунела „Калдекот“. — Той извика на кучето: — Госпожо О'Лиъри! Трябва да открием една харпия!

— БАУ! — излая кучето.

Лицето на Тайсън се замъгли.

— Добре ли е моят брат? Ще се върне ли в лагера? Липсваш ми!

— И ти ми липсваш — потрепера гласът на Пърси. — Ще се видим скоро. Но бъди внимателен. Има армия чудовища, която марширува на юг. Кажи на Анабет...

Сънят се промени.

Пърси се намери на хълмовете на север от лагер „Юпитер“. Гледаше към Полята на Марс и новия Рим. По укрепленията на легиона се чуваха бойни рогове. Лагерниците се приготвиха за битка.

Армията на гиганта бе от двете страни на Пърси — кентаври с бичи рога, шесторъки земеродни, зли циклопи в метални брони. Обсадната кула на циклопите хвърляше сянка в краката на гиганта Полибот, който се бе ухилил, докато гледаше римския лагер. Той нетърпеливо крачеше напред-назад по хълма, а от косите му падаха змии. Малки дръвчета рухваха в драконовите му лапи. Лицата на изчадията, изобразени по бронята му, премигнаха в сенките.

— Да! — заби той тризъбеца си в земята. — Свирукайте си, римлянчета! Дойдох да ви унищожа! Стейно!

Горгоната изпълзя от храстите. Зелената ѝ като кора на лайм змийска коса и униформата от търговския център никак не си пасваха по цвят с бронята на гиганта.

— Да, господарю! — изписка тя. — Искате ли кученце в завивка?

И надигна някакъв поднос.

— Хмм — отговори Полибот, — какво е това кученце?

— Е, не е истинско кученце. Това са малки кренвирши, увити в палачинки, но тази седмица са намалени и...

— Стига глупости! Готови ли сме за атака?

— О! — Стейно отстъпи назад бързо, за да не бъде сплескана от крака на гиганта. — Почти, велики господарю. Мама Гаскет и половината от циклопите ѝ спряха в Напа за някаква дегустация на вина. Обещаха утре вечер да са на линия.

— МОЛЯ?! — Гигантът се завъртя вбесен към армията си и едва сега установи, че голяма част от нея липсва. — Тази едноока лелка ще ми докара язва! Дегустация на вина! И таз добра!

— Има и мезета, доколкото разбрах. Сирене и соленки — продължи да обяснява Стейно. — Държа да отбележа обаче, че търговски център „Напа“ предлага много по-добра оферта.

Полибот изтръгна един дъб от земята и го метна към долината.

— Циклопи! Стейно, кълна се, когато унищожа Нептун и завладея океаните, ще променя договора с циклопите. Мама Гаскет ще се научи къде ѝ е мястото. Какви са новините от север?

— Героите летят към Аляска — отговори Стейно. — Право към смъртта. Имам предвид тяхната смърт, не Смъртта, нашия велик затворник. Макар да предполагам, че летят и към него.

— Дано Алкионей пощади сина на Нептун, както обеща — изръмжа Полибот. — Искам го окован в краката си, за да го убия, когато му дойде времето. Кръвта му ще обагри камъните на Олимп и ще пробуди Майката Земя! А с амазонките какво става?

— Нищо — отвърна Стейно. — Не знаем кой е спечелил битката снощи, но е въпрос на време Отрера да надделее и да ни се притече на помощ.

— Хмм. — Полибот разсеяно изтръска няколко змии от косата си. — Ами тогава може би наистина е по-добре да почакаме. Довечера по залез е Пирът на Фортуна. Тогава нападаме със или без амазонките. В това време вие копайте. Ще лагеруваме тук, нависоко.

— Да, велики господарю! — отвърна Стейно, след което обяви на войниците: — Ще има кученца в завивки за всички!

Чудовищата завикаха доволно.

Полибот разпери ръце през себе си, сякаш долината пред него е красива картина.

— Свирукайте си, римлянчета. Скоро заветът на Вечния град ще бъде унищожен завинаги!

Сънят избледня.

Пърси се събуди стреснат, тъй като самолетът бе започнал да се спуска.

Хейзъл постави успокоително ръка на рамото му.

— Добре ли спа?

— Колко време мина? — изправи се сънен Пърси.

Франк опаковаше копието и новия си лък на пътечката.

— Няколко часа — отговори той. — Почти стигнахме.

Пърси погледна през прозореца. Морето блестеше между заснежените върхове на планините. В далечината, наскрежени черни брегове от другата си страна.

— Добре дошли в Аляска — каза Хейзъл, — земята отвъд боговете.

XXXVIII. ПЪРСИ

Пилотът каза, че не може да ги чака, и Пърси не му се сърдеше. Ако преживееха следващия ден, се надяваше да намери друг начин да се прибере у дома. С нещо различно от самолет. Каквото и да е то.

Трябваше да се чувства потиснат, след като бе попаднал в Аляска — родината на гиганта, при това откъснат от старите си приятели, тъкмо когато спомените му бяха започнали да се връщат. Видял бе как армията на Полибот се подготвя да нападне лагер „Юпитер“. Разбрал бе и че гигантите смятат да го използват за нещо като жертвоприношение, за да пробудят Гея. Освен това на следващата вечер бе Пирът на Фортуна. Задачата пред него, Франк и Хейзъл бе невъзможна, а дори да успееш, Смъртта можеше да отведе новите му приятели в Подземното царство.

Нищо хубаво не го очакваше.

Пърси обаче се чувстваше странно ободрен. Сънят с Тайсън го бе окуражил. Най-малкото, защото си бе спомнил, че има брат, с който са се борили рамо до рамо, празнували са победи, имали са хубави мигове в лагера на нечистокръвните. Спомнил си бе своя дом и това го мотивираше допълнително да успее. Бореше се за два лагера, за две семейства.

Юнона не бе взела паметта му просто така, вече го разбираше. Все още му идеше да я зашлеви по божественото лице, но вече разбираше причините ѝ да действа така. Само заедно двата лагера имаха шанс срещу общия враг. Поотделно щяха да рухнат.

Имаше и други причини Пърси да иска да спаси лагер „Юпитер“. Все още не смееше да ги облече в думи, но бе видял бъдеще за себе си и Анабет, за каквото не бе дръзвал да мечтае преди.

Пърси разказа на Франк и Хейзъл за сънищата си, докато се возеха в такси, което хванаха в Анкоридж. Изглеждаха изнервени, но не и изненадани, когато научиха, че армията на гиганта е стигнала лагера. Франк обаче едва не се задави, когато научи за Тайсън.

— Имаш брат, който е циклоп?

— Да — отговори Пърси, — което го прави твой пра-пра-пра...

— Стига! — Франк запуши ушите си. — Не искам да слушам!

— Дано отведе Ела в лагера — каза Хейзъл. — Безпокоя се за нея.

Пърси кимна. Все още мислеше за думите от пророчеството, които харпията им бе казала — че синът на Нептун ще се удави, а знакът на Атина ще освети Рим.

Не бе сигурен какво означава първата част, но вече имаше идея за втората. Опита се обаче да не мисли за това. Първо трябваше да си извърши подвига.

Таксито зави по Магистрала 1. На Пърси тя му се стори като малка уличка, водеща на север. Беше станало късно, но слънцето още бе високо в небето.

— Не мога да повярвам колко се е променило това място — промърмори Хейзъл.

— Отдавна ли не си била тук, миличка? — попита шофьорът на таксито ухилен.

— От около седемдесет години — отвърна Хейзъл разсеяно.

Шофьорът спусна стъклената преграда между тях и себе си и повече не продума.

Според Хейзъл почти нямаше сграда, която да е останала същата, но за сметка на това пейзажът не се бе променил особено. Градът все още бе опасан от гъсти гори, а студените сиви води на залива Кук миеха пристанището на града на север. Планините Чугач се издигаха застрашително в далечината. Дори през юни върховете им бяха покрити със сняг.

Пърси никога преди не бе дишал толкова чист въздух. Самият град изглеждаше изхабен от времето — със затворени магазини, ръждясали коли и стари блокове покрай пътя и все пак беше красив. Езера и гори правеха гледката невероятна, а северното небе беше едновременно тюркоазено и златисто.

Освен това навсякъде имаше великани. Десетки светлосини мъже, всеки от които висок девет метра, се разхождаха из горите, ловяха риба в залива или се пързяха по планината. Смъртните, изглежда, не ги забелязваха. Таксито мина покрай един от тях, който си миеше краката в езерото, но шофьорът не се паникьоса.

— Тъъ... — Франк посочи към синьото същество.

— *Хиперборейци* — обясни Пърси, удивен, че си е спомнил названието им. — Северни великани. Бил съм се с тях, когато Кронос нападна Манхатън.

— Чакай — прекъсна го Франк. — Кой какво е нападнал?

— Дълга история. Но този тук изглежда... как да ти кажа. Миролюбив.

— Обикновено те са миролюбиви — съгласи се Хейзъл. — Сега си ги спомних. Има ги навсякъде в Аляска като мечките.

— Мечки? — повтори нервно Франк.

— Великаните са невидими за смъртните — поясни Хейзъл. — Никога не са ме безпокоили, макар че един от тях веднъж едва не ме настъпи по невнимание.

Това се стори доста обезпокоително на Пърси, но таксито си продължи по пътя. Никой от великаните не им обърна никакво внимание. Един от тях стоеше на разклонението на път „Северното сияние“ и те минаха между краката му. Хипербореецът бе прегърнал тотемин индиански кол, увит в кожи, и му тананикаше нещо като на бебе. Щеше да е почти сладко, ако великанът не бе голям колкото сграда.

Таксито навлезе в града и мина покрай няколко туристически магазина, които продаваха кожи, индиански рисунки и злато. Пърси се надяваше Хейзъл да остане спокойна и да не взриви бижутерийните щандове.

Когато шофьорът зави към морския бряг, Хейзъл потропа по стъкления разделител.

— Свали ни тук, ако обичаш.

Платиха на таксиджията и излязоха на Четвърта улица. Спрямо Ванкувър Анкоридж бе много малко градче и приличаше повече на университетски кампус. Хейзъл обаче го гледаше смаяна.

— Огромен е — заяви тя. — Тук някога бе хотел „Гичъл“. С мама прекарахме в него първата си седмица в Аляска. Преместили са и кметството. Някога беше ей там.

Тя ги преведе през няколко улици като в транс. Нямаха кой знае какъв план за действие, освен да намерят най-бързия път до глетчера Хъбърд. Но Пърси надуши нещо готвено наблизко. Наденички може би. Миризмата им го подсети, че не е ял нищо от закуската при баба Занг.

— Храна! — каза той. — Да вървим.

Намериха едно кафене на плажа. То гъмжеше от хора, но успяха да си намерят маса до прозореца и прегледаха менюто.

Франк извика от радост.

— Закуска двајсет и четири часа в денонощието!

— То вече е време за вечеря — подхвърли Пърси, макар това да не можеше да се прецени от гледката през прозореца. Слънцето бе толкова високо, че спокойно можеше да бъде и обяд.

— Обожавам закуската — заяви Франк. — Мога да закузвам три пъти на ден. Макар че храната тук едва ли е добра колкото тази на Хейзъл.

Тя го сръчка с лакът, но се усмихна.

Пърси се почувства щастлив, докато ги гледаше. Двамата определено трябваше да се съберат. Тази мисъл обаче го натъжи. Спомни си за Анабет и се замисли дали ще доживее деня, в който ще я види отново.

Мисли положително — каза си наум.

— Знаете ли — въздъхна той, — закуската си звучи супер.

И те поръчаха огромна порция яйца, палачинки и наденички от еленско месо, макар Франк да се разтревожи от мисълта, че яде елен.

— Не е много редно да ядем от Рудолф — каза той.

— Пич — отговори Пърси, — бих изял и Купидон, и Комета^[1].
Гладен съм като вълк.

Храната бе невероятна, а Пърси никога не бе виждал някой, който да яде по-бързо от Франк. Еленът нямаше никакъв шанс.

Между хапките палачинка с боровинково сладко Хейзъл нарисова крива линия и кръстче на салфетката си.

— Вижте какво мисля. Ние сме тук — посочи тя кръстчето, — това е Анкоридж.

— Напомня глава на чайка — подхвърли Пърси, — сякаш ние сме окото.

— Това е карта, Пърси — погледна го Хейзъл. — Анкоридж почти до залива Кук. Под нас има голям полуостров, в чийто край е старият ми дом, град Сюърд. — Тя нарисова още едно кръстче върху гърлото на чайката. — Това е най-близкият град до глетчера Хъбърд. Можем да стигнем до там по море, но ще отнеме страшно много време. С което не разполагаме.

Франк погълна и последните останки от Рудолф.

— Но да вървим пеш е опасно — напомни й той. — Гея е богинята на Земята.

Хейзъл кимна, но отвърна:

— За съжаление нямаме голям избор. Можехме да помолим пилота да ни откара, но самолетът му е прекалено голям за малкото летище в Сюърд. А ако наемем друг самолет...

— Хайде без повече самолети — прекъсна я Пърси, — моля ви.

Хейзъл махна с ръка.

— Спокойно. Оттук до Сюърд има влак. Надявам се довечера да го хванем. Пътят е само няколко часа. — Тя съедини двете кръстчета с пунктирана линия.

— Току-що обезглави чайката — отбеляза Пърси.

— Това е железопътната линия — въздъхна Хейзъл. — Вижте, когато стигнем Сюърд, трябва да тръгнем някъде натам.

Тя потупа долния край на салфетката.

— Там е глетчерът Хъбърд. Там е и Алкионей.

— Но нямаш представа за точното разстояние? — попита Франк.

Хейзъл се намръщи и поклати глава.

— Мисля, че може да се стигне само с лодка или самолет.

— С лодка — веднага каза Пърси.

— Хубаво — отвърна Хейзъл, — сигурно не е много далеч от Сюърд. Сега остава да стигнем до самия град.

Пърси погледна през прозореца. Имаха толкова много работа и само двайсет и четири часа, в които да я свършат. По това време утре започваше Пирът на Фортуна. Ако не освободяха Смъртта и не се върнеха в лагера дотогава, армията на гиганта щеше да нахлуе в долината. А римляните щяха да са основното ястие за пира.

Надолу по улицата имаше замръзнал черен плаж, гладък като стомана. Той стигаше до морето, но Пърси почувства океана различен от обичайното. Той бе могъщ както винаги, но студен, бавен и първичен. Боговете не владееха тези води, поне не и боговете, които Пърси познаваше.

Нептун нямаше да може да го защити. Пърси се замисли дали може да контролира вълните тук.

Дали няма да се удави, ако потъне под тях.

Един хиперборейски великан се зададе по улицата. Никой в кафенето не го забеляза. Великанът стъпи в залива, а ледът се напука

под сандалите му. Той бръкна с две ръце във водата и извади косатка с една от тях. Очевидно не търсеше това, тъй като я метна обратно във водата и продължи да рови из вълните.

— Добре си хапнахме — отбеляза Франк. — Време е да се повозим на влакче.

Гарата не беше далеч. Стигнаха тъкмо навреме, за да купят последните билети. Когато се качиха във вагона, Пърси каза:

— Ей сега идвам — и се върна в гарата.

Сетне използва рестото си, за да се обади по платения телефон.

Дотогава не бе използвал такова нещо. Тези телефони му изглеждаха древни като касетите на Синатра, които Харон слушаше, или грамофонните плочи на майка му. Не беше сигурен колко монети ще глътне телефонът, дали ще има връзка, дори дали помни номера правилно.

Сали Джаксън — помисли си той. Това бе името на майка му. Имаше и доведен баща, Пол. Дали те не се тревожеха за него? Може би вече го бяха погребали. Доколкото можеше да прецени, беше изгубил седем месеца от живота си. Е, повечето от тях бяха от учебната година... но все пак.

Той вдигна слушалката и набра нюйоркски номер. Този на майка си.

Гласова поща. Трябваше да се досети. Сега в Ню Йорк трябваше да е към полунощ. Нямаше да познаят номера. Когато чу записания глас на Пол в слушалката, едва не се разплака.

— Мамо — каза той, — жив съм! Хера малко ме приспа, а после ми взе паметта, а след това... — гласът му потрепера. Как можеше да й обясни какво става?

— Както и да е, добре съм. Съжалявам. Трябва да свърша един подвиг... — Той направи гримаса. Не трябваше да казва това. Майка му знаеше за какви подвизи става дума и щеше да се притесни. — Ще се върна вкъщи. Обещавам. Обичам те.

Той върна слушалката на мястото ѝ. Загледа се в телефона с надеждата, че той ще звънне отново. Кондукторът извика:

— Всички да се качват!

Пърси се затича. Стигна влака точно когато стълбите му се прибираха, сетне се покатери до вагона и седна на мястото си. Когато го видя, Хейзъл се намръщи.

— Добре ли си?

— Да — Гласът му прозвуча като грачене. — Просто... завъртях един телефон.

Тя и Франк явно го разбраха, защото не досаждаха с излишни въпроси.

Скоро потеглиха на юг, наблюдавайки сменящите се гледки през прозорците. Пърси се опита да мисли за подвига, но за хиперактивно хлапе като него влакът не бе идеалното място за концентрация.

А отвън се случваха невероятни неща. Белоглави орли се рееха в небето. Влакът минаваше през мостове и скали, където водопади се спускаха десетки метри надолу. Минаха покрай заснежени гори, огромни артилерийски оръдия (които се ползваха, за да предизвикват малки лавини — по този начин се предотвратяваха големите по думите на Хейзъл) и езера, така бистри, че отразяваха планините като огледала. Светът сякаш се оглеждаше в себе си.

През долчинките минаваха кафяви мечки. Хиперборейски великани се появяваха на най-невероятни места. Един се къпеше в езеро като във вана. Друг ползваше бор като клечка за зъби. Трети бе седнал в една пряспа и си играеше с два живи лоса като с играчки. Влакът бе пълен с туристи, които охкаха, ахкаха и снимаха природата, но Пърси ги съжали, защото не виждат великаните. Пропускаха някои наистина невероятни снимки.

В същото време Франк изучаваше карта на Аляска, която откри в джоба на седалката си. Намери глетчера Хъбърд, който не изглеждаше толкова близко до Сюърд, и съсредоточено прокара пръст по брега, смръщвайки вежди.

— Какво мислиш? — попита Пърси.

— Просто... обмислям възможности — отговори Франк.

Пърси не разбра какво има предвид и го остави на мира.

След около час започна да се отпуска. Купиха си горещ шоколад от минаваща количка. Седалките бяха топли и удобни и Пърси започна да се унася.

Тогава над тях премина сянка. Туристите започнаха да мърморят развълнувано и започнаха да правят снимки.

— Орел! — извика някой.

— Орел ли? — повтори друг.

— Огромен орел! — обади се трети.

— Няма никакъв орел! — възрази Франк.

Пърси погледна нагоре и видя създаването да минава отново. Бе видимо по-голямо от орел, с лъскаво черно тяло, като на лабрадор. Размахът на крилете му бе поне три метра.

— Ето още едно! — посочи Франк. — Доста са. Три, четири. Това не е на хубаво.

Съществата започнаха да кръжат над влака като лешояди. Туристите бяха очаровани, Пърси обаче не. Създаванията имаха блестящи червени очи, остри клюнове и дълги, извити нокти.

Пърси посегна към химикалката в джоба си.

— Тези същества са ми познати отнякъде.

— Сиатъл — каза Хейзъл. — Амазонките имаха едно в клетка. Наричат се...

Преди тя да довърши, се случиха няколко неща. Аварийната спирачка удари и тримата полетяха напред. Туристите запищяха и започнаха да падат по пътеката.

Чудовищата се спуснаха надолу и разбиха стъкления покрив на вагона.

Влакът излезе от релси.

[1] Два от елените на Дядо Коледа. — Бел.прев. ↑

XXXIX. ПЪРСИ

Пърси изпадна в безтегловност.

Погледът му се замъгли. Огромни нокти го хванаха за ръцете и го вдигнаха във въздуха. Под него колелетата на влака заскърцаха отчаяно. Чу се звук от трошене на метал. Пукаха се стъкла, а пътниците крещяха.

Когато погледът му се проясни, видя какъв е звярът, който го е отмъкнал. Имаше гъвкавото котешко тяло на черна пантера, но с крилете и главата на орел. Очите му блестяха в кървавочервено.

Пърси потръпна. Предните нокти на създанието се бяха увили около ръцете му като метални скоби. Не можеше да се освободи или да достигне меча си. Вместо това се издигаше все по-високо и по-високо, брулен от студения вятър. Нямахше идея накъде го води чудовището, но бе сигурен, че мястото няма да му хареса.

Пърси изкрещя — повече от яд, отколкото от страх. И тогава нещо профуча покрай ухото му, а във врата на съществото се заби стрела. Чудовището изрева и го изтърва.

Пърси падна и се стовари върху клоните на някакво дърво, преди да се просне в една пряспа. Изпъшка, когато видя какъв бор е окастрил.

Въпреки това успя да се изправи. Нямахше нищо счупено. Франк бе застанал от лявата му страна и пускаше стрела подир стрела по чудовищата. Хейзъл пазеше гърба му и посрещаше с меча си всяко изчадие, дръзнало да ги доближи.

Но те бяха само трима, а зверовете бяха прекалено много — поне дузина.

Пърси извади Въртоп. Отрязва крилото на едното от съществата и то полетя несигурно в кръг, преди да се разбие в едно дърво. Сетне посече друго, което избухна в облак прах.

Веднага след това обаче чудовищата започнаха да се възстановяват.

— Какви са тези същества? — изкрещя Пърси.

— Грифони! — отвърна Хейзъл. — Трябва да ги накараме да се махнат от влака!

Пърси я разбра веднага. Вагоните бяха паднали, а покривите им се бяха натрошили. Замаяни, туристите се измъкваха от тях и макар Пърси да не видя някой сериозно ранен, си даде сметка, че грифоните ще се нахвърлят и върху тях. Единственото нещо, което спасяваше смъртните, бе блестящата фигура на сивия воин, контролиран от Франк.

Пърси се обърна към Франк и забеляза, че копие то го няма.

— Това бе последният заряд, нали?

— Да. — Франк простреля още един грифон. — Трябваше да помогна на смъртните. А след това копие то просто се разпадна.

Пърси кимна. Беше отчасти доволен, тъй като нямаше доверие на скелета, но и малко се разочарова. Бяха изгубили още едно оръжие. Но не обвиняваше Франк за това. Момчето бе сторило това, което е редно.

— Да сменим бойното поле — каза Пърси, — отдалечете се от релсите!

И те се запрепъваха в снега, кълцайки грифоните, които се възстановяваха веднага щом бѣдеха убити.

Досега Пърси не бе срещал грифони. Представял си ги беше като големи благородни животни — царствени лъвове, носещи се грациозно във въздуха, носени от огромните си криле.

Но тези изчадия напомняха повече на настървена глутница крилати хиени.

На петдесетина метра от релсите дърветата отстъпваха място пред открито мочурище. Земята бе блатиста и замръзнала, а Пърси се почувства, сякаш е стъпил върху огромен дюшек. Стрелите на Франк бяха на привършване, а Хейзъл се бе задъхала. Самият Пърси също бе изморен и ударите му ставаха по-бавни. Осъзна, че са все още живи само защото грифоните не се опитваха да ги убият, а да ги хванат живи и да ги отнесат нанякъде.

Може би към малките си — помисли Пърси.

След това се препъна в нещо, скрито във високата трева — кръг от метални отпадъци с размера на гума за трактор. Беше попаднал в огромно птиче гнездо — всъщност в гнездо на грифон. По дъното му имаше захабени бижута, кинжал от имперско злато, измачкана значка

на центурион и две яйца с размера на тикви. Изглеждаха направени от чисто злато.

Пърси скочи в гнездото и опря меча си в яйцето.

— Назад или го чупя!

Грифоните заграчиха гневно. Те започнаха да кръжат около гнездото, тракайки с клюнове, но не нападаха. Хейзъл и Франк застанаха до Пърси, вдигнали оръжия и готови за битка.

— Грифоните събират злато — обясни Хейзъл, — луди са по него. Вижте, тук има още гнезда!

Франк постави и последната стрела в лъка си.

— Ако това са гнездата им, къде са искали да отведат Пърси? Това нещо го беше помъкнало в обратната посока.

Ръцете на Пърси още го боляха от хватката на грифона.

— При Алкионей — предположи той. — Вероятно работят за него. Дали обаче са достатъчно умни, за да разбират заповеди?

— Не зная — отвърна Хейзъл. — Никога не съм ги срещала, дори докато живеех тук. Само съм чела за тях в лагера.

— Имат ли някакви слабости? — попита Франк. — Моля те, кажи ми, че да!

— Конете — намръщи се Хейзъл. — Те са естествените им врагове и ги плашат много. Ех, защо Арион не е тук?

Грифоните нададоха пронизителни писъци. Обкръжиха гнездото и ги загледаха с блестящите си червени очи.

— Хора — нервно се обади Франк, — тук има неща, които някога са принадлежали на легиона.

— Знам — кимна Пърси.

— Това означава, че или други герои са загивали тук, или...

— Франк! — прекъсна го Пърси. — Всичко ще бъде наред.

Един от грифоните се спусна към тях. Пърси вдигна меча си, готов да пронже яйцето. Чудовището се отказа от атаката, но другите ставаха все по-нетърпеливи. Пърси нямаше да може да ги удържа още дълго.

Той трескаво се огледа, опитвайки се да измисли нещо. На около половин километър от тях един хиперборейски великан седеше в блатото и съсредоточено чистеше калта между пръстите на краката си с дънер.

— Имам идея — каза Пърси. — Хейзъл, ще можеш ли да използваш златото в гнездата, за да ги разсееш?

— Мисля, че да...

— Трябва ми съвсем малко време. Когато ви кажа, се затичайте към великана!

— Искаш да тръгнем към великана? — зяпна го Франк.

— Довери ми се — успокой го Пърси. — Готови? Сега!

Хейзъл вдигна ръка. От дузина гнезда по мочурището се издигнаха златни предмети — бижута, оръжия, монети, златни кюлчета и — най-важното — яйца на грифони. Чудовищата закряха и полетяха подир яйцата си, обезумели от тревога. Пърси и приятелите му побягнаха. Замръзналото блато скърцаше и пляскаше под краката им. Пърси бе бърз, но усети, че грифоните го настигат.

И този път бяха наистина ядосани.

Великанът все още не бе забелязал какво става около него. Той внимателно оглеждаше пръстите на краката си, за да види дали все още са кални. Лицето му бе сънено и миролюбиво, а по белите му мустаци блестеше скреж. На врата си бе увил гердан от най-различни предмети — кофи за боклук, врати на автомобили, рога на елени, лагерно оборудване и дори една тоалетна. Явно почистваше пустошта. Пърси не искаше да го безпокои — още повече, че възнамеряваше да се скрие под бедрата му, ала нямаше голям избор.

— Под него! — каза той на приятелите си. — Скрийте се под него!

И те пролазиха под грамадните сини крака, притискайки се в калта. Приблжиха препаската на създаването колкото можеха. Пърси опита да диша през устата си, но мястото определено не бе най-приятното скривалище на света.

— Какъв е планът? — попита Франк. — Да бъдем смачкани от гигантски син задник?

— Стой мирен — отвърна Пърси — и не се движи, освен ако нямаш друг избор.

Грифоните долетяха разгневени, готови да ги разкъсат с ноктите и клюновете си. Те обкръжиха великана и се опитаха да се наврат под краката му.

Той изръмжа изненадан и се размърда. Пърси трябваше да се претърколи панически, за да избегне ситуацията, описана от Франк.

Великанът отново изръмжа, вече подразнен. Махна с ръка към грифоните, все едно пъдеше огромни мухи, но те гневно заграчиха и започнаха да го кълват по ръцете и краката.

— Гррр! — изръмжа великанът. — Гррррррр!

Той си пое дълбоко въздух и избълва огромна вълна студен въздух. Дори под гигантските му крака Пърси усети как температурата на въздуха рязко спада.

Граченето на грифоните рязко секна, след което се чу звук от падане на тежки предмети.

— Хайде — каза Пърси на приятелите си, — внимателно.

Те изпълзяха изпод краката на великана. Навсякъде около мочурището дърветата бяха заскрежени. Огромна част от блатото бе покрита с току-що навалял сняг, а замръзналите грифони стърчаха от земята с разперени криле, разтворени клюнове и изключително изненадани погледи. Приличаха на пернати сладоледи на клечка.

Пърси и приятелите му се отдалечиха, стараейки се да не привличат вниманието на хиперборееца, но той вече си бе намерил друго занимание. Опитваше се да разбере как се закача замръзнал грифон на гердан.

— Пърси — попита Хейзъл, докато чистеше лицето си от сняг и кал, — откъде знаеше, че великанът може да прави това?

— Веднъж едва не ме замрази дъхът на друг хипербореец — отвърна той. — А сега да тръгваме! Грифоните няма да останат така още дълго.

XL. ПЪРСИ

Вървяха пеш около час, като избраха пътя си така, че да виждат релсите на влака, но да останат скрити зад дърветата. По едно време чуха звук от хеликоптер, летящ по посока на влаковата катастрофа. На два пъти доловиха и граченето на грифони, но отдалеч.

Когато слънцето най-после залезе, Пърси прецени, че вече минава полунощ. В гората стана студено. Звездите бяха толкова ярки, че той се изкуши просто да спре и да ги погледа. Тогава блесна и северното сияние. То напомни на Пърси за газовия котлон, който майка му имаше у дома. Той гореше по подобен начин — с вълни от призрачни сини пламъци, трепкащи нагоре-надолу.

— Невероятно е — обади се Франк.

— Мечки — посочи тогава Хейзъл.

И наистина две кафяви мечки преминаваха през долината на няколко десетки метра от тях, а козината им проблясваше на звездната светлина.

— Няма да ни безпокоят — успокои ги Хейзъл. — Само им сторете път.

Пърси и Франк не възразиха.

Докато вървяха през снега, Пърси се замисли, че колкото и странни места да бе посещавал, никое от тях не го бе впечатлило така, както Аляска. Разбра защо я наричат земя отвъд боговете. Всичко в нея бе грубо и неопитомено. Нямаше правила, пророчества или съдба. Съществуваха само пустошта и обитаващите я животни и чудовища. Боговете и героите идваха тук на свой собствен риск.

Пърси се запита дали това иска Гея. Целият свят да бъде такъв.

Запита се дали това би било толкова лошо.

Но след това отблъсна тази мисъл. Гея не беше добра богиня. Не бе като Майката Земя от детските приказки. Беше зла и отмъстителна, а той знаеше какъв е планът ѝ.

Ако успееше да се пробуди, тя щеше да унищожи човешката цивилизация.

След още два часа тримата стигнаха до малко селце между железопътните линии и тесен асфалтиран път с две ленти. Видяха пътна табела, на която пишеше: СЕЛО ЛОС, а до нея стоеше един лос. За момент Пърси помисли, че той е рекламна фигура, но после животното се скри между дърветата.

Минаха покрай пощата, няколко къщи и каравани. Всичко бе тъмно и затворено. В другия край на градчето имаше магазин с маса за пикник и стара, ръждясала бензинова помпа. Една надраскана на ръка табелка, окачена на вратата му, гласеше: ГАЗ ОТ ЛОС.

— Това си е направо гадно — отбеляза Франк.

Тримата негласно се споразумяха да починат край масата за пикник.

Пърси чувстваше краката си като кубчета лед. Много изморен лед. Хейзъл постави глава на ръцете си и заспа веднага, тихо похърквайки. Франк извади последните си безалкохолни и вафли от влака и ги подели с Пърси.

Хранеха се мълчаливо, докато накрая Франк не попита:

— Истина ли е това, което ми каза по-рано?

Пърси го погледна от другия край на масата.

— Кое по-точно?

На звездната светлина лицето на Франк изглеждаше направено от алабастр. Като стара римска статуя.

— Това, че се гордееш, че сме роднини.

Пърси остави вафлата си на масата.

— Ами, да видим. Ти се справи съвсем сам с три базилика, докато аз бях в насипно състояние и ме наливаха със зелен чай. Удържа армия лестригонски великани, така че самолетът да излети от Ванкувър. Спаси ми живота, докато висях като забравено пране в лапите на онзи грифон. Опази смъртните с последния заряд на копието си... Без никакво съмнение ти си най-готиното хлапе на бога на Войната, което съм срещал някога. Може би единственото готино. Та как мислиш, дали се гордея с теб?

Франк погледна към северното сияние, което продължаваше да свети като газов котлон, бавно готвещ звездите.

— Просто... предполагаше се, че като центурион трябва да водя тази мисия. А се чувствам като куфар, който вие носите.

— Това не е вярно — възрази Пърси.

— Трябваше вече да съм разкрил какви сили имам — каза тъжно Франк, — а сега изгубих и копието си. Стрелите ми почти свършиха... — Той погледна към Пърси. — Страх ме е.

— Щях да се притесня сериозно, ако не те беше страх — отговори другото момче. — Франк, всички ни е страх.

— Пирът на Фортуна е... — Франк се замисли. — Днес. Вече мина полунощ, нали? Вече е двацет и четвърти юни. По залез пиршеството започва. Дотогава трябва да сме открили глетчера Хъбърд, да сме сразили гиганта, който не може да умре в родината си, и да сме се върнали в лагер „Юпитер“, преди да са го унищожили. И всичко това за по-малко от осемнайсет часа.

— А трябва да освободим и Танатос — добави Пърси, — който може да вземе живота ти. Твоя и този на Хейзъл. Не съм го забравил, повярвай ми.

Франк погледна към Хейзъл, която продължаваше да си похърква тихичко. Лицето ѝ бе скрито от къдрави кичури коса.

— Тя е най-добрата ми приятелка — каза Франк. — Изгубих мама, баба... не мога да изгубя и нея.

Пърси си спомни за стария си живот. За майка си в Ню Йорк, за лагера на нечистокръвните, за Анабет. Изгубил бе всичко това за осем месеца. Дори сега, когато спомените му се връщаха, се чувстваше изгубен. Никога не бе стигал толкова далеч от дома. Да, минавал бе през Подземното царство и се бе завърнал от там жив. На няколко пъти се бе изправял очи в очи със смъртта. Но седейки на тази маса, на хиляди километри от дома, далеч от закрилата на Олимп, бе съвсем сам.

Или щеше да бъде, ако до него не бяха Хейзъл и Франк.

— Няма да ви изгубя — обеща той, — няма да го допусна. И, Франк, ти си истински водач. Хейзъл би ти казала същото. Имаме нужда от теб.

Франк наведе глава. Изглеждаше дълбоко замислен, докато не се отпусна напред и главата му не удари масата. След малко започна да хърка в хармония с Хейзъл.

Браво, Джаксън, поредната блестяща реч — въздъхна Пърси, а после добави на глас:

— Почини си, Франк. Предстои ти голям ден.

Призори магазинът отвори. Собственикът бе малко изненадан да открие трима тийнейджъри на масата за пикник, но когато Пърси обясни, че са дошли от влаковата катастрофа, човекът ги съжали и им направи безплатна закуска. Той се обади на свой приятел инуит^[1], който имал хижа близо до Сюърд.

Скоро бяха отново на път, седнали в пикап, който бе толкова стар, че вероятно бе произведен в годините, когато Хейзъл се бе родила.

Хейзъл и Франк се возеха отзад, а Пърси — отпред, седнал до сбръчкан старец, който миришеше на пушена съомга. Той разказа на Пърси приказки за Мечката и Гарвана — боговете на инуитите. Пърси горещо се надяваше да не се наложи да се оправя и с тях. Имаха си достатъчно противници.

Пикапът се повреди на няколко километра от Сюърд. Шофьорът не изглеждаше особено изненадан — това явно се случваше по няколко пъти на ден. Той каза, че могат да го изчакат да оправя двигателя, но понеже Сюърд бе само на няколко километра, тримата решиха да продължат пеша.

Утрото вече преваляше, когато се изкачиха по един хълм и видяха малко заливче, опасно от планини. Градът, който имаше формата на полумесец, се бе сгушил в дясната страна на брега, а на пристанището бе спряло пътническо корабче.

Пърси потръпна. Имаше лоши спомени от пътническите кораби.

— Сюърд — каза Хейзъл. Не звучеше щастлива от това, че отново вижда стария си дом.

Вече се бяха забавили и на Пърси не му харесваше скоростта, с която слънцето минаваше по небосклона.

Пътят се извиваше около хълма, но, изглежда, можеха да спестят малко време, ако минеха напъряко през долината.

Пърси излезе от пътя.

— Хайде!

Земята бе кишава, но не изглеждаше особено заплашителна, докато Хейзъл не изкрещя:

— Пърси, НЕ!

Със следващата си крачка той потъна като камък в земята.

Пръстта го погълна и се затвори над главата му.

[1] Инуитите са част от коренното население на арктичните региони в страни като Канада, Русия, САЩ, Дания и пр. Събирателно понятие за всички инуити и юпики е ескимоси. — Бел.ред. ↑

XLІ. ХЕЙЗЪЛ

— Дай ми лъка си! — извика Хейзъл.

Франк реши да не задава излишни въпроси. Свали раницата, а после и лъка от рамото си.

Сърцето на Хейзъл затупка бясно. Тя бе забравила за торфеното тресавище, тъй като не се бе сецала за него от смъртта си насам. Твърде късно си спомни за зловещите предупреждения на някогашните местни за това място. Блатистата тиня и изгнилите растения създаваха илюзията за твърда повърхност, но тя бе по-коварна и от плаващи пясъци. На места стигаше дълбочина от шест метра и повече, а измъкването от лепкавата ѝ хватка бе абсолютно невъзможно.

Опита се да не мисли какво ще стане, ако дължината на лъка се окаже недостатъчна.

— Дръж единия край — каза тя на Франк. — Каквото и да стане, не го пускай! — Тя сграбчи другия, пое си дълбоко дъх и скочи в тресавището. Земята се затвори над главата ѝ.

И почти едновременно с това тя попадна в спомен.

Не сега — идеше ѝ да изкрещи. — Ела каза, че принадлежите са приключили!

Но това не е принадлежък, скъпа — долетя гласът на Гея. — Това е моят малък подарък за теб.

Хейзъл отново се бе озовала в Ню Орлиънс. Двете с майка ѝ си бяха направили пикник в парка до апартамента и закусваха. Помнеше този ден. Беше на седем години. Майка ѝ току-що бе продала първия скъпоценен камък, намерен от Хейзъл — един малък диамант. Двете още не знаеха за проклятието.

Кралица Мари бе в отлично настроение. Тя бе взела портокалов сок за Хейзъл и шампанско за себе си. Закусваха понички, покрити с шоколад и пудра захар. Хейзъл дори бе получила нови цветни пастели и блок за рисуване. Двете седяха една до друга, а Кралица Мари си тананикаше весело, докато Хейзъл си рисуваше.

Около тях френският квартал бавно се пробуждаше, готов за празника Марди Гра^[1]. Джазмени се упражняваха, корабите бяха покрити с току-що набрани цветя. Деца се смееха и си играеха, накичени с толкова много шарени гердани, че едвам ходеха. Изгревът оцвети небето в златисточервено, а топлият въздух ухаеше на магнолии и рози.

Това бе най-хубавата сутрин в живота на Хейзъл.

— Можеш да останеш тук — усмихна се майка ѝ. Очите ѝ бяха млечнобели.

Гласът беше на Гея.

— Това е измама — отвърна Хейзъл.

Тя се опита да стане, но меката трева я бе омаяла. Уханието на печен хляб и топъл шоколад бе хипнотично. Беше сутринта на Марди Гра, а светът изглеждаше пълен с възможности.

Хейзъл почти можеше да повярва, че бъдещето пред нея е светло.

— Как можеш да кажеш кое е истинско и кое измама? — попита Гея през лицето на майка ѝ. — Не е ли и вторият ти живот измама? Би трябвало да си мъртва. Дали пък давенето ти в тресавището не е измама?

— Остави ме да помогна на приятеля си! — Хейзъл се опита да се върне в реалността. Представи си как стиска единия край на лъка с ръка, но дори това бе неясно. Хватката ѝ отслабваше. Уханието на рози и магнолии бе твърде силно.

Майка ѝ предложи поничка.

Не — скастри се наум Хейзъл. — *Това не е майка ми. Това е илюзия на Гея.*

— Искаш стария си живот обратно, нали? — попита Гея. — Мога да ти го върна. Да разтегля този миг в години. Можеш да пораснеш в Ню Орлиънс, обожавана от майка си. Проклятието никога няма да се прояви. Можеш да бъдеш със Сами...

— Това е измама! — извика Хейзъл с всичка сила. Сладникавото ухание на цветята я задави.

— Ти си измамата, Хейзъл Левеск. Бе върната към живот само защото боговете искат да те използват. В миналото и аз те използвах, но поне бях искрена. Нико те излъга. Затова сигурно ще се зарадваш, ако ти кажа, че съм го хванала.

— Хванала си го? — Хейзъл усети как в гърдите ѝ се надига паника. — Какво имаш предвид?

Гея се усмихна и отпи от шампанското си.

— Момчето не биваше да търси Портите. Това бе глупаво от негова страна. Но вече наистина няма значение. Веднага щом освободиш Танатос, ще бъдеш хвърлена обратно в Подземното царство, за да гниеш там за вечни времена. Франк и Пърси не могат да го предотвратят. Хейзъл, според теб едни истински приятели биха ли искали от теб да се пожертваш? Кажете сега, кой от нас лъже и кой ти казва истината?

Хейзъл се разплака. Изпълни се с горчивина. Беше умряла веднъж. Не искаше да го прави отново.

— Правилно — измърка Гея, — твоята съдба бе да се омъжиш за Сами. Знаеш ли какво стана с него, след като ти загина в Аляска? Той порасна и замина за Тексас. Намери си жена и отгледа семейство. Но никога не те забрави. Никога не можа да си обясни изчезването ти. А после почина от инфаркт през шейсетте години. Не можа да преживее това, че не създаде семейство с теб.

— Спри! — извика Хейзъл. — Ти ми го отне!

— А сега мога да ти го върна — отвърна Гея. — Ти си в прегръдката ми, Хейзъл. Смъртта ти е неизбежна. Ако се предадеш сега обаче, мога да я направя приятна. Забрави за Пърси Джаксън. Той е мой. Ще го опазя жив и здрав, на сигурно място под земята, докато не настъпи моментът да го използвам. Но мога да ти подаря цял един живот — ще пораснеш, ще създадеш семейство със Сами. Просто трябва да се отпуснеш. Да се предадеш.

Хейзъл стисна лъка по-силно. Внезапно нещо я сграбчи за глезените, но тя не се уплаши. Разбра, че това е Пърси, който се дави и се е хванал за нея — последната му надежда за оцеляване.

Хейзъл погледна към богинята.

— Никога няма да ти помогна! ПУСНИ НИ!

Лицето на майка ѝ изчезна. Ню Орлиънс потъна в мрак. Хейзъл се давеше в калта, стиснала лъка с една ръка. Пърси я бе хванал за глезените, потънал още по-надълбоко в тъмнината. Хейзъл трескаво разклати лъка. Франк я изтегли с такава сила, че едва не извади ръката ѝ.

Когато отвори очи, се намери на тревата, покрита с влажна пръст и тиня. Пърси бе проснат в краката ѝ. Кашляше и плюеше кал.

Франк се бе надвесил над двама им и крещеше:

— Богове! О, богове! Богове!

Той извади някакви дрехи от чантата си и започна да търка лицето на Хейзъл без особен ефект. После издърпа Пърси по-надалеч от тресавището.

— Бяхте долу толкова дълго! — развика се Франк. — Мислех, че... Богове, не правете повече такива неща!!! — Той прегърна Хейзъл с всичка сила.

— Не мога... да дишам... — оплака се тя.

— Извинявай! — отвърна Франк и отново се зае да търка и чисти нея и Пърси. Накрая ги издърпа отстрани на пътя, където те седнаха, трепереци и плюещи късове кал.

Хейзъл не чувстваше ръцете си. Не беше сигурна дали ѝ е студено, или е изпаднала в шок, но успя да им разкаже какво точно е коварното тресавище и какви видения е имала под повърхността му. Скри само частта за Сами — това бе твърде болезнен спомен, — но им разказа за обещанията на Гея за прекрасен фалшив живот и за твърдението на богинята, че е пленила брат ѝ Нико. Хейзъл имаше нужда да сподели това. Опасяваше се, че в противен случай отчаянието ще я погълне.

Пърси потърка раменете си. Устните му бяха посинели.

— Ти ме спаси, Хейзъл. Ще разберем какво е станало с Нико. Обещавам.

Хейзъл замижа срещу слънцето. То се бе издигнало високо в небето.

Топлината му бе приятна, но не спря треперенето ѝ.

— Не ви ли се струва, че Гея ни пусна твърде лесно?

Пърси извади топка кал от косата си.

— Може би все още възнамерява да ни използва като пионки. Или просто е искала да те побърка.

— Успя — съгласи се Хейзъл, — знае как да ме изплаши.

Франк я зави с якето си.

— Това е истинско, нали знаеш? Няма да те оставим да умреш отново.

Звучеше изпълнен с решителност и Хейзъл не възрази. Само че не виждаше как Франк ще спре Смъртта. Притисна джоба на палтото си, където дръвчето му все още бе на сигурно място. Замисли се какво ли щеше да стане с Франк, ако то бе потънало в тресавището завинаги. Може би така той щеше да е в безопасност. Огънят нямаше как да стигне толкова дълбоко в блатистата почва.

Готова бе на всичко, за да опази приятеля си. В началото не бе изпитвала такива силни чувства, но той ѝ се бе доверил с живота си. Вярваше ѝ. Хейзъл не можеше да допусне някой да го нарани.

Тя отново погледна към слънцето. Времето им изтичаше. Сети се за Хила, царицата на амазонките, в Сиатъл. Ако бе все още жива, беше изкарала две нощи в битка с Отрера и разчиташе на тях, за да оцелее.

Хейзъл се изправи на крака. Вятърът, навяващ от Залива на Възкресението, бе също толкова леден, колкото го помнеше.

— Трябва да тръгваме. Губим време.

Пърси погледна надолу по пътя. Устните му полека възстановяваха нормалния си цвят.

— Има ли някъде хотел, в който можем да се измием? Такъв, който да приема кални хора?

— Не съм сигурна — призна Хейзъл.

Тя погледна към града пред тях. Не можеше да повярва колко се бе променил от 1942 година насам. Пристанището се бе преместило по на изток с разрастването на града. Повечето от сградите бяха нови за нея, но улиците до морето ѝ бяха познати. Дори ѝ се стори, че разпознава някои от магазините по брега.

— Мисля, че знам едно място, където можем да се освежим.

[1] Марди Гра (наричан още Сезонът на карнавалите) се празнува в много католически страни по света. Той започва по Богоявление и завършва ден преди началото на великденските пости, като на места за празнични се считат само последните три дни от този период. Организират се пищни карнавали, танцови и спортни състезания и пр., храната е разнообразна и в изобилие. — Бел.ред. ↑

XLII. ХЕЙЗЪЛ

Когато влязоха в града, Хейзъл тръгна по същия път, по който бе вървяла преди седемдесет години в последната нощ от живота си, когато бе слязла от хълмовете и бе видяла, че майка ѝ я няма.

Поведе приятелите си по Трето авеню. Железопътната гара още си беше там. Големият хотел „Сюърд“, боядисан в бяло и на два етажа, още работеше, макар вече да бе два пъти по-голям от едно време. Помислиха да спрат там, но Хейзъл сметна, че е лоша идея да нахлуят във фойето целите в кал, а и хотелът надали щеше да даде стая на трима непълнолетни.

Вместо това продължиха към брега. Хейзъл не вярваше на очите си, но старият ѝ дом бе още там, над покрития с раковини кей. Покривът му се бе изкривил, а стените бяха надупчени от времето като швейцарско сирене. Резето на вратата бе спуснато, а на нея някой бе написал: СТАИ + СКЛАД.

— Хайде — подкани ги тя.

— Мислиш ли, че е безопасно? — попита Франк.

Хейзъл намери отворен прозорец и влезе вътре. Приятелите ѝ я последваха. Стаята не бе използвана от дълго време. Краката им вдигнаха прах, която се завъртя, осветена от слънчевите лъчи. Изгнили кашони стояха наредени по стените, а избледнелите надписи върху тях гласяха: ОТБРАНИ ПОЗДРАВИТЕЛНИ КАРТИЧКИ ЗА ВСЕКИ СЕЗОН.

Хейзъл нямаше представа какво търсят няколкостотин кашона с избледнели картички в склад наред Аляска, но ги почувства като жестока шега — картичките бяха за всички празници, които така и не бе имала възможност да отпразнува — Коледа, Великден, рождените си дни, Свети Валентин.

— Поне вътре е по-топло — отбеляза Франк, — но предполагам, че няма течаща вода. Може да ида на пазар. Не съм кален като вас. Ще намеря някакви дрехи.

Хейзъл обаче не го слушаше.

Тя прескочи кутиите в ъгъла, който някога служеше за нейна спалня. Стара табела бе облепната на стената: **ОБОРУДВАНЕ ЗА ЗЛАТОТЪРСАЧИ.**

Помисли, че ще намери гола стена зад нея, но когато я отмести, видя, че повечето ѝ снимки и рисунки са си още там. Табелата вероятно ги бе предпазила от слънчевата светлина, тъй като не изглеждаха остарели. Рисунките ѝ с пастел на Ню Орлиънс изглеждаха ужасно детски. Не можеше да повярва, че са нейни.

На една снимка видя майка си, усмихната пред своята рекламна табела:

**КРАЛИЦА МАРИ — ПРЕДСКАЗВА БЪДЕЩЕТО,
ПРОДАВА АМУЛЕТИ ЗА ЩАСТИЕ.**

До нея имаше снимка на Сами от карнавала. Беше замръзнал във времето с къдравата си черна коса, дяволита усмивка и безкрайно красиви очи. Но според Гея той бе починал преди повече от четирийсет години. Дали наистина бе помнил Хейзъл през цялото време? Или бе забравил за шантавото момиче, с което бе яздил и споделил целувка и кексче, преди то да изчезне завинаги?

Франк протегна ръка към снимката.

— Кой е...? — Но после видя, че Хейзъл плаче, и веднага съжали за любопитството си. — Извинявай. Едва ли ти е лесно. Ако искаш да те оставим за малко...

— Не — отговори дрезгаво тя, — всичко е наред.

— Това майка ти ли е? — Пърси посочи снимката на Кралица Мари. — Прилича на теб. Много е красива. — След това погледът му се спря върху снимката на Сами. — Кой е това?

Хейзъл не разбираше защо изглежда толкова притеснен.

— Това... това е Сами. Той ми беше... приятел. Приятел от Ню Орлиънс. — Не посмя да погледне към Франк.

— Виждал съм го и преди — заяви Пърси.

— Невъзможно — отвърна Хейзъл, — тази снимка е от 1941 година. Вероятно вече... вече е починал.

Пърси се намръщи.

— Сигурно. И все пак... — Той поклати глава, сякаш мисълта бе твърде неприятна.

Франк се прокашля.

— Вижте, на идване минахме покрай едно магазинче. Имам още малко пари. Мисля да купя малко храна, някакви дрехи и... знам ли... стотина мокри салфетки?

Хейзъл постави табелата обратно на мястото ѝ. Почувства се гузна, задето се бе заяпала в старата снимка на Сами, въпреки че Франк бе толкова мил и добър. Връщането към предишния ѝ живот нямаше да я доведе до нищо хубаво.

— Страхотна идея — успя да каже тя. — Ти си страхотен, Франк. Подът изскърца под краката му.

— Така или иначе — отговори той, — аз съм единственият, който не изглежда като излязъл от кална баня. Връщам се след малко.

Веднага щом той излезе, Пърси и Хейзъл направиха временен бивак. Свалиха якетата си и се опитаха да изтъркат калта от тях. В една щайга намериха стари завивки и с тях и старите кашони си направиха импровизирани матраци, върху които да починат малко.

Пърси остави мечата си на земята, където той заблестя с мека бронзова светлина. След това се отпусна на леглото, върху което пишеше: ВЕСЕЛА КОЛЕДА И ЧЕСТИТА НОВА 1982 ГОДИНА!

— Благодаря, че ме спаси — каза той. — Трябваше да ти го кажа по-рано.

— Ти щеше да направиш същото за мен — сви рамене Хейзъл.

— Така е — съгласи се той, — но когато потънах в калта, си спомних думите от пророчеството на Ела, че синът на Нептун ще се удави. „Това е, казах си. Ето какво означавало. Ще се удавя в земята.“ Бях сигурен, че умирам.

Гласът му потрепера, както в първия ден, когато бе пристигнал в лагер „Юпитер“. Тогава бе решила, че Пърси е човекът, който ще реши проблемите ѝ — потомъкът на Нептун, който ще измие проклятието ѝ така, както бе обещал Плутон. Тогава Пърси ѝ изглеждаше могъщ и решителен — истински герой.

Но сега тя знаеше, че Франк също е потомък на Нептун. Той не изглеждаше могъщ, но ѝ бе доверил живота си и винаги я защитаваше. Дори непохватността му изглеждаше трогателна.

Никога не се бе чувствала толкова обърквана, а предвид факта, че бе изкарала целия си живот обърквана, това значеше много.

— Пърси — каза тя, — онова пророчество не бе завършено. Франк спомена, че Ела си спомня ред от обгорена страница. Едва ли се има предвид, че ще се удавиш в земята.

— Така ли мислиш? — погледна я той внимателно.

Хейзъл се почувства много странно, задето трябва да го успокоява. Той бе по-голям и истински водач. Но въпреки това кимна уверено.

— Ще се върнеш в лагера, ще видиш. И ще срещнеш Анабет отново.

— Ти също ще се върнеш, Хейзъл — отговори той. — Няма да допуснем да ти се случи нещо лошо. Ти значиш много за мен, за лагера и особено за Франк.

Хейзъл вдигна една стара валентинка. Изящната бяла хартия се разпадна в ръцете ѝ.

— Моето място не е в това време. Нико ме върна само за да поправа грешките си и да мога да отида в Елисейските поля.

— Не е така — поклати глава той. — Съдбата ти е свързана с нашите. Ще трябва да открием Гея заедно. Ще имам нужда от помощта ти не само днес. А, както виждаш, Франк е лудо влюбен в теб. Мястото ти е в този живот, Хейзъл.

— Моля те, не ме изпълвай с празни надежди — притвори очи тя, — не мога...

В този миг прозорецът се отвори. Франк влезе вътре триумфално усмихнат и нарамил няколко пазарски чанти.

— Мисията се увенча с успех!

Той им показва покупките си. За себе си беше купил нов колчан стрели от ловен магазин, а за трима им — малко провизии и навито въже.

— За следващия път, когато цопнем в някое тресавище — обясни той.

От местния магазин за туристи беше набавил нови дрехи за всички, плажни кърпи, сапун, бутилирана вода и — не се бе шегувал — огромна кутия мокри салфетки. Не беше като горещ душ, но Хейзъл се скри зад няколко кашона картички и успя да се измие и преоблече. След това се чувстваше много по-добре.

Но не страхотно. *Това е последният ти ден* — напомни си тя. — *Не се увличай.* Тази вечер бе Пирът на Фортуна. Вечерта, от която зависеше колко късмет щяха да имат през следващата една година.

По един или друг начин приключението им свършваше довечера. Тя прибра обгореното дърво в джоба на новото си палто. Трябваше да го опази, независимо какво се случеше с нея. Беше готова дори да умре отново, стига само приятелите ѝ да оцелееха.

— Сега — заяви тя — трябва да открием лодка до глетчера Хъбърд.

Опита се да звучи самоуверено, но не беше лесно. Искаше ѝ се Арион още да е с нея. Предпочиташе да влезе в битка, яхнала този великолепен кон. Откакто бяха напуснали Ванкувър, тя го викаше в мислите си. Надяваше се той да я чува, надяваше се да я намери.

Но това си бяха празни надежди.

— Ако ще влизам в последната битка на живота си — потупа се по корема Франк, — предпочитам да го направя, след като съм се наобядвал.

Момчето ги отведе до пазар близо до кея, където един стар вагон бе преустроен в ресторант. Хейзъл нямаше спомен за него, тъй като очевидно бе докаран след четирийсетте години на миналия век, но храната миришеше прекрасно.

Докато Франк и Пърси поръчваха ястия, Хейзъл слезе до пристанището да се информира за местонахождението на глетчера. Когато се върна, бе увесила нос и дори чийзбургерът и картофките не можаха да я разведрят.

— Лоши новини — каза тя, — опитах се да запазя лодка, но... съм се объркала.

— Няма ли лодки? — попита Франк.

— Лодки има — отговори Хейзъл, — но глетчерът е много подалеч, отколкото си мислех. Ще пристигнем най-рано утре сутрин.

Пърси пребледня като платно.

— Може би ще мога да ускоря темпото ѝ...

— Дори и да можеш — каза Хейзъл, — от това, което ми казаха моряците, пътят е изключително коварен, осеян с айсберги. Пътят през тях е истински лабиринт. Ще трябва да знаеш накъде точно отиваш.

— Да наемем самолет тогава — предложи Франк.

— Вече питах и за този вариант — поклати глава Хейзъл. — Моряците казаха, че можем да опитаме, но летището е малко. Самолет се запазва две-три седмици предварително.

След тази информация продължиха да се хранят в мълчание. Чийзбургерът на Хейзъл беше страхотен, но тя не можеше да се съсредоточи върху него. Бе хапнала две или три хапки, когато един гарван кацна на телефонния стълб над тях и започна да грачи.

Хейзъл се разтрепера. Уплаши се, че гарванът ще я заговори, както бе направил неговият събрат преди около седем десетилетия.

Тази нощ. Последната нощ.

Замисли се дали гарваните винаги се явяват пред децата на Плутон преди смъртта им. Надяваше се, че Нико е все още жив, че Гея просто я бе излъгала, за да я изнерви. Но чувстваше, че богинята е казала истината.

Нико ѝ бе признал, че ще търси Портите на Смъртта от другата страна. Ако изчадията на Гея го бяха пленили, Хейзъл губеше и последния си жив роднина.

Тя погледна към сандвича си.

Тогава граченето на гарвана премина в писък.

Франк скочи на крака толкова бързо, че едва не събори масата за пикник. Пърси извади меча си, а Хейзъл погледна натам, накъдето гледаха и те.

На върха на стълба, на който допреди миг стоеше гарванът, сега имаше дебел грозен грифон. Той ги гледаше злобно. Чудовището се оригна и от кривия му клюн закапаха гарванови пера.

Хейзъл се изправи на крака и извади своята спата.

Франк зареди лъка си и се прицели в чудовището, но грифонът изврещя толкова силно, че звукът отекна в планините. Франк потрепера и стрелата му отиде на вятъра.

— Мисля, че извика подкрепления — каза Пърси. — Да се махаме оттук!

Хукнаха към пристанището, без да имат идея какво ще правят, ако стигнат дотам. Грифонът се спусна подире им. Пърси замахна към него с меча си, но чудовището избегна удара и излезе от обхвата му.

Покатериха се по стълбите на най-близкия вълнолом и се затичаха към края му.

Грифонът се стрелна към тях, а огромните нокти на предните му лапи се разпериха, за да ги разкъса. Хейзъл вдигна меча си, но в този миг огромна ледена вълна връхлетя чудовището и го повали в залива. Грифонът изпищя и разпери крила. Успя да се изкатери обратно на вълнолома, където отръска черната си козина като мокро куче.

— Пърси, това беше яко — извика одобрително Франк.

— Аха — отвърна другото момче, — не бях сигурен, че мога да го правя в Аляска. Обаче имам лоши новини. Я вижте там.

На около километър и половина от тях, над планината, се образуваше огромен черен облак — цяло ято грифони. Нямахше начин да се справят с толкова много накуп, нито пък имаше лодка, която да е достатъчно бърза, за да им избяга.

Франк постави стрела в лъка си.

— Няма да се предам без битка.

— С теб съм — надигна меча си Пърси.

И тогава Хейзъл го чу. Звук в далечината, напомнящ цвиленето на кон. Може би си въобразяваше, но въпреки това извика:

— Арион! Ела тук!

Една кафеникава мълния профуча от улицата към вълнолома. Жребецът се материализира точно зад грифона и го повали с предните си копита, стъпквайки го на прах.

Хейзъл никога не се бе чувствала толкова щастлива.

— Добър кон! Много добър кон!

Франк отстъпи назад и едва не падна в морето.

— Как...

— Последвал ме е! — грейна Хейзъл. — Понеже е най-страхотният кон, съществувал някога! Да тръгваме!

— И тримата? — попита Пърси. — Ще може ли да ни носи?

Арион изцвили заплашително.

— Добре де, няма нужда да бъдеш груб — отговори Пърси. — Да тръгваме.

И те се покатериха на гърба на жребеца. Хейзъл седна най-отпред, а Франк и Пърси плахо се наместиха зад нея. Франк я прегърна през кръста и Хейзъл си даде сметка, че ако това наистина е последният ден в живота ѝ, поне не е лош.

— В галоп, Арион! — извика тя. — Към глетчера Хъбърд!

Конят препусна през морето, а вълните под копитата му се превърнаха в пара.

XLIII. ХЕЙЗЪЛ

На гърба на Арион Хейзъл се чувстваше могъща, непобедима и контролираща събитията — в свършена хармония с великия жребец. Запита се дали така се чувстват кентаврите.

Моряците в Сюърд я бяха предупредили, че до глетчера Хъбърд има повече от петстотин километра, а пътуването е дълго и трудно. За Арион обаче не важеше нито едното, нито другото. Той препускаше по водната повърхност със скоростта на звука и нагорещяваше въздуха около тях, така че Хейзъл дори не усети студа.

На собствените си крака никога нямаше да се чувства толкова храбра, но яхнала Арион, нямаше търпение да влезе в битка.

Франк и Пърси не изглеждаха толкова щастливи. Когато Хейзъл ги погледна, видя, че са стиснали зъби и трескаво въртят очи насамнатам. Бузите на Франк трепереха от ускорението, а Пърси отчаяно се мъчеше да не падне от коня. Хейзъл се надяваше това да не става. Със скоростта, с която Арион се движеше, щеше да го забележи след около сто километра.

Минаха през тесни ледени проливи, сини фиорди и възвишения, от които в морето се спускаха водопади. Арион прескочи един гърбат кит, без да спира галопата си, и стресна стадо тюлени, които скочиха от айсберга си.

Сякаш бяха минали само няколко минути, а вече се намириха в тесен залив, където водата и ледът се смесваха в лепкав син сироп. Арион се спря пред един замръзнал тюркоазеносин къс.

На около километър от тях се издигаше глетчерът Хъбърд. Дори Хейзъл, която бе виждала глетчери и преди, не можеше да възприеме напълно гледката пред себе си. В далечината се виждаха масивни заснежени планини, чиито върхове се губеха в облаците. В огромна долина между двата най-високи върха имаше стена назъбен лед, издигащ се от морето. Тя изпълваше цялата клисура. Глетчерът бе синкавобял, с черни ивици, които му придаваха вид на замърсена купчина сняг, останала встрани от пътя след минаването на снегорин.

Само дето беше няколко милиона пъти по-голяма.

Веднага щом Арион спря, Хейзъл усети как температурата около тях рязко спада. Ледът изпускаше студени вълни, превръщайки залива в най-големия фризер на света. Но най-странен бе постоянният тътен, който ехтеше над водата.

— Какво е това? — попита Франк, докато гледаше облаците над глетчера. — Буря?

— Не — отговори Хейзъл, — ледът се пука и мести. Милиони и милиони тонове лед.

— Искаш да кажеш, че това чудо се чупи? — попита Франк.

Сякаш в отговор на въпроса му един гигантски леден къс се отчупи от глетчера и падна във водата, вдигайки пръски вода и ледени отломки на десетки метри височина. След малко дойде и звукът — оглушителен трясък, почти толкова шумен, колкото бе и Арион, когато преминаваше към свръхзвукова скорост.

— И казвате, че трябва да приближим това нещо? — попита Франк.

— Трябва — потвърди Пърси. — Гигантът е на върха му.

Арион изпръхтя.

— Леле, Хейзъл — каза Пърси, — трябва да научиш коня си да не ругае толкова.

— Какво каза? — с мъка сподави смеха си Хейзъл.

— Освен ругатните ли? Че може да ни отведе до върха.

Този път Арион изцвили толкова шумно, че дори Хейзъл разбра, че ругае.

— Пич — обърна се Пърси към коня, — изключвали са ме от даскало за много по-меки думи от тези. Хейзъл, той каза, че ще ни отведе на върха веднага щом кажеш.

— Ами, тогава се дръжете — предупреди тя. — Арион, нагоре!

Конят се изстреля към глетчера като ракета, катерейки се като дива коза по ледената планина.

Въздухът стана още по-студен. Тътенът от пукация се лед се усили. Приближила глетчера, Хейзъл усети как главата ѝ се замайва от самия му размер. Той бе осеян от пещери и ледени висулки, напомнящи стоманени остриета. От него постоянно се отчупваха късове — някои не по-големи от снежни топки, други с размера на къщи.

Когато бяха на около петдесетина метра от базата на врага, се чу гръм, от който костите на Хейзъл изтракаха. Къс лед, който можеше да покрие целия лагер „Юпитер“ се откъсна и полетя право към тях.

— Вижте какво се задава! — извика Франк.

Съвсем ненужно според Хейзъл. Арион вече бе взел мерки. Той препусна на зигзаг сред ледените парчета и прескочи няколко къса, за да стигне върха на глетчера.

Оказа се, че Пърси и Франк могат да ругаят не по-зле от коня, докато се мъчеха да не паднат от него. Дори Хейзъл бе увила ръце около врата му. Някакси останаха на гърба на Арион, докато той се катереше по глетчера с невъзможна скорост и ловкост. Чувстваха се така, сякаш падат от планина наобратно.

И внезапно всичко свърши.

Арион застана гордо на върха на гигантското парче лед, което изпълваше целия хоризонт. Морето бе на около сто метра под тях.

Арион изцвили предизвикателно. Звукът отекна в планината. Пърси не го преведе, но Хейзъл бе сигурна, че Арион се обръща към всички останали коне, които може да се навъртат наоколо: „Можете ли да надминете това, аматьори такива?“.

Сетне той се обърна и се затича по върха на глетчера, прескачайки петнайсетметрова пропаст.

— Там! — посочи Пърси.

Конят спря. Пред тях имаше призрачна имитация на лагер „Юпитер“. Замръзнала и няколко пъти по-голяма от оригинала. Стените бяха заледени, а укрепленията — заснежени и ослепително бели. От наблюдателните кули висяха смразени знамена.

Нямаше и следа от живот. Вратите бяха широко отворени. По стените не се виждаха стражи.

И въпреки това Хейзъл усети, че я полазват тръпки. Тя помнеше пещерата от Залива на Възкресението, където се бе издигнал Алкионей. Не можеше да забрави усещането за заплаха и постоянния тътен, идещ от земята там, сякаш в нея биеше сърцето на Гея. Това място изглеждаше твърде подобно. Земята сякаш се мъчеше да се пробуди и да погълне всичко наоколо. Планините от двете им страни внезапно ѝ се сториха застрашителни, сякаш можеха всеки миг да се съединят и да смелят всичко по пътя си. Включително глетчера и тях самите — жалките глупаци, осмелили се да го изкатерят.

Арион потропа нервно с копито.

— Франк — обади се Пърси, — какво ще кажеш с теб да продължим пеш?

— Мислех, че никога няма да попиташ — въздъхна облекчено Франк.

Те слязоха от коня и направиха няколко предпазливи стъпки. Ледът изглеждаше стабилен — покрит с плътен слой сняг и не прекалено хлъзгав.

Хейзъл подкани Арион да продължи напред. Пърси и Франк вървяха от двете ѝ страни, извадили оръжия. Приблжиха портите, без някой да ги нападне. Хейзъл бе обучена да открива ровове, капани и всякакви други изненади, които римските легиони бяха срещали през вековете завоювания, но сега не забеляза нищо освен зейналите ледени врати и замръзналите знамена, които пукаха от вятъра.

Можеше да види какво има чак до „Вия Претория“. На кръстопътя, пред покритата със сняг принципия, стоеше висока фигура в черна роба и заледени окуви.

— Танатос — прошепна Хейзъл.

Почувства, че душата ѝ я теглеше към Смъртта, като пращинка, засмукана от вакуум. Усети как ѝ причернява и щеше да падне от Арион, ако Франк не я бе подхванал и не ѝ бе помогнал да се изправи.

— С теб сме — обеща той. — Няма да те оставим в ръцете му.

Хейзъл стисна ръката му. Не искаше да я пуска. Франк бе силен и я успокояваше с присъствието си. Но не можеше да я спаси от Смъртта. Собственият му живот бе прекалено крехък, зависеше само от едно обгорено дръвче.

— Добре съм — излъга тя.

Пърси се огледа наоколо.

— Няма защитници, гигантът не се вижда никакъв — каза той притеснен, — това е капан.

— Очевидно — кимна Франк, — но нямаме избор.

За да не си даде възможност да се уплаши, Хейзъл насочи Арион към портите. Гледката беше позната — казармите на кохортите, баните, оръжейната. Всичко тук бе точно копие на лагер „Юпитер“, само че три пъти по-голямо. Дори на гърба на могъщия жребец Хейзъл се почувства малка и незначителна. Сякаш бе в град, предназначен за богове.

Спряха на около три метра от забулената в черно фигура.

Сега, след като бе тук, Хейзъл изпита порив да завърши подвига. Знаеше, че се намира в по-голяма опасност, отколкото при битката с амазонките или грифоните, или дори при изкачването на глетчера. Разбра, че дори едно докосването до Танатос щеше да е достатъчно, за да я убие.

Но осъзна също така, че ако не извърши този подвиг и не се изправи срещу съдбата си, също ще умре, само че сгърчена в ужас и провалила се напълно. А съдиите на мъртвите този път нямаше да проявят разбиране.

Арион се размърда неспокойно, споделяйки чувствата й.

— Здравейте — с мъка проговори Хейзъл, — господин Смърт?

Черната фигура вдигна закачулената си глава.

И целият лагер оживя. Фигури в римски брони се появиха от казармите, от принципията, от стола за хранене. Те не бяха хора, а сенки — призраци, подобни на онези, с които Хейзъл бе изкарала десетилетия в Полята на Асфодел. Телата им не бяха нищо повече от черен пушек, който придържаше римските доспехи. Замръзнали мечове висяха на кръста на всеки от тях, копия и захабени щитове висяха от призрачните им ръце. Перата по шлемовете им бяха заскрежени и начупени. Повечето от сенките бяха пешаци^[1], но две изскочиха от конюшните в златна колесница, теглена от призрачни черни коне.

Когато Арион ги видя, тропна гневно с копито.

Франк стисна лъка си.

— Капанът щракна — каза той.

[1] Пехотинци. — Бел.ред. ↑

XLIV. ХЕЙЗЪЛ

Призраците се наредиха в боен строй и обкръжиха кръстовището. Бяха поне сто — не цял легион, но повече от една кохорта. Някои носеха разкъсаните знамена на петата кохорта от дванайсетия легион — загиналите в обречената експедиция на Майкъл Варус от осемдесетте години. Други носеха знамена и символи, които Хейзъл не познаваше. Вероятно бяха загинали в друго време, в опит да извършат подвизи, за които момичето не бе и чувало. А някои може би изобщо не бяха от лагер „Юпитер“.

Повечето бяха въоръжени с оръжия от имперско злато. Имаха повече такива от целия дванайсети легион. Хейзъл усети мощта на цялото това злато и тя ѝ се стори по-страшна от трошенето на леда наоколо. Замисли се за миг дали да не използва силата си, за да обезоръжи привиденията, но се страхуваше да опита. Имперското злато не бе просто благороден метал. То бе смъртоносно и за герои, и за чудовища. Ако се провалеше, можеше просто да взриви глетчера. И по-лошо — да убие приятелите си.

— Танатос! — обърна се тя към закачулената фигура. — Тук сме, за да те освободим. Ако можеш да подчиниш тези духове, кажи им... — Гласът ѝ потрепера.

Качулката на божеството се спусна назад, а робата му се свлече на земята, когато той разпери криле и остана само по риза без ръкави, втъкната в колана на панталона му.

Той бе най-красивият мъж, който Хейзъл бе виждала някога.

Кожата му бе черна и блестяща, с цвета на абанос като старата ритуална маса на Кралица Мари. Очите му проблясваха като злато или мед, подобни на тези на Хейзъл. Беше строен и мускулист, а лицето му бе царствено. Прекрасна тъмна коса се спускаше по раменете му, а крилето му блестяха в синьо, черно и пурпурно.

Хейзъл трябваше да си напомни да диша.

Танатос бе красив. Това беше думата — не хубав, не готин, не привлекателен. Той бе красив като ангел — съвършен, далечен,

недокоснат от времето.

— О! — възкликна тихо тя.

Китките на божеството бяха стегнати от ледени скоби, от които излизаха вериги, приковаващи го към ледената земя. Краката му бяха голи, а около глезените му също проблясваха окови.

— Но това е Купидон! — каза Франк.

— Доста як Купидон — съгласи се Пърси.

— Поласкан съм — отвърна Танатос. Гласът му бе също толкова прекрасен, колкото и самият той. Дълбок и мелодичен. — Често ме бъркат с бога на Любовта. Смъртта и любовта си приличат много повече, отколкото можете да си представите. Но все пак бъдете спокойни. Аз съм Смъртта.

Хейзъл не се усъмни в това нито за миг. Почувства се като направена от пепел. Всеки миг можеше да се разпадне и да бъде всмукана във вакуума. Сега осъзна, че Танатос едва ли имаше нужда да я докосва, за да я убие. Можеше просто да ѝ заповяда да умре и тя щеше да коленичи пред него, а душата ѝ — да се подчини, омаяна от този прекрасен глас и от тези красиви очи.

— Тук сме, за да те спасим — успя да каже тя. — Къде е Алкионей?

— Да ме спасите? — присви очи Танатос. — Чуваш ли се какво говориш, Хейзъл Левеск? Разбираш ли какво ще последва от това?

— Губим време — пристъпи напред Пърси.

Той замахна с меча си към оковите на Смъртта. Божественият бронз се заби в леда, но и залепна за него като в лепило. По острието на Въртоп пролази скреж. Пърси задърпа меча бясно, а Франк тръгна да му помага. Заедно двамата успяха да освободят Въртоп, малко преди скрежът да достигне ръцете им.

— Така няма да стане — рече Танатос, — а що се отнася до гиганта, той е близо. Тези сенки не са мои. Служат само нему.

Очите на бога огледаха преценяващо призрачните воини. Те се размърдаха неспокойно, сякаш усетили полъха на ледовит вятър.

— Как тогава да те измъкнем? — попита Хейзъл.

— Дъще на Плутон — обърна се Танатос към нея, — чедо на моя повелител, ти от всички хора на тоя свят не би трябвало да искаш свободата ми.

— Не мислиш ли, че съм наясно с това? — Очите на Хейзъл започнаха да парят, но ѝ бе омръзнало да се страхува. От страх бе изгубила майка си преди седемдесет години. Защото бе реагирала твърде късно. Сега беше войник от римския легион. Нямахше да се провали отново. Нямахше да провали приятелите си.

— Чуй ме, господин Смърт! — Тя изтегли кавалерийския си меч, а Арион изцвили предизвикателно. — Не се върнах от Подземното царство и не изминах хиляди километри, за да чуя, че съм глупачка, задето искам да те освободя. Ако ми е писано да умра, така да бъде. Готова съм, ако трябва, да се изправа срещу цялата призрачна армия. Само ми кажи как да строша оковите ти.

Танатос се загледа в нея.

— Колко интересно. Разбираш, надявам се, че тези призраци някога са били герои като теб, тръгнали да вършат подвизи в името на Рим. Загинали, без мисиите им да се увенчаят с успех. Те също са били изпратени в Асфодел. Сега Гея им е обещала втори живот, стига да се бият за нея. Разбира се, ако ме освободиш и ги победиш, те ще се върнат в Подземното царство, където им е мястото. Заради измяната си към боговете обаче, ще бъдат осъдени на вечни мъчения. Те не са много различни от теб, Хейзъл Левеск. Сигурна ли си, че искаш да ме освободиш и да обречеш тези души на безкрайни страдания?

— Това не е честно! — стисна юмруци Франк. — Искаш ли да те освободим, или не?

— Честно? — усмихна се Смъртта. — Ще се учудиш, когато разбереш колко често чувам тази дума, Франк Занг, и колко безсмислена е тя. Честно ли е, че животът ти ще изтлее — толкова ярък, но така кратък? Честно ли беше, че отведох майка ти в отвъдното?

Франк се олюля, сякаш го бяха зашлевили.

— Не — довърши Смъртта тъжно, — не е честно. Но времето ѝ бе дошло. Смъртта не е честна, герои. Ако ме освободите, аз ще сторя това, което съм длъжен да направя. А тези сенки ще се опитат да ви спрат.

— Значи ако те пуснем — обобщи Пърси, — ще бъдем нападнати от тълпа призрачни убийци със златни мечове. Хубаво. Кажи сега как да счупим веригите.

— Само огънят на живота може да стопи веригите на Смъртта — усмихна се злокобно Танатос.

— Хайде без гатанки, ако обичаш — отвърна Пърси.

— Не е гатанка — пое си дълбоко дъх Франк.

— Франк, недей — промълви едва Хейзъл. — Трябва да има и друг начин.

Над глетчера се разнесе гръмък смях и един гърлен глас рече:

— Приятели мои. Дълго чаках този момент.

На портите на лагера се бе появил Алкионей. Той бе по-огромен дори от гиганта Полибот, който бяха видели в Калифорния. Имаше метална кожа от чисто злато, доспехи, изковани от платина, и стоманен жезъл с размерите на тотем. Ръждивочервените драконови лапи, които имаше за крака, кънтяха по леда с всяка крачка на гиганта, докато той влизаше в лагера. По плитките на червената му коса блестяха скъпоценни камъни.

Хейзъл така и не го бе видяла завършен преди смъртта си, но го познаваше по-добре от собствените си родители. Тя го беше създала. Месеци наред бе търсила злато и скъпоценности в земята, с които да оформи това изчадие. Знаеше точно от какви диаманти е направено сърцето му. Познаваше нефта, който течеше по вените му вместо кръв.

Искаше да го унищожи, в живота си не бе искала нещо повече от това.

Гигантът приближи и се усмихна. Зъбите му бяха от чисто сребро.

— Хейзъл Левеск — каза той, — ти ми причини големи неприятности. Ако не беше ти, щях да се надигна още преди десетилетия. Този свят вече щеше да принадлежи на Гея. Но това вече няма значение.

Той разпери ръце към своята призрачна армия.

— Добре дошъл, Пърси Джаксън! Добре дошъл, Франк Занг! Аз съм Алкионей, проклятието, което тегне над Плутон, и новият господар на Смъртта! А това е новият ви легион!

XLV. ФРАНК

„Смъртта не е честна, герои“ — думите на Танатос продължаваха да отекват в главата на Франк.

Златният гигант не го плашеше. Армията призраци също не го притесняваше. Но само от мисълта да освободи Смъртта на Франк му идеше да се свие в някой ъгъл. Това беше богът, отнесъл майка му.

И Франк знаеше какво трябва да направи, за да строши оковите му. Марс го бе предупредил. Беше му обяснил защо е обичал Емили Занг толкова много. Защото за нея дългът бил винаги на първо място. Най-важен. По-важен дори от живота.

И сега бе ред на Франк да докаже същото.

Почувства, че медалът на майка му се е затоплил в джоба му. Най-после разбра избора ѝ — да спаси своите другари с цената на собствения си живот. Разбра какво се бе опитал да му каже Марс. Разбра какво означават дългът и саможертвата.

Гневът и разочарованието, които стягаха сърцето на Франк от погребението насам, започнаха да се разсейват. Той най-сетне разбра причината майка му да не се върне вкъщи.

За някои неща си струваше да умреш.

— Хейзъл — той се опита да говори с равен глас, — дадох ти да пазиш едно нещо. То ми трябва сега.

Хейзъл го погледна невярващо. Яхнала Арион, тя приличаше на царица от древните митове — могъща и красива. Кестенявата ѝ коса падаше по раменете, а ледената мъгла бе образувала нещо като корона от скреж на главата ѝ.

— Франк, недей. Трябва да има и друг начин.

— Моля те. Знам какво правя.

Танатос се усмихна и надигна окованите си китки.

— Ти си прав, Франк Занг. Трябва да бъдат направени... жертви.

Страхотно. Смъртта одобряваше плана му. Франк бе сигурен, че резултатът от всичко това няма да му хареса.

Гигантът Алкионей пристъпи напред и драконовите му крака разтърсиха земята.

— Какво нещо пазиш, Франк Занг? Да не ми носиш подаръче?

— За теб, Златко, съм подготвил само много болка.

Гигантът се изсмя.

— Добре казано! Личи си, че си син на Марс. Чак ми е жал, че ще се наложи да те убия. А този тук... о, не, не мога да повярвам. Среща със звезда. Легендарният Пърси Джаксън! — Гигантът се ухили. Сребърните му зъби правеха устата му да изглежда като решетка на автомобил.

— Следих напредъка ти, сине на Нептун — продължи Алкионей. — Битката ти с Кронос бе наистина впечатляваща. Гея те мрази повече от всеки друг... освен може би Джейсън Грейс. Ще трябва да ме извиниш за това, че няма да те убия веднага. Брат ми Полибот иска да те задържи като домашен любимец. Той смята, че ще е забавно да държи любимия син на Нептун на каишка, след като унищожи самия него. А не бива да забравяме, че Гея също има планове за теб.

— Много мило — отговори Пърси и вдигна острието на Въртоп, — но аз всъщност съм син на Посейдон. И идвам от лагера на нечистокръвните.

Духовете са размърдаха. Някои от тях извадиха мечове и вдигнаха щитовете си. Алкионей вдигна ръка, давайки им знак да изчакат.

— Гърци, римляни, все тая — спокойно отговори гигантът. — Ще унищожим и двата лагера. Разбираш ли, проблемът на титаните бе в липсата на кураж. Техният план бе да ликвидират боговете в новия им дом, в Америка. Но ние, гигантите, сме подготвили нещо по-добро. За да унищожиш един плевел, трябва да го изтръгнеш до корен. Дори сега, когато армиите ни ликвидират нещастното римско лагерче, брат ми Порфирион подготвя истинската атака към древните земи. Ще унищожим боговете в тяхната родина.

Призраците заудряха с мечове по щитовете си. Звукът отекна в ледените планини.

— Тяхната родина? — повтори Франк. — Имаш предвид Гърция?

— Не бери грижа за това, сине на Марс — подсмихна се Алкионей. — Ти няма да доживееш да видиш окончателната ни

победа. Ще заменя Плутон като господар на отвъдното. Смъртта вече е в ръцете ми. А когато ми се подчини Хейзъл Левеск, ще притежавам и всички богатства под земята!

— Аз не се подчинявам лесно — стисна меча си Хейзъл.

— И все пак ме върна към живота — напомни Алкионей. — Наистина нашият план бе да пробудим Гея през Втората световна война. Това щеше да е великолепно. Но пък светът днес не е много по-добре, отколкото беше тогава. Скоро вашата цивилизация ще изчезне. Портите на Смъртта ще зейнат отворени, а тези, които ни служат, ще станат безсмъртни. Живи или мъртви, вие ще се присъедините към армията ми.

— Няма начин, Златко — поклати глава Пърси. — Съвсем скоро ще умреш.

— Чакай! — Хейзъл насочи коня си към гиганта. — Аз вдигнах това чудовище от земята. Аз съм дъщерята на Плутон. Аз съм тази, която ще го убие.

— О, малка Хейзъл! — Алкионей заби жезъла си в леда. Косата му блесна от скъпоценните камъни в нея — камъни, чиято стойност възлизаше на милиони долари. — Сигурна ли си, че не искаш да се присъединиш към нас доброволно. Твоите умения биха били много... полезни за нас. Защо ти е да умираш отново?

Очите на Хейзъл блеснаха гневно. Тя погледна към Франк и извади обгореното дърво от палтото си.

— Сигурен ли си?

— Да — отговори той.

Тя сви устни.

— Ти си най-добрият ми приятел, Франк. Трябваше да ти го кажа по-рано — и с тези думи тя му подхвърли дървото. — Стори това, което е редно. Пърси... защитавай го.

— Срецу малка римска армия? — Пърси погледна призраците. — Няма проблем.

— За мен остава Златко — каза Хейзъл. И нападна гиганта.

XLVI. ФРАНК

Франк разви дървото и коленичи в краката на Танатос.

Пърси беше до него, размахваше меча си и предизвикваше с викове приближаващите призраци. Чу рева на гиганта и гневното цвилене на Арион, но не посмя да погледне натам.

Ръцете му трепереха, но той докосна дървото до веригата, която бе оковала левия крак на Смъртта. Помисли си за огън и дървото моментално блесна.

Ужасна топлина се разнесе по тялото на Франк. Заледеният метал започна да се топи. Пламъкът от дървото бе толкова ярък, че заслепяваше повече и от безкрайния лед наоколо.

— Добре — окуражи го Танатос, — много добре, Франк Занг.

Франк бе чувал, че преди смъртта си хората виждат как животът им преминава на лента пред очите им, и сега го преживя. Видя майка си в деня, преди да замине за Афганистан. Тя му се усмихна и го прегърна. Опита се да вдиша от жасминовия ѝ аромат, така че никога да не го забрави.

„Гордея се с теб, Франк — бе казала тя. — Винаги ще се гордея. Някой ден ще стигнеш дори по-далеч от мен. Ще затвориш кръга за нашето семейство и след много поколения потомците ни ще разказват приказки за Франк Занг, своя пра-пра-пра...“ — и тя го погъделичка, както в добрите стари времена, когато беше малък.

Това бе последната усмивка на Франк за много месеци напред.

Видя се на масата за пикник в село Лос, загледан в звездите и северното сияние, докато Хейзъл тихо похъркваше зад него. Чу думите на Пърси: „Франк, ти си истински водач. Имаме нужда от теб.“

Видя как Пърси потъва в тресавището и Хейзъл се спуска зад него. Спомни си как се бе чувствал, докато държеше лъка — самотен и напълно безпомощен. Беше се помолил на олимпийските богове — дори на Марс — да помогнат на приятелите му.

Но знаеше, че тримата са отвъд тяхната власт.

Първата верига се счупи със звън. Франк бързо премести дървото на другата.

Дръзна да погледне какво става през рамо.

Пърси се биеше като вихър. Всъщност той се превърна във вихър. Миниатюрен ураган от вода и ледена пара се въртеше около приятеля му, докато той минаваше през вражеските редици, поваляше римските духове, отбиваше копия и стрели. Откога имаше *тази* сила?

Той се отдалечаваше от Франк и, макар да изглеждаше, че го е оставил незащитен, бе привлякъл цялото внимание на враговете им към себе си. Франк не знаеше защо, докато не видя накъде е тръгнал Пърси. Един от черните духове носеше лъвска кожа и държеше дълъг прът със златен орел на върха, по чиито криле се бяха образували ледени висулки.

Символът на легиона.

Франк видя как Пърси минава през цял ред легионери, изблъсквайки щитовете от ръцете им с личния си циклон. Повали призрака, понесъл орела, и сграбчи бойния символ.

— Искате си го обратно? — извика той на духовете. — Елате и си го вземете!

Пърси повлече след себе си враговете им, а на Франк му остана само да се възхити на дръзката му стратегия. Макар че искаха да опазят Танатос окован, тези духове бяха *римски*. Умът им бе в най-добрия случай замъглен като на сенките, които Франк бе видял в Асфодел. Но едно нещо помнеха ясно — трябваше да пазят своя орел.

Пърси обаче нямаше да може да се бори вечно с толкова много врагове. Поддържането на такава вихрушка бе трудно и въпреки студа, лицето му вече бе мокро от пот.

Франк погледна към Хейзъл. Не видя нито нея, нито гиганта.

— Пази си огъня, момче — предупреди го Смъртта, — нямаш толкова много, че да го пилееш.

Франк прокле. Беше се разсеял толкова, че не бе забелязал растапянето на втората верига.

Той премести пламъка до оковата, стягаща дясната ръка на бога. Парчето дърво бе изгоряло почти наполовина. Франк започна да трепери. Още видения се появиха в ума му. Видя Марс, седнал на леглото до баба му, да го гледа с ядрените си очи. „Юнона. Ти си

тайното ѝ оръжие. Надявам се вече да знаеш как се ползва семейната дарба...”

Чу гласа на майка си: „Можеш да бъдеш всичко“.

Накрая видя и строгото лице на баба си — с кожа, тънка като хартия, и бяла коса, отпусната на възглавницата. „Но да, Фай Занг, майка ти не се опитваше просто да ти вдигне самочувствието. Каза ти самата истина.“

Спомни си мечката гризли, която майка му бе срещнала в края на гората.

Сети се и за огромната черна птица, която кръжеше над изгорялата семейна къща.

Третата верига се строши. Франк доближи горящото дърво до последната. Болки пронизваха цялото му тяло, а пред погледа му се бяха появили жълти петна.

Видя Пърси в края на „Вия Принципалис“. Удържаше цяла армия духове. Беше съборил колесницата и унищожил няколко сгради, но всеки път, когато отхвърлеше група духове с урагана си, призраците просто се изправяха и нападаха отново. Всеки път, щом посечеше някой с меча си, духът се възстановяваше незабавно. Пърси бе отстъпил колкото можеше. Зад него бяха само страничната врата на лагера и — на шест метра зад нея — краят на глетчера.

Що се отнася до Хейзъл и Алкионей — те вече бяха успели да унищожат повечето казарми. Сега се бореха сред руините на главната порта. Арион играеше опасна игра на гоненица, обикаляйки гиганта, докато Алкионей замахваше към тях с жезъла си, събаряйки цели стени и отваряйки огромни процепи в леда. Скоростта на Арион бе единственото, което опазваше него и Хейзъл живи.

Най-сетне последната верига на Смъртта се счупи. С отчаян писък Франк пусна горящото дърво в една снежна пряспа и угаси пламъка. Болката утихна. Все още бе жив. Но когато извади дървото от снега, видя, че от него е останала отломка, по-малка и от вафла.

Танатос протегна ръце.

— Най-последен свободен — отбеляза доволно.

— Страхотно — премигна Франк, за да се съвземе, — тогава направи нещо.

Танатос му се усмихна спокойно.

— Да направя нещо? Дадено. Ще гледам. И който загине в битката, ще умре завинаги.

— Благодаря — промърмори Франк, прибирайки дървото в палтото си. — Това е *голяма* помощ.

— Няма проблем — кимна Танатос.

— Пърси! — извика Франк. — Вече могат да умират!

Пърси му кимна в отговор, но изглеждаше изтощен. Вихрушката му се въртеше по-бавно. Ударите му ставаха по-тромави. Армията духове го бе обкръжила и го принуждаваше да отстъпва към ъгъла на глетчера.

Франк извади лъка си, за да помогне. След това го свали. Обикновените стрели от ловния магазин в Сюърд нямаше да помогнат. Франк трябваше да използва дарбата си.

Стори му се, че най-после разбира силите си. Това, че бе видял как дървото гори, че бе вдишал пушека на собствения си живот, го бе изпълнило с неестествена увереност.

„Честно ли е, че животът ти ще изтлее — толкова ярък, но така кратък?“ — бе попитал Смъртта.

— Нищо на тоя свят не е честно — каза си Франк, — но ако ще изгарям, нека поне да е ярко.

Той направи крачка към Пърси.

И тогава от другия край на лагера Хейзъл извика от болка. Арион изцвили, когато гигантът успя да го улучи. Жезълът на Алкионей повали жребеца и ездача му на леда. Те се стовариха върху леда и удариха в укрепленията.

— Хейзъл! — Франк погледна към Пърси. Ех, да можеше да призове Сивия!

— Помогни й! — извика Пърси, вдигайки златния орел. — Държа ситуацията под контрол!

Пърси изобщо не държеше ситуацията под контрол и Франк го разбираше прекрасно. Синът на Посейдон всеки миг щеше да бъде сразен.

Но Франк се затича да помогне на Хейзъл.

Тя бе наполовина погребана от камара заснежени тухли. Арион стоеше над нея и се мъчеше да я защити, изправил се на задните си крака и вдигнал предните си копита към гиганта.

Но Алкионей само се засмя.

— Хей, малкото пони? Я какво си ми игриво! — Той надигна ледения си жезъл.

Франк бе твърде далеч. Не можеше да помогне... Но тогава си представи как полита напред и краката му се отделят от земята.

„Можеш да бъдеш всичко.“

Спомни си белоглавите орли, които бяха видели от влака. Тялото му се смали и стана по-леко. Ръцете му се разпериха в мощни криле, а погледът му стана хиляда пъти по-остър. Той полетя към небето и се спусна с извадени нокти към гиганта, раздирайки лицето и очите му.

Алкионей изпищя от болка. Той се олюля назад, докато Франк се приземи пред Хейзъл и върна човешкия си вид.

— Франк — Хейзъл го зяпна невярващо, отърсвайки снега от косата си, — как... какво...?!

— Глупак! — изкрещя Алкионей. Лицето му бе издрано и очите му се наляха с петрол вместо с кръв. Раните му вече се затваряха. — Аз не мога да бъда убит в родината си, Франк Занг! И благодарение на любимата ти Хейзъл новата ми родина е Аляска! Тук аз съм безсмъртен!

— Ще видим — каза Франк и усети прилив на сила в ръцете и краката си. — Хейзъл, скачай обратно на коня!

Гигантът се спусна към него и Франк се затича да го посрещне. Спомни си мечката, която бе видял като дете. Докато бягаше, тялото му стана по-тежко и по-здро. Блъсна се в гиганта във вида на огромна мечка гризли — звяр, тежащ повече от четиристотин килограма. Беше малък до Алкионей, но се удари в гиганта с такава сила, че той се просна върху една заледена наблюдателна кула и тя падна отгоре му.

Франк замахна към главата на чудовището. Ударът на лапата му имаше мощта на моторна резачка, придържана от борец тежка категория. Франк заудря лицето на гиганта така, че металните му черти започнаха да се вдлъбват.

— Тъх — простена замаян Алкионей.

Франк се върна към човешкия си вид. Раницата му още бе с него. Той извади въжето, което бе купил в Сюзърд, бързо направи примка и я върза около драконовия крак на гиганта.

— Хейзъл, бързо! — Той й хвърли другия край на въжето. — Имам идея, но трябва да...

— Тъх... убия... ще те... — промърмори Алкионей.

Франк пристъпи до главата на гиганта, взе най-близкия тежък предмет, който можа да намери (един щит на легионер) и го заби право в носа му.

— Ъъх — изпъшка чудовището.

Франк погледна към Хейзъл.

— Дали Арион ще може да изтегли този тип надалеч?

— Ти беше птица — зяпаше го Хейзъл, — после мечка. И...

— После ще ти обясня — каза Франк. — Трябва да отнесем тоя възможно най-далеч.

— А Пърси? — попита Хейзъл.

Франк прокле. Как бе могъл да забрави за него?

От руините, до които се намираще, видя Пърси в гръб. Синът на Нептун бе на края на глетчера. Вихрушката я нямаше. Той държеше Въртоп в едната си ръка и златния орел на легиона в другата. Цялата армия призраци пристъпваше към него с извадени оръжия.

— Пърси! — извика Франк.

Момчето го погледна. Видя падналия гигант и разбра ситуацията мигновено. Извика нещо, което не се чу ясно от вятъра, но вероятно бе: „Вървете!“.

Сетне заби Въртоп в леда под себе си. Глетчерът се разтърси. Духовете паднаха на колене. От залива зад Пърси се надигна огромна вълна, по-голяма от самия глетчер. От процепите в леда изригнаха водни струи.

Когато вълната удари, половината лагер се срина. Краят на глетчера се отчупи и падна в бездната, отнасяйки сградите, духовете и Пърси Джаксън на морското дъно.

XLVII. ФРАНК

Франк бе така зашеметен, че Хейзъл трябваше да извика няколко пъти името му, преди той да осъзнае, че Алкионей се надига отново.

Той заудря гиганта по носа с римския щит, докато Алкионей не захъхри. В същото време глетчерът продължаваше да се руши, а ръбът му приближаваше все повече и повече.

Танатос долетя до тях, носен от черните си криле. На лицето му бе изписано блаженство.

— О, да — каза той, изпълнен със задоволство. — Потъват ли душичките, потъват право към Подземното царство. Но вие, приятели, трябва да побързате, за да не се наложи да прибера и вас.

— Но Пърси... — Франк едвам се насили да произнесе името му. — Той...

— Рано е да се каже. А този — погледна с неприязън към Алкионей Танатос — никога не ще успеете да го убие тук. Знаете ли какво трябва да направите?

— Мисля, че да — кимна Франк замаян.

— Тогава работата ми тук е свършена.

Франк и Хейзъл се спогледаха нервно.

— Тъ — заекна Хейзъл, — искаш да кажеш, че няма да...

— Да взема живота ти? — довърши Танатос. — Ами, нека проверим... — Смъртта извади черен айпад от нищото, след което потупа по екрана няколко пъти.

Франк се надяваше богът да не използва устройството за прибиране на души.

— Няма те в списъка — обяви Танатос. — Плутон обикновено ми дава изрични заповеди за души, избягали от отвъдното. Но за теб нямам разпореждане. Може би мисли, че животът ти не е приключил, а може би е направил пропуск. Ако искате, мога да му звънна...

— Не! — бързо извика Хейзъл. — Всичко е наред!

— Сигурна ли си? — попита Смъртта. — Мога да направя видеоконференция. Тук някъде му имам скайпа...

— Не, наистина няма нужда! — Хейзъл се чувстваше така, сякаш няколко тона тревога се бяха свлекли от плещите ѝ. — Много ти благодаря!

— Тъх — простена Алкионей.

Франк отново го удари по главата.

Смъртта вдигна очи от своя айпад.

— А що се отнася до теб, Франк Занг, твоето време също не е дошло. Остава ти малко гориво. Но не мислете, че ви правя услуга. Пак ще се видим, и то при не толкова приятни обстоятелства.

Глетчерът продължаваше да се руши, а краят му вече бе на по-малко от шест метра от тях. Франк знаеше, че трябва да бягат, но имаше още един въпрос.

— Ами Портите на Смъртта? — попита той. — Какво са те? Как да ги затворим?

— А, да — по лицето на Танатос пробяга сянка на раздразнение. — Портите Ми. Хубаво би било да бъдат затворени, но се опасявам, че това не е по силите ми. Нямам представа какво трябва да направите и вие. Дори не мога да ви кажа къде точно са те. Мястото не е само... не е просто място в нашия свят. Ще се наложи да го откриете с подвиг. Мога само да ви кажа, че трябва да започнете търсенето си от Рим. Истинския Рим. Ще имате нужда от специален водач. Само един тип полубогове могат да разчитат символите, които ще ви отведат до Портите Ми.

Ледът под краката им се напука. Хейзъл потупа Арион по врата, за да го удържи да не скочи.

— А брат ми? — попита тя. — Нико жив ли е още?

Танатос я погледна по особен начин — може би със съжаление, макар това да не бе от емоциите, които Смъртта разбираше.

— Ще откриеш отговора на този въпрос в Рим. Но сега трябва да отлетя на юг, към вашия лагер „Юпитер“. Имам чувството, че скоро там ще има много души за жънене. Сбогом, герои. До нови срещи!

Танатос изчезна в кълбо черен дим.

Цепнатините в леда под краката им се разшириха.

— Бързо! — каза Франк на Хейзъл. — Трябва да отведем Алкионей на около шестнайсет километра по на север!

Той се покатери върху гърдите на гиганта и Арион препусна по леда. Алкионей се влачеше зад него. Беше най-грозната шейна, която

светът бе виждал някога.

Пътят не беше дълъг.

Арион галопираше по ледения глетчер като по магистрала, прескачаше пещери и се спускаше по склонове, които биха уплашили и сноубордист. На Франк не му се налагаше да блъска главата на Алкионей, тъй като тя така и така се блъскаше по леда. Докато препускаха, замаяният и почти припаднал гигант започна да си тананика нещо, което подозрително напомняше мелодията на *Jingle Bells*.

Самият Франк бе изненадан от себе си. Току-що се бе превърнал в орел и в мечка. Все още чувстваше как течна енергия преминава през тялото му, като че ли той самият бе наполовина втечен.

Освен това двамата с Хейзъл бяха успели да освободят бога на Смъртта и той не ги бе отвел в Подземното царство.

Пърси обаче бе паднал от глетчера, за да ги спаси. „Синът на Нептун ще се удави, паднал сред ледовете...“

Франк преглътна.

Не. Пърси не можеше да е мъртъв. Не бяха изминали целия път дотук, за да загубят приятеля си. Франк щеше да го намери... но първо трябваше да се справи с Алкионей.

Той си спомни картата, която бе изучавал във влака по време на пътуването им от Анкоридж. Знаеше в общи линии накъде отиват, но по глетчера нямаше знаци и табели.

Щеше да му се наложи да рискува.

Най-накрая Арион се стрелна между две планини в долина от лед и камъни, които напомняха на огромна замръзнала купа с мляко и зърнена закуска. Кожата на гиганта започна да потъмнява, като че ли златото се превръщаше в мед. Франк почувства как тялото му потръпва, все едно бе робот, на който поставят нова батерия. Осъзна, че се намира в приятелска територия.

— Тук! — извика Франк.

Арион зави на една страна. Хейзъл срязва въжето и Алкионей се плъзна настрана. Франк скочи от него, миг преди гигантът да се удари в една скала.

Алкионей веднага скочи на крака.

— Какво? Къде? Кой?

Носът му бе леко изкривен и макар раните му да бяха изцерени, златната му кожа бе изгубила блясъка си. Той се огледа наоколо в търсене на стоманения си жезъл, но оръжието бе останало на глетчера Хъбърд. Щом се отказа да го търси, удари с юмрук близката скала.

— Играете си на шейничка с мен, така ли? — той се напрегна и подуши въздуха. — Каква е тази миризма? Унищожени призраци? Значи сте освободили Танатос. Пфу! Това обаче няма значение. Портите на Смъртта все още са във властта на Гея. Сега, сине на Марс, ми отговори защо си ме домъкнал дотук?

— За да те убия — отговори Франк. — Други въпроси?

Очите на гиганта се присвиха.

— Не съм срещал син на Марс, който може да променя формата си, но това не означава, че можеш да ме победиш. Нима смяташ, че твоят нелеп баща ти е дал силата да се изправиш сам срещу син на Гея?

— Не е сам — извади меча си Хейзъл.

Гигантът изръмжа и се спусна към нея, но Арион отскочи от пътя му. Хейзъл посече прасеца му. Черен нефт бликна от раната.

Алкионей се препъна.

— Със или без Танатос не можете да ме убие!те!

Хейзъл направи жест със свободната си ръка, сякаш сграбчва нещо. Невидима сила наклони напред отрупаната със скъпоценни камъни глава на Алкионей. Хейзъл отново нападна и поряза и другия му крак, след което се отдалечи, преди той да е върнал равновесието си.

— Достатъчно! — изкрещя Алкионей. — Това е Аляска! Аз съм неуязвим в моята родина!

— Всъщност — каза Франк — имам лоши новини за теб. Наследих от баща си не само сила.

Гигантът изръмжа.

— Какво искаш да кажеш, детенце на Войната?

— Тактики — отговори Франк, — те са моят дар от Марс. Една битка може да бъде спечелена, преди да е започнала, ако избереш правилното бойно поле.

Той посочи зад рамото си.

— Границата е на няколкостотин метра оттук. Вече не сме в Аляска. Не го ли усещаш, Ал? Ако искаш да се върнеш в родината си,

трябва да минеш през мен.

Гигантът бавно осъзна какво е станало. Той погледна невярващо към ранените си крака. От тях продължаваше да капе нефт. Снегът бе почернял.

— Невъзможно — изръмжа той. — Аз ще... гrrrrrr!

Алкионей се спусна към момчето, решен да стигне границата. За миг Франк се усъмни в плана си. Ако дарбата му не сработеше, ако се притеснеше, щеше да умре.

Но след това си спомни думите на баба си: „Хубаво е да познаваш животното“.

Добре.

„Най-добре се получава в екстремна ситуация. В битка, например.“

Отговаряше на условията.

Гигантът приближаваше.

Двайсет метра.

Десет.

— Франк? — обади се нервно Хейзъл.

Но той остана на място.

— Спокойно.

Точно преди Алкионей да се удари в него, Франк се преобрази. Винаги се бе чувствал твърде голям и непохватен. Сега използва това. Тялото му се уголеми и придоби огромни размери. Кожата му се удебели, ръцете му се превърнаха в масивни предни крака. От устата му изскочиха бивни, а носът му се удължи.

Превърна се в животното, което познаваше най-добре. Това, за което се грижеше, което къпеше и хранеше, на което дори бе причинил стомашно разстройство в лагера.

Алкионей се удари в огромен, тежащ десет тона, боен слон.

Гигантът залитна. Той изкрещя ядосано и отново удари Франк, но изобщо не бе в категорията му. Момчето го удари с глава толкова силно, че Алкионей полетя назад и се просна по гръб на леда.

— Не можете да ме убиете — изръмжа Алкионей. — Не можете...

Франк върна човешкия си облик. Той приближи гиганта, чиито нефтени рани пушеха. Скъпоценните камъни изпадаха от косата му в снега. Златната му кожа започна да се разяжда и чупи.

Хейзъл слезе от коня и застана до Франк с изваден меч.

— Може ли?

Той кимна и погледна гиганта право в изпълнените с омраза очи.

— Един съвет, Алкионей. Следващия път, когато си избереш най-големия щат за родина, гледай лагерът ти да не е близо до границата. Добре дошъл в Канада, идиот такъв!

Мечът на Хейзъл се стовари върху шията на гиганта. Алкионей се разпадна на купчина скъпоценни камъни.

За миг Хейзъл и Франк останаха заедно, наблюдавайки как останките от съществото се разтапят в леда.

Франк прибра въжето си.

— Слон? — попита го Хейзъл.

— Аха — почеса се по врата той, — стори ми се добра идея.

Не можеше да разгадае изражението ѝ. Уплаши се, че е направил нещо толкова странно, че тя никога повече няма да иска да е с него. Франк Занг, син на Марс, от време на време слон, винаги дебелокож и непохватен.

Но тогава тя го целуна. Беше си истинска целувка — по устните — много по-добра от онази за Пърси в самолета.

— Ти си просто невероятен — усмихна се тя. — А и от теб става особено привлекателен слон.

Франк пламна до такава степен, че се уплаши да не разтопи снега под себе си. Преди да отговори обаче, един омразен глас проехтя из долината: *Не сте спечелили нищо.*

Франк погледна нагоре. По най-близката планина се движеха сенки, образуващи лицето на спяща жена.

Никога няма да стигнете навреме в лагер „Юпитер“ — подигравателно гръмна гласът на Гея. — За разлика от Танатос, който в момента прибира душите на героите там, докато другият ми син унищожжава римското наследство, този път за вечни времена! — Планината се разтърси, сякаш цялата земя бе изпаднала в истеричен кикот. Сенките изчезнаха.

Хейзъл и Франк се спогледаха. Никой от тях не продума. Покатериха се на гърба на Арион и се отпавиха към залива на глетчера.

XLVIII. ФРАНК

Пърси ги чакаше и изглеждаше гневен.

Стоеше на ъгъла на глетчера, подпрял се на стълба със златния орел, и гледаше към разрушенията, които бе причинил. В залива под него морето се бе разширило с няколкостотин метра за сметка на глетчера, а по вълните му плуваха айсберги и останки от опустошения лагер.

Всъщност върху глетчера бяха останали само главните порти, които се бяха килнали настрани, и разкъсано синьо знаме, което лежеше върху няколко заснежени тухли.

Когато се затичаха към него, Пърси каза само:

— Хей! — все едно ги чакаше, за да отидат да хапнат или да се разходят.

— Ти си жив! — изуми се Франк.

— За падането ли говориш? — намръщи се Пърси. — Нищо особено. Падал съм от два пъти по-високо, от арката в Сейнт Луис^[1].

— Моля? — попита Хейзъл.

— Няма значение. Важното е, че не се удавих.

— Явно пророчеството е било неточно — ухили се Хейзъл. — Вероятно е гласяло: „Синът на Нептун ще удави цяла армия призраци в ледовете“.

Пърси сви рамене. Все още гледаше Франк кисело.

— Трябва да си поговорим с теб, Занг. Можеш да се превръщаш в орел и мечка?

— И слон — добави гордо Хейзъл.

— И слон — поклати глава Пърси. — Това ли е семейната дарба? Можеш да променяш формата си?

Франк пристъпи от крак на крак.

— Ами... да. Моят предтеча, аргонавтът Периклимен, можел да го прави. От него съм го наследил.

— А той го е наследил от Посейдон — каза Пърси, — което изобщо не е честно. Аз не мога да се превръщам в животни.

— Не било честно? — зяпна го Франк. — Ти можеш да дишаш под вода, да взривяваш глетчери и да призоваваш урагани! И не е честно, че аз мога да се превръщам в слон?

Пърси се замисли.

— Е, май имаш известно право. Но следващия път, когато ти кажа, че си едно животно...

— Просто млъкни — прекъсна го Франк, — моля те.

Пърси се ухили.

— Ако сте приключили с остроумията — обади се Хейзъл, — можем да тръгваме. Лагер „Юпитер“ е под обсада. Златният орел ще им помогне.

Пърси кимна.

— Има обаче още нещо. Хейзъл, на дъното на залива има поне тон оръжия от имперско злато, а също и брони и много удобна каляска. Мисля, че могат да помогнат в битката.

Търсенето им отне много — прекалено много — време, но знаеха, че тези оръжия могат да предрешат битката, ако успееш да ги отнесат в лагера навреме. Хейзъл използва уменията си, за да вдигне някои от предметите от дъното на морето. Пърси се гмурна и извади други. Дори Франк помогна, като се превърна в тюлен. Това му се стори яко, макар че според Пърси дъхът му вонял на риба.

С общи усилия тримата успяха да извадят и колесницата. Накрая успяха да отнесат всичко на брега и да го оставят на черния пясък в основата на глетчера. Не можаха да поберат всичко в колесницата, но използваха въжето на Франк, за да привържат повечето от златните оръжия и най-хубавите доспехи.

— Прилича на шейната на Дядо Коледа — отбеляза Франк. — Дали Арион ще може да тегли толкова тежък товар?

Арион изпръхтя.

— Хейзъл — обади се Пърси, — определено ще измия устата на коня ти със сапун. Като изключим ругатните, каза, че можел да тегли колесницата, но имал нужда от храна.

Хейзъл вдигна един *пугио* — стар римски кинжал. Той бе нащърбен и затъпял, така че нямаше да върши добра работа в битка, но бе направен от имперско злато.

— Ето, Арион — каза тя, — качествено гориво.

Конят ухапа кинжала със зъби и го сдъвка като ябълка. Франк се закле наум никога да не приближава ръката си до устата му.

— Не че се съмнявам в силите на Арион — започна той внимателно, — но се притеснявам за колесницата. Последната...

— Колелетата на тази са от имперско злато — прекъсна го Пърси, — ще издържи.

— А ако не издържи — добави весело Хейзъл, — пътуването ще е кратко. Но наистина нямаме време. Хайде!

Франк и Пърси се качиха на колесницата, а Хейзъл се метна на гърба на Арион.

— Дий! — извика му тя.

Звукът от преминаването на коня към свръхзвукова скорост отекна из залива. Арион препусна на юг, теглейки колесницата. Стъпките му предизвикваха лавини по планините, през които минаваха.

[1] Тя е висока 192 метра и е част от мемориала „Джеферсън“ в Сейнт Луис, Мисури. — Бел.ред. ↑

XLIX. ПЪРСИ

Четири часа.

Толкова време трябваше на най-бързия кон в света, за да стигне от Аляска до залива на Сан Франциско, препускайки по вълните на северозападното крайбрежие.

Толкова време отне и на Пърси, за да възстанови напълно паметта си. Процесът бе започнал в Портланд, когато бе пил от кръвта на горгоната, но след това спомените за миналия му живот бяха влудяващо мътни. Сега, когато се бяха върнали в територията на боговете на Олимп, той си спомни всичко — войната с Кронос, шестнайсетия си рожден ден в лагера на нечистокръвните, своя учител, кентавъра Хирон, най-добрия си приятел Гроувър, брат си Тайсън и, разбира се, най-вече Анабет. Нея и последните два месеца луда любов, преди... той да бе отвлечен с трясък от извънземното, наречено Хера. Или Юнона. Нямахше голямо значение.

Осем месеца от живота му бяха откраднати. Следващия път, когато Пърси видеше царицата на Олимп, щеше да ѝ плесне един божествен шамар.

Приятелите и семейството му сигурно бяха полудели. Ако лагер „Юпитер“ бе в толкова затруднено положение, можеше само да си представи какви проблеми има лагерът на нечистокръвните. Но положото бе, че спасението на двата лагера е само началото. Според Алкионей истинската битка щеше да се състои безкрайно далеч. Гигантите смятаха да нападнат истинската планина Олимп и да унищожат боговете завинаги в старата им родина.

Пърси знаеше, че гигантите не могат да бъдат убити, освен ако героите и боговете не се биеха рамо до рамо. Нико му бе казал това. Анабет също го бе споменала през август, когато се бе замислила дали те не са част от новото велико пророчество — това, което римляните наричаха Пророчество на седмината. (Научаването на нови неща бе допълнителен бонус от това да имаш за гадже най-умното момиче в лагера.)

Разгада и плана на Юнона — да създаде елитен отряд от гръцки и римски герои, а след това да убеди някак боговете да се бият редом с тях.

Но преди всичко трябваше да спасят лагер „Юпитер“.

Крайбрежието му стана познато. Минаха покрай фара в Мендосино, а после от мъглата пред тях изплуваха планината Там и хълмовете на окръг Марин. Арион профуча под моста „Голдън гейт“ и навлезе право в залива на Сан Франциско.

Минаха през Бъркли и навлязоха в хълмовете Оуклънд. Когато стигнаха хълма над тунела „Калдекот“, Арион потрепери като повреден автомобил и спря, дишайки тежко.

Хейзъл нежно го погали.

— Справи се страхотно, Арион.

Жребецът бе твърде изморен и дори не изруга. Само изпръхтя важно, сякаш за да каже: „Разбира се, че се справих страхотно. Друго очаквала ли си?“

Двамата с Франк скочиха от колесницата. Пърси съжали, че в нея не бе имало седалки и закуска. Краката му се подгъваха и беше толкова схванат, че едвам ходеше. Ако влезеше в битка така, врагът щеше да го нарече „стареца Джаксън“.

Франк не изглеждаше много по-добре. Той закуцука към върха на хълма, за да види какво става с лагера.

— Хора... трябва да видите това.

Когато двамата с Хейзъл го настигнаха, Пърси усети как сърцето му прескача удар. Битката бе започнала и от самото начало бе тръгнала на зло. Дванайсетият легион бе пресрещнал враговете си на Полята на Марс с надеждата да защити града. Скорпиони пускаха снаряди към армиите земеродни, а слонът Ханибал тъпчеше чудовища наляво-надясно.

Но защитниците бяха малко, а враговете им — прекалено многобройни.

Яхнала своя пегас Сципио, Рейна летеше около гиганта Полибот, опитвайки се да привлече вниманието му. Ларите се бяха строили в алени редици срещу орда черни сенки в древни доспехи. Ветераните от града също бяха влезли в боя и с щитове посрещаха тълпи от подивели кентаври. Гигантски орли кръжаха над бойното поле и се

изправяха храбро срещу двете ужасни жени от търговския център — Стейно и Евриала.

Легионът посрещаше най-лошото от атаката и това личеше. Редиците им се огъваха, а всяка от кохортите бе като островче сред море от противници. Обсадната кула на циклопите изстрелваше странни зелени заряди към града, които сриваха цели къщи и образуваха огромни кратери по форума. Докато Пърси гледаше какво става, един взрив удари сградата на сената и куполът му се срина наполовина.

— Закъсняхме — каза Хейзъл.

— Не — отговори Пърси, — все още не са се предали. Ще се справим.

— Къде е Лупа? — попита Франк. В гласа му се долови отчаяние. — Тя и вълците... трябваше да са тук.

Пърси се замисли за времето, което бе прекарал с богинята вълчица. Бе се научил да уважава нейните възгледи, но също така бе разбрал, че вълците си имат ограничения. Те не бяха воители. Нападаха само когато са повече и, обикновено, скрити от тъмнината. Освен това първото правило на Лупа бе това за самостоятелността. Тя помагаше на децата си колкото можеше, обучаваше ги да се бият, но в крайна сметка те ставаха или хищници, или плячка.

Римляните трябваше да се оправят сами. Трябваше да заслужат живота си.

Това бе законът на вълчицата.

— Направила е каквото може — забавила е армията по пътя ѝ на юг. Сега е наш ред. Трябва да отнесем златния орел и оръжията до легиона.

— Но Арион е прекалено уморен! — извика Хейзъл. — А сами няма да се справим.

— Може би не сме сами. — Пърси се огледа към хълмовете. Ако Тайсън наистина бе получил съобщението му във Ванкувър, помощта може би бе близо.

Подсвирна с все сили — изсвирване като за такси в Ню Йорк, което щеше да се чуе от Таймс Скуеър до Сентрал Парк.

От близките дървета се появиха две сенки. Огромна тъмна фигура изскочи от нищото — мастиф с размерите на джип, яхнат от циклоп и харпия.

— Адска хрътка! — отстъпи назад Франк.

— Всичко е наред! — ухили се Пърси. — Това са приятели.

— Братко! — Тайсън скочи на земята и се затича към Пърси.

Младежът се опита да се подготви за това, което предстоеше, но без ефект. Тайсън се удари в него и го сграбчи в задушаваща мечешка прегръдка. За няколко мига Пърси можеше да вижда само ризата на циклопа и много черни петна. След това Тайсън го пусна и започна да се смее от радост, докато оглеждаше Пърси с единственото си кафяво око.

— Ти си жив! — каза той. — Радвам се, че си жив!

Харпията кацна на земята и започна да чисти перата си.

— Ела намери куче — обяви тя, — голямо куче. И циклоп.

Но защо се бе изчервила? Преди Пърси да може да си отговори на този въпрос, черният мастиф го събори на земята и започна да лае толкова силно, че дори Арион отстъпи назад.

— Хей, Госпожо О'Лиъри! — каза Пърси. — Да, момичето ми. И аз те обичам. Добро кученце!

— Ти имаш адска хрътка на име Госпожа О'Лиъри? — изписука Хейзъл.

— Дълга история. — Пърси успя да се изправи на крака и започна да се чисти от кучешката слюнка. — Можеш да питаш брат си за нея... — Той млъкна, когато видя изражението на Хейзъл. Беше забравил, че Нико ди Анджели е пленен.

Хейзъл му бе предала думите на Танатос относно Портите на Смъртта и търсенето им, което трябвало да започне от Рим. Пърси бе нетърпелив да намери Нико, за да може да му извие врата, задето се бе правил, че не го познава в лагера. Освен това той бе брат на Хейзъл и спасяването му бе важно, но трябваше да остане за по-късно.

— Извинявай — каза той, — но да, това е кучето ми, Госпожа О'Лиъри. Тайсън, запознай се с Франк и Хейзъл. Те са ми приятели.

Пърси се обърна към Ела, която броеше влакната по едно от перата си.

— Добре ли си? — попита я той. — Тревожихме се за теб.

— Ела не е силна — оплака се тя, — но циклопите са много силни. Тайсън намери Ела. Тайсън се погрижи за Ела.

Пърси повдигна вежди. Ела се бе изчервила.

— Тайсън — каза той, — ах, ти, стари свалячо!

Лицето на Тайсън придоби същия цвят, който имаха перата на Ела.

— А, не! — Той се приведе напред и прошепна така, че всичко да го чуят: — Тя е много хубава.

Франк се потупа по главата, сякаш се притесняваше, че нещо не е наред с ума му.

— Както и да е. В момента тече битка...

— Да — кимна Пърси. — Тайсън, къде е Анабет? Задава ли се някаква помощ?

Тайсън се намуси, а погледът на кафявото му око потъмня.

— Корабът не е готов. Лио казва утре, може би вдругиден. Тогава ще се появят.

— Два дни? Ние нямаме и две минути — въздъхна Пърси. — Добре, ето го плана.

Колкото се може по-бързо, той посочи кои са добрите и кои са лошите на бойното поле. Тайсън бе шокиран от това, че има зли циклопи и зли кентаври, които се бият на страната на гиганта.

— Трябва да бия хората понита?

— Само ги уплаши — посъветва го Пърси.

— Пърси? — Франк погледна нервно към Тайсън. — Не искам нашият приятел да бъде ранен. Тайсън умее ли да се бие?

— Дали умее да се бие? — усмихна се Пърси. — Франк, това е генерал Тайсън от армията на циклопите. И между другото, Тайсън, Франк е потомък на Посейдон.

— Братко! — Тайсън размаза Франк в прегръдката си.

Пърси едва сподави смеха си.

— По-скоро племенник, а ти си му пра-пра... оф, все тая. Да, брат ти е.

— Благодаря — сподавено каза Франк от фланелката на Тайсън, — но ако легионът го обърка с враг...

— Няма! — Хейзъл се затича до колесницата и извади най-големия римски шлем, който успя да намери, както и старо знаме, на което бяха изписани буквите SPQR.

— Сложи си ги, големи приятелю — каза тя на Тайсън. — Така всички ще разберат, че си от нашия отбор.

— Якооо — извика Тайсън, — аз съм от вашия отбор!

Шлемът му беше ужасно малък, а знамето постави на врата си — като лигавник.

— Става — каза Пърси. — Ела, стой тук и се пази.

— Да се пазя — повтори Ела. — Ела обича да се пази. Пази номера на банката. Ела отива с Тайсън.

— Моля? — попита Пърси. — Ох... както искаш. Както и да е. Но гледай да се пазиш.

— БАУ!

— Госпожо О'Лиъри — обърна се Пърси към адската хрътка, — искаш ли да потеглиш малко колесницата ни?

L. ПЪРСИ

Те несъмнено бяха най-странното подкрепление в историята на римската армия. Хейзъл бе яхнала Арион. Жребецът бе починал достатъчно, за да издържи теглото на едно момиче, движейки се с нормална конска скорост, макар да не спираше да ругае уморените си копита по пътя надолу.

Франк се бе превърнал в белоглав орел — което според Пърси не бе никак честно — и кръжеше над тях. Тайсън тичаше надолу по хълма, размахваше бойната си тояга и крещеше:

— Лоши малки понита! Ууу!

Ела пърхаше около него и рецитираше факти от „Алманах на стария земеделец“.

Що се отнася до Пърси — той бе яхнал Госпожа О’Лиъри и се бе насочил към битката. Адската хрътка теглеше и колесница, пълна с оръжия и доспехи от имперско злато, които тракаха зад нея.

Орелът на дванайсетия легион се издигаше над тях.

Минаха по периферията на лагера и пресякоха най-северния мост над река Малък Тибър, като навлязоха в Полята на Марс от западната им част. Орда циклопи бе обкръжила лагерниците от петата кохорта, които се опитваха просто да задържат щитовете си в ръце и да оцелеят.

Когато видя, че са изпаднали в беда, Пърси побесня. Това бяха хлапетата, които го приютиха, когато никой друг не го искаше. Те бяха семейството му.

Той извика:

— За петата кохорта! — и нападна най-близкия циклоп. Последното нещо, което бедното чудовище видя, бяха зъбите на Госпожа О’Лиъри.

След като циклопът се разпадна и, слава на Танатос, повече не се възстанови, Пърси скочи от адската хрътка и започна да сече другите чудовища. Тайсън се втурна към предводителката на циклопите, Мама

Гаскет, чиято метална рокля бе оплескана с кал и отрупана с върховете на счупени копия.

— Кой си ти? — ахна тя, когато видя Тайсън.

Тайсън я удари по главата с такава сила, че тя описа пълен кръг във въздуха и падна по задник.

— Лоша госпожа циклоп! — кресна той. — Генерал Тайсън ти нарежда да се махаш!

Той я удари отново и Мама Гаскет се разпадна на прах.

В същото време Хейзъл нападаше от гърба на Арион, а нейната спата поваляше циклопите един след друг, докато Франк ги ослепяваше с остриите си нокти.

Щом всички циклопи в радиус от петдесет метра бяха превърнати в пепел, Франк се приземи пред войниците и се превърна в човек. Крепостната корона и медалът на центурион блестяха на зимното му яке.

— Пета кохорта! — извика той. — Вземете оръжия от имперско злато!

Лагерниците бързо се възстановиха от шока и буквално обраха колесницата. Пърси им раздаде оръжията с почти светкавична скорост.

— Хайде, хайде! — започна да вика Дакота, лудешки ухилен, докато отпиваше малко от любимия си „Куул-ейд“. — Нашите другари имат нужда от помощ!

Скоро петата кохорта се снабди с нови оръжия, шлемове и щитовете. Те не бяха съвсем еднакви. Всъщност легионерите изглеждаха така, сякаш са пазарували от разпродажба при цар Мидас. Но внезапно се бяха превърнали в най-могъщата кохорта в легиона.

— Следвайте орела! — извика Франк. — Напред!

Лагерниците извикаха окуражени. Когато Пърси и Госпожа О'Лиъри се спуснаха напред, цялата кохорта ги последва — четирийсет облечени в злато воители, които изглеждаха жадни за кръв. Първо нападаха стадо диви кентаври, които бяха притиснали третата кохорта. Когато видяха орела, затруднените легионери завикаха бясно и се спуснаха към противниците си с нова сила.

Кентаврите нямаха шанс. Двете кохорти ги смачкаха като преса. Скоро от врага бяха останали само купчинки прах, самотни рога и копита. Пърси се надяваше, че Хирон няма да се сърди, но тези

кентаври не бяха като приятелите му. Те принадлежаха към някаква различна порода и трябваше да бъдат унищожени.

— Оформете боен строй! — извикаха центурионите.

Двете кохорти се обединиха. Военното им обучение взе връх. Щитовете се склочиха един с друг и войниците тръгнаха към земеродните.

Франк извика:

— Вдигнете копията! — и легионерите образуваха гора от копия. После добави: — Огън! — и римляните изстреляха оръжията си към шесторъките чудовища.

След това лагерниците извадиха мечове и се спуснаха към центъра на битката.

В основата на акведукта първата и втората кохорта се опитваха да обкръжат Полибот, но без успех. Оцелелите земеродни ги целеха с камъни и пръст. Отвратителните карпои, подобни на бебета пирани, тичаха из високата трева и събаряха случайни лагерници, издърпвайки ги от бойния строй. Самият гигант пускаше базилиски от косата си. Всеки път, когато някоя от змиите паднеше на земята, римляните изпадаха в паника и бягаха. По разпадащите им се щитове и димящи шлемове личеше, че са разбрали по трудния начин за това колко силни са отровата и пламъците на базилиските.

Рейна летеше над гиганта и го нападаше с копието си всеки път, когато той се обърнеше към пешаците. Червеният ѝ плащ плющеше на вятъра. Златната ѝ броня блестеше. Полибот се опитваше да я удари с тризъбеца си или да я оплете в мрежата си, но Сципио бе почти толкова пъргав, колкото и Арион.

Тогава Рейна забеляза как петата кохорта идва на помощ и носи орела. Беше толкова смаяна, че гигантът едва не я събори на земята, но Сципио избегна удара му. Рейна срещна погледа на Пърси и се усмихна широко:

— Римляни! — ечна гласът ѝ над бойното поле. — Сберете се под орела!

Герои и чудовища се обърнаха и ахнаха, когато видяха Пърси, яхнал адската си хрътка.

— Какво е това? — попита Полибот. — Какво става?

Пърси почувства прилив на сила от символа на легиона. Той надигна орела и изкрещя:

— Дванайсети легион Фулмината!

Гръм разтърси долината. Орелът блесна в ослепителна светлина и хиляди светкавици изригнаха от крилете му като клони от короната на огромно дърво. Те се спуснаха към най-близките чудовища и пропуснаха римските легионери.

Когато мълниците угаснаха, първата и втората кохорта бяха изправени срещу един изненадан гигант и няколкостотин купчинки пепел. Централната редица на врага вече не съществуваше.

Изражението на Октавиан бе безценно. Той погледна Пърси смаян, а после по физиономията му се изписа ярост. След това, когато собствените му войници започнаха да викат одобрително, нямаше избор, освен да се присъедини към скандиранията: „Рим! Рим!“.

Гигантът Полибот отстъпи назад, внезапно почувствал несигурност. Пърси обаче знаеше, че битката далеч не е свършила. Четвъртата кохорта все още бе обкръжена от циклопи. Дори слонът Ханибал се затрудняваше срещу толкова много чудовища. Черната му кевларена броня бе начупена така зле, че от надписа „слон“ бе останало само „он“.

Ветераните и ларите на източния фронт бяха принудени да отстъпят към града. Обсадната кула на чудовищата продължаваше да бълва зелени огнени топки към улиците. Горгоните се бяха справили с гигантските орли и сега летяха необезпокоявани към оцелелите кентаври и земеродни в опит да ги окуражат.

— Не отстъпвайте — зави Стейно — и ще получите безплатни подаръци!

Полибот изръмжа и тръсна глава. Дузина базилиски паднаха на земята, отравяйки тревата с докосването си.

— Мислиш ли, че това променя нещо, Пърси Джаксън! Аз съм неунищожим! Ела ми, сине на Нептун. Ще те прекърша като вейка!

Пърси слезе от кучето и подаде орела на Дакота.

— Ти си старшият центурион на кохортата. Погрижи се за това.

Дакота премигна, след това изпъна гордо рамене. Изхвърли безалкохолното си и взе орела.

— За мен е чест.

— Франк, Хейзъл, Тайсън — каза Пърси. — Помогнете на четвъртата кохорта. Гигантът е мой.

Той вдигна Въртоп, но преди да успее да нападне, по северните хълмове проехтяха бойни рогове. Още една армия се появи на могилата — стотици воители в сивочерни камуфлажни дрехи, въоръжени с копия и щитове. Сред тях имаше дузина бойни мотокари, а заострените им зъбци блестяха на светлината на залеза. В арбалетите им бяха заредени огнени стрели.

— Амазонки — отбеляза Франк. — Страхотно.

— Виждате ли? — изсмя се Полибот. — Подкрепленията ни пристигнаха. Рим ще рухне днес!

Амазонките наведоха копия и се спуснаха по хълма, следвани от ужасните си мотокари. Армията на гиганта зарева одобрително, докато жените воители не смениха рязко посоката на атаката си и не нападнаха източния фланг на чудовищата.

— Напред, амазонки! — На най-големия мотокар стоеше момиче, което напомняше на по-възрастна Рейна. Беше облечена с черни доспехи, а на кръста ѝ блестеше златен пояс.

— Царица Хила! — възкликна Хейзъл. — Тя е жива!

— Помогнете на сестра ми! — извика царицата на амазонките. — Унищожете чудовищата!

— Унищожете! — повториха воителите ѝ. И техният вик отекна из долината.

Рейна насочи пегаса си към Пърси. Очите ѝ блестяха, а изражението ѝ бе красноречиво: „Бих те прегърнала тук и сега“.

Тя извика:

— Римляни! В атака!

На бойното поле настана пълен хаос. Римляните и амазонките затвориха капана около враговете си като същински Порти на Смъртта.

Но Пърси имаше една-единствена цел. Той посочи гиганта.

— Ти и аз. До смърт.

Срещнаха се на акведукта, който някакси бе оцелял по време на битката. Полибот поправи тази грешка. Тризъбецът му размаза най-близката тухлена арка и отприщи малък водопад.

— Да те видим тогава, сине на Нептун — подигра го Полибот. — Подчинява ли ти се водата? Лекува ли те? Аз съм роден да се справя с Нептун.

Гигантът потопи ръката си във водата. Течението мина през пръстите му и течността позеленя. Той я метна към Пърси, който

инстинктивно я блокира с волята си. Капките опръскаха земята пред него. Тревата се сгърчи и започна да пуши с неприятно съскане.

— Докосването ми превръща водата в отрова — изръмжа Полибот. — Нека проверим какво ще направи с кръвта ти.

Той хвърли мрежата си към Пърси, но момчето се претърколи настрана и отклони водопада право към лицето на гиганта, така че да го заслепи. Той нападна и заби Въртоп в търбуха на чудовището, след което отскочи настрана и остави гиганта да вие от болка.

Ударът щеше да убие всяко друго същество, но Полибот само залитна и погледна към златния *Икор* — кръвта на безсмъртните, — който потече от раната.

Тя вече се затваряше.

— Добър опит, геройче — изсъска той, — но аз все пак ще те убия.

— Първо ще трябва да ме хванеш — отвърна Пърси.

После се обърна и побягна към града.

— Какво? — Гигантът не вярваше на очите си. — Бягаш ли, страхливецо! Остани и се бий!

Но Пърси нямаше никакво намерение да прави това. Знаеше, че не може да убие Полибот сам. Но имаше план.

Мина покрай Госпожа О'Лиъри, която го погледна любопитно, докато дъвчеше една горгона.

— Добре съм! — извика й Пърси, докато мина тичешком покрай нея, следван от гиганта, който му обещавахе бавна и ужасна смърт. Прескочи един горящ скорпион и се наведе, когато Ханибал захвърли някакъв циклоп на пътя му. С крайчеца на окоето си видя как Тайсън скача върху шесторък земероден, превръщайки го в нещо, което напомняше гофрета. Ела пърхаше циклопа, отбягвайки стрелите, и даваше мъдри съвети:

— Удари го между краката. Там ги боли много!

БУМ!

— Това имах предвид, Тайсън. Видя ли, че са много чувствителни?

— Нуждае ли се Пърси от помощ? — извика Тайсън.

— Всичко е под контрол!

— УМРИИИИ! — изрева Полибот, който приближаваше момчето с гигантски крачки.

От разстояние Пърси видя също как Хейзъл и Арион препускат из бойното поле, посичайки кентаври и карпои. Един от духовете на зърното им обеща просо, но конят го стъпка на зърнчо. Царица Хила и Рейна се бяха обединили. Заедно мотокарът и пегасът разпръскваха призрачните воители. Франк се превърна в слон и започна да тъпче циклопите, а Дакота бе издигнал златния орел високо и обсипваше със светкавици всяко чудовище, което се осмелеше да нападне петата кохорта.

Всичко това бе страхотно, но Пърси имаше нужда от божествена помощ. Той се обърна назад и видя, че гигантът е буквално на една ръка разстояние. За да си спечели малко време, Пърси мина под една от колоните на акведукта. Гигантът замахна с тризбеца си. Когато колоната падна, Пърси използва бликналата вода, за да събори няколко тона камъни върху главата на чудовището. Сетне се затича към границите на града.

— Терминус! — извика той.

Най-близката статуя на бога бе на около двайсетина метра. Каменните ѝ очи се отвориха, когато видя как Пърси тича към нея.

— Неприемливо, напълно неприемливо! — извика божеството — сградите горят, а навън има нашественици! Изгони ги, Пърси Джаксън!

— Опитвам се — каза той, — но има един гигант, Полибот.

— Знаем. Един момент! — внезапно Терминус затвори очи, сякаш се концентрираше. Един зелен снаряд мина над него и внезапно изчезна.

— Не мога да спра всички бомби — оплака се Терминус. — Защо не атакуват по-бавно като цивилизовани хора? Аз все пак съм само един бог.

— Помогни ми да убия гиганта — каза Пърси — и всичко това ще свърши. Заедно герой и бог могат да убият гигант.

— Аз пазя границите — тросна се Терминус, — не се занимавам с гиганти. Не ми плащат достатъчно за това.

— Хайде бе, Терминус! — Пърси пристъпи към него и богът се разкрещя.

— Спри на място, млади човече! Не може да се внасят оръжия зад померия!

— Атакуват ни! — възрази Пърси.

— Пет пари не давам. Правилата са си правила. Когато правилата не се спазват, ставам много, ама много ядосан.

— На това разчитам — усмихна се Пърси и побягна обратно към гиганта. — Хей, грознико!

— Гррррр! — Полибот изскочи от руините на акведукта. От него все още капеше вода, а в краката му се бе образувало димящо тресавище. — Ще умреш... бавно — обеща гигантът и надигна тризъбеца си, който вече бе покрит със зеленикава отрова.

Около тях битката бе приключила. Последните чудовища се разпаднаха, а приятелите на Пърси се събраха, оформяйки кръг около опонента му.

— Ще те пленя, Пърси Джаксън — изсъска Полибот, — ще те изтезвам в дълбините на морето. Всеки ден водата ще те лекува и всеки ден смъртта ти ще приближава.

— Звучи много яко — отговори Пърси, — но предпочитам просто да те убия.

Полибот изрева гневно и поклати глава. Нови базилиски полетяха от косата му.

— Назад! — извика предупредително Франк.

Легионерите изпаднаха в паника. Хейзъл насочи Арион така, че успя да застане между лагерниците и изчадията. Франк смени формата си — превърна се в нещо малко и космато. Невестулка?! Пърси помисли, че приятелят му е полудял от тревога, но когато той нападна базилиските, те изпаднаха в паника и заотстъпваха безредно. Момчето ги подгони.

Полибот вдигна тризъбеца си и се затича към Пърси. Когато гигантът стигна померия, Пърси отскочи настрана като матадор и гигантът навлезе в границите на града.

— **ТОВА Е!** — разкрещя се отново Терминус. — **ТОВА МИНА ВСЯКАКВИ ГРАНИЦИ!**

Полибот се намръщи, очевидно объркан от това, че го ругае някаква статуя.

— Какво си ти, бе? — изръмжа той. — Я да млъкваш. — Гигантът събори статуята и тръгна към Пърси.

— **СЕГА ВЕЧЕ СЪМ МНОГО ЯДОСАН!** — изврещя Терминус, все едно го колят. — Започвам да те душа! Чувстваш ли това, гадино?!

Това са ръцете ми около дебелия ти врат! Идвай тук, за да ти ударя една главичка...

— ОМРЪЗНА МИ ОТ КРЯСЪЦИТЕ ТИ! — Гигантът стъпи върху статуята и я счупи на три части: пиедестал, тяло и глава.

— КАК МОЖА?! — кресна главата на Терминус. — Пърси Джаксън, имаме сделка! Нека убием този гамен!

Гигантът се разсмя така гръмко, че не усети атаката на Пърси, докато не стана прекалено късно. Момчето скочи, стъпи на коляното му и заби Въртоп в една цепнатина на нагръдника на гиганта. Божественият бронз потъна до дръжката в гърдите му. Полибот се олюля назад, спъна се в пиедестала на Терминус и падна на земята.

Докато той се опитваше да се изправи и се мъчеше да извади меч от гърдите си, Пърси вдигна главата на статуята.

— Не можеш да спечелиш! — изпъшка гигантът. — Не можеш да ме победиш сам!

— Само дето не съм сам! — Пърси вдигна каменната глава пред лицето на чудовището. — Запознай се с моя приятел Терминус, бога на Границите.

Полибот осъзна твърде късно какво се случва. Пърси заби божествената глава право в носа на гиганта и той се разпадна на димяща купчина водорасли, змийска кожа и отровна тиня.

Пърси залитна назад напълно изтощен.

— Ха! — обади се главата на Терминус. — Това ще го научи да спазва правилата на Рим.

За миг настана пълна тишина. Над бойното поле се чуваше само пукането на няколко неизгасени пожара и истеричните писъци на бягащи чудовища.

Около Пърси стоеше кръг от изморени римляни и амазонки. Тайсън, Ела и Госпожа О'Лиъри също бяха там. Франк и Хейзъл му се усмихваха, изпълнени с гордост. Арион разсеяно дъвчеше един златен щит.

А после римляните започнаха да скандират.

— Пърси! Пърси!

Обкръжиха го. Преди да разбере какво стана, го вдигнаха на щит. А скандиранията се промениха:

— Претор! Претор!

Сред скандиращите бе и Рейна, която стисна ръката на Пърси и го поздрави за стореното. А после римляните го отнесоха отвъд границата на померия, внимателно избягвайки територията на Терминус, и го отведоха обратно у дома.

В лагер „Юпитер“.

LI. ПЪРСИ

За радост на Пърси, по време на Пирът на Фортуна не се завихри нито една фъртуна. Лагерниците, амазонките и ларите напълниха столовата, за да се насладят на изключително богата вечеря. Дори фавните бяха поканени, тъй като бяха превързали ранените след края на сражението. Нимфите на вятъра профучаваха през залата, носейки пица, бургери, пържоли, салати, китайска храна и буритос със светкавична скорост. Въпреки тежката битка всички бяха в добро настроение. Легионът не бе понесъл сериозни щети. Малцината лагерници, които бяха загинали, после се бяха върнали към живот, подобно на Гуен. Танатос вероятно се бе направил на ударен. А може би Плутон беше решил да прояви щедрост като към Хейзъл. Каквато и да бе причината обаче, възражения нямаше.

Шарените знамена на амазонките стояха редом с римските, а върнатият в лагера златен орел гордо се издигаше над масата на претора. Стените бяха украсени с корнукопии — вълшебни рогове на изобилието, които бълваха водопади от плодове, шоколад и току-що изпечени сладки.

Кохортите и амазонките се бяха пръснали и обикаляха свободно от диван на диван. Всеки сядаше, където му хареса. Този път никой не странеше от легионерите на петата кохорта, а Пърси смени мястото си толкова много пъти, че скоро забрави къде му е вечерята.

Не след дълго започнаха свалките и състезанията по канадска борба. За амазонките това май беше едно и също. По едно време Пърси бе хванат натясно от Кинзи — амазонката, която го бе обезоръжила в Сиатъл, и трябваше да обяснява, че вече си има гадже. Кинзи за щастие прие това леко. Тя му разказа какво бе станало в Сиатъл. Хила победила Отрера в два последователни дуела до смърт и амазонките вече я наричали Хила, Убиващата Два Пъти.

— След втората си загуба Отрера остана мъртва — обясни Кинзи, пърхайки с мигли. — Благодарни сме ти за това. Ако някога

имаш нужда от ново гадже... как да ти кажа. Оранжевите дрехи и металната яка ще ти стоят страхотно.

Пърси не можа да прецени дали тя се шегува, или говори сериозно, затова любезно ѝ благодари и седна на друго място.

След като всички се нахраниха и наоколо спряха да летят чинии, Рейна изнесе кратка реч. Тя поздрави амазонките и официално благодари за помощта им. След това прегърна сестра си. Всички ръкопляскаха.

След малко Рейна вдигна ръце, за да въдвори ред.

— Отношенията между мен и сестра ми невинаги са били идеални...

— Меко казано — засмя се Хила.

— Тя се присъедини към амазонките — продължи Рейна, — а аз към лагер „Юпитер“. Но като гледам тази стая, мисля, че всички направихме добър избор. Странно е, че съдбите ни отново се преплетоха, благодарение на героя, издигнат за претор на бойното поле — Пърси Джаксън.

Избухнаха още аплодисменти. Сестрите вдигнаха чашите си към Пърси и го подканиха да изнесе реч. Той не знаеше какво да каже. Заяви, че не е най-добрият избор за претор, но лагерниците заглушиха тези думи с аплодисменти. Рейна свали табелката с надпис пробацио от гердана му. Октавиан го погледна кисело, а след това се усмихна топло на тълпата, сякаш идеята за всичко това е била негова. Той изкорми едно плюшено мече и изрече положителни предсказания за идващата година:

— Фортуна ще ни благослови! — След това постави ръката си върху тази на Пърси и изкрещя: — Пърси Джаксън, син на Нептун, първа година на служба!

На ръката на Пърси се образуваха римски символи — тризъбец, буквите SPQR и една линия. Усещането бе, сякаш някой го дамгосва с нажежено желязо, но той сподави вика си.

Октавиан го прегърна и прошепна:

— Надявам се да те е заболяло.

Рейна му връчи медал с формата на орел и ален плащ, символи на претора.

— Заслужи си ги, Пърси.

Царица Хила го потупа по гърба.

— А аз реших да не те убивам.

— Много мило — отвърна Пърси.

Той отново мина през цялата столова, тъй като всички лагерници искаха да го видят на масата си. Ларът Вителий го следваше, препъвайки се в призрачната си червена роба и току намествайки меча си. Той твърдеше, че не е изненадан от успехите на Пърси.

— Аз настоях той да се присъедини към петата кохорта — гордо заяви призракът. — Забелязах таланта му от самото начало!

Фавнът Дон се появи с шапка на медицинска сестра и сладкиши във всяка ръка.

— Човек, браво! Справи се страхотно! Некви дребни да имаш?

Цялото това внимание смущаваше Пърси, но той бе щастлив да види колко добре се държат лагерниците с Франк и Хейзъл. Наричаха ги спасители на Рим, а те го заслужаваха. Заговори се дори за това прапрадядото на Франк, Шен Лун, да бъде включен в списъка на почетните легионери. Явно вече не смятаха, че той е причинил земетресението от 1906 година.

Пърси седна до Тайсън и Ела, които бяха почетни гости, на масата на Дакота. Тайсън омиташе сандвичите си с фъстъчено масло толкова бързо, колкото нимфите му ги носеха. Ела кацна на рамото му, долитайки от края на дивана, и започна стръвно да напада канелените ролца.

— Полезни са за харпиите — поясни тя, — а двацет и четвърти юни е хубав ден. Рожденият ден на Рой Дисни, Пирът на Фортуна и Денят на независимостта за Занзибар. И Тайсън.

Тя погледна към циклопа, който се изчерви и сведе очи.

След вечеря целият легион прекара нощта навън. Пърси и приятелите му слязоха в града, който не бе напълно възстановен след битката, но пожарите бяха угаснали, боклуците — пометени, а гражданите — решени да празнуват.

На померия статуята на Терминус се бе сдобила с хартиена шапка.

— Добре дошъл, преторе! — поздрави той. — Ако ти трябва помощ, за да смачкаш фасона на някой друг гигант, само кажи.

— Благодаря, Терминус — кимна Пърси, — ще го имам предвид.

— Хубаво. Но отляво плащът ти на претор е свален със сантиметър повече, отколкото трябва. Ето, оправи го. Браво. Къде ми е

асистентът? Джулия!

Малкото момиченце изскочи иззад пиедестала. Тази нощ носеше зелена рокля, но косата ѝ отново бе вързана на опашка. Когато се усмихна, Пърси видя, че предните ѝ зъби са започнали да растат. Тя вдигна кутия, пълна с празнични хартиени шапки. Пърси се опита любезно да откаже, но Джулия го погледна с големите си топли очи.

— Е, добре — въздъхна той, — ще взема синята коронка.

После малката предложи на Хейзъл златиста пиратска шапка.

— Когато порасна, ще бъда като Пърси Джаксън — заяви малкото момиченце сериозно.

Хейзъл се усмихна и разроши косата ѝ.

— Това е чудесно, Джулия.

— Но да бъдеш като Франк — намеси се Франк, взимайки шапка с формата на глава на полярна мечка — също е яко.

— Франк! — скара му се Хейзъл.

Те сложиха шапките си и продължиха към форума, който бе осветен от шарени фенери. Фонтанът блестеше в червено. Кафенетата гъмжаха от хора, а уличните музиканти изпълваха въздуха с трели на китара, лира, флейта и звуци от подмишница. (Пърси не разбираше последното. Вероятно бе някаква стара римска традиция.) Богиня Ирида, изглежда, споделяше доброто им настроение, защото, когато Пърси и приятелите му минаха покрай пострадалия сенат, в нощното небе се появи блестяща дъга. За съжаление богинята изпрати още една благословия — дъжд от обезмаслени водораслови пастички. Пърси не бе сигурен дали те ще затруднят почистването, или ще улеснят ремонтите из града. Бяха твърди като тухли.

Известно време Пърси се разхождаше из улиците с Хейзъл и Франк, които често отгъркваха рамене един в друг.

Накрая каза:

— Хора, аз се уморих малко. Вие продължавайте.

Франк и Хейзъл възразиха, но Пърси разбра, че искат да останат сами.

Когато се върна в лагера, видя Госпожа О'Лиъри да си играе с Ханибал по Полята на Марс. Най-сетне си бе намерила приятел със сходен размер. Двете животни весело се блъскаха едно в друго, трошаха укрепления и си изкарваха страхотно.

Пред портите Пърси се спря и огледа долината. Не бе минало много време от деня, в който бе видял лагер „Юпитер“ за пръв път от това място, придружаван от Хейзъл. Сега обаче източният хоризонт му бе по-интересен.

Утре или вдругиден приятелите му щяха да се появят. Колкото и да харесваше римляните, нямаше търпение да види отново Анабет. Копнееше за стария си живот, за Ню Йорк и за лагера на нечистокръвните. Нещо обаче му подсказваше, че може да мине доста време, преди да успее да се върне там. Гея и гигантите не се бяха отказали от плана си за световно господство.

Рейна бе дала на Пърси къщата на втория претор на Вия Принципалис, но веднага щом погледна в нея, Пърси разбра, че мястото не е за него. Бе хубаво, но и пълно с неща на Джейсън Грейс. Пърси вече се чувстваше виновен, че му е взел титлата. Не искаше да му отнема и къщата. Щеше да е странно, когато Джейсън се върнеше в лагера. А Пърси бе сигурен, че той ще е на кораба с драконовата глава.

Той се прибра в казармите на петата кохорта и легна в кревата си. Заспа незабавно.

Сънуваше, че пренася Юнона през река Малък Тибър. Богинята бе маскирана като луда бабичка, хилеше се и пееше стара гръцка песничка, докато сбръчканите ѝ ръце стискаха Пърси за врата.

— Още ли искаш да ми зашиеш божествен шамар, миличък? — попита го тя.

Пърси спря в средата на потока и я пусна в реката. В мига, в който докосна водата, тя изчезна и се появи на брега.

— Леле, леле — засмя се тя. — Това не бе особено героично дори насън!

— Осем месеца — заяви Пърси, — ти открадна осем месеца от живота ми, за да извърша подвиг, който ми отне една седмица. Защо?

Юнона изцъка неодобрително.

— Ах, смъртните и вашия кратък живот. Осем месеца са нищо, миличък. Веднъж аз изпуснах осем века. Почти цялата история на Византия.

Пърси призова силата на реката. Тя се завихри и разпени около него.

— Не си играй с мен — предупреди го Юнона. — Нямаме време за това. Трябва да действаме в пълен синхрон, за да победим Гея.

Първо, Джейсън и приятелите му трябваше да ме освободят от затвора...

— Била си пленница и някой те е пуснал?

— Не бъди толкова заядлив, миличък? Аз все пак съм много мила бабичка. Така или иначе, лагер „Юпитер“ нямаше нужда от теб до момента, в който трябваше да спасиш римляните. Осемте месеца между това... как да ти кажа — имах друга работа, миличък. Борех се с Гея, работех зад гърба на Юпитер и пазех приятелите ти. Това отнема доста време. Ако трябваше да те пазя от чудовищата и планове на Гея през цялото време и да те крия от приятелите ти на изток... Просто дрямката бе най-лесното решение на проблема. Иначе щеше да бъдеш коз в нейния ръкав.

— Коз. — Пърси усети как водата се надига от гнева му и се завихря по-бързо около тялото му. — В нейния ръкав.

— Точно. Радвам се, че ме разбираш.

Пърси запрати вълна към старицата, но Юнона се телепортира далеч от нея.

— Май наистина не си в добро настроение — отбеляза тя. — Може би защото осъзнаваш, че съм права. Времето, в което се появи, бе точно. Превърна се в герой за Рим. А докато ти спеше, Джейсън Грейс се научи да вярва на гърците. Приятелите му успяха да построят кораба *Арго II*. Ти и Джейсън ще обедините двата лагера.

— Защо избра мен? — настоя Пърси. — С теб никога не сме се разбирали. Защо избра коз от ръкава на Гея в отбора си?

— Защото те познавам, Пърси Джаксън. Ти може да си импулсивен и безразсъден, но си и винаги верен на приятелите си и ги вдъхновяваш за подвизи. Ти си спойката на седмината.

— Това е голяма чест — каза Пърси. — Винаги съм си мечтал да бъда спойка.

Юнона протегна костеливите си пръсти.

— Героите на Олимп трябва да се обединят! Опасявам се, че победата ти над Кронос в Манхатън нарани гордостта на Юпитер...

— Защото бях прав — прекъсна я Пърси, — а той сбърка.

Старицата сви рамене.

— След цяла вечност брак трябваше вече да е свикнал с това, но уви. Моят горд и безразсъден съпруг не желае да признае, че имаме нужда от героите. Вярва, че можем да надвием гигантите и без вас, че

Гея може да бъде приспана отново. Аз зная, че това не е така, но уви, ще трябва да се докажете. Ако успеете да затворите Портите на Смъртта в древните земи, ще убедите Юпитер, че сте достойни да застанете редом до боговете. Това ще е най-великото пътуване от Енеидата насам!

— А ако се провалим — попита Пърси, — ако римляните и гърците се скарат?

— Тогава Гея печели. Ще ти кажа само едно, Пърси Джаксън. Тази, която ще създаде най-много проблеми, е същата, която обичаш и която ме мрази.

— Анабет? — Пърси отново почувства как в гърдите му се надига ярост. — Никога не си я харесвала. Сега казваш, че проблемите ще дойдат от нея, но не я познаваш. Няма човек, на който да имам повече доверие.

— Ще видим, млади ми приятелю — усмихна се сухо богинята. — В Рим я очаква тежко предизвикателство. Дали ще се справи с него... не знам.

Пърси призова воден юмрук и удари с него по старицата. Когато вълната се отдръпна, нея я нямаше.

Реката се изплъзна от контрола на Пърси. Той потъна в тъмните ѝ води.

ЛІІ. ПЪРСИ

На следващата сутрин Пърси, Хейзъл и Франк закусиха рано, след което тръгнаха към града, за да стигнат преди заседанието на сената. Като претор Пърси вече можеше да прави каквото и където си поискаше.

По пътя си тримата минаха край конюшните, в които спяха Тайсън и Госпожа О'Лиъри. Тайсън похъркваше, легнал на сламеник до еднорозите. На лицето му бе изписано спокойствие, все едно сънуваше понита. Госпожа О'Лиъри се бе завъртяла по гръб, скрила ушите си с лапи. А на покрива на конюшните Ела се бе свила в гнездо от стари римски свитъци, сложила глава под крилото си.

Когато стигнаха форума, седнаха до фонтаните и се загледаха в изгряващото слънце. Гражданите бяха заети да чистят конфетите, хартиените шапки и здравословните пастички от снощното празненство. Инженерите работеха върху нова арка в чест на победата над Полибот.

Хейзъл сподели, че е дочула нещо за евентуално празнуване на формален *триумф* — парад през града, последван от седмица на игри и празници. Но Пърси знаеше, че подобно празненство не може да се състои.

Нямаха време.

Разказа им за съня си с Юнона.

— Боговете са били активни снощи — намръщи се Хейзъл. — Покажи му, Франк.

Момчето бръкна в джоба на палтото си. Пърси реши, че може да извади обгореното дърво, но вместо това измъкна от джоба си тънка книжка с бележка, надраскана върху червена хартия.

— Бяха на възглавницата ми тази сутрин — обясни Франк и ги подаде на Пърси. — Все едно ме е посетила феята на зъбчетата.

Книгата бе „Изкуството на войната“ от Сун Дзъ. Пърси никога не я бе чувал, но допускаше кой може да я е пратил на приятеля му. На бележката пишеше: „Добра работа, хлапе. Истинското оръжие на мъжа

е умът му. Това бе любимата книга на майка ти. Добре ще е да я прочетеш. П.П. Надявам се твоят приятел Пърси вече да ме уважава повече.“

— Марс наистина е различен от Арес — отбеляза Пърси, връщайки книгата. — Не мисля, че Арес може да чете.

Франк прелисти книгата.

— Тук пише много за саможертвата и за цената на войната. Във Ванкувър Марс ми каза, че трябва да поставя дълга над собствения си живот. Иначе цялата война може да бъде изгубена. Смятах, че има предвид освобождението на Танатос, но сега вече не съм сигурен. Все още съм жив, което може да означава, че най-лошото тепърва предстои. — Той погледна нервно към Пърси.

Синът на Нептун изпита чувството, че Франк крие нещо от него. Замисли се дали Марс не е споменал нещо лошо за него. Но дори да беше така, Пърси не бе сигурен, че иска да знае.

Освен това Франк бе жертвал достатъчно. Беше видял как домът му изгаря. Бе изгубил майка си и баба си.

— Ти рискува живота си — каза му Пърси. — Готов бе да изгориш, само и само подвигът да бъде извършен. Марс не може да иска повече от теб.

— Може би — отвърна Франк, изпълнен със съмнения. Хейзъл стисна ръката му.

Тази сутрин изглеждаха по-спокойни заедно, не така нервни и припряни. Пърси се досети, че вече сигурно официално са гаджета. Надяваше се да е така, но реши да не пита.

— Хейзъл, а с теб какво става? — попита Пърси. — Свърза ли се с Плутон?

Тя сведе поглед. Няколко диаманта изскочиха в краката ѝ.

— Не — призна тя. — Мисля, че неговото съобщение бе Танатос. Името ми не беше сред списъка с избягали души. А трябваше да бъде.

— Мислиш, че баща ти се е направил на ударен? — попита Пърси.

Хейзъл сви рамене.

— Плутон не може да ме посети или дори да говори с мен, без да признае, че съм жива. А тогава ще трябва да спази законите на смъртта и да остави Танатос да ме отведе отново в Подземното царство. Мисля, че се прави на ударен. Мисля... че иска да намеря Нико.

Пърси погледна към изгрева с надеждата да зърне боен кораб. Но не видя нищо.

— Ще открием брат ти — обеща той. — Щом корабът стигне града, ще тръгнем към Рим.

Хейзъл и Франк се спогледаха нервно, като че ли вече бяха говорили за това.

— Пърси... — каза Франк, — ако искаш да дойдем, ще те придружим. Но сигурен ли си, че не го правиш от любезност? Вероятно си имаш много приятели в другия лагер, а и можеш да избереш всеки от нашия. Ако не сме част от седмината, няма да се сърдим...

— Абе, вие тъпи ли сте, или се правите на такива? — прекъсна ги Пърси. — Смятате, че ще оставя отбора си? След като ме спасихте от здравословните манджи на Стрижка и човекоядците? След като заедно се крихме под великански задник в Аляска? Как пък не!

Напрежението изчезна. Тримата започнаха да се хият. Може и да беше прекалено, но бяха толкова щастливи, че са живи, че за миг просто останаха смеейки се под яркото зимно слънце, без да ги е грижа за зли лица, които се появяват в сенките на хълмовете.

Но накрая Хейзъл си пое дълбоко дъх.

— Ела спомена някакво пророчество. За дете на мъдростта и за това как знакът на Атина щял да блесне над Рим. Имаш ли идея за какво е?

Пърси си спомни съня си. Юнона го бе предупредила, че Анабет я очаквало голямо предизвикателство и че проблемите за следващия подвиг щели да дойдат от нея. Той не вярваше в това... но все пак се тревожеше.

— Не зная — призна той. — Мисля, че пророчеството е незавършено. Може би Ела ще си спомни останалата част от него.

Франк пхна ръка в джоба си.

— Трябва да я вземем с нас. Тук не е безопасно за нея. Ако Октавиан разбере, че тя помни Сибилските книги...

Пърси потрепера. Октавиан използваше пророчествата, за да запази властта си в лагера. Сега Пърси бе измъкнал под носа му поста на претор и той щеше да потърси други начини да увеличи влиянието си. Ако докопаше Ела...

— Прав си — кимна Франк, — трябва да я защитим. Но се надявам, че можем да я убедим...

— Пърси! — Тайсън се появи запъхтян на форума, а Ела пърхаше зад него със свитък в ноктите си. Когато стигнаха фонтана, Ела пусна свитъка в скута на Пърси.

— Специална пратка — каза тя — от аура. Дух на вятъра. Да, Ела получи специална пратка.

— Добро утро, братя мои! — Тайсън имаше сено в косата и фъстъчено масло по зъбите си. — Свитъкът е от Лио. Той е дребен и забавен.

Свитъкът не изглеждаше особено впечатляващ, но когато Пърси го разви в скута си, от него се появи видеозапис. Едно момче в гръцки доспехи им се ухили. Имаше дяволита физиономия, къдрава черна коса и ококорени очи, сякаш бе изпил няколко чаши кафе в повече. Седеше в тъмна стая с дървени стени, подобна на хижа. Маслени лампи хвърляха сенки по тавана.

Хейзъл с мъка сподави писъка си.

— Какво има? — попита Франк. — Какво не е наред?

Пърси бавно осъзна защо къдравото хлапе му изглежда познато. Не беше само заради сънищата. Видял бе лицето му на една стара снимка.

— Хей! — каза момчето на записа. — Поздрави от вашите приятели от лагера на нечистокръвните и прочие. Останалите формалности си ги знаете и сами. Аз съм Лио. Аз съм... — Той погледна настрана от екрана и извика: — Каква ми е титлата, бе? Капитан, адмирал, или...

— Механик — чу се гласът на момиче.

— Хаха, много смешно, Пайпър — изръмжа Лио, след което отново се обърна към пергаментовия екран. — Както и да е. Аз съм... въ... върховният командир на кораба *Арго II*. Това звучи супер! Както и да е, идеята е, че до около час ще пристигнем при вас със своя голям кораб майка. Идваме с мир. Ще се радваме, ако не ни взривите във въздуха или нещо подобно. Раздавайте го по-спокойно. Ще е добре да кажете на останалите хора в лагера това. До скоро виждане! Полубожествено ваш, Лио.

И пергаментът угасна.

— Това е невъзможно — каза Хейзъл.

— Какво? — попита Франк. — Познаваш ли го този тип?

Хейзъл изглеждаше така, все едно е видяла призрак. Пърси разбра защо. Спомни си снимката в изоставената къща в Сюърд. Момчето от кораба бе като клонинг на стария ѝ приятел.

— Това е Сами Валдес — каза тя, — но как...

— Невъзможно — прекъсна я Пърси. — Момчето се казва Лио. Оттогава са минали седемдесет години. Това трябва да е... — искаше да каже „съвпадение“, но истината бе, че самият той не вярваше в съвпадения. През последните няколко години бе видял какво ли не — чудовища, магии, пророчества, проявления на самата съдба. Но не и съвпадения.

Бяха прекъснати от рогове в далечината. Сенаторите се появиха, марширувайки по форума. Предвождаше ги Рейна.

— Часът за срещата настъпи — каза Пърси. — Хайде. Трябва да ги предупредим за бойния кораб.

— Защо трябва да вярваме на тези гърци? — упорстваше Октавиан.

Той обикаляше сената от пет минути, като се опитваше всячески да се противопостави на това, което им бе казал Пърси относно плана на Юнона за седмината герои.

Сенаторите шаваха нервно, но повечето от тях се бояха да прекъснат авгура. В същото време слънцето се издигаше в небето, а лъчите му минаваха през счупения таван, осветявайки Октавиан като естествен прожектор.

Сенатът беше претъпкан. Царица Хила, Франк и Хейзъл бяха на първия ред със сенаторите. Ветерани и духове изпълваха задните места. Дори на Тайсън и Ела бе разрешено да останат. Циклопът не спираше да се хили и да маха на брат си.

Пърси и Рейна бяха заели местата на преторите на подиума, което страшно тормозеше момчето. Не беше лесно да изглеждаш спокоен, когато носиш чаршаф и червен плащ.

— Лагерът е в безопасност — продължи Октавиан. — Аз съм първият, който поздравява нашите герои за това, че върнаха орела на легиона и донесоха толкова много имперско злато! Действително съдбата ни се усмихна. Но защо да я изкушаваме? Защо да сме алчни?

— Радвам се, че попита — изправи се Пърси, използвайки въпроса, за да се намеси.

— Но аз не... — заекна Октавиан.

— Ти *не* участва в извършването на подвига — взе му думата Пърси, — знам. Затова постъпваш мъдро, като ме оставяш да обясня, тъй като аз бях.

Някои от сенаторите се изкикотиха. Октавиан нямаше друг избор, освен да седне и да се помъчи да не изглежда прекалено жалък.

— Гея се пробужда — каза Пърси. — Победихме двама от гигантите ѝ, но това е само началото. Истинската война ще се състои в старата родина на боговете. Пътят ще ни отведе първо до Рим, а после и до Гърция.

Нервен шепот се разнесе из сената.

— Зная — продължи Пърси, — винаги сте смятали гърците за врагове. И то не без причина. Досега всеки път, когато сме се срещали, е имало война. Но това може да се промени. Това трябва да се промени, ако искаме да победим Гея. Това е тайната на Пророчеството на седмината. Седем героя, гърци и римляни, трябва да затворят Портите на Смъртта.

— Ха! — изкрещя един лар от задния ред. — Последният, който се опита да разтълкува това пророчество, бе Майкъл Варус и той изгуби орела ни в Аляска! Защо да ти вярваме сега?

Октавиан се усмихна злобно. Някои от съюзниците му в сената започнаха да кимат одобрително. Дори част от ветераните изглеждаха несигурни.

— Аз пренесох Юнона през Малък Тибър — напомни им Пърси с колкото се може по-твърд глас. — Тя ми каза за Пророчеството на седмината. Марс също се яви пред вас лично. Смятате ли, че двама от най-могъщите ви богове ще се появят в лагера, ако ситуацията не беше сериозна?

— Той е прав — обади се Гуен от втория ред. — Аз самата имам доверие на Пърси. Грък или не, той върна честта на легиона. Видяхте го на бойното поле. Нима някой се съмнява в това, че той е истински герой на Рим?

Никой не възрази, а някои дори закимаха.

Рейна се изправи. Пърси я погледна притеснен. Нейното мнение можеше да промени нещата — за добро или лошо.

— Твърдиш, че подвигът трябва да се извърши с хората от другия лагер — каза тя, — твърдиш, че такава е волята на Юнона. Ала

гърците са наши врагове от хилядолетия. Тяхното коварство е добре известно.

— Сигурно — отвърна Пърси, — но враговете могат да станат и приятели. Ако преди седмица някой ви бе казал, че римляни и амазонки ще се бият рамо до рамо, дали щяхте да му повярвате?

— Прав е — засмя се царица Хила.

— Героите от лагера на нечистокръвните вече са работили с тези от лагер „Юпитер“ — добави Пърси, — без да знаят. По време на войната с титаните миналото лято, докато вие нападахте крепостта „Отрис“, ние защитавахме Олимп в Манхатън. Аз лично се изправих срещу Кронос.

Рейна едва не се спъна в тогата си.

— Какво си направил?

— Знам, че не е за вярване — продължи Пърси, — но също така смятам, че си заслужих доверието ви. Хейзъл и Франк са предречени да дойдат с мен на тази мисия. Другите четирима в момента летят насам от лагера на нечистокръвните. И един от тях е Джейсън Грейс, вашият стар претор.

— Нелепо! — извика Октавиан. — Измисля си!

— Това звучи доста фантастично — намръщи се Рейна. — Джейсън се връща заедно с гърците? Казваш, че ще се появят в небето над нас в тежко въоръжен кораб, но че не бива да се притесняваме?

— Да. — Пърси погледна към изнервената аудитория. — Просто ги оставете да кацнат. Изслушайте ги. Джейсън ще потвърди всичко, което ви казвам. Кълна се в живота си!

— В живота си? — погледна Октавиан към сената. — Ще си спомним това, ако се окаже, че ни мамиш.

Сякаш нарочно в същия момент в сената влезе вестносец, който дишаше толкова тежко, сякаш бе тичал по целия път до сената.

— Претори, простете, че ви прекъсвам, но разузнавачите ни казват, че...

— Кораб! — весело каза Тайсън, сочейки с пръст през дупката в тавана. — Корабът идва!

И наистина от облаците се спусна гръцки боен кораб. Все още бе на около километър, но се бе устремил към сената. Когато приближи, Пърси видя бронзовите щитове от двете му страни, опънатите платна и носа, оформен като драконова глава. На най-високата мачта се вееше

бяло знаме — символ на мира. Това бе *Арго II*. Най-невероятният кораб, който някога бе виждал.

— Претори! — извика вестоносецът. — Какви са заповедите ви?

— Нима има нужда да питаш? — скочи на крака Октавиан, почервенял от яд. Той кормеше една плюшена мечка. — Поличбите са ужасни! Това е измама, нападение! *Бойте се от данайците, дори когато носят дарове!*^[1] — Той посочи Пърси с пръст. — Неговите приятелчета идват с боен кораб! Той ги е довел тук! Трябва да нападнем!

— Не — твърдо каза Пърси. — Всички вие ме издигнахте за претор поради една причина. Че съм готов да защитя този лагер с живота си. Но не това са враговете ни. Казвам ви да се подготвите, но да не нападате. Оставете ги да кацнат. Оставете ги да говорят. Ако това е номер, тогава ще се бия редом с вас, както направих снощи. Само че няма да се наложи.

Всички погледи се насочиха към Рейна.

Тя погледна приближаващия боен кораб. Изражението ѝ бе студено. Ако оспореше заповедите на Пърси... той не знаеше какво ще се случи. Най-малкото да настъпи хаос и объркване. Римляните вероятно щяха да ѝ се подчинят. Тя бе техен водач много по-дълго, отколкото Пърси.

— Задръжте огъня — каза Рейна. — Но нека легионът е готов за всичко. Пърси Джаксън е законно избран претор и заслужава доверието ни... докато не получим доказателство за обратното. Сенатори, разпускам форума. Нека видим... новите си приятели.

Сенаторите напуснаха аудиторията. Дали развълнувани, или уплашени, Пърси не бе сигурен. Тайсън се затича след него, викайки: „Да! Да!“, а Ела пърхаше около главата му.

Октавиан погледна отвратено Пърси, а после хвърли мечето си и последва тълпата.

Рейна застана рамо до рамо с Пърси.

— С теб съм, Пърси — каза тя. — И имам доверие на преценката ти. Искрено се надявам между нашия лагер и този на гръцките ти приятели да има мир.

— Ще има — обеща той, — ще видиш.

Тя погледна към бойния кораб. Изражението ѝ стана замечтано.

— Казваш, че Джейсън е на борда... Дано да е вярно. Той ми липсва.

Тя излезе навън и остави Пърси насаме с Франк и Хейзъл.

— Ще кацнат право на форума — прошепна нервно Франк. — Терминус ще получи инфаркт.

— Пърси — започна Хейзъл, — ти се закле в живота си. Римляните приемат това много сериозно. Ако нещо се обърка, дори да е случайно, Октавиан ще те убие. Знаеш това, нали?

Пърси се усмихна. Знаеше го, разбира се. Залогът бе висок. Всичко можеше да се обърка.

Но Анабет бе на кораба. И ако нещата минеха добре, това щеше да е най-щастливият ден в живота му.

Той прегърна Хейзъл с една ръка и Франк с другата.

— Хайде — каза им той, — време е да ви запозная с другото си семейство.

[1] Това се казва по повод Троянския кон, чрез който гърците нахлуват в град Троя и го опустошават. — Бел.прев. ↑

РЕЧНИК

Абсурдус (на лат. *absurdus*) — абсурдно, нелепо, не на място.

Авгури — знак, поличба за нещо предстоящо; самият акт на гадаене.

Алкионей — най-старият от гигантите на Гея, създаден, за да се изправи срещу Плутон.

Амазонки — нация от жени воители.

Анаклусмос — старогръцкото име на Въртоп, меч на Пърси Джаксън.

Аргентум (на лат. *argentum*) — сребро.

Аргонавтите — отряд гръцки герои, които придружили Язон по време на търсенето на Златното руно. Името им идва от кораба *Арго*, кръстен на своя архитект Аргус.

Асклепий — римски бог на Медицината и Лечителството.

Аури — невидими духове на вятъра.

Аурум (на лат. *aurum*) — злато.

Ахил — най-великият от гръцките герои в Троянската война.

Базилиск — в буквален превод „малка корона“; митологична отровна змия.

Белерофонт — гръцки герой, син на Посейдон, който яздел крилатия кон Пегас и победил много чудовища.

Белона — римска богиня на Войната.

Божествен бронз — рядък метал, смъртоносен за чудовищата.

Византия — Източната Римска империя, която съществувала повече от хиляда години след падането на Рим. Гръцкото влияние в нея било по-силно.

Гегени — земеродните. Ужасни великани с по шест ръце.

Гея — богинята на Земята. Майка на титаните, гигантите, циклопите и много други чудовища. Римски еквивалент: *Тера*.

Гладиус — къс римски меч.

Горгони — три ужасни сестри с коси от живи змии. Имената им са Стейно, Евриала и Медуза. Медуза умеела да вкаменява жертвите

си с поглед.

Грекус (на лат. *graecus*) — грък; враг; чуждоземец.

Денарий — най-употребяваната римска монета.

Драхма — гръцка монета.

Елисейските поля — място в Подземното царство, където почиват душите на най-големите и най-благородни герои.

Еребос — място на абсолютен мрак между Земята и Хадес.

Икор — златната кръв на безсмъртните.

Имперско злато — рядък метал, смъртоносен за чудовищата. Извлича се от Партенона. Съществуването му било строго пазена тайна на римските императори.

Ирида — богиня на Дъгата.

Карпои — духове на зърното.

Кентаври — раса от създания, които са наполовина хора, наполовина коне.

Кохорта — римска бойна единица.

Лари — римски божества на дома, духове на прадедите.

Легион — основната бойна единица в Рим, състои се от пехота и кавалерия.

Легионер — войник от легиона.

Лестригонски великани — людоеди от севера. В книгата вдъхновяват легендите за Голямата стъпка.

Либералия — римски празник, който ознаменува превръщането на момчето в мъж.

Луца — свещената вълчица, открила братята близнаци Ромул и Рем, основатели на Рим.

Марс — римски бог на Войната, наричан Марс Ултор. Покровител на империята, божествен баща на Ромул и Рем. Гръцки еквивалент: *Арес*.

Минерва — римска богиня на Мъдростта. Гръцки еквивалент: *Атина*.

Мъглата — магическа сила, която прикрива свръхестествените явления от смъртните.

Небули — нимфи на облаците.

Нептун — римски бог на Моретата. Гръцки еквивалент: *Посейдон*.

Отрис — базата на титаните по време на десетгодишната война с боговете на Олимп. Главен щаб на Сатурн.

Отрера — първата царица на амазонките, дъщеря на Арес.

Палиум (на лат. pallium) — римски плащ.

Пентезилея — царица на амазонките, дъщеря на Арес и Отрера, убита от Ахил по време на Троянската война.

Периклимен — гръцки принц на Пилос, син на Посейдон. Умеел да се превръща във всякакви зверове. Прочут надлъж и шир със силата си, участник в похода на аргонавтите.

Пилум (на лат. pilum) — римско копие.

Плутон — римски бог на Смъртта и Богатствата. Гръцки еквивалент: *Хадес*.

Полибот — гигант, син на Майката Земя, създаден, за да унищожи Нептун.

Претор — римски магистрат и военен командир.

Приам — цар на Троя по времето на Троянската война.

Принципия — команден щаб в римски лагер.

Пробацио — изпитателен период за новобранец в легиона.

Пугио (на лат. pugio) — римски кинжал.

Подекс (на лат. podex) — в случая „задни части“.

Полята на Асфодел — част от Подземното царство, в която почиват душите на хора, които приживе били в еднаква степен добри и лоши.

Полята на Мъченията — част от Подземното царство, в която грешниците биват изтезавани за вечни времена.

Поясът на царица Хиполита — златен пояс, дар на бог Арес към царицата на амазонките Хиполита. Символ на властта ѝ, който ѝ дава сила.

Ретиарий (на лат. retiarius) — римски гладиатор, който се борел с тризъбец и мрежа.

Ромул и Рем — близнаци, деца на Марс и жрицата Рея Силвия. Баща им Амулий ги изхвърлил като малки в река Тибър. Били спасени и откърмени от вълчица. Когато пораснали, основали Рим.

Сатурн — римски бог на Земеделieto, син на Гея и Уран, баща на Юпитер. Гръцки еквивалент: *Кронос*.

Сенки — духове.

Сибилски (или Сибилински) книги — колекция от пророчества, написани в рима на старогръцки език. Донесени в Рим от Тарквиний Горди, който ги взел от пророчицата Сибила.

Скорпион — вид римска балиста, която изстрелвала огромни стрели на далечни разстояния.

Спартус — воин скелет.

Спата — кавалерийски меч.

Стикс — реката, която пресича Земята и Подземното царство.

Стикска стомана — рядък метал, подобен на божествения бронз и имперското злато. Способен да убива чудовища.

Танатос — гръцки бог на Смъртта. Римски еквивалент: *Летус*.

Тартар — съпруг на Гея; духът на бездната, която е най-дълбоката точка в Подземното царство. Баща на гигантите.

Терминус — римски бог на Границите.

Тибър — третата по дължина река в Италия. Рим е основан по бреговете ѝ. В древни времена престъпниците, осъждани на смърт, били хвърляни в нея.

Трирема — гръцки боен кораб.

Триумф — пищна римска церемония, която се организира по повод голяма военна победа.

Троянската война — войната, която гърците повели срещу троянците, след като Парис от Троя откраднал хубавата Елена, съпруга на спартанския цар Менелай. В основата ѝ е кавга между богините Атина, Хера и Афродита.

Фавн — римски горски бог, наполовина козел, наполовина човек. Гръцки еквивалент: *сатур*.

Финий — син на Посейдон, надарен с пророческа сила. Когато разкрил твърде много от плановете на боговете, Зевс го ослепил.

Фортуна — римска богиня на Щастието.

Фулмината — в буквален превод „въоръжен с мълния“. Римски легион, чиято емблема била светкавицата. Ръководен бил от Юлий Цезар.

Харпия — крадливо крилато същество с лице на жена.

Харон — лодкарят на Хадес, който отвежда душите на починалите през реките Стикс и Ахерон, които разделят света на живите от този на мъртвите.

Херкулес — римското име на Херакъл; Син на Зевс и Алкмена, притежавал огромна сила.

Хиперборейци — миролюбиви северни великани.

Центурион — офицер от римската армия.

Цербер — триглавото куче, което пази вратите на Подземното царство.

Церера — римската богиня на Земеделието, гръцки еквивалент: *Деметра*.

Циклоп — великан с едно-единствено око на челото.

Юнона — римската богиня на Брака и Плодородието, сестра и съпруга на Юпитер, майка на Марс. Гръцки еквивалент: *Хера*.

Юпитер — господарят на боговете, наричан Юпитер Всеблаг Всемогъщ (Optimus Maximus). Гръцки еквивалент: *Зевс*.

Senatus Populusque Romanus (SPQR) — Сенатът и Народът на Рим; отнася се до управлението на Рим през републиканския период. Официална емблема на града.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.